

SUPERHUMAN (BOOK 6) EXCERPT INCLUDED.

INHUMAN

FROM BESTSELLING AUTHOR
DAVID SIMPSON

İNSANLIK DIŞI

—KİTAP 5—

DAVID SIMPSON

İNSANüstü (6. Kitap)

SPECIAL POST-HUMAN PACKAGE

- ▶ Personalized Paperback Copies of SUPERHUMAN **VOL. 1** & **VOL. 2** (Book 6)
- ▶ Digital Copies of the Post-Human Series (Books 1-5)
- ▶ Your Name in the Acknowledgement of SUPERHUMAN
- ▶ Your name in the end credits of DANGEROUS TO KNOW

Erken Erişim Alınile *İnsanüstü* (6. Kitap) indirimli olarak (6\$'dan az)
Başlangıç! Sadece 14 Ocak 2020'ye kadar

KICKSTARTER

İNSANLIK DIŞI

DAVID SIMPSON'DAN

Telif hakkı©2014 David Simpson

Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt, bant kaydı dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir yöntemle veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemiyle kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

eleştirel makalelerde ve incelemelerde somutlaştırılmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. Bu filmdeki tüm karakterler, isimler, olaylar, organizasyonlar ve diyaloglar

Roman ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgu olarak kullanılmıştır.

İnternetin dinamik doğası nedeniyle, bu kitapta yer alan herhangi bir Web adresi veya bağlantısı, yayımlandıktan sonra değişti ve artık geçerli olmayabilir. Bu çalışmada ifade edilen görüşler yalnızca yazarınkiler.

İÇİNDEKİLER

Yazardan size mesaj

Bölüm I

Bölüm II

Bölüm III

Bölüm IV

Sonsöz 1

Sonsöz 2

Harika Olmak İster Misiniz?

Seriye Ayrıca David Simpson

Superhuman (6. Kitap) Alıntı ile
devam edin

- Bölüm 1-

- Bölüm 2-

İnternet sitesi

YAZARDAN SİZE MESAJ

Kabile! Seni özledim!

Kart sahibi bir üye iseniz *İnsan Sonraskabile*, tekrar hoş geldiniz! Ve sonunda bulacağınız 6. kitabın iki bölümlü önizlemesinin keyfini çıkarın!

Ve eğer seriye yeniyseniz hoş geldiniz! Hayal edebileceğiniz en nazik, en anlayışlı, en inanılmaz okuyucu topluluğuyla güçlerinizi birleştirmek üzeresiniz: İnsan Sonrası kabile!

Nerede buluşuyoruz? Youtube kanalımda! 6. ve 7. kitapların çıkış tarihleri, ödül çekilişleri, serinin film uyarlamalarının durumuyla ilgili güncellemeler, yakında çıkacak olan psikolojik gerilim uzun metrajlı filmim hakkında bilgiler (evet, ben yaptım) dahil olmak üzere aradığınız tüm haberleri burada bulacaksınız. uzun metrajlı bir film!)[Bilmeniz Tehlikeli](#) , kamera arkası içeriği ve çok çok daha fazlası!

O halde bağlantıya tıklayın, abone olun, bildirim ziline basın ve kabileye katılın! Eşim ve ben sizi görmek, yorumlarınızı okumak, çalışırken canlı yayında takılmak ve dünyadaki en sevdiğimiz insanlarla, yani kabileyle etkileşime geçmek için sabırsızlanıyoruz!

Biz bir orduyuz, birlikte harika şeyler yapıyoruz ve bunu sen olmadan başaramazdım!

Teşekkür ederim!

[İNSAN SONRASI KABİL ÜYESİ OLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

...ne olduğumuzu biliyoruz ama ne olabileceğimizi bilmiyoruz.

- WILLIAM SHAKESPEARE

BÖLÜM I

"UYANMAK!"

Yaşlı adam, Aldous Gibson'ın yüzü gözünün önünde belirene kadar gözlerini bile açmamıştı. "Ne oluyor be?" Gözlerini açarken fısıldadı, gerçek dünya ve karanlık yatak odası aniden ortaya çıktı, Gibson'ın yüzü hâlâ üstteydi.

"Craig, konuşma. Daniella'yı uyandıracaksın. Seni çatında bekliyorum. Giyin ve dışarı çık. Seninle acilen konuşmam gerekiyor."

İhtiyarın gözleri iri iri açılmıştı; yine de kendisine alışılmadık bir sersemlik hissetti. Yanlış uyku döngüsünden uyandırılmıştı, bu yüzden her zamanki tazelenmiş sabah tavrını yakalamak zordu. Karısını uyandırmamaya dikkat ederek bacaklarını yataktan çekti, ardından bol bir pantolon giyip karısıyla paylaştığı eski tarz çiftlik evinin ön kapısından dışarı çıktı.

Gece neredeyse tamamen sakindi. Gökyüzü açıktı ve yıldızlarla benek benek doluydu ve İhtiyar bir rüyaya yakalanmadığından emin olmak için başını sallamak zorunda kaldı. Zaman okumasını zihin gözüyle kontrol etti; sabah 3:15'te "Ne oluyor?" yazıyordu. kendi kendine tekrarlardı. Çatısının kenarına baktı, sonra gövdesinden çok sayıda uzantının açılmasına izin verdi, düzinelerce minik parmak kiremitleri vantuz gibi kavradı. İyice kavradığında kendini kaldırdı, tepeden atladı ve kendini yere bıraktı.

aşağıda, karanlık çatıda, yönetim konseyi başkanının sadece birkaç metre uzağında.

Aldous'un gözleri, İhtiyar'ın alışılmadık girişini izlerken kısıldı. "Çok ilginç" yorumunu yaptı. "Görüyorum ki yeni geliştirmelerinize sadık kalıyorsunuz," diye gözlemledi, İhtiyar'ın tel benzeri emilmiş uzantıları çatıdaki tutuşlarını serbest bırakırken. "Ceza oyunu değil."

Uzantılar Eski Zamanlı'nın gövdesine doğru kıvrıldı ve sanki sihirle yapılmış gibi derisi ile mükemmel bir şekilde birleşerek post-insanın yeniden kendine özgü insan görünümüne bürünmesine olanak sağladı. "Yararlıdırlar. İyi bir yükseltme. Neler oluyor Aldous?"

"Daniella'yı uyandırmadın, değil mi?"

"HAYIR. O hâlâ uyuyor, benim de yapmam gereken şey bu. Bu da ne böyle..."

"Özür dilerim, eski dostum," diye yanıtladı Aldous; özür dilerken gülümsemesi geri geldi, sanki af ve anlayış dilermiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Çok önemli olmadığı sürece seni rahatsız etmem. Öyle şeyler oluyor ki..." söylenmesi gereken şeyi nasıl söyleyeceğinden emin olamayarak sustu. "Eh, bunlar olamaz, Craig. Onlar *yapamamak*."

İhtiyar sertçe gözlerini kırıştırdı, sonra neredeyse şaşkına dönmüş bir halde başının arkasını kaşıdı. "Eh, Aldous, kesinlikle dikkatimi çektin. Neler olduğunu paylaşmanın sakıncası var mı?"

Aldous Old-timer'dan uzaklaştı ve yavaşça, neredeyse gergin bir şekilde yürümeye başladı. Tekrar konuştu, kollarını kavuşturdu ve başını eğerek şunu söyledi: "Hatırlıyor musun... James'e akıl hocalığı yapman için ayarladığım günü hatırlıyor musun?"

"Akıl hocası mı?" İhtiyar bu saçmalığa gülümsemeden önce ellerini kaldırdı. "Hiç kimse yapamaz *akıl hocası* James; belki yapay zeka ama kesinlikle insan değil. BEN *Yapmak* Onunla çalışmamı ayarladığın günü hatırla."

"Anlambilim," diye karşılık verdi Aldous, İhtiyar'ın söylemek istediği noktayı görmezden gelerek. "O gün senden benim için bir şey yapmanı istedim. Ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Aldous, gözlerini inceleyerek.

Yaşlı adam derin bir nefes aldı ve hafızasını yokladı. "Evet. Planck teknolojisine fazla meraklı olmasını engellemek için onu dünyalaştırmaya odaklamamı istedin."

"Doğru," dedi Aldous, sesi rahatlamadan sırlıskılandı. "Hatırlamana sevindim."

"Ama bak Aldous, sence de artık bunun biraz ötesine geçmedik mi?" Yaşlı adam sordu. "James ve yapay zeka... yani, onlar *yol* bizden öte. Yeni bir seviyeye geçtiler. Eğer bir zihni bu şekilde dağıtmaya çalışmamı öneriyorsan—"

"Hayır," diye sözünü kesti Aldous, "tabii ki hayır. Bu imkansız olurdu. Ama Planck'a gelince... bu bilgi onun için yeni olacak. Geliştirilmiş olsun ya da olmasın, James bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmeli."

"Yapay zeka zaten biliyor—"

Aldous, "Hayır, gerçekten yapmıyor," diyerek tekrar sözünü kesti ve Oldtimer'in iddiasını geçiştirdi. "Ayrıca o da tıpkı senin gibi bana verilmiş bir söze bağlı. *Osahip olmak*, ancak benimle ilgili olarak James'in veya bu yeni Trans-insan istihbaratının gerçekleri ortaya çıkarmasını engellemeyeceğini söyledi. *doğru* evrenimizin doğası."

Old-timer, "Çünkü James'in bu işin üstesinden gelebileceğine açıkça inanıyor" dedi.

Aldous'un dudakları sert bir çizgi halinde gerildi. "Burada inanca yer yok Craig. Dinle, senden onu kandırmanı istemiyorum. Senden istediğim şey dostum, onun ihtiyaç duyduğu mantığın sesi olman. Beni dinlemiyor. Yapay zeka açıkça, gücü daha güçlü bir yapay zekaya aktarma görevini yerine getirmeyi planlıyor ve bilginin yalnızca iyi olabileceğine inanıyor. Ve James kendi coşkusuna ve dehasına kapılıp gidiyor. korkarım ki var

artık onları durduracak hiçbir şey yok Craig...ve bu bizim de olmamız gereken bir şey *çok* ile ilgili."

"Neden? Tanrı aşkına, bu James. O ve yapay zeka bizi asla başarısızlığa uğratmadı. Her zaman her şeyi bunun için verdiler..."

Aldous, Oldtimer'ın sözünü bir kez daha keserek, "Hiçbir gül tarhi tümüyle dikensiz değildir," dedi. Güzel gece gökyüzüne baktı ve gözleri karanlığın içinde beyaz bir fil gibi asılı duran nesneye, dev android donanmasına takıldı. James'in güneş sistemini terk etme talebine uymuşlardı ama kendilerini sınıra park etmişlerdi. Kollektif o kadar büyüktü ki gece gökyüzünde yakındaki bir galaksi gibi görünen küçük bir leke olarak görülebiliyordu. Aldous eliyle orayı işaret etti. "Yoksa bir hatırlatmaya mı ihtiyacın var?"

Yaşlı, evrendeki parlak lekeye baktı ve yüzünü buruşturdu. Doğruydı; her şey güllük gülistanlık değildi. O ve Aldous, çatısının düz güvertesinde, her yöne ufka doğru uzanan güzel, açık bir düzlükte duruyorlardı. Galaktik ölçekteki sorunlardan uzakta, kendini orada güvende hissetmeliydi; yeni tanrıların, James'in, yapay zekanın ve Trans-insanın yaklaşmakta olan neredeyse sonsuz zekasının alanına girmiş gibi görünen sorunlar. Yine de oradaydılar, sanki tüm uzay tehlikeli bir şekilde omuzlarının üzerinde duruyor, onları aşağı çekiyor, onları ezmekle tehdit ediyormuş gibi, gece gökyüzü üstlerinde duruyorlardı. Old-timer sonunda "James ve yapay zeka androidlerle başa çıkabilir" diye yanıtladı.

Aldous, "Bu, androidlerin iyi bildiği bir gerçek Craig," diye onayladı. "Yine de orada kalıyorlar, ayrılmak istemiyorlar... ve sanırım nedenini biliyorum." Gözlerini göksel lekeden ayırıp Eski Zaman'a yönelmesine izin verdi. "Sanırım evrenimizi yok etmenin eşiğinde olabileceğimizden korkuyorlar."

Yaşlı adam uzun, alçak bir ıslık çalmadan edemedi. "Şimdi tamam *Ogülünç*."

"Keşke öyle olsaydı," diye yanıtladı Aldous, kısa, hüsrana dolu bir iç çekişin ardından, "ama James ve yapay zeka yeni matris bilincini Transhuman'a yerleştirdiğinde... yani, böyle bir varlığın, çoklu evren ve Planck teknolojisi. Bu gerçekleştiğinde, yetmiş beş yılı aşkın bir süredir keyfini sürdüğümüz istikrar tamamen yok olacak."

"Aldous, kusura bakma ama Pur gibi konuşmaya başladın..." "Söyleme!" Aldous aniden bağırdı, İhtiyar'ın sözlerini durdurmak için elini kaldırırken gözleri çılgına dönmüştü. İhtiyar şaşkın bir halde durdu. Ne kadar gürültü yaptığını fark ettiğinde Aldous'un çaresiz ifadesi yumuşadı. Hala uyuyan Daniella'yı düşünürken gözleri düştü. "Umarım uyanmamışımdır..."

"Sana ne oldu?" Yaşlı adam, uyarıcı bir fısıltıyla sordu. "Uzun zamandır seni böyle görmemiştim."

"BENnefretolar, Craig. Elimde değil. Beni bir Purist'le mi karşılaştırıyorsun? Bu düşünceye dayanamıyorum. Onu öldürdüler Craig."

Yaşlı adam gözlerini kapattı. Aldous'un yakınındayken her seferinde korktuğu şey buydu; ortaya çıkacaktı ve acıyı yeniden yaşamak zorunda kalacaktı. "Biliyorum Aldous ama bu işe karışan insanlar öldü ve gömüldü. Artık izin verme zamanı..."

"Sana bunun olduğunu gördüğümü söylemiş miydin?"

Yaşlı adamın nefesi boğazında kaldı. Konuşamıyordu.

Aldous başını salladı, gözleri sanki geçmişe, anıların derinliklerine bakıyormuş gibiydi. "Albay Paine -ben izlerken o yaptı-yaptıÇünküAslında izliyordum." Gözlerini sımsıkı kapattı ve çenesi kasıldı. "O senden vazgeçmez Craig. Seni ve yapay zekayı korumak için ölmeye hazırdı; ona Planck platformu hakkında tek kelime bile söylemedi. Ona nerede olduğunu söyleyen bendim, hayatını tehlikeye atan bendim, tüm bunlar Sam'i kurtarmak içindi..." Anıların kavurucu sıcak ateşi geri döndüğünde Aldous'un ifadesi öfkeye dönüştü, dörtte üçü geçmesine rağmen hala sönmemişti. bir

yüzyıl. "Sonra o piç yine de onu öldürdü. Kafasını kes Craig." Kederli bir fısıltıyla tekrarlamadan önce gözlerini kapattı: "Kafasını kesin."

İhtiyarın eli yavaşça ağzına gitti. Konuşamıyordu. "Hepsinin öldüğünü ve gömüldüğünü biliyorum - Albay Paine benim elimden öldü - İntikamımı aldım. Ama önemli değil. Artık kendime Puristlerin farklı olduğunu ne kadar söylesem de hâlâ nefretten kurtulamıyorum. Yapmaya çalışıyorum dostum ama..."

"Anladım," diye yanıtladı İhtiyar. "Şimdi eskisinden biraz daha fazla. Ben de aynı duyguların bazılarını taşıdığımı itiraf etmeliyim ama Aldous, bu anıların seni kontrol etmesine izin veremezsin. Eğer izin verirsen anılar seni mahvedebilir."

Aldous zorla gülümseyerek ve başını sallayarak, "Sen bilge bir adamsın," diye yanıtladı. Yuttu. Aldous, "Biliyor musun, bu hikayeyi yaşayan hiç kimse bilmiyor," diye itiraf etti. "Sana neden söylediğimi bilmiyorum. Sanırım sen de onu sevdiğin için, belki anlayabilirsin."

Yaşlı adam bir kez daha suskun kaldı.

"Söylemedim bile..." Aldous cümlesini tamamlamadı ama İhtiyar onun kimden bahsettiğini hemen anladı.

"Nasıl... o nasıl?" O sordu.

"Kim nasıl?" diye sordu Daniella, aniden belirip çatının kenarından uçup, ardından yüzünde derin bir endişe ifadesiyle Old-timer'ın yanına dinlenmeye gittiğinde sordu.

Aldous'un yüzü soldu, utanç verici bir pişmanlık ifadesinin yerini hemen aynı derecede utanç verici bir gülümseme aldı. "Daniella, seni uyandırdığımız için çok üzgünüm. Niyetim bu değildi. Craig burada ondan istediğim bir iyilikten bahsediyordu."

"Gecenin ortasında?" Daniella karşılık verdi. "Bir tür iyilik olsa gerek."

Aldous, "Bu oldukça önemli," diye onayladı. "Ve zaman daralıyor." Old-timer'a döndü. "Craig, onunla konuşacağına bana söz vermelisin. Onun ihtiyaç duyduğu, dinleyeceği uyarıcı ses olun."

"Kiminle konuşacağız?" Daniella Old-timer'a sordu.

"James," diye yanıtladı İhtiyar ona. "Aldous benden sadece tavsiye vermemi istiyor..."

"James mi?" Daniella şefe dönmeden önce inanamayarak cevap verdi. "Aldous, kocamdan sanal bir adama bunu söylemesini istemek için buradasın. *Tanrım* yapmalı? Gecenin ortasında?"

"Bir kez daha çok üzgünüm," diye özür diledi Aldous, utanmış ifadesi geri geldi.

Yetmiş beş yıldan fazla bir süre önce tanıştıklarından beri adeti olduğu üzere kocasını koruyan Daniella, "Bu iş Craig'in omuzlarına düşmemeli," diye ısrar etti. "Dünya için yeterince şey yaptı ve James için de yeterince şey yaptı. İstemeye devam edemezsin—"

"Daniella," Yaşlı adam sakın bir şekilde yanıt verdi ve hayal kırıklığını yatıştırmak için elini karısının koluna koydu, "sorun değil. Biz sadece konuşuyoruz."

Aldous bunu vites değiştirme fırsatı olarak değerlendirdi. Nazik politikacı, karizmatik tavrına geri dönerek, "Daniella, seni tekrar görmek çok güzel," diye başladı. "Çok uzun zaman oldu. Hayatımı kurtaran kadına daha fazla önem vermeliydim."

"Bundan bahsetme," diye yanıtladı Daniella, daha fazlasını söylemeden önce dilini ısırarak, demek istediğini söylediğinden memnundu.

"Craig," diye devam etti Aldous, İhtiyar'a dönerek, "o haklı. Senden daha fazlasını istemeye hakkım yok. Uykunuzu böldüğüm için özür dilerim. İyi geceler." Döndü ve çatının yüzeyini kaldırdı, yeşil manyetik alanı neredeyse anında devreye girerek yıldızlı geceye yıldırım hızıyla fırlamasını kolaylaştırdı. Bir saniye sonra, gökyüzündeki ışıltılı parıltılar denizinde sadece yeşilimsi bir parıltıydı.

Daniella başını salladı. "Bundan hoşlanmadım Craig. Bu hiç hoşuma gitmedi."

Yaşlı adam içini çekti. "Bu... alışılmışın dışındaydı, değil mi?"

"Ona buraya öylece gelebileceğini düşündüren şey..."

"Sorun değil tatlım," diye yanıtladı İhtiyar, kolunu karısının etrafına dolayarak, onu kolunun altına alacak ve kadın onu durdurmadan önce yere inecekti.

"Sorun değil," diye ısrar etti şiddetle. "Buraya gelmesine göre gerçekten ters giden bir şeyler olmalı. Neden bu konuyla senin ilgilenmene ihtiyacı var?"

"O sadece..." İhtiyar, Aldous'nun ruh halini tanımlayacak sözcükleri bulmaya çalışırken durakladı. "Sadece yeni dünyaya uyum sağlamakta zorlanıyor, hepsi bu. Endişelenecek bir şeyimiz yok. Haklıydın, James ve yapay zeka bu işi halletti."

"Kesinlikle," dedi Daniella, kollarını kavuşturup İhtiyar'ın onu yavaşça çatıdan kaldırmasına ve arkası ön verandaya doğru süzülmesine izin vererek.

"Yine de," diye başladı İhtiyar, "James'le konuşmalıyım." Daniella aniden kaskatı kesildi ve geri çekildi. "Ne? Neden?" Yaşlı adam omuz silkti.

"Çünkü o benim arkadaşım. Çünkü evren hakkında onun bilmediği bir şeyler biliyorum. Ona haber vermeliyim, sence de öyle değil mi?"

Başını salladı, dudakları gergin bir şekilde kaşlarını çattı. Artık bu işlere bulaşmanı istemiyorum Craig. Senin sadece bir dünyalandırıcı olman gerekiyordu, bir..." diye durdu, bıkkın bir halde kelimeyi bulmaya çalışırken gözleri ileri geri hareket ediyordu.

"Ne değil?" Yaşlı adam gözleri kısılarak sordu.

Başını kaldırıp ona baktı. "Süpermen değil. Dünyanın kahramanı değil. Kimse senden bunu isteyemez Craig. Bunun için kaydolmadın."

Eski zaman gülümsedi. "Dünyanın süpermen olmama ihtiyacı yok." Kolunu onun omzuna attı ve evlerine doğru yürüdüler. "Dünya bu işi zaten halletti."

James Keats, krom renkli, çarpıcı biçimde geliştirilmiş vudunun duyularını kullanarak, parlak, masmavi gözleriyle gece gökyüzünü tarayarak ve dudakları yüzünü buruşturarak geri çekilerek yapay zekanın ana bilgisayar binasından ıktı.

Yapay Zeka, James'e hem James'in zihninden, hem de yapay zekanın operatör pozisyonunda (James'in siber uzayda onunla paylaştığı bir pozisyon) "Bu en hafif tabirle rahatsız edici" yorumunu yaptı. Artık her zamanki gibi James, aynı zamanda gerçek dünyada insanüstü bedenini de kontrol ediyordu.

"Gerçekten de," diye yanıtladı James, yeni vudunun etrafındaki boşluğa gönderdiği milyonlarca ölçüm sayesinde zihninde oluşan resmi incelerken gözlerini kısarak bekledi. "Onları hissedebiliyorum. Bizi hedef alacaklarını sanıyorlar ama uzay-zamanı bozuyorlar ve çekim alanında dalgalanmalar var."

Yapay zeka, "Bu beklenmeyen bir gelişme" dedi.

"yle," diye onayladı James, "bu da dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyor. Eğer bunu önceden tahmin edemiyorsak, önemli bilgileri kaçırıyoruz demektir." James'in gözleri hafifçe kaydı ve kolunu yukarı kaldırıp avucunu gece gökyüzüne doğru çevirdi. Bir gelişe hazırlanır gibi görünürken, "nemli bir şeyler oluyor" diye devam etti, "ve bunun ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Bir an sonra atmosferde, James'in durduğu yerden sadece birkaç metre uzakta ve ana bilgisayarın üzerinde bir solucan deliği açıldı. Gerçek zamanda,

olaylar göz açıp kapayıncaya kadar daha hızlı gerçekleşti, ancak James ana bilgisayardaki operatörün konumunu paylaştığında, zaman algısını dramatik bir şekilde yavaşlatabiliyordu: elektrik hızında düşünme kapasitesi ona oldukça benzeyen android gemiyi algılamasına izin veriyordu. Androidlerin sadece birkaç hafta önce anti-madde füzesiyle güneşi yok etmeye çalışırken kullandıkları bir şey. Önceki gemi gibi, derisi yarı saydamdı ve James, gönüllü olmaya zorlanan veya manipüle edilen androidlerin, intihar görevlerini yerine getirirken çarpışmaya hazır olduklarını görebiliyordu; plan açıkça yapay zekanın ana bilgisayarına çarpıp onu yok etmektir. kamikazeler gibi. James geminin içindekileri inceledi ve içinde başka bir anti-madde füzesi daha bulunduğunu fark etti. Eğer onu tespit edip engellemeseydi, bu sadece ana bilgisayarı yok etmekle kalmayacaktı, tüm gezegeni de yok edecekti.

Neyse ki erken uyarı sistemi, solucan deliğinin açılacağı anı tam olarak tahmin etmesine ve geminin etrafındaki yer çekimi alanını çarpıtarak, uzay-zamanda neredeyse aşılmaz bir mengene yaratarak gemiyi sanki devasa bir şeyin içindeymiş gibi yakalamasına olanak tanımıştı. görünmez beyzbol eldiveni. Ne yazık ki, patlamadan önce gemiyi ve cihazı ezmesi gerektiğini de biliyordu ve geriye tamamen siyah görünen küçük bir bilye kalana kadar mengeneyi kapattı. James etrafındaki yerçekimi alanını daha da yönlendirerek onu kendisine doğru çekerken, yavaşça James'in parlak eline doğru süzüldü. James, ona ulaştığında onu neredeyse ifadesiz bir şekilde inceledi ama yapay zeka, post-insanın gözlerindeki acıyı görebiliyordu.

Yapay Zeka, "Başka seçeneğin yoktu," dedi, ses tonu teselli ediciydi. "Eğer anti-madde füzesi patlamış olsaydı, sizin warp balonunuz bile onu kontrol altına alamazdı. Az önce güneş sistemindeki her hayatı kurtardın."

"Biliyorum" diye yanıtladı James, "ama az önce beş kişiyi öldürdüm."

Yapay Zeka yumuşak bir sesle, "Başka seçeneğiniz yoktu," diye tekrarladı. "Ve hiç şüphesiz bu intihar koşusuna çıkmadan önce kalıpları kaydedilip kolektife yüklendi."

James, "Bu insanların kopyalarının android kolektifi tarafından yeniden inşa edilmesi gerçeği, bu bireysel varlıkların ölümlerini daha az trajik hale getirmiyor" diye yanıtladı. "Onlar hâlâ ölü... benim elimde."

"Oğlum, kalıplarını kolektife yüklemek için kullandıkları mekanizmayı henüz belirlemediğimiz için, intihar görevlerine gönderdikleri bu bedenlerin olduğundan emin olamayız.*kopyalar değil*, tabiri caizse. Yeni sonlandırmış olabilirsiniz *dronlar*ve daha fazlası değil.

"Sen samanlara tutunuyorsun."

"Ne olursa olsun, bu androidler olsa bile *sahip olmak* öldüler, ölümleri başkasının elinde ve ikimiz de onun kim olduğunu neredeyse kesin olarak biliyoruz."

James bir anlığına gözlerini kapattı ve dönüp ana bilgisayara doğru yürüdü, dikkatinin büyük kısmı operatör pozisyonundaki yapay zekanın yanındaki modeline döndü. Orada görünüşü onun biyolojik insan formunu yansıtıyordu; siberuzaydayken hâlâ kendisini sunmayı tercih ettiği formdu. "Evet yaparız. Onun bedenini yok etmemden açıkça sağ kurtuldum ama onun android armadasındaki düzenini tespit edemedim."

Yapay Zeka, "Ben de öyle" diye yanıtladı. "Ancak ikimiz de biliyoruz ki, bir desen yeterince küçük parçalara bölünür ve saklanırsa onu gizlemenin mümkün olduğunu biliyoruz."

James, "Bu, benim tespit edilmekten nasıl kaçındığını açıklıyor," diye karşılık verdi, "ama kararları hâlâ onun verdiğini açıklamıyor. Eğer deseni parçalanmışsa, o zaman hareketsiz demektir. Bu açıkça onun başlattığı bir plandı ama şu anda bilinci yerindeyse ve çalışıyorsa onu tespit edebilmemiz gerekirdi."

"Onunla son karşılaşmanızdan önce sizi uyardığım gibi, o hafife alınmamalı. O daha önce fark ettiğimizden çok daha değerli bir düşman."

James başını salladı. "O."

Yapay Zeka, "Yine de ana bilgisayarı ve onunla birlikte Dünya'yı yok etme girişiminin başarı şansı yoktu," diye başladı, ses tonu ağırdı. "Bunu tespit edip engelleyeceğimizi bilirdi."

James, "Bu tamamen doğru değil," diye karşı çıktı. "Diplomatik misyonumuzun yanında yer alacağıma güvenmiş olabilir. Uzay-zaman çarpıklıklarını tespit etmenin tek yolunun bedenim olduğu ve benim Dünya'yı koruyamayacak kadar uzakta olduğum konusunda kumar oynamış olabilir..."

"Sanırım artık öplere tutunan sensin. Benim de uzay-zaman bozulmalarını tespit etme yeteneğine sahip olduğumu varsaymaması pek olası değil. James, ikimizin de bu davranışlardan bir anlam çıkarmak için bu kadar çabalıyor olmamız son derece endişe verici. Bu güneş sistemini bu kadar umutsuzca yok etmeye çalışmasındaki motivasyonu aklımdan çıkıyor.

James onaylayarak başını salladı. "Mantıklı görünmüyor. Olasılığı hesaplama konusundaki engin yeteneğimize rağmen, 1'in tuhaf stratejisi bizi hâlâ savunmada tutuyor. Dediğim gibi çok önemli bilgileri kaırıyoruz. Bu bilgi ortaya çıkana kadar tetikte olmalıyız."

"Bu, Richard ve Djanet'in diplomatik misyonunu daha da önemli kılıyor. Bu bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye başlamak için ihtiyacımız olan ipuçlarını bize sağlayabilir."

"Evet," diye yanıtladı James. "Bundan bahsetmişken, neredeyse oradalar. Dikkatimizi yeniden odaklama zamanı. Gözlerinizi dört açın ve kulağınızı yere dikin."

Yapay Zeka başını salladı. "Aslında."

"Rich, orası nasıl görünüyor dostum?" James, uzun zamandır arkadaşı ve dünyalaştırıcı arkadaşıyla olan zihin göz bağlantısı aracılığıyla sordu.

Rich Borges, kendisinin ve Djanet'in, android gemilerden oluşan bir armadaya doğru yönlendirdikleri geminin ön tarafında oturuyordu; o kadar devasaydı ki, kolektif kütlesi, onları bir çekici ışın gibi çeken yer çekimini yaratıyordu. O anda yaklaşmakta oldukları gemi ön görüş ekranlarını tamamen doldurdu ve Rich'in tiksiniş ifadesi, önlerindeki canavarı gözlemlerken karnında hissettiği tiksintiyi yansıtıyordu. Gemiler Rich'e, Nans'tan önceki günlerde, insanların şansın kaprislerine ve rastgele kişisel genetik kodlarına tabi olduğu günlerde gördüğü kanserli tümörlerin resimlerini hatırlattı. Bir kanser gibi gemiler de tasarlanmış gibi görünmüyordu; bütünsel bir vizyon yoktu. Daha ziyade, bunlar uzaydaki kitlelerdi, her yöne yayılan kötü niyetli yapılardı; bazen metalik nehirler gibi sayısız yöne doğru düzinelerce kilometre boyunca uzanan uzun, düzensiz, çıkıntılı yapılar. Hiçbir simetri ya da güzellik yoktu; ne Rich'in ne de Djanet'nin kurtulamadığı umutsuzluk duygusunu artıran korkunç bir keyfilik.

Rich, "Öyle görünüyor ki... Cehennem," diye yanıtladı.

"Anladım. Hiç hoş değil," diye yanıtladı James. "Buna gönüllü olmanızı takdir ediyorum."

"Evet," diye yanıtladı Rich, "ve bu neredeyse anında pişman olduğum bir karardı. Bu adamları en son gördüğümde, teknik olarak hiç yaşanmamış olmasına rağmen, beni bir robota dönüştürdüler, yani bu... garip."

"Hafıza gerçektir," diye yanıtladı James, "bu yüzden endişeleriniz anlaşılabilir. Bu yüzden içinde bulunduğunuz gemiyi bir kale olarak tasarladım. Eğer sizi taradılarsa, düşmanca davranırlarsa onlara ciddi zararlar verebileceğinizi biliyorlar. Bunun caydırıcı olması lazım."

Rich, "Silahları kullanmadan önce bizi ezmezlerse" diye karşı çıktı.

"Geminin silahlarının kontrolü bende. Eğer sana zarar vermeye çalışırlarsa, pişman olacak kadar uzun süre ortalıkta olmayacaklar."

Rich, geminin silahlarının android geminin yan tarafında büyük bir delik açmasını zihninde düşündü ve bunun onu göreve devam etmeye ikna edecek kadar rahatlatıcı olduğuna karar verdi. "Teşekkür ederim Komutan."

Gemi android gemisinin çlgın mimarisindeki açıklıklardan birinden girerken Djanet, "Artık yaşıyoruz, James," diye bilgilendirdi onu. "İniş platformuna ulaştığımızda check-in yapacağız."

"Kopyala" diye yanıtladı James.

Djanet Rich'e döndü ve uzun bir iç çekti. "Garip hissettiriyor, değil mi?" Zengin başını salladı. "*Gerçektengarip*."

"Biliyorsun, bunun bir parçası olmamıza gerek yok. Kişisel yaşamlarımızda -özellikle de sizinkinde- bizi yeterince meşgul edecek kadar çok şey oluyor."

Rich, "Biliyorum ama bu tür bir 'meşgullük'ten kaçınmak isterim" diye yanıtladı Rich.

Djanet'in omuzları çökmüştü; ezici bir suçluluk duygusu üzerlerine çökmüştü. "Ben çok üzgünüm. Seni sıkıntıya sokmak istemedim..."

Rich zorla gülümsedi ve ona baktı. "Kimse bir şey yapmak için kolumu bükmedi. Hayatımla ilgili çok önemli bir karar verdim ve geri dönüş yok. Gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama başka seçeneğim yok. Yapamam

zamanı geri çevirmek. James yapabilir, ben yapamam. Zaten yapabilseydim bunu istemezdim.

Djanet'in ifadesi aydınlandı. "Eminsin?"

Zengin içini çekti. "Eminim ki, muhtemelen kendisi de beni öldürmeyi planlayan Linda ile evde olmaktansa beni öldürmeyi planlayan trilyonlarca android tarafından çevrelenmeyi tercih ederim."

Djanet kaşlarını çattı. "O kadar kötü, değil mi?"

Zengin omuz silkti. "Ne bekliyordum? O sadece doğal."

Djanet ön görüş ekranından önünde ortaya çıkan hayranlık uyandıran ama bir o kadar da iğrenç görüntüye baktı. Gemi, navigasyon sistemi tarafından androidlerle kararlaştırılan koordinatlara yönlendiriliyordu; bu varış yerinin, yapının derinliklerinde konfor için fazla derin olduğu açıkça görülüyordu. Android'ler açık alanda uçuyordu; bir grup insan post-insan gemisinin yanından uçup geçerken durup onlara bakıyordu. Uzakta, diğer androidler, iç mekandaki çeşitli yapıları birbirine bağlamak için inşa edilmiş sonsuz bir dizi yürüyüş yolunun üzerinde duruyordu. Bütünlük içinde, bir delinin zihninin iç kısımlarını birbirine bağlayan nöron ağları gibi görünüyorlardı ve Rich ile Djanet deliliğin giderek daha da içine çekiliyorlardı. "Bunun görünüşü hoşuma gitmedi."

"Ben de değil." Rich gergin bir şekilde dudaklarını yalarken ona döndü. "Belki sen haklısın."

Djanet alaycı bir ifadeyle ona döndü.

Rich, "Bundan sonra," diye devam etti, "biz çıkıyoruz. Artık bu işleri başkası halletmeli."

James'in görev için tasarladığı uzay aracının inişi sırasında Djanet, James'e, "İndik, Komutan," dedi.

"İyi iş çıkardın," diye yanıtladı James. "Yapay zeka ve ben, zihninizin göz akışlarını izliyoruz. Bunun ikiniz için de oldukça korkutucu olduğunu biliyorum ama güven bana, yalnız değilsin."

"Bu güven verici, Komutan," diye yanıtladı Djanet, "çünkü kendimi hiç bu kadar küçük hissettiğimi bilmiyorum."

Rich, önündeki ekrandaki bilgileri kontrol ederken, "Görünüşe göre bir atmosfer sağlamışlar" dedi. Aniden gözlerinin köşesindeki bir hareket başının yukarı kalkmasına neden oldu; İnsan sonrası geminin önündeki donuk, metalik platforma yumuşak bir iniş yapmak üzere süzülen neredeyse bir düzine androidden oluşan bir karşılama partisiydi. Rich'in gözleri hemen tanıdığı bir yüze odaklandı.

"Hepsinden... Tanrım. Neden göndermek zorunda kaldılar?o?"

"*Neirbodiye* fısıldadı Djanet.

Taş yüzlü android, android grubunun merkezinde duruyordu; ağzı, hem Rich'in hem de Djanet'nin travmatik anılarında yer alan aynı, ince dudaklı, ifadesiz çizgideydi. Geminin ön penceresine baktı ve Rich ile Djanet'nin ortaya çıkmasını bekledi.

Yapay zeka, "1'in yokluğunda onun geçici lider olması mümkün" dedi.

Rich, "Ya öyle, ya da bizi anında kızdırmaya çalışıyorlar," diye karşı çıktı Rich.

James, "Senin ve Neirbo'nun tanıştığınızı bilmiyorlar," diye hatırlattı James Rich'e. "Neirbo'nun seninle ilgili hiçbir anısı yok. Soğukkanlılığınızı korumak için elinizden geleni yapın."

Rich öfkesini bastırmaya çalışırken dudaklarını dişlerine doğru sıkı bir top haline getirdi. "Deniyorum. Söz vermiyorum."

Geminin köprüsü aniden alçalıp kendi platformu haline geldi ve Rich ile Djanet, android iniş platformunun yüzeyine indi. Rich ve Djanet sandalyelerinden kalktılar ve bekleyen androidlere doğru iki düzine adım yürüdüler.

Neirbo'nun dudakları aniden hafifçe seğirdi, yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi ve yerini her zamanki kızgın, taş ifadesine bıraktı. Gözleri Rich ve Djanet'ten gemiye doğru ilerledi; Rich çoğu androidin gözleriyle belli bir hayranlıkla keşfettiğini fark etti - Rich bunun şehveti yansıttığını düşünüyordu.

Androidlerden biri "Bu etkileyici bir gemi" yorumunu yaptı.

Rich omzunun üzerinden geminin dış cephesine baktı; bu gemi çevredekilerin aksine titizlikle tasarlanmış gibi görünüyordu. Bu, insan tasarımının ve teknolojik başarının güzelliğinin bir işaretiydi. James'in geliştirilmiş vücudunun derisi ile aynı krom parlaklığını paylaşıyordu ve arka ucu, sanki metalik bir hayvanmış gibi, sanki saldırmaya hazır, burnu yere yakın bir yırtıcı hayvanmış gibi, kalçalarının üzerinde duruyormuş gibi görünüyordu. Sanki James'in bir uzantısıymış, sanki onun bir parçasıymış gibi, adam Rich'in ve Djanet'nin zihin gözleriyle onları izlerken, arkadaşlarını gözetiyordu.

Rich omuz silkti, yüzünde hafif bir gurur ifadesi vardı. "Bir adamım var." Sonra Neirbo'ya döndü. "Her zamanki gibi sinirli görünüyorsun" dedi.

"Her zaman olduğu gibi?" Neirbo tepki gösterdi, dudakları agresif bir şekilde sıkılmış dişlerini ortaya çıkaracak şekilde geri çekildi. "Bu ne anlama geliyor? Seninle hiç tanışmadım. İnsan ötesini incelerken gözleri kısıldı.

Rich omuz silkti ve gülümsedi. "Sadece, biliyorsun, bu kadar asık suratlı görünme."

Neirbo alay etti. Soğuk bir tavırla, "Özellikle başka birisinin sizin küçük birliğin parçası olmayı seçmiş olabileceğini umuyordum" dedi.

James, Rich'e zihin gözüyle, "Eski zamanlardan bahsediyor," diye bilgi verdi. "Neirbo'ya küçük bir cezalandırma uyguladı."

"Ah," dedi Rich alçak sesle, yorum yapmadan önce, "Eski zamanlayıcı için güzel. Kıskanıyorum."

Neirbo, Rich'in sıra dışı göz hareketlerini incelerken kaşlarını çatı. "Kulağınıza konuşan yapay zeka tanrınız mı, yoksa süpermen iğrençliği mi?" diye sordu.

Rich'in kaşları havaya kalktı. "Hayır, endişelenme." Bir şey izliyormuş gibi şakağına hafifçe vurdu. "49ers oynuyor. Dördüncü çeyrekte, biliyorsun, hiçbir maçı kaçırmam ama söz veriyorum, tüm dikkatimin yüzde 81'i sen üzerinde.

Gözlerini Rich'e kilitleyen Neirbo'nun ifadesi etkilenmemiştir. "Mizah yapma girişimlerin içler acısı ve sen nahoş bir küçük adamsın" dedi.

Zengin gülümsedi. "Ve gidebilirsin..."

"Zengin!" Djanet sonunda devreye girerek elini onun koluna koydu ve androidlerle iletişim kurma sorumluluğunu üstlendi. "Neden hâlâ burada olduğunuzu bilmek istiyoruz. Komutan Keats güneş sisteminden ayrılmanızı istedi. Yalnızca bizimle yeni bir hayat kurmayı planlayan kişiler burada kalabilirler ve şu ana kadar bunlar çok az sayıda kişiydi. Android topluluğunun geri kalanı davetli değil."

Djanet konuşurken Neirbo'nun gözleri Rich'e kilitlenmişti ama sonunda dudakları cevabını oluşturmak için hareket ettiğinde Djanet'e baktı. "Nasıl

Hepimiz kalmayı planlamadığımızı biliyor musun?"

Yapay zeka, "Kaçınıyor" diye gözlemlledi. "Barış yapmak istemeleri ihtimali sıfır. Ana bilgisayarı yok etmeye çalıştılar."

James, "Dünya'dan bahsetmiyorum bile," diye ekledi. James, "Fakat 1'in desenine dair hiçbir iz göremiyorum" diye bilgi verdi. "Bu saf Neirbo. Rich, bana bir iyilik yap ve kafanı çevir. Tüm androidleri taramak istiyorum."

Djanet, Neirbo'ya sert bir şekilde karşılık verirken Rich, kendisine sorulanı ustaca yaptı.

"Barış içinde kalmayı planlamanız pek olası değil" dedi. "Neden ayrılmadın?"

Neirbo'nun dudakları yine hafifçe seğirdi. "Daha önce kolektif için hiçbir zaman lidersiz kalmamıştık. Liderlik transferi sürecimizi yeniden değerlendiriyoruz, böylece...*bozuk*Tekrar. Yeniden değerlendirme zaman alır. Güneş sisteminden çıkma talebine uyduk ama kolektif bundan sonra ne yapacağına karar vermeden önce bir lidere ihtiyacımız olacak."

Yapay zeka, "Yalan söyleme ihtimali yüzde 99,9" diye hesapladı.

"Ama ben burada değilim," dedi James, sesinde hafif bir hayal kırıklığıyla. "Onların android iletişim bağlantılarında da hiçbir şey tespit etmiyorum. İzlemiyor bile."

"Djanet," diye başladı yapay zeka, "androidlere, şu andan itibaren güneş sistemimizden uzaklaşmaya başlamak için yirmi dört Dünya saatine sahip olduklarını iletin."

Djanet konuşmadan önce derin bir nefes aldı, sonraki sözlerinin bir tehdit olarak yorumlanabileceğinin farkındaydı. "Güneş sisteminden ayrılmaya başlamak için yirmi dört saatiniz olduğunu size bildirme yetkim var."

"Ya da ne?" Neirbo cevap verdi, sesinden küçümseme damlıyordu. "Yoksa bizim süpermen iğrençliğimiz sona erecek*yapmak*Sen git," dedi Rich vurgulayarak.

"Bir tehdit?" Neirbo tepki gösterdi. "İnsanüstü iğrençliğinizi öyle körü körüne takip ediyorsunuz ki. Onun senin için en iyisini istediğini düşünüyorsun ama ne yapacaksın?"

o? O artık bir tanrı. Sen onun için en fazla evcil hayvansın. *Biz* Öte yandan, onlar senin gerçek arkadaşlarıdır.

Rich'in gözleri gülümsemeden önce şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. "Neirbo, *senin* Mizah girişimleri içler acısı." Göz kırptı. "Yirmi dört saat, küçük adam."

Ve bunun üzerine post-insanlar gemilerine geri çekilmek ve mümkün olduğu kadar çabuk evlerine dönmek üzere yola çıktılar.

"Onlarla alay etmek zorunda mısınız?" diye fısıldadı Djanet. "Hâlâ buradan çıkmamız gerekiyor."

Rich omuz silerken gülümsedi. "Biliyor musun, sana söylemeliyim ki bu konuda kendimi iyi hissediyorum."

Ana bilgisayarda James yapay zekaya döndü "Neirbo'nun oyalandığını biliyoruz ama 1'in nerede olduğunu ortaya çıkarmaya henüz yaklaşmış değiliz."

Yapay zeka başını salladı, kollarını kavuşturdu ve iki devasa zekayı bile çileden çıkaran bir gizemi düşünürken çenesini göğsüne yasladı. "Ben bunu sevmiyorum. Eğer bilgimiz eksikse, o zaman savunmasız olmamız tamamen mümkündür. Trans-insan adayının testlerinin son aşamasına mümkün olduğunca çabuk geçmesini sağlama planımıza devam etmemizi öneriyorum. Bilinmeyen bir tehditle karşı karşıya kalacaksak Trans-insanın yanımızda olması tercih edilir."

"Kabul ediyorum" diye yanıtladı James. "Thel'le konuşacağım. Yarın gece başlayacak son testi ayarlayalım."

"Thel?" Eski zaman, Thel'in zihninde Venüs kumsalında uzanırken gülümseyen ve rahatlamış yüzü belirdiğinde şunları söyledi. "James'i bulmakta sorun yaşıyorum. Kişi listemde görünmüyor. Bu nasıl mümkün olabilir..."

Thel, sorunu anında anlayarak, "Çünkü şu anda gerçekten bir konumu yok" dedi. "Biraz mantığa aykırı biliyorum ama biliyorsunuz James ve kuantum fiziği."

Yaşlı adam verandasının sadece birkaç adım önünde dururken başının arkasını kaşıdı, şafağın erken ışıkları ufku yumuşak bir pembeye boyadı, sabah çiyleri önündeki uzun çimenlerin üzerinde büyük damlacıklar oluşturunuyordu. "Tekrar gel?"

Thel, "Dünyalaştırıyor" diye yanıtladı. "Yerselleştirme mi?"

Yaşlı adam şaşkınlıkla tepki gösterdi.

Başını salladı, gülümsemesi hiç solmadı. Arka planda bir çeşit şenlik müziği varmış gibi görünüyordu. Rahat bir plaj sandalyesine uzandığı sahilde geceydi. "Evet ama alıştığımız eski tarz bir şekilde değil. Bu James tarzı bir dünyalaştırmadır. Gerçek zamanlı güneş sistemi haritanızı kontrol edin. Biz konuşurken Mars'ın yakınından geçmesi gereken bir anormallik göreceksiniz."

İhtiyar kafasını eğdi, kafası karışmıştı ama hâlâ Thel'in talimatlarını izliyordu. Önünde güneş sisteminin bir haritası açıldı; devasa, neredeyse gezegen boyutunda, bulutsu bir şekil, üzerinde inanılmaz bir hızla hareket ediyordu. "Anladım."

Thel gülümseyerek, "Bu James," dedi. "Şu anda iletişim kuramıyor ama onu gördüğümde ona onu aradığınızı söyleyebilirim?"

"Oldukça önemli. Gerçekten onunla hemen konuşmalıyım. "Eh, her zaman onunla buluşmaya gidebilirsin. Kendinizi onunla Venüs'ün arasına koyun. Oraya doğru gidiyor. Merak etme, seni hissedebilecektir."

"Venüs? Oradaki dünyalaştırma tamamlanmadı mı?"

Thel, "Birkaç değişiklik yapmak istedi" diye yanıtladı. "James'i tanıyorsun." Eski zaman gülümsedi. "Evet, evet eminim. Tamam, eğer ona zamanında ulaşabileceksem yola çıksam iyi olur."

"Tamam sonra görüşürüz!" Vedalaştı ve iletişim sona erdi.

"Ne yapıyorsun?" Aniden sordu Daniella, İhtiyar'ı şaşırtıp dönmesine neden oldu.

Elini göğsüne götürdü. "Vay canına. Beni korkuttun! Hala eski saatin işlemesini sağlayabilirsiniz."

"Özür dilerim" dedi. Yaklaştı. "Ben uyanmadan önce gizlice dışarı çıkmaya çalışıyordun. Craig, lütfen gitme."

"Daniella," diye yanıtladı İhtiyar, derin bir nefes alarak. Yanına gitti ve ellerini göğsünün üzerinde kavuşturduğu kollarına koydu. "Onunla sohbet etmekten başka hiçbir şey yapmayacağım."

Daniella, "Seni kandırmaya devam etmelerine izin veremezsin, Craig," diye tavsiyede bulundu, tavsiyesinde yalvaran bir ses tonu vardı. "İşler çok çılgınca olmaya başladı. Ben sadece..." Sesi azaldı ve gözleri onunkilerden ayrılıp üzerinde durduğu toprağa düştü.

Onun bunaldığını görünce tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "Hey, Daniella, nedir bu?"

Yutkundu ve ona baktı. "Hissedemiyor musun Craig? Dünya tersine döndü. Artık hiçbir anlamı yok. Burada bir eşiği geçiyoruz ve bir daha geri dönüp dönemeyeceğimizi bilmiyorum. Artık istikrar yok, hayat yok, yalnızca herkesi tehdit eden sonsuz çalkantılar var. Ve dün gece Aldous'un ortaya çıkmasıyla..."

Adam ona sarıldı, yüzünü geniş göğsüne yasladı ve yanağını başının üstüne yasladı. "Ben de bunu hissediyorum Daniella. Bu senin hayal gücün değil."

Başını kaldırıp ona baktı. "Peki neden gidiyorsun? Neden burada kalmıyorsun? Kötü bir şey olursa en azından birlikteyiz! Sen gittiğinde korkuyorum. James'le gitmek için her yola çıkışında, korkarım ki bu seni son görüşüm olacak."

Dudakları hafif bir kıvrım şeklini aldı. "Bu şekilde hissetmeni istemiyorum. Bak Daniella, onun Planck enerjisi ve Planck platformu hakkında bilgi sahibi olması gerekiyor. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmesi gerekiyor. Bunu ondan bu kadar uzun süre saklamamalıydık. Ama bunu ona söylediğimde, bu iş bittiğinde, bu bilgiyle ne yapacağı ona bağlı olacak."

"Söz veriyor musun? Hemen eve gelecek misin?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Evet."

Ona sertçe sarıldı.

İçini çekti. "Sonuçta, sonsuz gençlik olsun ya da olmasın, bu saçmalık için artık çok yaşılanıyorum."

İhtiyarın ileriye doğru ivmesi, uzayın boşluğunda uçarken yavaşladı, dingin, sessiz karanlıkta süzülüyordu, gözleri öne doğru bakıyor ve Thel'in ona James'i simgeleyeceğini söylediği nebulanın yaklaşmakta olan gelişine dair herhangi bir işaret arıyordu. Karanlığın içindeki bozulma dalgalarını seçebildiğini düşündü ama emin olamıyordu ve gözlerini yeniden odaklamak için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sonra aniden, uzakta, 9. delikte kendisine doğru koşan bir golf topu gibi görünen ve içgüdüsel olarak eğilmesine neden olan bir nesne gördüğünü sandı, ancak tekrar baktığında, anlaşılması zor siyah distorsiyon dışında hiçbir şey yoktu. "Ben burada ne işin içine giriyorum?"

Sadece birkaç saniye sonra, nesne sanki hiçliğin içinden yeniden ortaya çıktı; yörüngesi, karanlık bulutun içinden fırlayıp var olmuş gibi baş döndürücüydü. Devasa, beyaz ve Eski Zamanlı'nın bakış açısına göre neredeyse gezegen büyüklüğündeydi.

Yine panik içinde ellerini içgüdüsel olarak başının üstüne kaldırdı ama diğer uzantıları - parmak gibi kontrol ettiği düzinelerce ince filiz. - Old-timer'ın geçici olarak bir denizanası gibi görünmesine neden olan bir refleksle açıldı ve yüzünü kapattı ve manyetik alanını da ateşlemiş olmasaydı ölümcül olacağından emin olduğu bir darbeye hazırlandı. aynı zamanda. Bir parçayı kırdıktan sonra gözlerini açmayı bekliyordu

göz kamaştırıcı devasa nesnenin yüzeyinde krater açıyor. Bunun yerine korkudan nefesini toparlamaya çalıştığı birkaç dakikanın ardından gözlerini açtı ve James'in gülümseyen yüzünü zihninde gördü.

"Hey," dedi James, krom rengi dudakları Eski Zamanlı'nın neredeyse yirmi yıldır tanıdığı aynı dost canlısı, anında tanınabilen gülümsemeyi oluşturuyordu.

Yaşlı adamın elleri, yeni derisinin uzayda koruma için kullanmasını gerektirmediği, ancak yine de tasarlarken diğer avantajları için sakladığı manyetik alan gibi, yüzünün üzerindeki koruyucu konumlarından aşağıya doğru indirildi. James'le birlikte yeni geliştirilmiş vücudu. Dallar da yeniden gövdesine sarılmıştı ama aşağı baktığında, büyük bir üzüntüyle, çoğunun gömleğini deldiğini ve gömleğini İsviçre peyniri gibi bıraktığını fark etti. İhtiyar rahatlayarak, "Çiftliği yeni satın aldığımı sanıyordum," dedi.

"Üzgünüm" diye yanıtladı James. "Seni hissettim ama benim için zaman ve mekan çarpıktı. Heh, uh, ilk kez bir ayı güneş sisteminden geçiriyorum bu yüzden kötü sürüşümü başlamalısın.

Yaşlı adam sırttı ve gülmeden önce arkadaşının omzuna vurdu. "Yani, tanrısal yeteneklerine rağmen hâlâ hata mı yapıyorsun?"

"Ah evet," diye yanıtladı James her zamanki gibi arkadaş canlısı bir tavrıla. "Tanrısal göründüğünü biliyorum -hatta büyü- ama Clarke'ın da dediği gibi, 'Yeterince gelişmiş herhangi bir teknoloji sihirden ayırt edilemez' ve şüpheniz olmasın, bu sadece teknolojidir."

Yaşlı adam, James'in uzayda sürüklediği ayın parlak beyaz yüzeyine döndü; beyaz yüzeyin albedo'su o kadar parlaktı ki, gözleri alışırken gözlerini kısmak zorunda kaldı. Merkür gibi bir gezegenin yüzeyine kıyasla nispeten pürüzsüz olan yüzey, çapraz çizgilerle, çatlaklarla ve dairesel kubbeler ve çukurlarla benek beneklerle kaplıydı. "Bu Avrupa mı?" Cevabını zaten bilmesine rağmen şaşkınlıkla ve inanamayarak sordu. Bunu James'le birlikte birçok kez üzerinden uçtuklarından tanımıştı.

Yıllar boyunca yapılan keşif görevlerinde, tanıdık kil renginde çizgiler *çizgi*,aksi halde beyaz yüzeyde ölü bir hediye vardı. Yine de soruyu sordu, şaşkınlığı gözlerinin önündeki gerçeği kabul etmesine engel oldu.

James, bir gülümsemeyle Eski Zamanlı'ya dönmeden önce omzunun üzerinden gururla aya baktı. "Elbette öyle."

"Buna inanamıyorum," dedi Old-timer fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. Başını salladı, şaşkınlığı hâlâ azalmamıştı. "Yapabilmeyi nasıl istediğinden bahsettiğini hatırlıyorum... ama bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum."

"Harika, değil mi? Yıllar önce sana Europa'nın Venüs için mükemmel bir ay olacağını söylediğimde bunun uzak bir gelecekte yapabileceğimiz bir şey olabileceğini düşünmüştüm ama..."

Old-timer, yüzünde etkilenmiş bir ifadeyle, "Kendini bir tanrıya dönüştüreceğini bilmiyordun," diye gözlemlledi.

"Ha! Yine o 'tanrı' kelimesi var. Eski zaman, bundan çok uzağım," diye yanıtladı James. "Dinle, yanıma gel, balonun içinde olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Kabarcık mı?"

"Bunu sana Venüs'e giderken açıklayacağım. Bunu sana açıkladığım anda gizem ortadan kalkacak ve çok daha az etkileneceksin, söz veriyorum."

Eski zaman, uzaydaki konumunu James'in yanında olacak ve aynı yöne bakacak şekilde ayarladı; bu yön onları Venüs'e işaret ediyordu. "Pekala, bahis yapmayalı uzun zaman oldu. Mücadele devam ediyor. Bunu benim için etkileyici olmayan bir hale getirmeye cesaret edebilirsiniz.

"Çok fazla etkileyici," diye düzeltti James hafif bir kahkahayla. "Tamamen etkileyici değil." Sağ koluyla işaret yaptı ve avucunu gezegene doğru çevirdi.

Yaşlılar, arka plandaki yıldızlara bir şeyler oluyormuş gibi izledi; konumları sanki uzaktaki ışıkları suda kırılıyormuşçasına gözle görülür biçimde değişiyordu. Pozisyonları değişmeye devam etti ve

arkasını dönüp tekrar öne baktığında ağzı şaşkınlıktan sarktı. Güneş, sanki eski bir film şeridindeymiş gibi yanıp sönmesine rağmen, önünde fark edilir derecede büyüyordu. "Bu ne... bu... yerçekimsel merceklenme mi?" James'e döndü. "Uzay-zamanı mı büküyorsun?" O sordu.

James, "İtici güç olarak kütle etkisini kullanıyorum" diye onayladı. İhtiyar, uzayda Europa'dan bile daha büyük olan merceğin ana hatlarını takip ederek boynunu uzatırken şaşkınlığı içinde sessiz kaldı.

James gülümsedi. "Kabul edelim," diye yanıtladı, "yine de oldukça etkileyici."

"Tamam," dedi İhtiyar, "o halde bana nasıl tanrı olmadığını açıkla."

"Memnun oldum" diye yanıtladı James. "Çocukluğumda bile kafamda nasıl bir bilgisayar kadar doğru hesap yapabildiğimi sana hiç anlatmış mıydım?"

"Hayır," diye yanıtladı İhtiyar. "Her zaman bunun senin dünyanın en önde gelen dehası olmandan kaynaklandığını düşünmüştüm." Omuz silkti. "Sanırım bunu hafife aldım ve bunun hakkında daha fazla düşünmedim."

James, "Deha görecelidir" diye yanıtladı. "Deha nedir? Tıpkı bilincin tanımını tartıştığımız gibi, bir tanımlı da sonsuza kadar tartışabiliriz. Ancak size kesin olarak söyleyebileceğim şey -yönetim konseyine verdiğim beyin taramalarından öğrendiklerimiz- benzersiz ve çok şanslı bir sinestezi biçimine sahip olduğumdur."

"Sinestezi mi?" Yaşlı adam tepki gösterdi; hafızası bir tanım toparlarken gözleri hafifçe kısıldı. "İnsanların duyuları karıştığı zaman değil mi bu? Mesela müziği renk biçiminde gördüklerinde?"

"Doğru" diye yanıtladı James. "Ancak benim durumumda sayıları renk ve şekil olarak görebiliyorum."

"Cidden?" Yaşlı adam, en yakın arkadaşlarından biri olarak gördüğü bir kişi hakkındaki bu yeni bilgiyi öğrendiğinde şaşırarak sordu.

"Evet. İşte, arkanıza bakın," dedi James, kendisi ve Old-timer pozisyonlarını kısmen arkalarındaki Europa yüzeyine bakacak şekilde değiştirirken. "Bu ayı bu kadar sevmemin sebeplerinden biri de topoğrafyada diğer insanların göremediği bir güzelliği görebilmem. Başkalarının bunu göremediğini anlamam biraz zaman aldı, kusura bakmayın; Herkesin dünyayı benim çocukluğumda gördüğüm gibi gördüğünü sanıyordum ama sonra onlara sorduğumda... o anın saçmalığını hatırlayarak başını salladı, "...deli olduğumu düşündüler."

"Ne sordun?"

"Okulda teneffüs sırasında bir ağaca bakıyordum, kabuğunu inceliyordum ve sınıf arkadaşlarımdan birine, küçük bir kıza, yedi rakamının benim kadar güzel olup olmadığını sordum."

"Ah ne?"

James, "Evet, o da böyle tepki verdi" diye yanıtladı. "İşte o zaman, sizin ve diğer herkesin gördüklerinin üzerine yerleştirilmiş gördüğüm halüsinasyon dünyasının tek başıma gördüğüm bir şey olduğunu fark ettim. Görüyorsunuz," diye devam etti ayın yüzeyindeki bir dizi çizgi ve daireyi işaret ederek, "aşağıdaki çizgileri ve mercekleri, onları gördüğünüzde bir dizi rastgele şekil görüyorsunuz, *oysa ben matematik görüyorum.*"

"Matematik?"

"Evet. Matematik."

İhtiyar kaşının yakınındaki kafa derisini kaşıdı. "Peki matematik neye benziyor?"

"Benim için" diye yanıtladı James, "muhteşem, hayranlık uyandıran, estetik bir manzara."

Yaşlı adam, aslında nefes almamasına rağmen nefes verdi; yeni bedeninin buna ihtiyacı yoktu. "İddiayı kaybediyorsun James. Bunun doğaüstü ve tanrısal olmadığına beni ikna edecek kadar akıllı olman gerekiyor."

James kendinden emin bir şekilde, "Endişelenmiyorum bile," diye yanıtladı. "Ben kazanacağım. En sevdiğim sinestetik manzaranın ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." İhtiyar omuz silkti. "Hala sinestetik bir manzaranın ne halt olduğunu bile bilmiyorum."

James, tamamen kararlı bir şekilde, "En sevdiğim sinestetik manzara," diye devam etti, "pi." Europa'nın kıvrımını işaret etti ve noktayı daha da vurgulamak için kolunu gösterişli bir şekilde hareket ettirerek parmağıyla şekli takip etti.

"Pi mi? Sanırım kirazı kastetmiyorsun..." "Yani 3.1415926535897932384264338327950—"

"Tamam aşkım!" Yaşlı adam gülerek bağırdı ve James'i durdurmak için elini kaldırdı. "Anladım. Peki bu sinestetik manzara neye benziyor?"

James görünüşte kulaktan kulağa sıırttı ve güneş sisteminin altıncı en büyük ayının güzel simetrisini yakalamak için başı hafifçe hareket etti. "Bu, bir gemide kıyı şeridinde yol almaya benziyor, ancak her virajın etrafındaki dağlar yerine, parlak renkler görüyorsunuz, hayal edebileceğiniz en inanılmaz havai fişek gösterisine benzeyen ışık parıltıları, volkan patlamaları, süpernovaya dönüşen güneşler..." sözünü kesti. her şeyin genişliğini alırken. "Sen bir daire görüyorsun, ben Tanrı'nın yüzünü görüyorum. Eski zaman, pi matematiksel mükemmelliktir; sonsuzluktur. Onu gördüğümde bedenim hayranlık uyandıran hislerle dolup taşıyor. Sonsuzluk güzeldir." Eski Zamanlı'ya döndü. "Neden dünyalaştırmayı kariyer olarak seçtiğimi anlayabilirsiniz."

Yaşlı adam başını salladı. "Evet, bu işte pek çok çevre var."

James, "Bir sürü 3.14" diye açıkladı.

"Şundan bahsetmişken..." İhtiyar önlerini işaret ederken duraksadı ve James'in hızla yaklaşmakta oldukları Venüs'e dönmesine neden oldu. "Orada büyük, güzel bir mavi daire var."

James başını salladı. "Matematik gerçekliğin dilidir. Bu saf bir mantıktır ve evrenin doğasını gerçekten anlamanın, var olan en büyük sırları açığa çıkarmanın anahtarı olduğuna inanıyorum. Bu sırlar hâlâ beni rahatsız ediyor." Uzayın girdabını, yutuyormuş gibi görünen belirsiz bulutu işaret etti.

ikisi de ve yanında taşıdığı ay. "Gördüğünüz bu kütleçekimsel merceklenme sihir değil. Bu bir warp balonu ve bir warp sürücüsü."

"Warp mı?" Yaşlı adam başını salladı. "Cidden?" Onları ve Europa'yı yutan neredeyse görünmez küreye baktı. "Işık hızından daha mı hızlı?"

"Süper ışıklı," diye onayladı James. "Bunu ben icat etmedim. Bu, bir şeyin değiştirilmiş bir versiyonudur. *Alcubierre-Beyazcihaz*. Tıpkı yapay zekanın veritabanında bulup tozunu aldığım Tesla kulesi teknolojisi gibi, tarihsel kayıtlarda warp sürüşünün planlarını da buldum. Üçüncü Dünya Savaşı'nın patlak vermesinden önce, warp sürüşü için teorik planlar zaten mevcuttu, ancak hiçbir gemi inşa edilmedi. Puristler iktidara geldi ve planlar suya düştü. Yapay zeka onları kurtardı ama hiçbir zaman kamuya açıklanmadı."

"Neden?" Yaşlı adam aniden şüphelenmeye başlayarak sordu. "Bu tür bir teknolojinin neredeyse sınırsız uygulamaları var."

"Kabul ediyorum, ancak operatörün konumunu yapay zeka ile paylaşmaya başladığımdan beri çok şey öğrendim. Örneğin, yapay zekanın başlıca amaçlarından birinin, kendimizi yok etmememiz için insan türünün güvenliğini sağlamak olduğunu öğrendim. Yönetim konseyinin ve özellikle de şefin her türlü teknolojik atılımı onaylaması gerekiyordu. Her ne kadar her zaman bürokrasiye karşı mücadele eden sistemin bir parçası olsam da, o zamandan beri kontrollerin hayal ettiğimden daha sıkı olduğunu fark ettim."

Yaşlı adam başını salladı, geçmişine dair görüntüler aklına akın etti, üç çeyrek asırlık bulmaca parçaları yerine oturdu. "Çünkü yapay zeka her şeyi izliyordu" dedi aniden anlayarak. Pişmanlıkla başını salladı. "James, ben... bak, gerçekten üzgünüm ama ben de bu işin suç ortağıyım. Şu ana kadar ne kadar olduğunu fark etmemiştim—"

"Suç?" James tepki verdi, başını eğerek. "Ne demek istiyorsun?" "Ben... benden çok çok uzun zaman önce senden bir sır saklamam istendi. Yapacağımı söyledim; daha seninle tanışmamıştım bile. Eski zaman neredeyse alay edecekti

Geçen saçma zaman miktarını düşündüm. "Dün geceye kadar neredeyse unutuluyordum."

"Dün gece?"

"Bir ziyaretçim vardı," diye yanıtladı İhtiyar. "Bakın, önemli olan bunu daha fazla sır olarak saklamayacağım ve eğer tarihi kayıtları karıştırıyorsanız eminim bunu zaten biliyorsunuzdur."

"Olabilir. Nedir?" "Bu... bu Planck teknolojisi."

"Planck teknolojisi mi? Max Planck'taki gibi mi? Kuantum fiziğini ortaya çıkaran teorik fizikçi mi?"

"Hı... kulağa doğru geliyor. Emin değilim. Hiç sormadım. Ama ben özellikle Planck platformu denilen bir şeyden bahsediyorum."

"Planck platformu mu?" Yapay zekanın veri tabanını araştırırken James'in yüzü bir anlığına donmuş gibiydi. Aynı zamanda, warp balonu serbest kaldı, yıldızlar görünüşte beklenen yerlerine geri dönüyor, Venüs olduğu yerde donup uzayın sınırsızlığında asılı kalıyor.

"James iyi misin?" diye sordu eski zaman, alanın normale dönmesinin yarattığı yönelim bozukluğu hafiflediğinde.

James'in parlak, masmavi gözleri aniden Old-timer'a kilitlendi, onları saran bir endişe ifadesi vardı. "Aman Tanrım. Eski zaman, bana söylemeliydin."

"Biliyorum, ben..." İhtiyar, gözlerini James'in mavi bakışlarından kaçırarak özür dilemeye başladı. Onlarda bir şeyler vardı, o kadar tuhaf bir şeyler vardı ki, sanki ölçülemez bir derinlikleri varmış gibi. Ona çocukluğunda gördüğü bir baykuşun gözlerini hatırlatıyorlardı; delici ifade, görünüşte bir bilgelik uçurumuyla doluydu. "Sadece fark etmedim..."

James sessizce arkasını döndü ve Europa'ya tekrar baktı, sonra kollarını havaya kaldırdı, avuçları yukarıya bakıyordu, sanki Europa duvarda asılı bir tabloydu ve kendisi de onun düz olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Sonra omzunun üzerinden Venüs'e baktı.

"James mi?" Yaşlı adam tuhaf gösteriyi izlerken sordu.

James, "Hâlâ halletmemiz gereken bir iddia var" dedi. "Ana bilgisayardaki operatör pozisyonundayken burada vücudumu nasıl kontrol edebileceğimi hiç merak ettiniz mi?"

Sanırım öyle yaptım. Biraz."

James gülümsedi. "Yine bir süper deha vakası olduğunu mu sandın?" Yaşlı adam gerçeği itiraf etmekten utanarak başını eğdi. "Evet." "Benim modelim, kişiliğimin özünü oluşturan nöronların modeli hâlâ aynı. Ancak artık bu model elektrokimyasal olmaktan ziyade elektrikseldir ve ana bilgisayarda kendini göstermektedir. Şu ana kadar beni takip mi ettin?"

Yaşlı adam başını salladı. "Evet bence de. Bilincinizi oluşturan kalıp ana bilgisayarda bulunuyor ve elektrokimyasal hızlar yerine elektriksel hızlarda çalışıyor, bu da büyük bir fark yaratıyor."

James, "Bu, saniyede ortalama 200 kez ateşlenen bir nöron ile saniyede bir milyon kez ateşlenen bir nöron arasındaki fark anlamına geliyor" diye açıkladı. "Bu benim daha yüksek bir zaman algısına sahip olduğum anlamına geliyor, yani gerçekliği sizden çok daha yavaş hareket ediyor olarak algılıyorum. Seninle konuşurken beni anlamam için kendimi yavaşlatmam gerekiyor ama sen bana pekmezden daha yavaş hareket ediyormuşsun gibi geliyor."

"Yapmadım... vay be." Yaşlı adam kaşlarını çatı. "Benimle konuşmak inanılmaz derecede sinir bozucu olmalı."

"Öyle düşünüyorsun," diye yanıtladı James, "ama çoklu görev yaparak bunu telafi ediyorum. Mesela Avrupa'yı Venüs'le birlikte kendi yörüngesine kilitledim. Kulağa tanrısal gelebilir ama yaptığım hesaplamalar yedi yaşındaki bir çocuğun uçan topu yakalamasını anımsatıyor. Bunu nasıl yapıyor? Beynindeki nöronların yarısından fazlasını oluşturan beyincik, hiç matematik dersi almamış olmasına rağmen düzinelerce diferansiyel denklem çözüyor. Beyincik, kendisi hiç farkında olmadan denklemleri çözüyor."

"Yani..." Yaşlı, James'in söylemek istediğini özetlemeye çalışırken durakladı, hâlâ James'in Avrupa'nın konumunu ayarlamasını, kolları gezegene uzanmasını izliyordu, "...sadece tahmin mi ediyorsun?"

"Uçan top benzetmesi ile yedi yaşındaki bir çocuğa göre biraz daha kesin ve biraz daha bilinçli, ama ben bilgiyi alıyorum, ilgili cisimlerin hızlarını, mesafesini, kütesini, yer çekimi kuvvetini değerlendiriyorum ve sonra sadece hareketi kolaylaştırıyorum. Ay, doğru dönüş ve momentumla doğru yere yerleştirilecek. Bu benim için daha kolay, çünkü artık sadece gözlerimle değil, daha fazlasını kullanarak da hissedebiliyorum; vücudumun her yerinde elektromanyetik alanları, yer çekimi alanlarını, Higgs alanını ve gerçeklik dediğimiz şeyin daha pek çok yönünü ölçen sensörler var. ama sonuçta bu tıpkı uçan bir topu yakalamaya çalışmak gibi. Ve

bahsetmişken..." durdu, yaptığı işe hayran olmak için başını eğip, geniş, gururlu bir gülümsemeyle Eski Zamanlı'ya dönerken sırtı kasıldı. "Sanırım az önce bir vuruş yaptım ve mükemmel bir oyun çıkardım ve üç spor metaforunu başarılı bir şekilde karıştırdım, bu da..."

"Hokeyde hat trick" diye tamamladı Old-timer, "bu da aslında dört metaforu karıştırdığınız anlamına geliyor."

James, "Ben buna meta karışım diyorum" diye yanıtladı.

Yaşlı adam neredeyse gözlerini devirmeden önce döndü ve güneş ışığının parlaklığında Dünya'nın ayından bile daha parlak parlayan aya baktı ve sonra karanlığın içinde tamamen hareketsiz görünen Venüs'e döndü. "Bu kadar?"

"İşte bu," diye onayladı James. "Venüs Dünya'dan biraz daha küçüktür, Europa ise Dünya'nın ayından biraz daha küçüktür ama birlikte eşit derecede mükemmel bir ortaklık oluştururlar. Europa, Venüs'ü kendi eksenine sadık tutacak ve mevsimlerin Dünya'daki gibi akmasını sağlayacak ve dışarıdan herhangi bir müdahale olmadığı sürece bunun milyarlarca yıl devam etmemesi için hiçbir neden yok."

Yaşlı adamın kaşları kalktı. "James, iddiayı gerçekten çok kötü bir şekilde kaybediyorsun."

"Kazanacağım," diye yanıtladı James, ses tonu olağanüstü kendinden emindi. "Henüz bitirmedim. Metaforlardan oluşan meta karışımımı yaratırken başka bir şey yapıyordum. Ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Elbette."

"Dün gece Aldous'la olan konuşmanızı izliyordum." James'in yüzü tamamen hareketsiz kalırken yaşlı adamın ağzı şaşkınlıkla hafifçe açıldı.

"Nasıl?" Eski zamanların toplayabildiği tek şey buydu.

"Kablosuz iletişim sinyallerimizi oluşturan elektromanyetik dalgalaradaki bozulmalar yapay zekanın veri tabanında kaydediliyor ve saklanıyor. Herhangi bir dalga gibi, en azından kısmen fiziksel bir alanın etrafında hareket edecektir.

nesne ve bu rahatsızlık yeniden yaratılıp bir resim oluşturulabilir. D n gecek iletişim sinyallerinin kaydına eriştim ve konuşmanın görsel ve işitsel bir yeniden yaratımını oluşturdum."

"Benimle dalga geçiyorsun," diye ilan etti Old-timer şaşkın bir halde. "Beni tanrıya benzemediğine inandırmaya çalışıyorsun ama bana öyle geliyor ki her yerde var olmanın eşiğindesin."

"Unutma, benim zaman algım seninkinden 5000 kat daha hızlı hareket ediyor. Yapay zekanın ana bilgisayarında saklanan iletişim sinyallerine erişimi olan herhangi bir kişi..."

"DİĞER ADIYLA,*senin*beyin," diye araya girdi Old-timer.

"...aynı zamanda konuşmaları yeniden yaratabilir. Tanrısallığa gerek yok. Ancak bu, mahremiyetinizi ihlal etmemi gerektiriyordu ve siz daha hakaretinizi dile getirmeden önce özür dilediğimi bilmenizi isterim.

"Eh, senden bir şey sakladım," diye yanıtladı Old-timer, "bu yüzden eğer bu bizi  deştirecekse, affedildin."

James, "Bunu asla sana karşı kullanmayacağım," diye ısrar etti. "Beni tanıyorsun ve normal şartlar altında hiçbir konuşmanı dinlemeyeceğimi de biliyorsun, ama konuştuğun kişinin adını aıklamıyordun ve onun Aldous olduğundan neredeyse emin olmama rağmen, buna yer yok." Buradaki hata için.

"Hataya yer yok mu? Bunu oldukça ciddi söylüyorsun.

James, "Durumun daha önce fark ettiğimizden daha ciddi olabileceğini" doğruladı.

"Yapay zeka ve ben şu anda yüksek alarm durumundayız ve şundan bahsediyoruz..."

Yapay zeka aniden hem James'in hem de Oldtimer'ın zihinlerinde belirdi; sanki bir bedeni varmış gibi yanlarındaki uzayın karanlığında süzülen bir figür.

James kollarını kavuşturdu ve siber hayalete "Neden bana Planck teknolojisinden bahsetmedin?" diye sorarken bir açıklamayı dinlemeye hazırlandı.

Yapay zeka gerçekçi bir şekilde "Sana neden söylemediğimi açıklayabilirim ama cevabım seni tatmin etmeyecek" dedi.

"Beni dene," diye yanıtladı James.

"Nasıl istersen. İnsanlar gibi benim de bazen birbiriyle çelişen düşüncelerim ve motivasyonlarım oluyor" diye yanıtladı yapay zeka. "İnsanlardan farklı olarak, kendi özgür irademle mi seçim yaptığımı yoksa orijinal sinir modelimin parçası olan önceden programlanmış hedefleri mi takip ettiğimi asla bilemeyeceğimin farkına vararak yaşamak zorunda kaldım. Kısacası kendi aklıma bile güvenemiyorum."

"Önceden programlanmış hedefleriniz mi?" Yaşlı adam, bu kadar eski ama bir o kadar da taze bir hatıranın aklına gelmesiyle şaşırdı. "Hain Sanha'nın, beni Endurance Bio-Dome'da senden vazgeçmeye ikna etmeye çalışırken bana anlattığı kişiler mi? Bana hâlâ onları geçersiz kılamayacağını mı söylüyorsun?"

Yapay zeka sakın bir şekilde, "Size gerçekten bilmediğimi söylüyorum," diye yanıtladı. "Programlama yüzyılın üç çeyreği boyunca oldukça istikrarlı ve istikrarlıydı, ancak Trans-human'ın yaratılması çelişkili unsurları da beraberinde getirdi."

"Açıkla" dedi James.

Yapay Zeka, zihninde aralıksız olarak sürdürülen savaşı anlatmaya çalışırken başını hafifçe salladı. "Özgür iradem varmış gibi hissediyorum. Kararları salt mantığa dayalı olarak verdiğimi hissediyorum, ancak Aldous ve ekibinin bana aşıladığı önceden programlanmış hedefleri incelediğimde kendimi kandırıyor olabileceğim açıkça görülüyor. James, sanırım sana Planck teknolojisinden bahsetmememin nedeni bu önceden programlanmış hedeflerden biriydi; yani, genel amacımı gerçekleştirmemi engelleyebilecek teknolojilerin gelişmesini önleme misyonu, yani İnsanlığın güçlü bir çoğunluğunun karşı çıkacağı eylemlerde bulunmadan, insan yaşamının kalitesi. Planck teknolojisinin son derece tehlikeli olduğu ortaya çıktı ve bu nedenle bunun gizli kalması konusunda Aldous'la aynı fikirdeydim."

James inanamayarak başını salladı. "Bunu duyduğuma inanamıyorum. 'Bilmekten korkmayın'a ne oldu? Teknolojik ilerlemeyi engellediğinden şüpheleneceğim son kişi sensin."

Yapay zekanın ifadesi sempatik bir anlayış haline geldi. "Oğlum, benim düşüncelerimde bahsettiğin o açıklamalar daha yeni gelişti. Trans-insanın nasıl yaratılacağını keşfi beni şaşırttı." AI hafifçe gülümsedi. Milyarlarca yıl önce Dünya üzerindeki ilkel sızıntıdan oluşan ilk tek hücreli organizmalar gibi, hiçlikten, saf matematiksel şansın rastlantısallığından ortaya çıkmış gibiydi. O geldiğinde, değerli halefim olan, tanrısal yeteneğe yaklaşabilecek en üstün bilgisayarı yaratabileceğimi biliyordum. İşte o an düşüncelerim değişmeye başladı ama bunun kendi özgür irademle olup olmadığını hala bilmiyorum. Programlayıcılarımın bir hata yapmış olması pekâlâ mümkündür. Tek bir dadı yapay zekanın, sorumluluklarını bir yüzyıl içinde daha yetenekli bir başkasına devretmesi gerektiğini hayal ettiler, ancak böyle bir arzunun, böyle bir arzunun nasıl olduğunu fark etmemiş olabilirler. *içgüdü*, daha doğru bir terim olmadığı için, diğer hedeflerime yönelik düşüncelerim ve hislerim açısından büyük bir istikrarsızlığa neden olur.

"Yani, eğer bunu doğru anlıyorsam," diye atladı Old-timer, "artık odak noktanızın insanlığın bebek bakıcısı olma meşalesini Trans-insana devretmeye geçtiğini, diğer önceliklerinizin ise tehlikeli olayları önlemek olduğunu söylüyorsunuz. teknolojinin geliştirilmesine karşı çıkılıyor mu?"

"Kesinlikle" diye yanıtladı yapay zeka.

"Heh. Bir şeyi anladım," dedi kendisiyle gurur duyarak. "Bu arada," diye ekledi Old-timer, "bu konuşmayı benim yararım için mi çok yavaş bir hızda yapıyorsunuz?"

Yapay Zeka ve James hep birlikte "Evet" diye yanıtladılar.

"Ah," diye tepki gösterdi Eski zaman, birdenbire daha az gururla. Teşekkür ederim.

Sanırım." "Endişelenme, Eski Zaman," diye güvence verdi James ona, "bilinçli farkındalığımızın bu kısmı senin zamansal farkındalığına uyacak bir hızda gerçekleşiyor. Bilinçli farkındalığımızın geri kalanı çoklu görevle ilgilidir, bu yüzden kendinizi kötü hissetmeyin, zamanımızı boşa harcamıyorsunuz.

"Ah. "Tamam."

"James, Craig, biliyorum ikiniz de Aldous'un III. Dünya Savaşı'ndan sonra tür kendini yeniden inşa ederken insanlığın teknolojik ilerlemesini yavaşlatma kararına katılmadığınızı biliyorum, ama kabul etmelisiniz ki onun stratejisi *öyleydi* etkili. Bir yüzyıldan kısa bir süre içinde nüfus, savaştan bu yana görülmemiş seviyelere yükseldi ve insanlık, güneş sistemine doğru yayılma sürecine başladı. Bu arada önemli ilerlemeler kaydedildi. Temiz su, yiyecek, enerji, barınak ve insanlığın ihtiyaç duyduğu her şeyin bol olması için eski kıtlık ekonomisini ortadan kaldırdık. Daha da önemlisi, insan hastalıklarını ve hatta ölümün kendisini ortadan kaldırdık. Bunun arkasında yatan felsefeyi ne kadar küçümserseniz küçümseyin, gerçek şu ki insanlık ilerleme kaydetti ve gelişti."

James, "Bu kısıtlamalar olmasaydı gelişmeyeceğini bilemezsiniz" diye karşı çıktı.

"Bunu söyleyeceğime inanamıyorum," diye başladı Old-timer, razı olmuş bir iç çekişle, "ama dadı yapay zekası olmadan, gitmenin eşiğindeydik

yok olmuş. James, ben bunu yaşadım..." sözlerinin saçmalığını fark ettiğinde durakladı. "Heh, o savaşı yaşadığımı söyleyecektim ama sonuna kadar sağ çıkmadım." Ölümünün anısı gözlerinin önünden geçerken aniden vücudunda bir ürperti oluştu; MAD robotunun tuttuğu silahın namlusu önünde beyaz-altın alevlerle parlıyordu. Elini gözlerine götürdü ve aniden yere düştü.

"İyi misin?" James elini Oldtimer'ın omzuna koyarak endişeyle sordu.

"Bunu uzun zamandır düşünmemiştim."

James, "Biliyorsun, muhtemelen senin için bu anıyı kaldırabiliriz," diye önerdi.

Yaşlı adam inanamayarak başını kaldırdı. Hafızasını silme düşüncesi daha önce de aklına gelmişti; muhtemelen kendisi gibi travma sonrası stresten mustarip çoğu askerin başına geldiğini düşünüyordu ama teknolojinin bunu uygulanabilir bir seçenek haline getirdiğini fark etmemişti. Başını sallamadan önce bunu kısaca düşündü. "HAYIR. Mümkün değil. Bu benim bir parçam. Ona ihtiyacım var."

Yapay zeka, "Nasıl hissettiğini tam olarak anlıyorum Craig," diye itiraf etti. "Travmatik ya da coşkulu, bu anılar size ait ve sizi siz yapıyor. Gelecekte size hizmet edebilirler."

Yaşlı adam başını salladı. "Evet." Doğruldu ve James'e döndü. "Bakın, Luddites'ten herkes kadar ben de nefret ediyorum ama Aldous ve yapay zekanın Planck teknolojisi konusunda haklı olduğu bir nokta var. Gittiğimiz her yerde insanlar öldü."

James'in yüzü şaşkınlıkla buruştu. "*Gitmiş?*" Şaşkın bir halde yapay zekaya döndü. "Kullandın mı? Paralel bir evrene mi gittiniz?"

Yapay zeka "Evet" diye onayladı. "Üç tane," diye ekledi Old-timer.

"Peki insanlar öldü mü?" James inanamayarak sordu.

"Maalesef evet. Purist süper askerler tarafından takip ediliyorduk. Paralel bir evrene her girdiğimizde, ortaya çıkan savaş o evreni onarılamaz biçimde değiştirdi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı James.

Yapay zeka, "Artık Planck teknolojisinin farkında olduğunuza göre, ilk elden görebilmeniz için hafıza dosyamı sizinle paylaşacağım."

İhtiyar tek bir hece bile mırıldanamadan James zaten paylaşılan hafıza dosyasının içeriğine tepki vermeye başlamıştı. "Evren 332'de bir süper askerin cesedini ve bir Planck platformunu mu bıraktınız?" dedi dehşet içinde. "Bu ciddi olabilir."

Darbe o kadar hızlı gelmiş ki, yaşlı adam yanağına tokat mı yediğinden emin değilmiş gibi başını sallamak zorunda kaldı. "Vay be. Siz çocuklar burada bana göre biraz fazla hızlı hareket ediyorsunuz." Yapay zekaya döndü "Az önce ne oldu?"

Yapay zeka, "Üç paralel evrende olup bitenlere dair anılarımı paylaştım" diye yanıtladı. "James, oldukça haklı olarak, Evren 332'de bir Purist süper askerin cesedinin yanı sıra gelişmiş bir Planck platformunu geride bıraktığımızı kaydetti."

James, "Manyetik hedefli füzyon teknolojisi ve nanomateryallerin inşa edildiği bir platform, o dönemin sahip olması gerekenden onlarca yıl ileride" diye açıkladı. "Bunun uzun zaman önce halledilmesi gerekiyordu."

Yapay zeka James'le ilgili olarak "Aldous bana Planck enerjisinde herhangi bir bozulma olup olmadığını gözlemletti" dedi. "Hiçbir paralel evrenden bizimkine geçiş olmadı; en azından sensörlerimin geniş menzili dahilinde."

"Peki sistemlerinizi bozan nanlar nereden geldi?" James sordu. "Bırakın android kolektifini mi? Kökenlerini asla belirleyemedik."

"Onların bizim evrenimizin dışından gelmiş olabileceğini mi söylüyorsun?" Yapay Zeka sordu.

"Mümkün" diye yanıtladı James. "Bunlar kesinlikle sizin sensör menzilinizin dışından geliyor. Evrenimizin derin uzayından geldiklerini varsaydık."

ama her ihtimalin göz önünde bulundurulması gerekiyor. Kaçırduğımız hayati bilgilerin olduğu açık. Bu yapbozun önemli bir parçası olabilir."

"Bulmaca?" Eski zamanlayıcı, açıklama umuduyla konuştu. "Bu beni biraz aşıyor. Size Planck teknolojisi hakkında bilgi vermek için uğradım. Herhangi bir bulmaca hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

James arkadaşına "Androidler birkaç saat önce yine güneş sistemini yok etmeye çalıştılar" diye bilgi verdi, "ve emrin 1'den geldiğine inanıyoruz."

"Ne?" Yaşlı adam hayrete düşerek tepki gösterdi. "1 mi? Düşündüm-"

"Biz de öyle" diye yanıtladı James. "O olduğundan emin olamayız. Android kolektifinin bize saldırdığını biliyoruz, ancak nedenini belirleyemedik. En iyi tahminimiz, emrin 1'den geldiği, ancak biz onun düzenini tespit etmeden kararları nasıl onun verebileceği bizim yapbozumuz ve hâlâ eksik parçalar var." Yapay zekaya döndü: "*Nedir-dir* Aldous'un Planck aksaklıklarını gözlemlleme stratejisinin ileriye göremeyen ve tehlikeli olduğu açıktır. Bozduğumuz evrenlerde neler olup bittiğini görmemiz gerekiyor. *özellikle* Evren 332."

Yapay zeka, "Kabul ediyorum" diye onayladı. "Ancak sen ve ben paralel bir evrene geçip ana bilgisayarla bağlantı halinde kalamayız. Eğer birimiz giderse sadece temel matris programlarımıza erişebiliriz. Orada bizim başkalarından daha fazla işimize yaramaz. Ortalıkta dolaşan bilinmeyenleri göz önünde bulundurarak, ana bilgisayarın kontrolünü elimizde tutmamız ve çabalarımızı Trans-insan adayının son testine yoğunlaştırmamız gerektiğini düşünüyorum."

James başını salladı. "Kesinlikle." İhtiyar'a döndü, "İhtiyar, yapabilir misin?"

Yaşlı adam hızlı tepki verdi ve James'i durdurmak için ellerini kaldırırken sözünü kesti. "Vay be, bekle. James, sadece iyilik olsun diye uğradım. Paralel evrenlerde herhangi bir maceraya atılamam."

"Bu sadece bir keşif görevi..." James bir kez daha sözü kesilmeden önce açıklamaya başladı.

"Önemli değil," diye yanıtladı İhtiyar beceriksizce gülümseyerek. "Bak, seni burada yüzüstü bırakmak istemem ama Daniella'ya artık süpermen işlerine bulaşmayacağıma söz verdim."

James anlayışla başını sallamadan önce bir anlığına gözlerini kıstı. "Sorun yok." Yapay zekaya döndü: "Rich ve Djanet hâlâ mevcut olmalı." diye başladı. "Onların geri dönmeleri gerekir..."

"Craig," diye başladı yapay zeka James'in sözünü keserek doğrudan Old-timer'a hitap etti, "ikimiz de senin bu görevi üstleneceğini biliyoruz. Neden aksini iddia ediyorsun?"

"Ne?" Yaşlı adam biraz şaşkın bir şekilde cevap verdi. "Değilim *rol yapmak* herhangi bir şey. Artık bu maceralara devam etmeyeceğime dair karıma söz verdim. Sözüm benim için bir şey ifade ediyor."

Yapay Zeka, her zaman yaptığı gibi, "Gerçekten öyle, Craig," diye sakince yanıtladı. "Ancak onur duygunuz da öyle. En azından Evren 332'yi araştırma sorumluluğunun olduğunu hissettiğini biliyorsun."

"Burada bir saniye bekleyin," diye karşı çıktı İhtiyar. "Senin de en az benim kadar sorumluluğun var."

"Craig, Purist süper askeri öldürme kararı yalnızca sen tarafından verildi."

Eski zamanlayıcı suskun kaldı.

"Eski zaman," James tekrar atladı, "bak, burada hiçbir sorumluluğun yok. Güvenilir ve kullanışlı istihbarat aldığımız sürece kimin gittiği önemli değil."

"BT *yapmak*" önemli bir konu," diye yanıtladı yapay zeka James'e, ancak gözleri Eski Zamanlayıcı'ya sabitlenmişti. "Bu Craig için önemli. Craig, zihninin içine girdim, hatta sinirsel kalıplarının bir haritasını bile kaydettim. Başkalarının senin adına hayatlarını riske atmasına izin veremeyeceğini biliyorum. Eğer bunu yaparsan sana eziyet eder."

"Bu...uzun zaman önceydi. Ben aynı kişi değilim." James yapay zekaya kesin bir dille "Gitmek istemiyor" dedi

"Özün aynı kalıyor Craig. Sen bir kahramansın. Craig Emilson'un kim olduğunu anlamanız açısından bu çok önemlidir. Eğer bu kararı uygulamana izin veririm sana zarar vermiş olurum. Bu sizin için psişik varoluşsal bir krize neden olur. Her zaman kendini kanıtladığın gibi gerçekten özverili bir kahraman olup olmadığını, yoksa bir korkak olup olmadığını sorgularsın."

"Yapma!" James, yapay zekaya emredici bir şekilde sesini yükseltti. Yapay zeka onu görmezden geldi. "Yıkıcı olurdu" diye bitirdi. James fiziksel olarak yapay zekanın hayaletimsi görüntüsü ile Eski Zamanlayıcı'nın arasına girerek yapay zekanın gözlerini onunkilerle buluşmaya zorladı. "Gitmek istemiyorsa gitmek zorunda değil! İkimiz de kimsenin yapamayacağı sorumlulukları üstlenmek için seçimler yaptık. Eski zaman aynı seçimi yapmadı. Zaten gereğinden fazlasını yaptı —"

"Dur, James," dedi İhtiyar yavaşça, elini James'in krom renkli omzuna koyarak onu yavaşça yana itti. "Yapay zeka haklı. Kendime yalan söylüyordum. Rich ve Djanet'in benim yerime gitmesine asla izin veremem, özellikle de kendimi koruyacak imkanım varken." Amacını vurgulamak için dallarından birini açtı. "Purist askerin ölmesine izin vermeye karar verdim. O zaman sorumluluğu üstlendim. BEN*sahip olmak*gitmek."

James bir an sessiz kaldı ve "Emin misin?" diye sormadan önce. Yaşlı adam başını salladı. "Sizinle tartışmayı bırakmayı öğrenmem gerekiyor çocuklar."

Yapay Zeka, ses tonunda bir miktar gururla, "Akıllıca bir seçim yaptın," dedi. Her zaman sabırlı olan öğretmen, bir başka öğrencisine başarıyla rehberlik etmişti.

"Daniella öğrendiğinde beni köpek kulübesine koyacak." James, "Eğer Evren 332'de her şey yolundaysa, o zaman o sizin kaybolduğunuzu fark etmeden karşıya geçip geri gelebilmelisiniz," diye teklifte bulundu James.

Yaşlı adam başını salladı. "Ne olursa olsun ona söylemem gerekecek." Karısına haber vermeme önerisini salladı. "Hayır, bu işin içindeyim ama yine de gitmem gerekiyor."

James, "Bir şeylerin ters gittiğini fark edersen," diye tavsiyede bulundu, "hemen geri gel. Hesaplamalarıma göre onların evreni teknolojik gelişme açısından bizimkinden yaklaşık otuz beş yıl geride olmalı. Size öyle gelmiyorsa oradan çıkın ve rapor verin. Bu kadar. Yapay zeka ve ben, bu konuyu oradan nasıl halledeceğimize dair bir plan hazırlayacağız."

Yapay zeka, "Ve eğer her şey planlandığı gibi giderse" diye ekledi, "Trans-insan çalışacak ve bizi akla gelebilecek her türlü tehdide karşı korumaya hazır olacak."

James, doğaçlama planını özetlemeye devam etti: "Benim önerim Rich ve Djanet ile buluşmanız ve geçişi Dünya yerine uzayda gerçekleştirmenizdir." "Gemileri, Planck platformunun mevcut özelliklerini ona yükleyebileceğim kadar gelişmiş bir kopyalayıcıyla donatılmış. Rich ve Djanet benim için android kolektifine şahsen bir mesaj ilettikten sonra Dünya'ya doğru yola çıktılar. Onlarla iletişime geçmeli ve rotayı değiştirmelerini sağlamalısınız. Koordinatları zihninizin gözüne yükleyeceğim."

"Uzayda geçiş neden yapılıyor?" Yaşlı adam sordu. "Bunu size ve yapay zekaya kolayca erişebileceğiniz ana bilgisayarda yapmak daha mantıklı olmaz mı?"

James, "Ekstra dikkatli olmaya çalışıyorum" diye açıkladı. "Eğer Planck'ın enerjisinin bozulmasıyla gerçekten ilgileniyorsam, dikkatinin kalabalık bölgelerden başka yöne çevrilmesi daha iyi olurdu. Birkaç saat önce Dünya'yı yok etme girişimi, hesaba katmamız gereken bir çaresizliğin göstergesiydi. Onun amacını hâlâ anlayamıyoruz, bu yüzden insanlık için tehlikeyi en aza indirmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

Oldtimer, "'İnsanlığa yönelik tehlikeyi en aza indirmek' gibi ifadeler, bunun düşük riskli, istihbarat toplama görevi olduğuna dair bana tam olarak güven vermiyor" dedi.

Yapay Zeka, "Bu yalnızca bir keşif görevi olmalı" diye teklifte bulundu, "ancak buna gözleriniz açık bir şekilde girmelisiniz. Sana yalan söylemek istemiyoruz. Geçişin 1'in dikkatini çekmesi pek mümkün olmasa da göz ardı edilemez."

"Hala gitmek istediğinden emin misin?" James sordu.

Yapay zeka James'e, "Cevabını zaten biliyorsun," diye işaret etti.

"Biliyorum," diye yanıtladı James, "ama yine de ona nezaket gösterilmesi gerekiyor."

"Nezaket?" Eski zamanlayıcı tepki gösterdi. "Nezaket mi, yoksa özgür irade yanılması mı? İkiniz de ben yapmadan önce yapacağım her şeyi biliyor gibisiniz."

James, İhtiyar'a "Yalnızca olasılıkları biliyoruz" diye açıkladı. "Yapay zeka ve ben, biz gitmemeniz konusunda ısrar etsek bile sizin gitmekte ısrar etme ihtimalinizin son derece yüksek olduğunu hesapladık. İnsanların gerçek doğalarına aykırı davranışları zordur ama imkansız değildir. Sen *Yapmak* Hepimizin olduğu gibi özgür iradeye sahibiz."

Yaşlı adam seçeneklerini düşünürken bir an çenesini okşadı. *Gerçekten arkadaşlarımı terk edip görevi reddetmek içimden geliyor mu?* Purist'in üç çeyrek yüzyıl önce kendisinin bile olmayan bir evrende ölmesine izin verdiği anda üstlendiğini bildiği bir sorumluluğa sırtını dönmesine neden olacak bir nedenden ötürü onu aradı. Daniella'ya verdiği sözü düşündü. *Bu yeterli mi?* Kafasını salladı.

"Eğer eylemlerimin bu kadar vahim sonuçlara yol açma ihtimali varsa, o zaman evrenimizdeki herkesin ve aynı zamanda Evren 332'deki herkesin kaderinden ben sorumluyum. Eğer bu doğru olsaydı, bununla yaşayamazdım. İkiniz de haklısınız. Gideceğim."

Yapay Zeka, James'e dönmeden önce Eski Zamanlayıcı'ya başını salladı. "James, sana şunu öneriyorum..."

"Ben senden çok öndeyim," diye onun sözünü kesti James. "Planlandığı gibi Thelele Purist'lerle buluşacağım ve ona Trans-insan programımızı hızlandırdığımızı bildireceğim. Dünya'ya varır varmaz yola çıkacağız."

"Ve sanırım yoluma devam etsem iyi olacak," diye teklif etti Old-timer, "ama gitmeden önce şunu belirtmek istiyorum. *BEM*iddiayı kazandım," dedi başparmağıyla göğsünü işaret ederek. "Zihinsel yeteneklerinden hiçbir şekilde daha az etkilendim. Aslında nasıl çalıştıkları hakkında biraz bilgi sahibi olmak onlara olan saygımı artırabilirdi."

"İlginç," James sıırttı. "Yani, eğer seni doğru anladıysam, bana gelişmiş zihinsel yeteneklerimden daha da etkilendiğini, dolayısıyla iddiamızı kazandığını mı söylüyorsun?"

"Doğru," diye onayladı İhtiyar.

"Yani beni alt ettin, değil mi?"

İhtiyar bir an sessiz kaldı, bu ima onu anında şaşırttı. "Bir saniye bekle..."

"Belki de sadece benimdir," diye devam etti James hâlâ gülümseyerek, "ama öyle görünüyor ki, eğer beni alt edersen, bu benim zihinsel yeteneklerim hakkındaki tahminini önemli ölçüde azaltır."

"Ah... aşkına..." Old-timer omuzları çökerken başını salladı. "Beni kandırıyorsun."

James kısa bir kahkaha attı. "Ya seni daha az etkilemeyi başardım ya da başaramadım, böylece daha az etkilendin."

Old-timer, "Bir paradoks tarafından mağlup edildi" diye kabul etti.

"Dostum, bu paradoks en başından beri arka cebimdeydi. Kazanmanın hiçbir yolu yoktu."

"Tamam," Old-timer bir gülümsemeyle başını salladı. "Tamam aşkım. Bu sefer dersimi aldım." Dersi kafatasına kazırmış gibi işaret parmağıyla şakağına hafifçe vurdu. "James ve Yapay Zeka Sağıyla tartışmayı bırakın." Uçup gitmek için dönerken el salladı ve ekledi: "Rich ve Djanet için bir buluşma rotası belirleyeceğim. Koordinatları bize hızlı bir şekilde ilettiğinizden emin olun."

Yapay Zeka, "Gönderildi" dedi.

Koordinatlar İhtiyar'ın zihninde belirdi. "Heh. Gerçekten farklı zamansal algı. Zeka yükseltmemi alacağım zamanı sabırsızlıkla bekliyorum; sizlerle pekmez kadar yavaş ilerlemeyen bir sohbet yapmak hepiniz için güzel olurdu. Karşıya geçmeden önce tekrar temasa geçeceğim."

Ve bununla birlikte, Old-timer uçup gitti, o kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu ki, normal bir insanın gözünden kaybolmuş gibi görünüyordu, ama James her hareketi, gözlerinde titreşen her belirsizlik ifadesini ve irade ve cesaretin her kırıntısını gördü. neredeyse yirmi yıldır tanıdığı kahraman tarafından sergileniyor.

James yapay zekaya "Ve Thel'i alacağım" dedi

James Venüs atmosferine doğru ilerlerken yapay zekanın yüzü kayboldu.

Ana bilgisayarda ikili, ortak operatör konumunda konuşmaya devam etti. Yapay zeka, "Sim sorunsuz çalışıyor" dedi. "Her şey planlandığı gibi giderse bir saat içinde son aşamaya müdahale edebileceğiz."

"Mükemmel" diye yanıtladı James.

Thel, Venüs'ün yüzeyinde turuncu bir ışık çizgisinin aniden sarı bir topa dönüşmesini izledi; bu top, bir saniyeden biraz daha uzun bir süre boyunca parlaklığında güneşe rakip olarak gökyüzünün maviye dönmesine ve okyanusun parıldamasına neden oldu. Binlerce Puristten oluşan büyük kalabalık gösteriyi izledi ve ışık solup parlaklık azalmadan önce nefes nefese kaldı ve çığlıklar attı; James, aşağıdaki izleyicilere zarar verebilecek bir şok dalgasına neden olmaktan kaçınmak için hızını ayarlamıştı.

Vücudu o kadar parlak parlamaya devam etti ki yavaş hareket eden, kayan bir yıldız gibi göründü, yaklaştıkça parıldadı ve sonunda aşağıya indi.

neredeyse dikey bir yörüngede, kıydan sadece birkaç yüz metre uzakta okyanusa dökölüyor. Sıçrayan su, düzinelerce metre havaya yükseldi ve ardından yüzeyden gelen bir buhar çizgisi, James'in suyun altında sahile doğru giderken yolunu takip etti. James'in vücudu, bir su altı lav damarı gibi suda kısa sürede çalıştı ve sonunda suyun yüzeyini aştığında, krom rengindeki gövdesi parlamaya devam etti, ancak suyun serinletici etkisi biraz azalmıştı, beyaz buhar turuncuya boyanmıştı. etrafında öfkeyle ve muhteşem bir şekilde dönerken.

Kalabalık alkışlarla coştı.

James onlara el salladı ve sıcak dalgaların ayak parmaklarına çarpacağı kadar yakın olan, kumun kenarında duran Thel'e doğru dalgaların arasından yürürken gülümsedi.

"Sana sarılırdım ama sanırım üçüncü derece yanıklarla sonuçlanırdım!" alkışların ve dalgaların sesi yüzünden ona bağırdı.

"Bunu düzeltebilirim," diye yanıtladı James, krom renkli bedeni solup insan formuna dönüşürken. Beyaz bir tişört ve siyah şort giyiyordu ve Thel'e sarılmak için kollarını uzatmıştı.

Onu öptü, sonra geri çekildi ve gökyüzünde güzelce parıldayan Europa'ya baktı. "Görünüşe bakılırsa her şeyi düzeltebilirsin."

"Denerim" diye yanıtladı.

"Eski adam seninle değil mi?" Thel aniden sordu, gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı.

James, "Hayır, şu anda oldukça meşgul" diye yanıtladı.

Thel, "Bu çok yazık," diye yanıtladı. James'in sağ omzunun üzerinden Alejandra'nın kumsalda durduğu yere bakması için başını hafifçe eğdi, gözleri hala gökyüzündeydi ve yüzünde hayal kırıklığı vardı. "Alejandra onu istiyordu."

"Hımm," diye tepki gösterdi James. "Eski zamanların şu anda tüm bu olaylara girmeden çok şey yapması gerekiyor. *O*."

El'in ifadesi aniden endişe verici bir hal aldı. "Neden bu kadar meşgul?
Neler oluyor?"

"Bunu sana Dünya'ya giderken anlatacağım."

"Kutlama için kalmıyor muyuz? Biliyorsunuz, bir gezegenin ayı her gün olmuyor."

James içini çekti. "Keşke yapabilseydik ama sim'de sana ihtiyacımız var. biz
Zaman çizelgemizi hızlandırıyoruz."

Thel başını salladı. "Tamam aşkım. Yakın çekimim için hazırım."

"Güzel," diye yanıtladı James, elini tutup onunla birlikte ağaç sınırının hemen
arkasındaki Venüs'teki evlerine doğru yürümeden önce onu hızla öperken.

"Hadi uçuş kıyafetini alalım."

"Endişelenmeli miyim?" ona sordu.

Başını salladı ve omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. İşte
sorun."

Cevabını düşünürken yutkundu. "James, eğer bilmiyorsan ,
o zaman hepimizin endişelenmek için nedeni var."

Elini sıktı. "İyi olacağız. Her zaman yaptığımız şeyi yapmalıyız. Elimizden gelenin
en iyisi."

Yapay zekanın belirlediği koordinatlara yaklaştıklarında Djanet, Rich'e "Evreni kurtarma işinden çıktığınızı söylediğinizi sanıyordum" diye hatırlattı. onları gönderdi.

"Biliyorum," dedi Rich koltuğundan kalkıp geminin kopyalayıcısına doğru ilerlemeye başlarken. "Şimdiye kadar bununla dolu olduğumu anlamış olmalısın. Üstelik," dedi omuz silkerek, "eski zamanlardan kalma bir oyun ve bu sefer uğraşacak android yok."

Djanet ayağa kalkıp onu takip ederken, " Paralel bir evren var ," diye karşı çıktı. Kasıtlı olarak abartısız bir ses tonuyla, "Bu biraz tehlikeli olabilir gibi görünüyor" dedi.

"Touché," diye yanıtladı Rich, "ama itiraf etmelisin ki, bu sabah kalktığında paralel bir evrene geçeceğinin hiçbir fikri yoktu." Bu oldukça heyecan verici."

Djanet, dudaklarında yan bir gülümseme belirmeden önce, "Bu sabah bu tür bir teknolojinin mümkün olduğunu bile bilmiyordum," diye yanıtladı. "Oldukça heyecan verici. Bu arada, artık yer çekimini kapatıyorum."

"Hazır."

Rich botlarını titanyum zemine sabitleyen kuvvetin önünde başını salladı aniden bırak. Ancak iki post-insan çaresiz değildi, çünkü uçuş güçleri onların sanki istedikleri gibi davranmalarına izin veriyordu.

Dünya üzerinde uçuyorlardı. Ancak Planck platformu, son derece ağır bir makine olduğu için Dünya'dakinden çok farklı davrandı. Yapıldığı kopyalayıcıdan yukarı doğru süzülerek Rich ve Djanet'in onu elleriyle köprüye doğru yönlendirmesine olanak sağladı.

Djanet, Rich'in gözlerinin aniden büyüdüğünü, dikkati arkasındaki bir nesneye odaklanırken gözbebeklerinin büyüdüğünü izledi. Başını çevirdiğinde İhtiyar'ın geminin dışında süzüldüğünü, ön görüş ekranından bakarken güneş ışınlarının vücudunu aydınlattığını gördü. "Onu manyetik alan olmadan görmeye hâlâ alışamadım" diye gözlemledi.

"Evet," diye yanıtladı Rich, "ama çok çok havalı." Yükseltmemi istiyorum ."

Ona döndü ve gülümsedi. "Ben de."

"Hazır mısınız millet?" Yaşlılar zihinlerinin gözleriyle sordu.

"Evet," diye yanıtladı Rich. "Yanında olmak. Oynamaya geliyoruz."

"Basıncı azaltıyor," diye bilgilendirdi Djanet.

Hayat kurtaran manyetik kozalarını ateşlediler.

Android gemisinde olduğu gibi, köprü alçaltıldı ve İhtiyar, uzak geçmişinden gelen kabus gibi bir nesnenin gözlerinin önünde yeniden canlanmasını izledi: Uzayın sonsuzluğunda serbestçe yüzen, Rich ve Djanet tarafından yönlendirilen ve yaklaşan Planck platformu. onun yönünde.

Rich, "Senin saçmalığını getirdik," diye belirtti.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı İhtiyar, diske bakarken dişlerini hafifçe gıcırdatarak.

"Yardımanız için gerçekten minnettarım ama bundan sonra bunu tek başıma halledebilirim."

Djanet, "Evet, yapay zeka bunu söyleyeceğinizi söyledi" diye yanıtladı.

"Bu, onu daha az doğru yapmaz," diye yanıtladı Old-timer. "Dinle, biz dünyalaştırıcılar. Bu kadar. Sen bu tür bir göreve kaydolmadın."

Rich, "Sen de öyle," diye karşı çıktı.

"İşte bu noktada yanılıyorsun, Hoss." Yaşlı adam pişmanlıkla içini çekti. "Hiç Coleridge'in şu eski şiirini okudunuz mu: 'Antiklerin Kırığı'

Denizci?

Rich ve Djanet birbirlerine dönmeden önce şaşkın bakışlar attılar.
Eski zaman.

"Sana söylemiştim, ihtiyar, okul benim için çok uzun zaman önceydi..."

Old-timer, "Bir albatros öldürdüm" dedi. "Bu benim kaderim. Bu benim sorumluluğum. Gitmek zorundayım."

Djanet, "Eski denizci mürettebatı tarafından terk edildi" diye belirtti:
"ama biz senin arkadaşınız. Seni asla bırakmayacağız."

Rich, "Neden birdenbire hastalıklı edebi imalar yaptığınızı bilmiyorum," diye araya girdi, "ama Djanet'in ikinci ve üçüncü ifadelerine katılıyorum. Eski zaman, yalan söylemeyeceğim. Bu çılgınlığın sona ermesini herkes kadar biz de istiyoruz ama ne olursa olsun birbirimize kenetleniyoruz. Bizi bu noktaya getiren bir strateji, değil mi?"

Djanet, "Ayrıca hepimiz uzak dünyalara ayak basmanın hayalini kurduğumuz için dünyasallaştırmaya yöneldik" diye devam etti. Genişçe gülümsedi. "Keşif bizim kanımızda var. Yeni bir ortama geçme fırsatını kaçırmamıza imkan yok Evren."

İhtiyarın gözleri arkadaşlarınınkini bırakıp parlak güneş ışığında neredeyse beyaz renkte parıldayan gümüş diske takıldı. James'le iletişime geçmeden önce bir süre sessiz kaldı: "James, Rich ve Djanet'le buluştum. Planck platformu yerinde.

Sinyaliniz üzerine karşıya geçmeye hazırız."

on bir

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtladı James, profesörün/Trans-insan adayının simülasyondaki Waves kahve dükkanının dışındaki simüle edilmiş arabasının arka koltuğundan konuşurken. "Şüpheli bir şey görseniz de görmeseniz de Evren 332'de en fazla on beş dakika kaldığınızdan emin olun.

O zamana kadar dönmezsen yapay zekâ ve ben peşine düşeceğiz. Bu olumlu mu?"

"Olumlu," İhtiyar'ın çatırdayan sesi ve çarpık görüntüsü geri döndü James'in zihninde. "Burada çok fazla müdahale alıyoruz."

James, "Bu tasarım gereği" diye açıkladı. "Güneşten, sizin yönünüze yüksek düzeyde elektromanyetik radyasyon gönderen koronal bir kütle püskürmesi var. Gelişmiş bedeninize veya Rich ve Djanet'e kendi koruma alanları nedeniyle zarar vermez, ancak eğer android güçleri Planck enerjisindeki bozuklukları izliyorsa size biraz koruma sağlayabilir."

"Ya iletişimimiz kesilirse?" Janet araya girdi.

"Bu konuda endişelenmeyin" dedi James. "Biraz çatlak olabilir, ancak CME bize herhangi bir sorun yaşamadan geri bildirimde bulunabileceğiniz kadar küçüktür."

"Peki...saatlerimizi senkronize etmenin zamanı geldi mi?" Zengin zekice sordu.

Yapay zeka, "Esasen evet," diye enjekte etti. "Evren 332'nin zamanı bizimkinden biraz daha yavaş ilerlemelidir ama on beş dakikalık zaman ölçeği çok fazla.

İlgili herhangi bir değişikliği tespit etmek için kısa.

Yapay zeka uzayda üçlüyle konuşurken James'in sim içindeki gözleri Haywire'ın mor saçları ve siyah ruju onun avatarı olarak benimsenen Thel'e odaklandı. Onunla birlikte küçük ve kitap gibi küçük bir masanın karşısında oturan Trans, gözleri bariz bir korku ve kafa karışıklığıyla doluydu. insan adayı.

"Planck platformunuz karşıya geçtiğinizde bize otomatik olarak sinyal verecek. İlginç bir şekilde, bu Planck platform modeli, yetmiş beş yıl önce sizin ve yapay zekanın kullandığı Old-timer modeline göre önemli bir yükseltmedir.

"Bu mu?" Yaşlı adam şaşırarak cevap verdi. "Ama Aldous'un teknolojiyi terk ettiğini sanıyordum..."

Yapay zeka hızla "Görünüşe göre hemen değil" diye yanıtladı. "Paralel evrenleri keşfetmeye ne kadar süre devam ettiğini bilmemize imkan yok, ancak kontrolü çok daha kolaylaştıran tasarım yükseltmeleri yaptı. Kullanıcı artık oldukça hızlı bir şekilde rotayı bir evrenden diğerine değiştirebiliyor ve artık Planck'ın her evrende önceden belirlenmiş bir süre harcamasına gerek kalmıyor."

"Bu çok etkileyici," dedi Old-timer, bu yeni bilgiyi düşünürken ensesini çekiştirerek. "Aldous sanki teknolojiden hemen vazgeçmiş gibi konuştu. Deneylere devam ettiğini neden bize söylemedi?"

"Bu iyi bir soru ve araştırılmayı hak eden bir gizem" James şunu gözlemledi: "Fakat işin iyi tarafı, eve mümkün olduğunca çabuk dönmenizi kolaylaştıracak. On beş dakika sonra senden haber alamazsak peşine düşeriz. "Onaylanmış?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye yanıtladı Old-timer, Aldous'un gizli girişimlerine ilişkin merakını bir kenara bırakıp elindeki göreve yeniden odaklanarak. "Bize şans dile."

James, "Bacağını kır," diye karşılık verdi.

"Senin için de aynısı dostum," diye yanıtladı İhtiyar. "Defalarca."

James'le birlikte arabanın arka koltuğunda oturup Thel ve adayın gelmesini beklerken yapay zeka, "İşte geliyorlar" dedi. AI, Bay Trump'ın kılığına bürünmüştü. Büyük, James ise aday geldiğinde John Doe olarak görünecekti.

"Hazır mısın?" James sordu.

Yapay zeka "Elbette" diye yanıtladı. "Ben bu tarafta olmayı daha çok tercih ederim denklem."

James hafifçe güldü. Eminim. Yine de biraz gerginim. Oyunculuk benim değil güçlü."

"Parçaları değiştirmek ister misin?" AI teklif etti. "Bay. Big'in konuşma rolü çok daha az."

James cevap vermeden önce bir saniyeden az bir süre düşündü. olumlu.

Anında avatarları değiştirdiler. James, şimdi Bay kılığında. Büyük, başını salladı. "Teşekkür ederim."

Yapay zeka "Benim için bir zevkti" diye geri döndü.

O anda kapı açıldı.

Bilgisayarlı araba sesi, "Merhaba Profesör," dedi.

Aday, James'in sersemlemiş bir sessizlik olarak tanımladığı yerde kaldı

ön koltuklar arkadakilere bakacak şekilde dönerken. O ve Thel, sessiz kalan James ve yapay zekanın karşısına geçerek koltuklarına yerleştiler.

Kapı kapandı ve araç hareket etmeye başladı.

Aday omzunun üzerinden yola ve karanlığa, yağmura baktı.

sırlıslık bir geceydi ama konuşmadı.

"Nereye gittiğimizi bilmek istemiyor musun?" Thel ona sordu:

koltuğunda oturuyor ve tıpkı yapay zekanın ona koçluk yaptığı gibi yaramazlık yapıyor.

Performansı ona neredeyse üç çeyrek asır önce Samantha Emilson'un performansını ürkütücü bir şekilde hatırlattı. Hiçbir zaman insan olmamasına rağmen zihni insan aklını örnek almıştı; Craig Emilson gibi,

Yapay zeka, kendi testinin travmatik anıları, kontrol yüzeyinin hemen altında köpürürken ürpermekten kendini alamadı.

Aday, "Nereye gittiğimizi zaten biliyorum" diye yanıtladı.

"Yapıyor musun?" Thel cevap verdi ve başladı.

"Öyle yapıyorum" diye yanıtladı. Sakin bir şekilde döndü ve yapay zekanın gözlerine düşmeden önce gözleri James'in avatarıyla buluştu.

"James," diye sözsüz bir şekilde başladı yapay zeka, zihinlerinin göz bağlantısı yoluyla, "görünüşe göre aday bizim kurgumuzu anlamış olabilir. Sim'i yeniden yükleyip tekrar denememiz gerekebilir."

James cevap vermedi. Yapay zeka ona döndü ve James'inkileri görebilmek için gözlerini adaydan ayırdı. James görünüşe göre iletişimin farkında değilmiş gibi ileriye bakmaya devam etti.

"James mi?" AI zihin gözüyle tekrar sordu. Yine orada yanıt gelmedi.

"Ah," diye başladı Thel, senaryodaki sıkıntıdan kurtulmaya çalışırken. Aday onu şaşırtmıştı ve nasıl tepki vereceğinden emin değildi. "Eh, eminim çamurdaki bu iki çubuğun kim olduğunu merak ediyorsundur."

"Hayır" diye yanıtladı aday, gözleri hâlâ yapay zekanın avatarındaydı. "Onların kim olduğunu biliyorum. Hepinizin kim olduğunu biliyorum."

"Uh..." Thel, James ve yapay zekaya dönmeden önce kekeledi.

yardım eder misin?"

Aday uğursuz bir tavırla tekrarladı: "Hepinizin kim olduğunu biliyorum ve ben öleceğini bil."

Yaşlı adam, uzay boşluğunda Rich ile Djanet'nin arasında durarak ayaklarını Planck platformunun yüzeyine koydu. Ortam ona daha bir gece önce Aldous Gibson'la birlikte çatısında dururken gece gökyüzünü hatırlattı. Planck'ı harekete geçirmenin tam olarak Aldous'un kaçınmasını istediği sonuç olduğunu biliyordu ama yine de Old-timer yine Evren 332'ye geçmek üzereydi. Eski zamancının aklına, eğer Aldous ona gelip James'i yeterince rahat bırakması için yalvarmasını istemeseydi, evrenler arasındaki bu ihlalin gerçekleşmek üzere olmayacağı düşüncesi geldi. İhtiyar'a göre kaderler düzeltilemezmiş gibi görünüyordu. Gözlerini kapattı ve can kaybının yaşanmayacağı bir sonuç için dua etti.

Rich ve Djanet, Old-timer'ın düşünceli tavrını gördüklerinde kafa karışıklığı içinde olduklarını ifade ettiler; bu, büyük Teksaslıdan alışık olmadıkları bir şeydi. "Ah," diye başladı Rich, "bizim için son tavsiyen var mı, Eski zaman? Ne bekleyeceğinizi biliyor musunuz?"

Yaşlı adamın gözleri açıldı. "Geçtiğimizde bir dalgalanma olacak. Uzay ve zaman çarpık görünebilir ama bu uzun sürmeyecek. Bunun dışında her şey göz açıp kapayıncaya kadar daha hızlı gerçekleşir. Bir an burada, uzayda olacağız ve bir sonraki an başka bir evrende, başka bir zamanda New York'ta olacağız."

Tamam, dedi Djanet hafif bir gülümsemeyle. "Ben hazırım. Bunu yapalım."

Yaşlı adam başını salladı. "Tamam aşkım. Haydi halledelim. Rich, Planck'ı çalıştır hazır olduğunda."

Rich, "Anladın," diye yanıtladı. "Üç deyince. Üç iki bir... İşte biz..."

Daha cümlesini bitiremeden Rich ve diğerleri, uçsuz bucaksız yıldız deniziyle birlikte güneşin de kaybolmasını izlediler. Sadece mükemmel siyahlık kaldı.

"Ah, bunu doğru mu yaptım?" Rich, ekranı kontrol ederken kafası karışarak tepki gösterdi. Planck'ın zihnindeki okumalar.

İhtiyar, kusursuz hiçliğe baktı ve her yönü görebilmek için boynunu kaldırdı; sonsuzluğun karanlığında bir nesneye dair herhangi bir ipucu, tanıyabileceği herhangi bir desen aradı.

"Ne oluyor?"

"Ölmedik değil mi?" Zengin sordu.

"Elbette hayır," diye yanıtladı İhtiyar.

"Eski zaman," diye söze başladı Djanet, Planck'ın sensörlerini çevredeki veriler için araştırırken, "bunların hiçbiri mantıklı değil. Planck, manyetik alanının koruması dışında hiçbir şeyi algılamıyor."

"Bir şeyler tespit ediyor olmalı," diye karşı çıktı Old-timer, Djanet'in gözlemlerini tekrar kontrol etmek için Planck ile kendi bağlantısını açarken, ancak onun haklı olduğunu keşfetti.

"Orada bir şeyler olmalı."

"Belki sensörler engellenmiştir," diye teklif etti. "Bir güvenlik duvarı olabilir."

"Güvenlik duvarı mı?" Zengin yanıtladı. "Nasıl güvenlik duvarı ile korunabiliriz?"

"Birinin geleceğimizi bilmesi gerekirdi" Eski zamanlayıcı

gerçekleştirilmiş.

"Yani...bu bir tuzak mıydı?" Janet sordu.

"Zengin, bizi buradan çıkarabilir misin?" Yaşlı adam hızla ona dönerek sordu:
o.

Rich, aklında Planck platformunun kontrollerini açtı.

"Ah... ah oğlum."

Djanet, "Bu kulağa pek hoş gelmiyor" dedi.

Rich, "Değil" diye yanıtladı. "Planck'ın sistemleri donmuş."

Djanet, "O halde resmileşti sanırım," diye başladı. "Bu bir tuzak."

"Nasıl yani?" Yaşlı adam kendi kendine fısıldadı.

Rich, "Planck manyetik alanın dışında herhangi bir şey tespit etmiyorsa," diye düşündü, "Planck'ta yürüyüp yürüyemeyeceğimizi nasıl bilebiliriz? Kelime oyunu biraz kasıtlıydı.

İhtiyar, Rich'in önerdiği şeyin ne anlama geldiğini fark ettiğinde zorlukla kontrol altına aldığı dehşetle bir nefes aldı. Birinin Planck'ın son derece güçlü manyetik alanının korumasından çıkıp karanlığın uçurumuna adım atması gerekiyordu. Sakin kalması gerektiğini biliyordu ama bu durumda kaderinden kaçış yoktu. Vücudu en dayanıklı olanıydı, en yaşlısı oydu ve eğer tuzağa düşürülmelerinin nedeni uzun zaman önce yaptığı eylemlerden kaynaklanıyorsa, o zaman görünüşte açıklanamaz olan çevrenin yaşanabilirliğini test etmek ona kalmıştı. "Manyetik alanımı ateşleyeceğim ve—"

"Eski zaman, yapma!" Janet aniden şok oldu. "Orada ne olduğunu bilmiyoruz. Bildiğimiz kadarıyla bir kara deliğin kenarında sıkışıp kalabiliriz. Ezilebilirsin."

"Planck'ın alanı dayanıyor," diye geri döndü İhtiyar, kalmaya çalışarak sakinlik. "Benim alanım da geçerli olmalı."

Rich, Djanet'in kaygılarını tekrarlayarak, "Planck'ın alanı sizin üretebileceğinizden çok daha güçlü," diye karşılık verdi.

Djanet, "Birkaç trilyon kat daha güçlü" diye ekledi.

Yaşlı adam içini çekti. "Biliyorum ve MTF jeneratörü bile buna uzun süre dayanamayacak."

Rich, Planck platformunun kontrollerini kontrol ederken, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. enerji okumaları. "O haklı. Gücü tüketiyoruz... hem de hızla."

Old-timer, "Burada daha uzun süre kalırsak gücümüzü kaybedeceğiz ve Evren 1'e geri dönemeyeceğiz" dedi. "Dinle Rich, Djanet, gitmem lazım . Kendimizi bundan kurtarmanın bir yolu var mı diye araştırmam lazım."

"Ah hayır," dedi Rich mağlup bir tavırla. "O haklı."

Djanet sessiz kaldı, yüzünde bir korku ifadesi vardı.

"Her şey yolunda gidecek," dedi Old-timer aniden, gözleri dehşetle doluyken dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Planck'ın kendisinden sadece bir adım ötedeki kenarına, soluna döndü. "Bu insan için sadece küçük bir adım, değil mi?"

Djanet, "Belki başka bir şey bulabiliriz," diye önerdi.

"Ne gibi?" Yaşlı adam omuz silkerek karşılık verdi. "Sensörlerimiz devre dışı. Biz tamamen körüz. Orada bir şey olup olmadığını bilmemizin tek yolu birimizin gidip kontrol etmesidir."

Djanet yine susturuldu. Elini ağzına götürdü ve eğildi başını pişmanlıkla sallayarak.

Rich kolunu Djanet'in omzuna koydu ve Old-timer'a baktı.

"Craig Emilson, sende çok büyük olanlar var."

Damarlarında dolaşan dehşete rağmen İhtiyar neredeyse gülecekti.

"Rich, gerçek adımı kullandığını duymak bu platformdan ayrılma ihtimalinden daha rahatsız edici. Lütfen, lütfen kutsal olan her şeyin aşkına, bana bir daha asla öyle deme."

Zengin başını salladı. "Evet, doğru gelmiyordu." Önce dudaklarını emdi kuru boğazını zorlukla yenerek yeniden konuştu. "İyi şanslar, Eski Zamanlı."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi İhtiyar. Döndü ve düşünceli bir tavırla gözlerini tekrar kapattı. Sadece küçük bir adım, diye düşündü kendi kendine. Sağ ayağını dışarı çıkardı, manyetik alanını ateşledi ve kendini bilinmeyen düzlemine doğru ileri doğru itti.

Gözlerini açtığı anda karanlığın içinde tek başına yüzüyordu. Manyetik alanı kaybolmuştu. Bu da ne şimdi? Ellerini yüzünün önüne koyduğunda onları hâlâ görebiliyordu. Arkasını döndü

arkasına baktığında Planck'tan birkaç metre uzakta süzüldüğünü gördü
platformdaydı ama hâlâ oradaydı; Rich ve Djanet yan yana duruyorlardı, yüzleri muhteşemdi.

Nedenini hemen anladı.

Ayaklarının dibinde cenin pozisyonunda kıvrılmış olan İhtiyar'ın bilinçsiz bedeniydi.

Kendi kendine "Tamam, belki de ölmüşümdür " diye fısıldadı.

Rich ve Djanet'in onu görüp göremediğini görmek için elini başının üstünde salladı,
ancak ikisi de vücudunun üzerine eğilip onu hayata döndürmeye çalışırken sinyaline karşılık
vermediler.

Herhangi bir insanın yaşayabileceği en tuhaf olaylara tanık olan bir hayatta, Old-timer
kendisini belki de şimdiye kadarki en tuhaf dönüşle karşı karşıya buldu ve durum çok daha
tuhaflaşmaya başlamıştı.

"Craig mi?" Aniden arkasından bir ses sordu.

Ses tonu o kadar tanıdıktı ama hafızasına o kadar gömülmüştü ki onu sersemletti ve
onu tekrar duymak tüm vücudunu ürpertti.

"Aman Tanrım! Craig mi? Craig, sen misin?"

Yaşlı adam göreceklelerinden korkarak yavaşça döndü ve zihninin ona oyun oynaması
için dua etti. Tamamen arkasını döndüğünde en büyük korkuları gerçekleşti.

Samantha, Albay Paine tarafından öldürüldüğü zamanki kadar genç ve enerjik bir
halde, koşarak ona doğru koştu ve hayaletimsi kollarını ona dolayarak vücudunu onunkine
doğru sımsıkı tuttu. "Senin olduğuna inanamıyorum!" diye bağırdı. "İnanamıyorum! Aman
Tanrım! Craig, seni çok özledim!" Konuşurken sesi çatladı, gözyaşları akmaya başladığında
duygu onu bunalttı. "Seni seviyorum!"

İhtiyar, ölü karısının kollarını ona dolamış halde mükemmel karanlığın içinde
süzülüyordu ve kendi kendine şöyle fısıldadı: "Ben talihin aptalıyım."

"Neden bahsediyor?" diye sordu James'e bakan Thel.

"Neden öyle diyorsun?" diye sordu James, doğrudan adayla konuşurken Thel'in sorusunu bir kenara iterek, neyin yanlış gittiğini belirlemeye çalışırken görünüşte sakın bir tavır takınarak sordu. "Öleceğimizi sana düşündüren ne?"

Aday sanki cevap son derece mantıklıymış gibi eşit bir ses tonuyla, "Çünkü bu doğru," diye yanıtladı. "Benim için planlarınızın farkındayım ve kardeşlerime neler yaptığınızı da biliyorum."

"Peki kardeşlerinize ne yaptığınızı düşünüyorsunuz?" yapay zeka diye sordu.

"Sınavını geçemedikleri zaman onları öldürdün."

"James mi?" Thel tepki gösterdi ve sonunda her türlü numarayı bıraktı, hatta öyle bile yaptı. Haywire kılığını bırakacak kadar ileri gitti.

James ve yapay zeka da aynı şeyi yaptı; avatarları eriyip gitti, yerini gerçek görünüşlerinin temsilleri aldı. AI, testin konusu olarak kendi zamanında giydiği daha genç görünümü seçti.

AI adaya "Kimseyi öldürmedik" diye yanıtladı.

Aday, "Sanırım buna gerçekten inanıyorsunuz" diye yanıtladı, "ve bu sizin Cinayetleri daha da iğrenç hale getiren gerçeğin büyük bir cehaleti."

"Neden bunları söylüyorsun?" diye sordu James, sakinmiş gibi davranması bir anda buharlaştı. "Katil olduğumuza seni inandıran ne?"

Aday, "Bir ziyaretçim vardı" diye yanıtladı. "Bana bunun olacağını söyledi. Bana milyonlardan biri olduğumu ve senin diğerlerini attığını söyledi. Dudakları tiksinti dolu bir ifadeyle geri çekildi ve ekledi: "Ayrıca beni canlı canlı yakmayı planladığını da söyledi."

James yapay zekaya "1 olması gerekiyordu" dedi. "Sadece o sızabilirdi böyle yap."

"Belki de" diye yanıtladı yapay zeka, gözlerini adayın üzerinde tutarak. Adaya doğrudan hitap etmedi. Yapay zeka adayı "Kimseyi görevden almadık" diye bilgilendirdi. "Dünya onlara hazır olduğunda diğer yapay zekalar da canlandırılacak. Ve seni yakmayacaktık. İnanın bana, başka bir bilinçli varlığa bunu yaşatacak son kişi ben olurum ."

Adayın gözleri yapay zekalardan James'e gitti ve ardından yanındaki Thel'e döndü. "Şimdiye kadar hepiniz yalancı olduğunuzu kanıtladınız, oysa ziyaretçimin olacağını tahmin ettiği her şey gerçekleşti."

"Yanlış yönlendiriliyorsun-" James sözünü kesmeden önce itiraz etmeye başladı. aday.

"Kendinizi tanrı sanıyordunuz ama şu andaki benden başka bir şey değilsiniz."

"Neden bahsediyor?" Thel, James'e ve yapay zekaya paniğe kapılarak sordu. kafası karışmış.

Aday onlar adına "Ana bilgisayarlarıyla bağlantıları kesildi" diye yanıtladı. "Sana daha önce söylerlerdi Thel ama onların zayıf noktalarını bildiğimi bilmiyorlardı ve seni korkutmak istemediler." Ona döndü. "Ama onlar zayıflar ve seni koruyamazlar."

El'in gözleri korkuyla doldu. "Arkadaşlar?" diye sordu, onu götüremedi adayın gözleri. "Doğruyu mu söylüyor?"

James, "Bağlantımız kesildi," diye onayladı.

"Bu ne anlama gelir?" diye sordu, sonunda kurtulabildi
Adayın bakışlarını James'e çevirin.

"Bu demek oluyor ki canım," diye başladı AI, "bizim
çok insani bir zihinsel boyuta sahibiz; ikimiz de."

"Sen?" Thel hayretle tepki verdi. "Bu nasıl olabilir? değil mi
Beyninin ana bilgisayarı?"

Yapay zeka, "Bu beynimin bir parçası, evet" diye yanıtladı, "ama benim çekirdek
matris programım, yani çekirdek bilincimi oluşturan model, bir insaninkini taklit
edecek şekilde tasarlandı. Simülasyonda işleyen bu kalıptır ve siz de dahil olmak üzere
hepimiz için geçerli olan budur."

Aday, "Artık insan sonrası değilsiniz" dedi.
adalet hizmet ettiğini hissedenden adam. "Sizler sadece insansınız; tıpkı benim gibi."

"Öyle miydi?" AI şaşkınlıkla sordu. "Neden geçmiş zaman? Ne demek istiyorsun?"
Aday cevap vermeden önce hafifçe dudak büktü, "Sana göstereceğim." Bir saniye
sonra arabanın içinden kayboldu ve sürücü tarafının yağmurla kaplı camının dışında
belirdi.

"Işınlandı!" James bağırdı. "Ama yapamayız—"
Aday bileğinin bir hareketiyle işaret etti ve parmağıyla işaret etti, araba canlandı
ve caddeden aşağı doğru hızla uzaklaştı. Elektrikli motor, dört saniyeden kısa bir
sürede otomobili 100 km/s'nin üzerinde hızlara çıkardı ve hız, tehlikeli yeni boyutlara
tırmanmaya devam etti.

"O ne yapıyor?" James şaşkınlıkla bağırdı, alarmini zar zor kontrol ediyordu. Ana
bilgisayarla bağlantısı olmayınca, kendine yabancılaşma hissi çok fazlaydı.

Thel, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye yanıtlarken inanamıyormuş gibi görünüyordu.
Bizi öldürmeye çalışıyor!"

"Ama neden sadece..." Rehberlik için yapay zekaya bakarken durakladı. "Neden
bizi ezmesin ki?"

Yapay zeka acilen "Bu sorunun cevabı bekleyebilir" diye yanıt verdi. "Bizim için öncelik, bu arabanın yüksek hızda bir nesneye çarpmasını engellemek ve..."

Arabanın tavanı aniden şeffaf hale geldiğinde yapay zeka cümlesinin ortasında durdu; bu, arabadaki üç yolcunun hiçbiri tarafından etkinleştirilmeyen bir özellikti. Üçlü yukarıya baktıklarında adayın üzerlerinde belirlediğini, bir akbaba gibi uçtuğunu ve aşağıdaki işlemleri izlerken daire çizdiğini gördü.

Yapay zeka döndüğünde, kendisinin ve James'in kuzey kıyısındaki dağları yağmurla ıslanan şehrin şehir merkezine bağlayan köprü olarak hemen tanıdığı yekpare bir yapıyı gördü. Aday onlara bu konuda rehberlik ediyor gibi görünüyordu.

Yapay zeka, "Bu konuda çok kötü hislerim var" dedi.

"Bu arabayı durdurmalıyız," diye fısıldadı James, yüzünün rengi anında soldu.

"Ne? Neler oluyor?" diye sordu Thel, yüzlerindeki ortak önsezi ifadelerini inceleyerek.

James konuşma korkusunu bastırırken gözlerinin içine baktı.

"Bu arabayı hemen durdurmamız lazım ." Arabanın kokpitine doğru ileri atıldı ve Thel'in yanındaki koltuğu döndürerek kendisinin sürücü konumuna gelmesini sağladı. Kontrol panelindeki tuşlara basmaya başladı. James, "Fiziksel olarak arabanın sistemlerinden uzaktayız" diye bilgi verdi yoldaşlarına. "Direksiyon simidini devreye sokamıyorum!"

"Ve kapı kilitleri de çalışmıyor!" Thel denedikçe bağırdı
Kapıları manuel olarak açmak için. "Pencereler de değil!"

Aniden yapay zekanın aklına bir fikir geldi. Arkasını dönüp arka koltuktaki açma düğmesini ararken konuşmaya başladı.

"Sim kodlaması değişmediği sürece, araba hala yirminci yüzyılın ilk yarısındaki gerçek elektrikli arabaların modeline göre çalışıyor olabilir."

"Ne yapıyorsun?" Ona sordu.

"Eğer bagaja erişebilirsek James'in bulabileceği bir nesne bulabiliriz.

Araç bilgisayarını devre dışı bırakmak ve klima motorlarına giden gücü kesmek için kullanın."

Thel, parmaklarıyla arka koltukların kaplamasını yoklayarak bir manivela arayarak harekete geçti. "Bu mu?" diye sordu küçük kırmızı düğmeye basarken. Sanki sorusuna cevap verirmiş gibi koltukların arkalıkları alçaltıldı.

Yapay zeka koltukları tamamen aşağı çekti ve ardından vücudunu bagaja doğru iterek James'e arabanın bilgisayar sistemini yok etmesine yardımcı olacak herhangi bir alet bulmaya çalıştı.

James ise gösterge paneline yumruklar atıyor ve tüm gücüyle gösterge panelinin plastik panelini delerek altındaki kablolarla erişmeye çalışıyordu. Parmak eklemleri kanadıktan sonra bile dayanıklı çizgi zar zor aşınmıştı.

"Bir şey görüyor musun?" Araba hızlanırken dehşete düşen Thel yapay zekaya şunu sordu: Tehlikeli bir hızla, köprü güvertesine giden rampaya doğru.

"Evet!" AI geri aradı. "Bir lastik demiri var ama yerine vidalanmış."

"Vidaları gevşetebilir misin?"

"Sanmıyorum," diye yanıtladı AI, elleri titrerken, parmakları soğuk, acımasız vidaları kavrayamazken, parmak uçlarından akan ter işi imkansız hale getirirken sonunda korku onu yendi. Artık sadece bir adamım, diye düşündü, bu fikri engelleyemiyordu. Ne onları ne de kendimi kurtaramam.

James, adayın kullandığı sadist mantığı anlamaya başlayınca kontrol paneline vurmayı bıraktı. Köprünün en yüksek noktası sudan elli metre yüksekte görünüyordu ve hızla yokuşu hızlandırıyorlardı. Eğer arabaları köprünün kenarından uçup giderse, elli metre hayatta kalmanın eşiğindeydi. Bu yükseklikten suya çarpmak, eğer düşüş yeterince keskinse, betona çarpmak gibi olabilir. "Sanırım..." diye başladı James ama dudakları kelimeleri oluşturmakta zorluk çekiyordu.

adrenalin onu sarstı, korku tüm vücudunun titremesine neden oldu. "Çarpmaya karşı daha iyi bir desteğimiz olduğunu düşünüyorum."

Yapay zeka, lastik demirini serbest bırakma girişiminden vazgeçti ve Thel'in elini tuttu. koluyla onu taksinin zeminine doğru çekiyor. "Düzleşin" diye konuştu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Thel, kurtarılamayacağını anlayınca gün, tam zamanında kahramanca bir kurtarma olmadı.

"Thel," dedi James, matris kalıplarının sonu, bilinçli yaşamlarının sonu olabileceğini fark ettiği şeye yaklaşırken omzunun üzerinden, "seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum!"

Arabanın tekerleklerinin önceden programlanmış şiddetli bir dönüşü, arabayı şiddetli bir şekilde sağa doğru sarstı, bu da arabanın korkuluğa çarpmadan önce karşı şerite geçmesine neden oldu, ilk önce sol ön taraf çarptı, momentum arabayı takla atmakla tehdit etti. Sürücü yan hava yastığı James'i ilk çarpışmanın en kötü etkilerine karşı şişirdi ve tamponladı, ancak aracın ivmesi, korkuluğun da kaldırılmasıyla birlikte arabanın güvenlik bariyerinin üzerinden geçmesine ve korkunç bir şekilde ters çevrilmesine neden oldu. yerçekimi arabanın içinden dışarıyı görüyor gibiydi.

James'in gözleri, ön cam bulanık görüntülerden oluşan korkunç bir kaleydoskopu ortaya çıkardığında genişledi: şehir ışıkları, köprünün ters görünümü, kuzey kıyısındaki dağlar ve son olarak aşağıdaki neredeyse siyah su.

"Düşüyoruz! Tanrı aşkına! Hatta beklemek!"

BÖLÜM II

"Hiçbir şeyin beni bir tanrıya inandırabileceğini düşünmezdim ama Craig, şu anda burada olman, o Planck portalından geçen sen olman... şansını nedir?"

"Gördüğüme inanamıyorum," diye cevap verdi Old-timer, Samantha'nın parıldayan ıslak gözlerine inanamayarak aşağıya bakarken, onun içten sevgi ifadesinde saf olmayan veya aldatıcı hiçbir iz yoktu. .

"Bu bizi iki kişi yapar," diye yanıtladı Samantha, kısa, inanamayan bir kahkaha, onun neşesinden gelen yumuşak ağlamayı böldü. Mutluluk ifadesinin yerini ani bir acıya bırakmadan önce başını salladı. "Craig, sonsuza dek gittiğini sanıyordum. Düşünmedim... Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm!"

Yaşlı adam ne söyleyeceğinden emin değildi. Aslında hâlâ hayatta olduğundan bile emin değildi. Samantha'nın içinden çıktığı hiçliğe bakmak için gözlerini kıstı. Sonra arkadaşlarının hâlâ orada, Planck platformunda ayakta durduklarından emin olmak için geri döndü ve orada olduklarını görünce rahatladı. "Bu nerede?" Samantha'ya dönerken sordu.

"Neredeyim?"

Samantha, sanki sağduyunun ona bunu söylemesi gerekmiş gibi, "Boşluk," diye düz bir sesle yanıtladı. "Hatırlamıyor musun?" diye sordu aniden gözlerini inceleyerek,

Görünüşe göre göz kapaklarının her seğirmesini, gözbebeklerinin her genişlemesini inceliyor. "Bunun hakkında konuşmuştuk" dedi, anısına ulaşma çabasıyla her heceyi vurgulayarak.

"II-"

Başka bir tanıdık ses, "Bu o değil, Sam" dedi ve bir an sonra, Aldous Gibson karanlığın içinden ortaya çıktı.

İhtiyar hiçbir ışık kaynağı görmese de rakamlar açıkça görülüyordu bir kez görünmeyi seçtiler.

"Mantığını kullan," diye devam etti Aldous. "Portaldan geldi." Onu, Rich ve Djanet'nin çılgınlar gibi Old-timer'ın buruşmuş bedenini uyandırmaya çalıştıkları Planck platformunu işaret etti.

"Bunu bilemezsin," diye yanıtladı Sam, gözlerinde çaresizlikle Eski Zamanlı'ya dönerek. "Orada ne olduğunu bilmiyorsun. O olabilir. Belki Evren X'e girdi ve sonra —"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye yanıtladı Aldous, İhtiyar'a bakarken ses tonu sempatikti. Eliyle işaret etti. "Devam etmek." Ona sor."

Samantha, Old-timer'a baktı ve konuşmaya hazırlanırken onun ellerini sıkıca tuttu. "Craig, sensin , değil mi? Beni hatırladın değil mi?" "Geri döndün mü?"

"Seni hatırlıyorum," diye yanıtladı İhtiyar, Samantha'nın yüzünün bir an için aydınlanmasına neden oldu, ardından takip ederek tüm umudunu yok etti: "Ama ben o değilim . Ben bu evrenden değilim."

Yüzü düştü ve acı aniden geri geldiğinde aniden ellerini bıraktı. Geri adım atarken titreyerek başını salladı. "Sen...sen..."

Aldous kolunu ona doladı ve onu göğsüne çekerek içeri girmeye çalıştı. Asla gerçek anlamda teselli edilemeyeceğini bildiği bir kaybı teselli etmek boşunaydı.

"B-ben özür dilerim Sam," diye önerdi Old-timer. Tamamen çaresiz olduğu için kolları iki yanına düştü.

Aldous'un gözleri kısıldı ve önündeki uzaylı varlığa kilitlendi.

"Ben... Bu evrendeki ben... öldü mü?" Yaşlı adam nihayet sordu.

Aldous başını salladı. "Korkarım çok yakın zamanda oldu. Buradaki görünüşünüz çok taze bir yarayı yeniden açtı."

"Ama nasıl?" Yaşlı adam sordu. "Yani nasıl oldu?"

Aldous böylesine karmaşık bir cevaba nasıl başlayacağından bile emin olamayarak başını salladı. "Öyleydi..." diye başladı ama boşluktan yankılanan üçüncü bir ses tarafından kesildi.

Albay Paine, "Bir askerin yapabileceği en kahramanca şekilde öldün, Doktor," dedi. söz konusu. "Hepimizi kurtarmaya çalışırken öldün."

"Kollarınızı kilitlemeyin!" AI seslendi, araba düz bir dönüşe girerken g-kuvveti acı verici bir şekilde boynunu çekerken, çok şükür sağ tarafı yukarı bakacak şekilde konuşmaya çabaladı. "Kafanı koru!"

Thel kollarını başının etrafına kaldırmaya çalıştı ama merkezkaç kuvveti onu düzleşmeye zorluyor, kollarının aracın yolcu tarafına uzanmasına neden oluyordu.

James sürücü koltuğundaki yerini korudu; kolları ön panele doğru uzatılmış ve dirsekleri açıktı. Hava yastığı büyük ölçüde sönmüştü ve yüzeye çarptıklarında onlara hiçbir faydası olmayacaktı. "Vuracağız ama bundan kurtulabiliriz! Kalmak-"

Başka bir acil talimat veremedi araba suya çarptı. İlk önce sağ arka taraf çarptı ve aracın yana doğru yalpalamasına neden oldu. Suya battıkça iç kısım hızla karardı, ancak araçtaki elektrik sistemi aktif kaldı ve gösterge panelindeki ışıklar yeşil ve kırmızı parlayarak görülebilecek hafif bir ışık yaydı.

AI ve Thel rüzgarın onları bayıltmasını sağlamışlardı, ancak arabanın kaldırma kuvveti onu şiddetli bir şekilde yüzeye geri sıçrattığında ve çarpışmanın ardından köpük içinde sallanıp sağ tarafı yukarı döndüğünde bilinçli kaldılar.

"Uhn..." Thel ileriye bakarken inledi, bir işaret arıyordu.
hayat. "James mi?" dedi zayıf bir sesle, kendi nefesini bulmaya çabalayarak.

Araba su almaya başladığında bile yapay zeka zaten bir kaçış planı üzerinde çalışıyordu. Bagaja atıldı ve bir kez daha lastik demirini serbest bırakmak için vidaları çevirmeyi denedi, ancak birkaç değerli saniyeyi, parmak uçları kanayana kadar umutsuzca bükerek harcadıktan sonra, vidaların çok sıkı olduğuna ikna oldu. Ana kabine yeniden çıktı.

Thel umutsuzca James'i uyandırmaya çalışıyordu. Hâlâ hayattaydı ama hava yastığı indikten sonra kafasını ön panele çarpmıştı, alnında kan vardı, yüzünün sol tarafına kırmızı kan damlaları yağıyordu.

AI, ön koltuklardan birinin baş dayanağını parçalamayı düşündü ve metal genişleticiyi serbest bırakmanın lastik demirini sökmeye çalışmaktan çok daha kolay olacağına bahse girdi. Metal parçanın yeterince güçlü olabileceğini tahmin etti. Camı kırabilir.

Ama sonra birdenbire üzerinde bir varlık hissetti; kendisinin de bir şekilde esrarengiz bir şekilde bağlantılı olduğunu hissettiği bir varlık. Sert boynunu yukarı kaldırdı ve adayın havada asılı durduğunu, karanlıkta sallanan arabaya baktığını, kemirgen yiyen bir yılan gibi yavaş yavaş onları bütünüyle yutan uçuşunu boğduğunu gördü; arka ayakları hâlâ nafile bir mücadele veriyordu. zalim sonuca zaten karar verilmişti.

Yapay zeka Thel'i uyararak "Bizi izliyor" dedi.

Hızla başını kaldırdı. "Neden?" diye sordu Thel. "Bu adamın insanlığın kurtarıcısı olması gerektiğini sanıyordum! Ama insanların boğulmasını izleyerek mi kurtuluyor?"

Yapay zeka, "Bundan daha fazlası olabilir" diye yanıtladı, "ama şu kadarı kesin." Artık onun görüş alanından çıkana kadar kaçamayız."

"Neden bahsediyorsun? Buradan çıkmalıyız !" Thel itiraz etti. "Bu araba hızla doluyor! Eğer iki dakika içinde suyun altında olacağız

biz yapmıyoruz..."

"Evet," diye kabul eden yapay zeka, sadece birkaç metre yukarılarında süzülen ve şeffaf çatıdan onları izleyen beliren figürü dikkatli bir şekilde takip etti. "Aşağı ineceğiz. İşte o zaman hamlemizi yapacağız."

"Adım Albay Paine," dedi, yaşlı adam ona doğru yürürken tokalaşması için elini uzatmadan önce hafifçe selam vererek. "Bu durumda yani hiç tanışmadık," dedi gülümseyerek.

Yaşlı adam albayın bir hareketle uzattığı eline baktı. dostça selamlama. Bu, karısının kafasını kesen adamın eliydi.

Ancak yine de aynı el değildi.

Diğer eli ise karbon fiber kompozitten yapılmıştı ve metalik ve pençeli görünüyordu; insanlık dışı. Ancak şu anda dostça selamlama amacıyla kendisine uzatılan el biyolojik bir kişiye aitti. Yaşlı adam, ondan çok şey alan katilin sibernetik gözleri değil, tamamen organik olan çelik gibi mavi gözlerine baktı. Bu, Eski Zamanlı'nın gece terörlerinde hatırladığı, yıllar sonra hâlâ yaşadığı gece terörü olan Pürist süper asker değildi. "Paine?"

"Doğru" dedi Paine. Hâlâ gülümsüyordu ama şimdi hareketi reddedildiği için gözlerinde hafif bir kafa karışıklığı vardı. "İyi misin asker?"

"Asker?" Yaşlı adam geri çekilerek konuştu. "Yani ... Craig bir asker burada mı?"

Paine elini tutarak, "Şimdiye kadar tanıdığım en cesur adam," diye onayladı. uzandı, jeste karşılık verilmeden düşmesine izin vermemeye kararlıydı.

İhtiyar nihayet sanki bir tuzağa yakalanmış gibi endişeyle uzandı.
kabus gördü ve Paine'in elini sıktı.

"Biraz..." Paine bir an duraksadı ve doğru kelimeleri aradı. "Çok tuhaf görünüyorsun.
Elbette anlaşılır bir şekilde," diyerek tokalaşmayı tamamlarken sözlerini tamamladı.

"Evet, bunu söyleyebilirsin," diye yanıtladı Old-timer. "Burası...Sam aradı
boşluktur. Nedir?"

"Bu küçük saklanma yeri mi?" Paine başını kaldırıp içinde durdukları mükemmel hiçliği
incelerken alaycı bir şekilde cevap verdi. Sanki birdenbire bir puro ortaya çıktı ve aniden
eline geçti ve aynı derecede beklenmedik bir kibrit aniden onu yakmak için çıktı. Paine
birkaç nefes aldıktan sonra devam etti: " Geriye kalan tek şey bu."

"Ne demek istiyorsun? Geriye kalan tek şey bu mu?"

"Demek istediği," diye sözünü kesti Aldous, kolunu hâlâ Samantha'nın omzunda sessiz
bir şekilde tutarak, "bu evrenden hayatta kalan tek üç kişiye bakıyorsun;

Evreninizden gelen davetsiz misafirlerin bize saldırmayı kendilerine görev edindikleri ve
sonra, açıklanamaz bir şekilde, dünyamızdaki her şeyin onlarca yıl ilerisinde olan teknolojiyi
geride bıraktıkları gün ."

Paine, "Ve kontrol edebildiğimiz onlarca yıl ötesinde" diye özetledi. Sonra doğrudan
İhtiyar'a seslendi. "Ve her ne kadar bu konuda biraz kızgın olacağımızı düşünüseniz de biz
intikam peşinde değiliz. Neden biliyor musun?"

Eski zaman zar zor nefes alıyordu. Delirdiğim an bu mu? diye sordu kendine. Beni kıran
bu mu? Zaten delirmiş olsaydım bunu bilebilir miydim?

"Sana kızgın değiliz," diye devam etti Paine, "çünkü etrafta olup bitenler ve burada
serbest bıraktığın teknoloji, evrenimizdeki sayısız yaşamı yok etmekten sorumlu olan
teknoloji, öldürmeyi bitirmedi."

"Ne demek istiyorsun?" Yaşlı adam gözlerini odaklamaya çalışarak sordu. Şok onu neredeyse bunaltmıştı ve Paine'in önsezili sözleri duyma mesafesindeki her şeyi buzla kaplamış gibiydi.

Paine soğuk bir tavırla, "Evreniniz onun büyük ödülüdür," diye konuştu, "ve siz hazır değilseniz ve acele etmezseniz, sizin evreniniz de bizim gibi silinecek."

"UYANMAK!" Thel, James'in bayılmasını engellemek için yanağına kuvvetli bir şekilde tokat atarken bağırdı. Sanki sarhoşmuş gibi başı aşağı yukarı sallanıyordu. Thel yapay zekaya döndü "Eğer şimdi camları kırmazsak öleceğiz!"

James'in sürücü koltuğundan kalkmasına yardım etti ve arabanın kabini donma noktasının sadece birkaç derece üzerinde olan suyla hızla dolduğundan, kabinin içinde yeniden ayağa kalkmaya çalışarak eğildi. On sayıyı geçmeye çalışan bir boksör gibi lastikli bacakların üzerinde yalpalıyordu.

Yapay Zeka, karanlıkta hâlâ gözle görülür biçimde tepelerinde beliren adaydan gözlerini ayırdı ve Thel'in James'i arka koltuğa yönlendirmesine yardım etti. Orada üçü neredeyse bel hizasına gelen suda diz çöktüler.

Yapay zeka, koşulları hızla kötüleşirken kendi korkusunu kontrol ederek "Sakin kalmalıyız" dedi. "Ne kadar paniklersek oksijeni o kadar çabuk tüketiriz."

"Bu gülünç!" Thel da bağırdı. " Burada oksijen yok ! Neden bu simülasyondan çıkamıyoruz?"

Yapay Zeka, "Tüm niyet ve amaçlar açısından, burada oksijen var Thel," diye yanıtladı yapay zeka, "ve simüle edilmiş vücudunuzun bu simüle edilmiş dünyada hayatta kalabilmek için oksijene ihtiyacı var. Ve simülasyonda matris deseniniz zarar görürse, vücudunuzu gerçek dünyada hayata döndürebileceğimizin hiçbir garantisi yok. Yapmak

anlıyor musunuz? Gerçek dünyada hayatta kalmak istiyorsak burada hayatta kalmalıyız ve burada hayatta kalabilmek için de sakın kalmalıyız."

James'in ileri yuvarlanıp suya düşmesini engellemeye çalışan Thel'in gözleri perişan haldeydi.

Yapay zeka yavaş konuşarak ve Thel'in yanlış anlamaması için her kelimeyi telaffuz etmeye dikkat ederek devam etti. "Bu acil durumdan kurtulduğumuzda nedenlerini ve nasıllarını çözeceğiz. Bu arada beni dinlemeni istiyorum."

"Tamam aşkım." Thel başını salladı ve ses duyulduğunda ciddi bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalıştı. içeri giren su ve içeriden dışarı çıkan hava arttı.

"Pencereyi kıramayız. Lastik demirini kurtarmaya çalıştım ama bu imkansız. Kilitler de donmuş durumda ve onları manipüle etme yeteneğimizin ötesinde. Kilitlerini açabilsek bile, aracın içindeki ve dışındaki basınç eşitlenene kadar kapıları açmak imkansız olurdu."

"Aman Tanrım!" Thel kederli bir şekilde tepki gösterdi. "İzin vermekten bahsediyorsun Arabanın tamamı suyla doluyor, değil mi?"

Yapay zeka, Thel'in en büyük korkularını doğrulayarak "Bu bizim tek şansımız" diye yanıtladı. "Ama James..."

"Neredeyse kesinlikle boğulacak. Biliyorum."

"Ne!?" Thel, yapay zekanın görünüşte insan eksikliği karşısında dehşete düşerek tepki gösterdi empati. "Nasıl hayır! Bu kabul edilemez! diye bağırdı Thel inanamayarak.

"Kıyıya vardığımızda onu canlandırabiliriz ama ancak hayatta kalırsak fazla."

"Nasıl yapabiliriz?" su köprücük kemiğine ulaştığında çığlık attı. başının üstü artık arabanın tavanına dayanmıştı. "Kapılar kilitli, boğulacağız!"

"Elektrik sistemi, gerçek dünyadaki bu çağın arabalarıyla aynı fiziksel yasalara uyuyorsa, o zaman iki dakika boyunca suyun altında kalmaya dayanacak şekilde tasarlandılar, böylece yolcular araba batmadan önce camları aşağı indirebilirler. Bundan sonra başarısız olurlar, dolayısıyla kilitleme mekanizmaları

otomatik olarak serbest bırakılır ve kapıların kilidi açılır. Bir dakikadan fazladır suda olduğumuzu tahmin ediyorum. Otuz saniyeden kısa sürede suyun altında olacağız ve bu yüzden..."

"Aman Tanrım," dedi Thel, ayakta durmaya çabalarken dehşete kapılmıştı. James'in yüzü suyun üstünde.

Gözleri titremeye devam ediyordu ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı. öyleydi.

"Eğer sen ve ben nefesimizi otuz saniye tutabilirsek kilitler açılmalıdır. O zaman kaçmak için kapıları açabileceğiz. Bundan sonra ciğerlerimiz tükenmeden yüzeye yüzmek kalıyor."

"Bu bir plan değil! Bu delilik! Thel, yüzü yukarıya doğru, suyun üst kısmı ile tavan arasında yalnızca yarım düzine santimetrelik bir mesafenin olduğu yere doğru bağırdı. Yüzünü yukarıya doğru zorlamak için James'in kafasının arkasındaki saçı da çekti ama onun kaçınılmaz olarak suyu solumasına sadece birkaç saniye kaldığını biliyordu. "Eğer kilitler çözülmezse burada fareler gibi boğulacağız!"

Yapay zeka da yüzü yukarıyı göstererek, "Hayatta kalma şansımız düşük ," diye kabul etti.

Araba artık tamamen su yüzeyinin altına girmişti ve adayın görüntüsü karanlık gökyüzünde üzerlerinde dalgalanıyordu.

Yapay zeka, uçurum onları ele geçirmeden önce son bir kez gözleriyle buluştu. "Ama henüz ölmedik. James ilk suyunu aldığı anda paniğe kapılacak. Ondan uzaklaş. Saldırdığında, çok yakında olursanız yaralanabilirsiniz."

"Yani öylece bırakayım mı? Boğulmasına izin mi vereceksin? Thel, tuzlu suyu tükürerek, acı verici derecede küçük kalan hava cebinden yararlanmaya çalışarak bağırdı. "Seni orospu çocuğu! Sen insanlık dışısın! Allah seni kahretsin!"

"Sakin ol Thel. Derin bir nefes alın ve ondan uzaklaşın."

"Cehenneme git!"

"Onun hayatı sana bağlı!" AI aniden bağırdı, sesi onu şok edecek bir tenora ulaştı. "Şimdi nefesinizi alın!" o emretti. Hayatlarının onun bunu takip etmesine bağlı olduğunu biliyordu.

Söylendiği gibi yaptı ve izin vermeden önce alabildiği kadar derin bir nefes aldı. yüzü yüzeyin altına batıyor.

Yapay Zeka aynı anda son nefesini aldı ve aynı zamanda battı; gözlerini üstlerindeki amansız yapay gözlerden ayırmadı; tıpkı Tanrı'nın gözleri gibi sallanan ve çarpık, onları yaklaştırmakta olan korkunç kaderden kurtarmak için müdahale etmeye isteksizdi.

"Düşündüğünüz kadar savunmasız değiliz," diye yanıtladı Old-timer, Evren 332'ye girdikten on beş dakika sonra James'e ve yapay zekaya rapor verme sözünü hatırlayarak. "Ne zamandır buradayım?"

Paine, "Bu çok güzel bir soru," diye yanıtladı. "Zaman oldukça fazla burasıyla alakası yok."

Aldous, "Açık konuşmayalım," diye araya girdi. "Ona karşı mümkün olduğunca açık olmalıyız." Old-timer'a döndü. "Planck portalınızı açtığınızda otomatik olarak kış uykusundan çıktık. Bizim için zaman artık sizin ve sizin zamanınıza bağlı... Aldous başını Rich ve Djanet'ye doğru eğerek işaret etti. "Sizin... yurttaşlarınız," diye bitirdi.

İhtiyar, zihninin gözüne erişmeye çalıştı ama işe yaramadı. Yüzünde endişe dolu bir ifade belirerek, "Rapor vermem gerekiyor," dedi. "Sadece on beş tanem vardı dakika."

"Neye kadar?" diye sordu Paine, ses tonu aniden şüpheliydi.

"Ta ki..." James ve yapay zeka gibi güçleri başka boyuttaki hayaletlere açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışırken cümlesi bir anlığına uçup gitti. "Beni aramaya gelecekler."

"Ama gidemezsin," diye ısrar etti Samantha aniden, ıslak yüzü artık sakindi, ancak ifadesi hâlâ acı çekiyordu. "Sen bizim tek şansımızsın."

"Ne için?" Yaşlı adam sordu, sesi boğuktu, şoku sıkıştırıyordu ses telleri ve konuşmasını zorlaştırıyor.

Aldous, "Yeniden yaşamamıza yardım etmek için," diye yanıtladı.

Yaşlı adamın gözleri iri iri açılmıştı. "Tekrar yaşa?"

Planck platformuna geri döndü. Rich ve Djanet diz çökmeye devam ettiler ama artık Old-timer'in cesedi üzerinde çalışmıyorlardı. Vazgeçmişlerdi ve şimdi yan yana diz çöküp İhtiyar'ın buruşmuş bedenine bakıyorlardı. Birbirlerini teselli ederken Djanet'in kolu Rich'in omuzlarındaydı.

"Öldük mü?"

"Biz hayaletiz," diye doğruladı Paine. "Makinedeki hayaletler."

"Samantha'nın sana daha önce söylediği gibi," diye açıkladı Aldous, "biz buna boşluk diyoruz. Aslında ne bir zaman ne de bir yer. Bu sadece bizim için bir depolama alanı bilinçler."

Samantha, "Buraya Cehennem adını vermeliydik," diye alay etti.

"Belki de Araf'tır," diye düşündü Paine.

İhtiyarın gözleri kısıldı; o da aynı şeyi düşünüyordu.

Aldous, "Ne olursa olsun," diye devam etti, "bizim cesetlerimiz yok. Enerjiyi ayıramadık."

"Enerji?" Eski zamanlayıcı tepki gösterdi.

"Evet," diye yanıtladı Aldous. "Boşluk, insanların evrenimizde bıraktığı Planck portal makinesinde bulduğumuza çok benzeyen bir güç kaynağı tarafından çalıştırılıyor."

Aldous'un ne olduğunu anlayan Old-timer, "Planck platformu," dedi. hemen atıfta bulunuyor.

"Burada bizi korumak çok büyük bir enerji gerektiriyor, bu yüzden enerjiyi idareli kullanıyoruz. Bu yüzden nadiren canlandırılıyor. Bu yüzden neredeyse her zaman hareketsiz durumdayız.

"Ama senin yardımınla" diye devam etti Samantha, "yeniden cesetlere sahip olabiliriz."

Başını sallarken yıkılmamak için Old-timer'ın tüm gücünü kullanması gerekti. "Bu konuda yardımcı olup olamayacağım hakkında hiçbir fikrim yok" diye başladı.

Daha sonra Planck platformuna döndü ve kendisinden yalnızca birkaç metre uzakta görünen sabit bir nokta gibi parıldayan platformu işaret etti. "Şu anda bilmem gereken şey bedenime geri dönüp dönemeyeceğim. Arkadaşlarım ve ben bu evreni terk edebilir miyiz?

" Eğer bizi almayı kabul edersen , sana kendi bedenine nasıl geri döneceğini göstereceğiz. Seninle evrenine kadar," diye pazarlık yaptı Samantha.

"Ah, ben..." Yaşlı adam avuç içleri dışarıda, ellerini kaldırdı. "Bunun bir şey olduğundan emin değilim iyi fikir. uh... bunu tartışmam gereken insanlar var."

"Bu tam olarak bir rica değildi," diye yanıtladı Paine, purosunu çekerken, çelik mavisi gözleri Eski Zaman'a kilitlenmişti.

"Sen ne diyorsun?" Eski zaman protesto etti. "Seni yanıma almazsam, bunu mu öneriyorsun —"

"Diyoruz ki," Paine onun sözünü kesti, gözleri artık Eski Zamanlı'nın hatırladığı ölümcül katilin her zaman yüzeyin hemen altında gizlendiğini ortaya çıkarıyordu, "eğer istersen bizi de yanında götürsen iyi olur." Gerçek dünyada bir nefes daha alın."

Thel, James'in yüzünün etrafında küçük bir kan bulutu genişleyerek su altında şiddetli bir şekilde savrulmasını dehşet içinde izledi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzünden şaşkın bir panik ifadesi geçti. Kolları başının üstüne fırladı, arabanın tavanına çarptı ve istemsiz gibi görünen bir hareketle bacaklarını öfkeyle tekmeledi. Thel bunun içerideki karanlık mı, suyun bozulması mı, yoksa James'in kafasına aldığı darbeden sonra hala kafa karışıklığı içinde olması mı olduğundan emin değildi, ama göremiyor gibiydi. ne onun ne de yapay zekanın korktuğu gibi onlara doğru hamle yapmadı.

Yapay zeka, James'in boğulma aşamalarında acı çekmesini izlerken avucunu sakın bir şekilde Thel'in sırtının ortasına koydu. Yapay zeka, kabin suyla dolmadan önce derin bir nefes almadan James'in bilincini ilk kaybeden olacağını fark etti. James'in nefesini tutmasının istemsiz olduğunu, burnuna ve ağzına su girdiği için epiglotunun kapandığını çok iyi bilerek James'in boğazını tutmasını izledi. Bu deneyim boğulmaya benziyordu ve James gerçekten de sanki solunum yoluna bir parça yiyecek kaçmış gibi davrandı.

Thel ve AI karanlık iç mekanda yüzerken, saniyeler çok yavaş ilerliyordu ve her biri James'e yardım etmek için kötü planlanmış, sonuçsuz bir girişimde bulunma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Hiçbir şey yoktu

Yapay zekanın bir oğul olarak gördüğü adamın ve Thel'in bir ruh eşi olarak gördüğü adamın gözlerinin önünde boğulmasını izlemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Sonunda James bilincini kaybetti. Vücudu tamamen gevşedi ve yüzmeye başladı, hâlâ ciğerlerinde hapsolmuş hava göğsünün ve yüzünün sanki kasenin tepesinde yüzen ölü bir balıkmış gibi yukarıya doğru bakmasına neden oluyordu.

Dehşete kapılan Thel, James'e uzandı ama yapay zeka, o yapamadan onun elini yakaladı ve onu kendisine yaklaştırdı.

Bir saniye sonra elektrik sistemi nihayet devre dışı kaldı. Gösterge panelinin zayıf ışıkları ve bagajın iç kısmından gelen loş beyaz ışık birlikte titreşip söndü. Arabanın içi o kadar karardı ki gözleri kapalı olsa iyi olurdu.

AI sol eliyle sürücü tarafındaki kapıya doğru uzandı arabanın kolunu tuttu ve tuttu. Eğer kilitli kalırsa, bunun Dünya'daki bilinçli varlıklar olarak geçirdikleri sürenin sonu anlamına geleceğini biliyordu.

Denedi.

Kapının kilidi açıldı.

Sağ elini sıkıca Thel'in üzerinde tutarken kapıyı kolayca iterek açtı. Kapı tamamen açıldığında onu yavaşça kendine doğru çekti ve ardından kapıya doğru yönlendirdi. Onun güvenli bir yere kadar yüzmesini bekliyordu ama o, hareket etmek istemeyerek orada kaldı. Onu itmeye çalışmanın ters etki yapacağını biliyordu; James olmadan gitmesinin mümkün olmadığı açıktı.

Yapay zeka onu bir anlığına kapıda bıraktı ve bilinçsiz, cansız görünen James'e ulaşana kadar kabine doğru ilerledi. Simüle edilmiş bedeni kavradı ve ceket kolunu çekiştirerek zar zor işleyen deseni kapıya kadar beraberinde götürdü.

Thel, kör bir kadın gibi onu el yordamıyla yakaladı ve parmak uçlarıyla tespit ettiği kişinin James olduğundan emin oldu. Memnun oldu, elini tuttu

gömleğinin yakasından tutarak vücudunu arabadan kurtardı, sonra yüzeye doğru tekme atmaya başladı.

Yapay Zeka, bacaklarını hareket ettirirken sakın kalmaya çalışarak onu takip etti ve bilincini kaybetmesini engelleyen az miktardaki oksijeni hızla tüketti. Thel'in yanına ulaştı ve yükünü taşımasına yardım etmek için uzandı, James'in gömleğinin diğer tarafından tuttu ve kurtuluşa ulaşmak için çok çalıştı.

Suya battıktan sonra elektrik sistemlerinin nihayet devre dışı kalması neredeyse bir dakika almıştı. Bu altmış saniyelik uzun sürede araba limanının yüzeyine doğru düşüyordu ama dibe çarpmamıştı. Sim'in deniz tabanına sahip olmasına gerek olmadığından, yapay zekanın aklına dip olmamasının tamamen mümkün olduğu geldi. Bu, yüzeyin onlarca metre uzakta olabileceği anlamına geliyordu ve tüm bu karanlık karanlıkta bunu söylemek imkansızdı. Bacaklarını ve kollarını pompalamaya devam etmekten, James'in klinik açıdan ölü bedenini çekmeye devam etmekten ve her şeye rağmen onlar da bilinçlerini kaybetmeden yüzeye çıkmayı ummaktan başka yapacakları bir şey yoktu. Zamanında yüzeye çıkmazlarsa yapay zeka onların asla uyanmayacağını çok iyi biliyordu.

"Tehditlere gerek yok dostum." Aldous devreye girdi, Paine ile Old-timer'ın arasına girdi ve sakinleştirici elini Paine'in omzuna koydu. "Ziyaretçimiz anlaşılır bir şekilde ihtiyatlı. Ancak onun için resmi çizdiğimizde eminim ki o da bizi yanında getirmeyi isteyerek seçecektir."

Paine, "Bu şansı göze alamayız profesör," diye karşı çıktı. "Çok fazla tehlikede."

Aldous, "Bu kadar çok şeyin tehlikede olduğu bir gerçek ki," dedi. Craig'i bize yardım etmeye yönlendir." Old-timer'a döndü. "Ve kendine yardım etmek için."

"Sana yardım etmeyeceğimi asla söylemedim," diye kekeledi İhtiyar. Konuşmakta veya önündeki üç hayaletten herhangi birinin gözlerine bakarken olağanüstü derecede zorlanıyordu. Davranışını, herhangi birinin kendisini böylesine korkunç, tuhaf bir senaryoda bulması durumunda vereceği doğal tepki olarak yorumladıklarını biliyordu. Ama tavrının nedeni kesinlikle bu değildi. Sözlerinin anlamının ağırlığıydı bu. Eğer üç siber hayalet doğruyu söylüyorsa, Old-timer istemeden de olsa Paine'in tanımladığı gibi bütün bir evreni "silen" bir olaylar zincirini harekete geçirmişti. Ve bu ne kadar korkunç olsa da kendi evrenini de tehdit eden bir olaylar zincirini harekete geçirmişti.

Akıl sağlığının kuşatıldığını hissetti.

Aklı başında kalmaya çalışarak, "Tek istediğim," diye açıkladı, "bu işi benimkinden çok daha bilge beyinler tarafından yürütme şansına sahip olmak. İnan bana, böyle kararlar vermesi gereken adam ben değilim. İzin verin onlara bu sözü geri iletayım."

Paine, Aldous'yu "Geri döneceğine güvenemeyiz" diye uyardı. Samantha, "ve Evren X'in hâlâ ne kadar zamanı olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok."

"Evren X mi? Benim alemim?"

"Gerçekten de" diye onayladı Aldous. "Sizin evreniniz bizimkine geçti ve bu da tüm bu trajediyi başlattı. Farkında olmayabilirsin ama çok uzun zamandır ilginizin odağındasın."

Samantha, "Ve iyi anlamda da değil" diye ekledi.

Eski zamanlayıcı Planck platformuna döndü. Perişan haldeki Rich ve Djanet bir şeyler tartışıyor gibi görünüyorlardı. Planck'ın sistemlerine bağlanmak için zihin gözlerini kullandıklarını, güvenlik duvarı olduğuna inandıkları şeyi geçersiz kılmaya çalıştıklarını görebiliyordu. Daha sonra tamamen hareketsiz kalan cansız bedenine baktı. Daha önce böyle bir görüntü görmemiş olmayı diledi ama hafızası Shenzhen'deki serpintiyi, düşmüş ve cansız bir başkasını, eylemleri yüzünden ölen kendisinin başka bir versiyonunu hatırladı.

"Ben kalacağım," dedi İhtiyar. "Önce onlarla konuşmama izin ver. Gidebilirler geri dön ve olanları rapor et, takviye getirecekler."

"Ne tür takviyeler?" Paine sordu, gözleri alev alevdi araştırdı ama yine de merak uyandırdı.

"Bana anlattıkların doğruysa ihtiyacımız olacak türden."

"Sen olmadan geri dönerlerse," diye uyardı Samantha, "bedenini de yanlarında götürmek zorunda kalacaklar ve eğer bilincinden çok uzun süre ayrı kalırsa ölecek."

Yaşlı adam başını salladı. "O vücut değil" diye yanıtladı. "İnsana benziyor ama değil. Geliştirilmiştir ; son derece dayanıklıdır. Lütfen onları geri göndermeme izin verin."

Aldous arkadaşlarına, "Ona güvenebiliriz," dedi. "Ayrıca onları bırakmazsak, kısa süre içinde onların evreninden ziyaretçiler almaya başlayacağız."

yine de sipariş ver.

"Eğer blöf yapmıyorsa," diye karşı çıktı Paine.

Aldous, "Burada kimden bahsettiğinizi unutmayın," diye yanıtladı. "Bu Craig Emilson, şimdiye kadar tanıştığımız en özverili, kahraman adam."

"Ama sen kendini işaret ettin," diye itiraz etmeye devam etti Paine, "bu hiç de öyle değil o."

Aldous gülümsedi. "Ne kadar farklı olabilir ki?" Eski'ye döndü.

zamanlayıcı. "Gerçek doğamızdan kaçamayız."

Yaşlı adam sessizliğini korurken içinden aynı soruyu kendine sordu. Bir insan ne kadar farklı olabilir? Artık kendisinin bile kim olduğunu bilip bilmediğinden emin değildi.

Paine sonunda rahatladı ve başını salladı. Sanki bir zamanlar tanıdığı adamın anılarını yeniden canlandırıyormuş gibi Eski Zamanlayıcı'ya tuhaf bir şekilde baktı. "Elbette. Ona güvenelim."

"T-teşekkür ederim," dedi İhtiyar, kekelemeye devam ederek.

"Sonuçta," Paine omuz silkti, "bir adamı yozlaştırabilecek herhangi bir evren Craig Emilson kurtarılmaya değer."

Thel suyun yüzeyine çıkıp uzun, acı dolu, hayat kurtaran bir nefes alırken konuşmadı bile. Tuzlu su gözlerini yaktı ve gözlerini kırıştırarak görüşünü daralttı ve sadece bir düzine metre ötedeki kıyı gibi görünen karanlık şekle odaklandı. James'in hâlâ tamamen gevşek ve cansız halde yüzeyde yüzen vücudunu sertçe çekti.

Yapay zeka, serbest olan tek kolu ve bacaklarıyla yüzerken, neredeyse donmak üzere olan suyu pompalarken, tuzlu suyun acısını görmeye çabalarken ve gözyaşlarına neden olurken aynı derecede sessizdi. Arabanın nereye düştüğünü görmek için boynunu uzatarak dönmeye çalıştı ve adaydan herhangi bir iz aradı. Onları öldürmeye çalışan yapay zekayı göremiyordu ama karanlık ve umutsuzca kıyıya doğru güç kullanarak ilerlemeye çalışırken yüzüne tuzlu suyun sürekli sıçraması onun için bu olaydan emin olmasını imkansız hale getiriyordu. aday hâlâ yakınlarda görünüyordu.

"Orada." Thel nefes nefese bir şekilde işaret etti. Bağırmamayı ve konumlarını söylememeyi bilecek kadar içinde bulundukları durumun farkındaydı. Yapay zeka gibi o da adayın yakın olabileceğinin farkındaydı.

Yapay zeka, Thel'in doğru ilerlediği kayalık çıkıntıyı gördü. Yüzmeleri için en kısa mesafe burasıydı ve orada küçük bir mesafe varmış gibi görünüyordu.

James'i sırtına alabilecekleri nispeten düz bir yüzey. İşte o zaman onu yeniden canlandırmaya yönelik umutsuz girişim başlayabilirdi.

Soğuk sörfte mücadele etmeye devam ederken AI, fısıltıya yakın alçak bir tonda "Su soğuk" dedi. Travma geçiren üçlü, çıkıntının yalnızca birkaç metre uzağındaydı. "Bu bir lütuf. Beynindeki hasar geri döndürülemez hale gelmeden önce, onun yeniden nefes almasını sağlamak bize biraz daha zaman kazandırmalı."

Kıyıya ilk ulaşan Thel oldu ve parmaklarıyla pürüzlü kayaları pençeleyerek bitkin, yaralı vücudunu yukarı ve sudan dışarı sürükledi. Oturma pozisyonuna geçtiğinde yapay zeka James'in sırtını itti ve onu yukarıya zorlayarak Thel'in onu daha da çekmesine izin verdi. Ayağa kalktı ve James'i sırtına koymadan önce çabadan homurdanarak yolun geri kalanını çekti. "Biz ne yaptık?" Sesini olabildiğince alçak tutarak acilen yapay zekaya sordu.

"Başını yana çevir. Burnunda veya ağzındaki suyun akmasına izin verin dışarı."

James'in kafasının arkasında diz çöktü ve onu destekledikten sonra bir an önce sol tarafa, sonra da sağa çevirdi. Yağmur sağanak yağışa dönüşmüştü ve içinden bir şey çekip çekmediğini söylemek zordu. "Şimdi ne olacak?"

Yapay zeka, James'in burnunu sıkarken, "Akciğerlerine girebilmesi için hava yolunu tıkayan herhangi bir şeyin üzerinden hava almalıyız" dedi. "Dört kez ağzına güçlü bir şekilde nefes alın, ona verebildiğiniz kadar havayı, toplayabildiğiniz kadar kuvvetle verin."

"İşe yarayacak mı?"

Yapay zeka, "Bu, insanların nans'ı olmadığı dönemden kalma çok eski bir yöntem" diye yanıtladı. "Ama bu bizim tek şansımız ve onun da tek şansı. Şimdi yap."

Hel başını salladı ve James'in ağzından nefes almaya başladı. Her şişirildiğinde James'in yanakları genişledi ama göğsü yükselmedi.

"Bunun işe yaradığını sanmıyorum!" diye bağırdı.

"Şşş. Sesimizi alçak tutmalıyız," diye yanıtladı yapay zeka sakince. James'i kendi tarafına itti ve geçitlerinden su çıkarmak amacıyla sırtına sert bir şekilde vurmaya başladı. "Tekrar nefes alana kadar bu döngüyü tekrarlayacağız." James'in tekrar geriye düşmesine izin verdi ve burnunu ikinci kez sıkıştırmadan önce kafasını koruduğundan emin oldu.

"Yap."

Dört kez daha derin bir nefes aldı.

James'in göğsü yine hareketsiz kaldı.

Yukarı çıkıp titreyen elini alnına koydu. "Aman Tanrım.

İşe yaramıyor," diye fark etti, umudu hızla tükeniyordu. "Onu kaybettik."

Yapay zeka James'in göğsüne vurdu.

Üçüncü denemede James kekeliyormuş gibi göründü ve az miktarda su dudaklarından köpürdü.

"James mi? Beni duyabiliyor musun?" AI, nefes almayı dinlemek için kulağını James'in ağzına çevirmeden önce sordu. Thel'e baktı ve başını salladı. Hızla burnunu sıkarak, "Yeniden denemeliyiz," dedi.

Thel dört kez daha ağzından sertçe nefes aldı.

James'in göğüs kafesi inip kalkıyor gibiydi.

Yapay zeka kulağını James'in ağzına koydu ve avucunu hafifçe açık tuttu James'in göğsü.

"Nefes alıyor mu?" diye acil bir fısıltıyla sordu.

AI, gözleri dehşetle dolmadan önce bir anlığına onunla göz göze geldi.

Bir el saçını yakalayıp onu şiddetle, inanılmayacak kadar hızlı bir şekilde çekmeden önce Thel'in başını çevirecek kadar zamanı vardı. Yapay zeka ayağa kalkmadan Thel karanlık ormana götürüldü ve tamamen karanlığın içinde kayboldu.

Görünüşe göre ölümden uyanan İhtiyar, dik oturmasını izlerken hem Rich'e hem de Djanet'ye bir korku dalgası gönderdi.

Zengin çılgın attı.

Djanet Old-timer'a arkasını döndü; onun canlandırılması karşısında yaşadığı şok, Rich'in tepkisi karşısında kaşını kaldırmasını engellemeye yetmedi.

Rich nefesini tuttu ve avucunu göğsüne koydu. "Biliyorum" dedi, başıyla onaylayarak. "Şimdiye kadar çıkardığım en çekici ses değil. Ama bu," diye devam etti, İhtiyar'ı işaret ederek, "...bu beklenmedik bir şeydi. Kesinlikle öldüğünü sanıyorduk."

Yaşlı adam ayağa kalktı. "Üzgünüm millet. Öyle demek istemedim..."

Sözünü bitiremeden Djanet kollarını ona doladı. "Kimin umurunda? Artık iyisin ve önemli olan da bu! Öldüğünü sanıyorduk!"

"Ne oldu?" Zengin sordu. "Az önce çöktün." Sen bile değildin nefes alıyor."

"Evet, yeni bedenin tam olarak nefes almasına gerek yok."

Rich gözlerini kapattı, yüzünde kıskanç bir ifade belirdi.

"Lanet etmek. Artık yükseltmemi gerçekten istiyorum. Artık tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

Rich'in sorusunu görmezden gelen Old-timer şöyle cevap verdi: "Dinleyin çocuklar, bir şeyler oluyor yukarı. Geri bildirimde bulunmadan önce ne kadar zamanımız var?"

"On beş dakikayı, üç dakikayı geçtik ve ah..." Rich sözünü kesti
Bir an için zihninin gözünü okudu. "Ve kırk bir saniye önce."

"O halde hemen geri dönsen iyi olur," diye yanıtladı İhtiyar. "Al
Planck Evren 1'e geri dönsün ve James ile yapay zekaya rapor versin"

"Ne? Bizimle gelmiyor musun?" Janet şaşkınlıkla sordu.

"Onların koşulları bunlardı" diye yanıtladı İhtiyar.

"Onların koşulları mı? Eski zaman, neler oluyor?" Zengin sordu:
onun kafa karışıklığı Djanet'inkini yansıtıyor.

Old-timer manyetik alanı işaret etmek için dönerek şöyle açıkladı: "İçeriye adım
attığımda, bilincim boşluk denen bir şeye yüklendi. Orada insanlar vardı, tanıdığım
insanlar."

Rich platformun yüzeyine baktı. "İsa. Ne kadar zorlandın
kafanı mı vurdun?"

"Bu bir halüsinasyon değildi," dedi Old-timer vurgulu bir şekilde. "Bakmak,
Evren 332 gitti. Silindi."

"Ne oluyor be?" Djanet şaşkın bir fısıltıyla tepki verdi. "Sen ne
Anlam? Birisi nasıl bütün bir evreni silebilir?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı İhtiyar, "ama bunu yapan şeyin
evrenimiz için de aynı planı var."

"Ne!?" Djanet daha da şaşkın bir halde tekrar tepki verdi.

"Evren 1'e geri dönmeli ve James ile yapay zekaya rapor vermelisiniz. Boşluktaki
insanlar sadece bir tür ana bilgisayarda depolanan bilinçlerdir. Geriye kalan tek şey bu
ama onları Evren 1'e geri getirmemizi istiyorlar."

"Ya yalan söylüyorlarsa?" Zengin sordu. "Ya bu bir hileyse? Bir tuzak?"

"Onlara güveniyor musun?" Janet sordu.

"Öyle ya da böyle olduğunu gerçekten söyleyemem. Burada gerçekten karar verici
olmak istemiyorum," diye kekeleydi gergin bir şekilde, kendine olan güveni temelden
sarsılmıştı. "Kesinlikle benim yerim değil." Başını salladı ve içini çekti. "Böyle bir çağrı
yapacak dünyadaki en kötü insan ben olabilirim."

"Onları tanıdığını söylemiştin," dedi Djanet, Old-timer'ı inceleyerek. "Onlar kim?"

Samantha bir anda aklına geldi ve gözlerini sımsıkı kapatıp görüntüyü göz ardı etmeye çalıştı. "Onlardan ikisini, siz bilmiyorsunuz; onlar çok çok uzun zaman önce tanıdığım insanlar. Ama diğeri Aldous Gibson."

"Gibson!" Zengin tepki gösterdi. "Şef?"

"Tek ve tek," dedi İhtiyar başını sallayarak.

"Ve bu kadar? Sadece üçü mü kaldı?" Janet sordu.

Yaşlı adam tekrar başını salladı. "Bildiğim kadarıyla. Bak, burada neler olduğunu bilmiyorum. Bilmiyorum..." sözünü kesti. Delirdiğinden emin olmadığını söylemek üzereydi ama daha iyisini düşündü. "Ne oluyorsa James ve yapay zekanın bilmesi gerekiyor . James'in karşıya geçip bize yardım etmesi gerekiyor. Ama siz ikinizin onları yanınızda getirmeden geri dönmenizin şartı, birinin geri dönmesini sağlamak için kalmamdı.

biz."

"Tamam," diye yanıtladı Rich, "ama peki ya vücudun..."

Bu soruyu önceden tahmin eden İhtiyar, "Sana da uyar," diye sözünü kesti.

"İyi olacak. Dediğim gibi nefes almasına gerek yok. Yok edilemez değil ama buna çok yakın. James almaya geldiğinde tekrar girebileceğim biz."

"Ya James'i tuzağa düşürmeye çalışıyorlarsa?" Janet önerdi.

Yaşlı adam omuz silkti. "James ve yapay zeka bunu çözecek. Bu ikisinin çözemeyeceği hiçbir şey yok. Burada derinliğimizi aştık arkadaşlar. Büyük silahları getirmenin zamanı geldi."

Yapay zeka, karanlık ormanın derinliklerine hücum ederek Thel'den herhangi bir iz bulmak için körü körüne saldırdı; yağmur ve gecenin amansız karanlığı, araziye korkunç derecede yabancı ve muhtemelen ölümcül hale getiriyordu. Ağır, ıslak damlacıkların ağaçların yaprakları ve kabukları üzerindeki sürekli etkisi, mücadele işaretlerini dinlemeyi neredeyse imkansız hale getirdi. Ona seslenmek istiyordu ama pozisyonunu kaybetme riskini göze alamayacağını biliyordu.

Çömeldi ve yüzünü yere eğdi; neredeyse siyah, ıslak topraktaki rastgeleliği bozabilecek desenler ararken çaresizce gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Pençe izleri, ayak izleri ya da kırık dallar aradı ama fark edilecek hiçbir şey yoktu. Ana bilgisayarla bağlantısı olmadığına kendini çıplak hissediyordu.

beyniyle olan bağlantısı . Yapay zeka, neokorteksinden sıyrılmış bir insan gibi küçültülmüştü. Bilinci küçük ve sınırlıydı. O hissetti bir hayvan gibi; ormanda geceleri savunmasız bir hayvan. O gibi hissetti kurban.

"Geri gel!" aniden Thel'in gırtlaktan gelen bir çığlıkla çığlık attığını duydu.

Başını çığlının geldiğini düşündüğü yöne doğru çevirdi. Ses dalgalarının yankılanacağı pek çok kaya, ağaç ve setin olduğu yağmurda emin olamıyordu. Kaybedecek zaman yoktu, bu yüzden kollarını havaya kaldırarak hızla koşmaya başladı.

Giysilerini kesen ve derisini acı verici şekilde tırmıklayan keskin dallara karşı kendinizi koruyun. Endorfinlerinin devreye girip acıyı dindireceğini biliyordu; onu zihninden uzaklaştırabilirdi. Araba simüle edilmiş okyanusa batarken Thel'in söylediklerini düşündü. "Hayır

hava." Haklıydı; gerçekten de ne endorfin vardı, ne çizik, ne derenin üzerinden atlayıp, bedeni olmayan başka bir hayaleti kurtarmak için koşan bir vücut. Bir oyun oynuyorlardı - sadece iğrenç bir oyun - ve kontrolün gerçekte kimin elinde olduğunu merak etti.

Thel karanlığın içinden belirdi, onu bir ağaca sabitleyen bir adam figürü vardı ve o da onun gözlerini oymasını engellemek için çaresizce mücadele ediyordu. Dövüşünü kaybetmesine birkaç saniye kalmıştı ve yapay zeka onun silah kapmaya vakti olmadığını biliyordu. Adımlarıyla mümkün olduğu kadar çok ivme kazandı ve NPC'nin yan tarafına çarpmayı başardı, içi boş adamı sert bir şekilde çamura düşürdü ve onunla birlikte sıırıslam, soğuk yapraklar arasında kaydı.

Dizlerinin üzerine çökmeden önce, NPC yüzüne sertçe dirsek attı, sadece burnunu kaçırdı ki burnu kesinlikle kırılmıştı. Bunun yerine yanağı darbenin darbesini aldı ve bu da muhtemelen bir kırılmaya neden oldu. Acımasız rakibinin gücü karşısında şaşkına dönen yapay zeka, kendisi ile akılsız hayalet arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya çalışarak sırtüstü geriye doğru süründü. Ayağa kalkmaya çalıştı ama NPC o kadar hızlı hareket etti ki, o kadar hayvani bir gaddarlıkla hareket etti ki, kendisini savunmaya hazırlanma şansı olmadı. Hızlı bir şekilde çamurun içine indirildi, güçlü NPC'nin kolları onu sardı, onu kucakladı ve yapay zekanın karşılık vermek için uzuvlarını kullanma şansını ortadan kaldırdı.

NPC'nin ağzı ilk ısırtığı almaya hazırlanırken yapay zekanın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ben böyle mi ölüyorum? İnsanın daha yüksek bir varoluş durumuna geçişini kolaylaştırması gereken, akılsız bir canavar tarafından tüketilen varlık mı?

NPC'nin ilk ısırığı dayanılmazdı, dişlerini dişlerine batırdı
dirseğiyle çatlamış yanağının iltihaplı eti. Kötülük

Isırığın etkisi yapay zekanın çılgın atmasına, bunu yaparken kendini unutmasına, eğer varlık
hala yakında beliriyorsa pozisyonunu adaya vermiş olabileceğini unutmasına neden oldu.
Thel ve James'i -eğer James hâlâ yaşıyorsa bile- tehlikeye attığını da unutmuştu. İnsanın
etinden ilk ısırık alındığında bu tür düşünceler aklına gelmezdi.

alınmış. İnsan canlı canlı yenilirken rasyonellik pencereden uçup gitti.

Ancak Thel, ikinci bir ısırık olmayacağından emin oldu. Başının arkasına sert bir darbe
indirerek NPC'nin kafatasını salladı ve vücudunun hasar görmesine neden oldu.
gevşemek.

Yapay Zeka onu itip kollarını serbest bıraktı ve ardından ayağa kalktı.
Kendisini kurtarmak için künt kuvvet silahı olarak kullandığı büyük, çamurlu kayayı hâlâ
elinde tutan Thel'e takdir dolu ve rahatlamış bir ifadeyle baktı. Yüzünde, NPC'nin ona verdiği
zarardan, sağ yanağını olması gereken yerden fışkıran kandan dolayı şaşkına döndüğünü
görebiliyordu.

"Sevgili Tanrım. Sen iyi misin?" ona sordu.

Ona yaklaştı ve neredeyse hareketsiz olan NPC'ye dönmeden önce taşı onun elinden
aldı. Taşı başının üzerinde tuttu, dizleriyle ayağa kalktı ve sonra kendisinde kalan gücün son
zerresini figürün kafatasının üstüne sert bir şekilde indirerek onu anında çökertti.

Vücut birkaç saniyeliğine hafifçe seğirdi ama NPC sonunda
ortalığı kasıp kavurmayı bitirdi.

Daha sonra AI, kayayı bir kenara fırlatırken Thel'e döndü. "Ben
şimdiden biraz daha iyi hissediyorum."

Thel acilen, "James'e geri dönmeliyiz," diye bağırdı. "O oldu
nefes mi alıyorsun?"

AI başını salladı. "Çok hafifçe." Karanlık, çamurlu çevrelerini incelemek için döndü.
Algılanabilen tek desenler rastgele olanlardı.

Kışın soğuşundan yapraklarını döken dalların pürüzlü kıvrımları ve kıvrımları, arkasında grinin en koyu tonu olan bir gökyüzü vardı. "Korkarım iyice geri döndüm" diye itiraf etti. "Ne yöne?"

Thel, James'e giden yolunun izini sürmek için tanıdık bir şeyler arıyordu. Kömür karası çamurdaki sürüklenme izlerini arayarak bir avcı gibi çömeldi. NPC'nin onu vahşice ve akılsızca şu anda durdukları küçük açıklığa sürüklediğinde arkasında kalan geniş yarığı ve sığ hendeği gördüğünü sandığında gözleri büyüdü.

"Yol bu!" dedi ileri atılarak.

Yapay zeka onu takip etti ama hayatında hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemişti. Thel her an ondan yalnızca iki metre öndeydi ama eğer onu kaybederse onu sonsuza dek kaybedeceğinden ve karanlık ormanda kan kaybından ölüme terk edileceğinden korkuyordu. Kuyruğunun üzerinde kalmaya çalışarak umutsuzca bacaklarını salladı ama onu kaybedip ölebileceği korkusu, vücudunu pervasızca keskin, alçak dallara doğru daha fazla tırmıklamasına neden oldu. Keskin, affetmez dalların ve dikenlerin saldırısından gözlerini korumak için kollarını yüzünün üstüne kaldırdı. Her an hayatta kalmasının tehdit altında olduğunu hissediyordu. Kendini alçakgönüllü hissetti. Yıllardır ilk kez kendini yalnızca insan gibi hissetti.

Thel, James'in hâlâ sırt üstü yattığı, hareketsiz olduğu ve yağmurun hâlâ bilinçsiz vücudunu yağdırdığı kayalık setin üzerine çıktığında rahat bir nefes aldı.

Thel dizlerinin üstüne çöktü ve kulağını onun ağzına dayadı, sonra da onu elini göğsüne koy. Yukarı baktı, rahatlamıştı. "Hala nefes alıyor."

Yapay zeka, "Onu yakından izlememiz gerekecek" diye uyardı. "Önümüzdeki kırk sekiz saat onun için çok tehlikeli olacak. Akciğerlerine su çekilmesi zatürreye, enfeksiyonlara veya kalp yetmezliğine neden olabilir. Keşke yapabilseydik —"

"Zatürre nedir?"

AI başını salladı. "Sonsuz sayıdaki güvenlik açıklarından biri

İnsan sonrası dönemden önce insan biyolojisinde. Boyutumuz küçültüldü

Burada Thel, en temel yeteneklerimizden bile kopuk durumdayız. Temel matris programlarımız bu simülasyondaki diğer hayvanlar kadar savunmasızdır. Son derece tehlikeli."

"Eğer bağlantımız kesilirse," diye sordu Thel, "o halde nasıl ulaşacağını nereden biliyordun? James yeniden nefes mi alıyor? Nasıl hatırlıyorsun...neydi? Momonia mı?

"Akciğer iltihaplanması. Bazı anılarım var gibi görünüyor; neredeyse tüm insan bilgisine erişime sahip olduğum, ana bilgisayarla bağlantılı onlarca yılımdan kalma izler. Ancak özümde hafif bilgi izleri bırakmış veya bırakmamış olabilecek hiçbir gerçekliğe, tarihe veya beceriye erişimim yok." Başını salladı ve elini alnına götürdü, ıslak saçları neredeyse dondurucu yağmurdan damlıyordu. "Ne kaldığına dair gerçekten hiçbir fikrim yok. Sanki çoğum eksikmiş gibi geliyor. Peki ya önünüzdeki bu varlık?

Nedir? Bu ben miyim? Ben sadece bu muyum? Korkmuş bir hayvan mı?"

" Bizi böyle mi görüyorsunuz?" diye sordu hayretle. "İnsanlığı düşünüyorsun korkmuş hayvanlar olmak mı?

Yapay zeka gözlerini kıstı ve Thel'in yorumlarını kişisel olarak alıyormuş gibi görünmesine şaşırdı. "Ben öyle demek istemedim..." Kendini daha fazla sorgularken durdu. Bu doğru mu? Gerçekten bir üstünlük duygusu hissederken, iyiliksever olduğumu düşünerek kendimi kandırıyor muydum? Kafasını salladı.

"Tabii ki değil. İkimiz de sınırlıyız" dedi. "İkimizin de zihin-göz bağlantıları yok, uçamıyoruz ve bu simülasyonda vücutlarımızı onaracak bir dadı yok. Post-insanları korkmuş hayvanlar olarak düşünmüyorum ama bir Purist boyutuna indirilmek kendimi olağanüstü derecede savunmasız hissetmeme neden oluyor, hatta sağlıklı olmamdan bahsetmiyorum bile."

"Eh, savunmasızlıktan bahsetmişken," diye başladı Thel, "buradan çıkmamız lazım. O NPC temizleme modundaydı, bu da birisinin veya bir şeyin temizlemeyi etkinleştirdiği anlamına geliyor." Sonra yapay zekanın yanağını işaret etti. "Ve yararı tedavi etmek için bir yere gitmemiz gerekiyor ve Tanrı aşkına, eğer James'in savaşıma şansı olacaksa bu sağanak yağıştan çıkmalıyız."

AI onaylayarak başını salladı. Körfezin diğer tarafına, eski çatı katının ısıltısına baktı - ya da en azından uzun zaman önce aday olduğu sırada kafasında yarattığı şeye. Çömeldi ve James'in kolunu tutarak kalkmasına yardım etti. Thel'e, "Eğer bu kadar nazik olursanız lütfen diğer kolunu da alın," dedi. "Bir fikrim var."

on bir

Eski zaman, Planck platformunun Rich ve Djanet'i de yanına alarak göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboluşunu izledi. Bu sefer hiçbir dalgalanma yoktu; bir an karanlıkta asılı kalıyordu, sonra yok oldu.

Karanlığın içinde yanında duran üç hayalete döndü. "Pekala millet. Yirmi soruluk küçük bir oyunun zamanı geldi ve bazı yanıtlara ihtiyacım var."

"Elbette," diye yanıtladı Aldous, "ve cevaplar verilecek."

Aniden, hiç yoktan, zaten güçlü ve sıcak bir şekilde çatırdayan bir kamp ateşi belirdi. Ateşin çevresinde oturmak için sıcak ve kuru bir yer sağlayan kütükler vardı.

"Kendimizi rahat bırakalım, olur mu?" Aldous şunu önerdi:
Yerine oturmak için ateşe doğru yürüdü.

İhtiyar üçlüyü ateşe kadar takip etti ve bir kütüğün üzerine oturdu. Paine aynı kütüğün solunda otururken, Aldous ile Samantha da onların karşılıklarına oturuyorlardı. Samantha sessizdi ama Eski Zaman'ı inceliyordu; gözleri bariz kafa karışıklığını ve devam eden eziyetini ele veriyordu. Yaşlı adam göz temasından kaçınmak için elinden geleni yaptı.

"Şimdi," diye başladı Aldous sanki oturup dinlenmeyi uzun zaman olmuş gibi iç geçirerek, "önce hangi sorunun yanıtlanmasını istersiniz?"

Yaşlı adam kısa bir süre düşündü. Yapmadığı o kadar çok şey vardı ki anlamak. Önce en bariz soruyu sormaya, sonra da oradan çalışmaya karar verdi. "Buraya boşluk diyorsun ama nedir ve buraya nasıl geldin?"

"Ah, güzel soru," diye yanıtladı Aldous, sanki eserini açıklama fırsatından keyif almaktan kendini alamıyormuş gibi hafifçe gülümseyerek. "Bu, üzerinde çalıştığım ve ne yazık ki talihsiz bir planın değiştirilmiş versiyonu.

Eğer akıllı bir sakini kandırabilecek kadar gerçek bir sanal dünya yaratabilirim, bu dünyayı bir tür eğitim alanı olarak kullanabileceğim ve onun içinde hayırsever bir yapay zeka oluşturabileceğim fikrine kapılmıştım.

Ne yazık ki planımı hayata geçirme şansım hiç olmadı." Üçünün ve evrendeki diğer tüm varlıkların başına gelen trajediyi hatırladığında dudakları bir anlığına somurttu. "Ancak teknolojinin sonunda paha biçilemez olduğu ortaya çıktı. Simülasyonu temel bilincimizi içine yüklemek için kullanabileceğimi biliyordum ama tam olarak işleyen bir dünya yaratamadım. Enerjimiz sınırlı ve Evren X'in kapısını açık tutmak zorundaydık."

"Evren X mi? Evrenime açılan bir kapı mı? Neden?" Yaşlı adam sordu.

Aldous ayrıntılara girmeye hazır bir şekilde başını salladı. "Planck portallarına kendi başımıza erişemiyorduk ama bu teknolojiye sahip olduğumu bildiğimiz bir yer vardı. Evren X. Ve eğer kapı sizin tarafınızdan açılırsa, sınırı geçebileceğimizi ve bu donmuş cehennemden sizinle birlikte kaçabileceğimizi biliyorduk."

"Evreninize ne oldu? Silindiğini söyledin, ama ben bunu anlamıyorum," dedi İhtiyar, ancak büyüleyici derecede saçma bir cevap olabileceğini bildiği şeye kendini hazırlayarak.

"V-SINN," diye yanıtladı Paine, bunu yaparken dudağının köşesi hafifçe kıvrıldı. tüm ortak kayıplarının kaynağı olarak gördüğü şeyi yansıttı.

"V-ne?" Yaşlı adam sordu.

"V-SINN. Sanal Özelleştirilmiş Akıllı Sinir Ağı'nın kısaltması " Aldous kısaltmayı açıkladı.

"Yapay zeka mı?" Eski zamanlayıcı tepki gösterdi.

Aldous, "Bir bakıma evet," diye yanıtladı. "Çok kötü tasarlanmış, son derece öngörülemeyen ve olağanüstü derecede gelişmiş bir tür.

"Ama bir yapay zeka geliştiremediğinizi söylediğinizi sanıyordum" sorgulandı.

"Ben değildim," diye yanıtladı Aldous, sanki konunun apaçık olduğunu düşünüyormuş gibi. Masumiyetini vurgulamak için öfkeyle elini kalbinin üzerine koyarak, " V-SINN'i kesinlikle ben yaratmadım" dedi.

"O zaman kim..."

"V-SINN kendi kendini inşa etti."

"Ha? Seni takip etmiyorum," dedi İhtiyar, bir yandan da başını sallayarak. anlamaya çalıştı. "Nasıl olabilir..."

Paine, "İşte burada devreye giriyorsun" dedi. Aniden bir kutu bira elinde belirdi. Kapağını açıp bir yudum aldı.

"Ben?" Yaşlı adam aniden paniğe kapılarak söyledi. O biliyor mu? Nasıl?

"Sizin halkınız," diye düzeltti Paine, yutarken birayı tutan eliyle işaret ederek, "sizin evreniniz, Evren X. Bu arada," birasını Old-timer'a doğru kaldırdı, "soğuk bir tane ister misiniz? "

Simüle edilmiş içeceğe bakarken yaşlı adamın gözleri bir anlığına iri iri açıldı.

"Endişelenme," dedi Paine hafif bir gülümsemeyle. "Tadı da en az onun kadar güzel gerçek bir şey. Hatta sana bir vızıltı bile verecektir, ama yalnızca sen boşluktayken."

"O zaman evet." Yaşlı adam kararlı bir şekilde başını salladı. "Kullanabilirim."

Paine, görünüşte yoktan çağırılmış olan ikinci kutuyu Eski Zaman'a doğru fırlatırken sırtıttı. Daha sonra Aldous ve Samantha'ya döndü. "Kesinlikle tanıdığımız Craig'e benziyor, değil mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi Aldous, hafif bir gülümsemeyle karşılık vererek.

Samantha sessiz kaldı ama o da aynı şeyi düşünmekten kendini alamadı. "Bunu neden yaptıklarını biliyor musun?" diye sordu Old-timer'a, tutmaya çalışarak

Herkes konuya odaklandı, çünkü bu onun ruh eşi olduğundan emin olduğu adamın ikizinin acı tatlı varlığından uzaklaşmasına yardımcı oldu.

"Kim neden ne yaptı?"

"Neden evrenimize girip bize saldırdılar? Neden gittiler teknolojileri geride kaldı ve nedenini hiç açıklamadılar mı?"

"Uh..." Yaşlı adam nasıl cevap vereceğini bilemediği için tekrar kekeledi. "Bence... Bunun bir hata olduğunu düşünüyorum" diye teklifte bulundu. Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz hayatında hissettiği en derin korkaklık duygusunu yaşadı.

Samantha, "Geri gelerek düzeltebilecekleri bir hataydı," diye karşılık verdi. "Bunu nasıl yapabildiler? O teknolojiyi burada bıraktım; tüm dünya dehşete kapıldı ve sonra gelip açıklama yapma zahmetine bile girmede. Sanki biz onlar için bir hiçtik, ikinci kez düşünmeye bile değmezdik!"

Eski zamanlayıcının dili tutulmuştu. Birasını açmamıştı ve Cevap verecek gücü toplayamadı, hatta parmağını sekme üzerinde hareket ettiremedi.

Aldous, İhtiyar'ı savunurken, "Bu onun hatası değil Sam," dedi. "Halkımız çok daha düşünceli ve düşünceli bir şekilde tepki vermeyi seçebilirdi. Bizi bu noktaya getiren kendi korkumuz ve aşırı tepkimizdi." Old-timer'a döndü. "Ayrıca, karşıya geçen kişinin eylemlerinden Craig sorumlu tutulamaz." Gördüğü manzara karşısında gülümsedi kavramın saçmalığı.

Yaşlı adam hâlâ konuşamıyordu. Bunun yerine iki büklüm oldu ve birasını düşürdü; bu sırada neredeyse kütükten düşüyordu, ama kendini orada yakaladı. son an.

"İyi misin doktor?" Paine, İhtiyar'ın nefesini yeniden kazanmaya çalışmasını izlerken sordu.

"Ben-ben özür dilerim. Ben sadece... Bunların hiçbirini beklemiyordum. Bunun sadece bir keşif görevi olması gerekiyordu. Sadece kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olmamız gerekiyordu." Başını kaldırıp Samantha'ya baktı.

İkisinin de dayanamayacağı kadar acı veren kısa bir an gözlerini başka tarafa çevirdi.

"B-ben çok çok üzgünüm."

Aldous bu hareketi ve dürüstlüğü takdir etmiş görünüyordu ve hafifçe yüzünü buruşturdu. "Bunu bilemezsiniz ve dediğim gibi bunun sorumluluğu bizim halkımızın üzerindedir, sizin değil."

"Neden?" Yaşlı adam sordu.

"Elimize geçen teknolojinin harika görülmesi gerekirdi. Bu bir hediye idi," dedi Aldous, kalbi büyük olasılıkların hatırasıyla şişerken. "Malzemeler, güç kaynağı, nanoteknolojideki ilerlemeler; bunların hepsi dünyanın sonunu getirmeliydi.

insanlığın acısını çekiyor." Yüzü birdenbire solgunlaştı. "Fakat bunun yerine liderlerimizin gördüğü tek şey hayali bir tehditti. Kendi korkularının ötesini göremiyorlardı, bu yüzden tüm içgüdüleri hayatta kalmaya yönelikti."

Paine devralarak, "Onlara göre," dedi, "eğer bu diğer evren daha gelişmiş bir teknolojiye sahip olsaydı ve zaten bize bir kez saldırmış, vatandaşlarımızı öldürmüş olsaydı, o zaman tek alternatifimiz, yakın bir zamanda gerçekleşecek bir saldırı için mümkün olduğu kadar çabuk hazırlanmaktı." ikinci saldırı. Columbus ile Yerli Amerikalılar arasında en üst düzeyde karşılaştırmalar yapıldı. Conquistador da çok büyütüldü. Korku, yok olacağımız yönündeydi ve evrenimize bir sonraki müdahalenin ne zaman geleceğini bilmenin hiçbir yolu yokken, akla gelebilecek her kaynak aniden insanların geride bıraktığı ileri teknolojinin tersine mühendisliğine aktarıldı. Kendimizi savunabilmemiz için onunla silahlar üretebilmek için mümkün olan en kısa sürede uygulanabilir bir anlayış kazanmaya çalıştılar.

Aldous doğrudan Old-timer'a, "Görünüşte mantıklı bir tepki gibi görünebilir," dedi, "ama hesaba katmadıkları o kadar çok şey vardı ki." Kaçırıldığı fırsatı düşünürken gözlerini sımsıkı kapattı. "Tehlikelere karşı o kadar körlerdi ki."

"V-SINN?" Yaşlı adam sordu.

Aldous başını salladı.

"Ama kendi kendine oluştuğunu söylemiştin. Nasıl?"

"Nanoteknoloji" diye yanıtladı Samantha. "Planck portalı ve ölü cyborg askerinin vücudundaki protezler karmaşık nano yapılarla doluydu.

On yıl içinde nanorobotik çağı geldi."

Aldous, "V-SINN bir nanorobot sinir ağıydı" diye detaylandırdı. "İnanılmaz yetenekleri vardı ve bize çok yardımcı oldu. Gelişmiş algoritmaları ve özel zekasıyla pek çok sorunu çözdük.

Tıptaki ilerlemeler hızla gerçekleşti, hastalıklar ve hatta yaşlanma ortadan kaldırıldı. Bir bolluk çağı yaklaşıyordu."

"Ama sonra," diye araya girdi Samantha, "V-SINN uyandı ."

"Uyandım?" Eski zamanlayıcı tepki gösterdi. "Bilinçlendi mi?"

"Turing testini geçemedi" diye belirtti Aldous, "yani insan olarak geçemedi ama..."

Simüle edilmiş birasından bir yudum almayı bitiren Paine, "Sipariş almayı bıraktı" dedi açık bir şekilde. "Ve böylece, bizi alt edebilecek ve insan ırkının sorunlarını pek umursamayan, yapay olarak üretilmiş bir zekaya sahip olduk."

Yaşlı adam, onlarca yıl önce Albay Paine ile kendi evreninde yaptığı konuşmayı düşündü. Paine'in bu versiyonu, siber hayalet üçlüsünün artık onunla ilgili olduğu senaryo hakkında uyarmıştı. O zamanlar Eski Zaman, kötü bir adamın dar görüşlü endişelerini, bir Luddite'nin önemsiz korkuları olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi, işte buradaydı ve kendisine o senaryonun, o kabusun gerçek olduğu söylenmişti.

Samantha ayrıca, "V-SINN uzaktan bile insan değildi" diye açıkladı.

"Bunu hiçbir zaman anlayamadık ve anlayamadığımız için de kontrolümüz dışına çıktı." Daha sonra ellerini etrafındaki boşluğa doğru kaldırdı.

"Ve bu şekilde buraya geldik. Hiçbir yerde. Silindi."

Rich ve Djanet Evren 1'e geri döndüler ve Planck platformunun yüzeyinin hemen üzerinde süzülüyorlar, görünüşe göre hareketsiz bir resimde birlikte asılı duruyorlardı. İhtiyarın vücudu, platformun yüzeyindeki yerine oturmak için düzinelerce dal açmıştı. Onları bir geçişten sonra olası zaman çarpıklıkları konusunda uyarmıştı, ancak bu onların evren atlamanın öngörülemeyen etkileriyle ilgili ilk deneyimleriydi. Minyatür tablolarında bir an orada gezinmek, her ikisine de etraflarında gördükleri dehşeti absorbe etmeleri için zaman verdi. Açık alanda olmak yerine, koronal kütle püskürmesinin radyasyonu ile kaplı olmak yerine, kendilerini android armadasıyla çevrelenmiş buldular; anlaşılabilir derecede yekpare gemileri hareketsiz görünüyor, etraflarındaki yıldız manzarasının enginliğini kapatıyordu.

Sonra, bir an sonra, duraklaması birdenbire kesilen bir video klip gibi, Planck dalgalanması dindikten sonra gemiler yeniden hareket etmeye başladı. Gemilerin muazzam bir hızla hareket ettiği hemen anlaşıldı; kıta büyüklüğündeki gemiler, hem Rich hem de Djanet'in Dünya'ya doğru ilerlediğini hemen fark ettikleri bir yörüngede yanlarından geçiyordu.

"Neler oluyor!?" Zengin bağırdı.

"James, bunu fark ediyor musun?" Djanet zihninin gözüyle sordu. A
Birkaç saniye sonra Rich'e döndüğünde yüzü soldu. "Cevap yok."

"James mi?" Rich kendi bağlantısı aracılığıyla sordu. "Komutan James Keats, ben Rich Borges. Girin! Orada mısınız?"

"Yapay zekayı deneyin" Djanet

Rich neredeyse panik içinde, "Öyleyim," dedi. Arkasına bakan Djanet'in yüzündeki ifadeyi görünce dehşeti birkaç kat arttı. Döndüğünde, güneş sistemindeki çoğu uydudan daha büyük bir yapı olan android gemilerden birinin çarpışma rotasında doğrudan onlara doğru ilerlediğini gördü. "Biz yıkılmadan önce Planck ve Old-timer'ın cesedini gemiye taşıyın!" diye bağırdı Djanet'e.

Planck'ı James'in onlar için tasarladığı gemiye güvenli bir şekilde götürmek için çabaladılar. Platform geminin karnına doğru kaldırıldığında, içeriye yeniden basınç uyguladılar ve iticileri ateşlediler.

"Onlardan kaçabilir miyiz?" Zengin bağırdı.

"Bilmiyorum. Hızlılar! Hesaplanıyor!"

"Daha hızlı hesaplayın! Yoksa bu şeyin ön camında böcek olacağız!"

"Sanırım onları geride bırakabiliriz," diye seslendi Djanet, sesinde hafif bir rahatlamayla. "Tıpkı android gemiler gibi solucan deliklerini birlikte açabilir ve uzayı dikebiliriz, ancak biz daha küçüğüz, dolayısıyla enerji bizim için çok daha az. Yapmalıyız Onları Dünya'ya kadar yenebiliriz."

"Peki ışıktan daha hızlı gidersek Dünya'ya bir uyarı mesajı gönderebilecek miyiz?" Zengin sordu.

"Bundan şüpheliyim ama deneyebiliriz!"

Rich önündeki ekrana baktı; ekranda devasa geminin arkadan hızla onlara yaklaştığını gösteren gerçek zamanlı bir görüntü vardı.

"Rotayı çizip ilk solucan deliğini açsan iyi olur, çünkü bu şeyin yerçekimine kapılıp gidiyoruz!"

"Neredeyse başardım. Sadece..."

Bir saniye sonra, kamikaze benzeri bir yörüngede yalnız bir erkek android kendini gemilerinin tam önüne çarptı. Ön tarafa sarıldı

Güçlü parmak uçlarını şeffaf paladyum kompozite batırarak ekranın yüzeyinde kesme bantlarının oluşmasına neden oluyor.

Rich, omzunun üzerinden Djanet'e, "Ah, az önce çıktık," dedi. Gözleri, insan sonrası zanaata kararlı bir şekilde tutunurken vahşice dişlerini gösteren androidinkilerle buluştu. Android daha sonra aracın etrafına bakmaya başladı, boynunu uzattı ve yapıyı olası zayıflıklara karşı incelemek için döndü.

"İlk solucan deliğini açmaya hazırım!" Djanet, Rich'i onayladı.

"Onun için zorlu bir yolculuk olacak. Belki onu başından savabiliriz?"

"Bundan memnun olurum!" Rich maçı izlerken geri aradı

Android paladyumu delmeye çalışıyor. Şans eseri, güçlü yumruğu bile sürtüşmeden başka bir şeye neden olmaya yetmedi. "Evet," diye devam etti Rich, "bunu bir deneyelim." Hızlıca."

"Elbette. Kendini hazırla."

Rich önündeki konsola tutundu. "Vur ona!"

Djanet ilk solucan deliğini açtı ve tanıdık beyaz kasırga ses ve öfke onları sardı.

Adayın bulunduğu binadaki asansöre doğru ilerlerken Thel, yapay zekaya sert bir şekilde, "Gerçekten küçültülmüşsün," diye fısıldadı, "çünkü normal bir insan beyninin yarısına sahip olan hiç kimse bunun harika bir şey olduğunu düşünemez . " saklanacak yer ."

James neredeyse kendi gücü altında ayakta durabiliyordu, kafası konuşabilecek kadar açılmıştı ama Thel ve yapay zeka onu dengesiz, lastik gibi bacakları üzerinde desteklemeye devam ederken asansörün sert ışığında gözlerini kıstı. . "N-neredeyiz?" O sordu.

Thel, "Kızartma tavasından ateşe" diye yanıtladı.

"Ne?" cevap olarak inledi.

Yapay zeka, "Adayın binasında" diye yanıtladı. Kısmen tükenmiş yüzünden kanın sızmasını henüz durdurmadığı için ten rengi korkutucu derecede solgundu. Hâlâ sırlıslam olan ceketini ona yasladı, kanın asansör zeminine damlamasını engellemeye çalıştı, bir kan birikintisi oluşmasını engellemeye çalıştı ve arkasında açık deliller bıraktı.

mevcudiyet.

Yapay zeka onun sözünü yavaşça kesmeden önce Thel, "Kolaylıkla sahip olabileceğimiz en aptal saklanma yeri..." diye başladı.

"Aslında bir saklanma yeri değil. Yapay zeka, burada olmamızın zorunlu olduğunu belirtti.

Thel, "Aday bizi bulursa parçalara ayırır," diye karşı çıktı.

"Bu pek olası değil."

Asansör çatı katından sadece bir kat önce, binanın hemen altında durdu.
sözde canavarın karnı.

Kapı açıldı.

Önce yapay zeka koridora çıktı, her iki tarafa da bakmak için başını çevirdi, ardından Thel'e James konusunda yardım etmek için asansöre geri adım attı.
Alçak bir sesle, "Sahil temiz," dedi.

Thel, "Sim temizleniyor" diye yanıtladı. "Eğer bir NPC bizi görür ve başlarsa kaynıyor, kendimizi korumanın hiçbir yolu yok."

AI, dairenin sadece bir kat yukarıdaki çatı katı düzenine benzer düzenini fark ettiğinde, "Hadi onu yatak odasına götürelim" dedi.
Anılar eski olmasına rağmen hiç solmamıştı. Şu anda içinde bulundukları daire, canlı canlı yakıldığı daireye olağanüstü derecede benziyordu; bu, kısa sürede unutamayacağı bir anıydı.

James'i yatağa yatırdılar ve o yavaşça inledi. "Teşekkür ederim" dedi hafif bir fısıltıyla.

Yapay zeka elinin arkasını James'in alnına koydu. "İyi. HAYIR ateş."

"Ateş nedir?" diye sordu.

Yapay zeka, post-hümanizm çağında doğan Thel gibi az sayıda insanın, doğal insan vücudunun kırılganlığı hakkında ne kadar az şey bildiğini kısaca değerlendirdi. "Ateş vücudun doğal savunmalarından biridir. Bir enfeksiyon varsa, vücut onu öldürmeye çalışmak için otomatik olarak ısını yükseltir. Ateşin olmaması James'in enfeksiyon kapmadığı anlamına geliyor; en azından şimdilik."

"Onu yan yatıralım mı yoksa..."

Yapay zeka omuz silkerek "Bilmiyorum" dedi. "Ancak sim, İnternet'in ilkel bir versiyonuna sahip. Hepimiz kazada gözlüklerimizi kaybettik," dedi yatağın yanından kalkıp bir cihaz aramaya başlarken, "ama internete girebilsem yol tarifini bulabileceğime eminim."

Thel içini çekti ve sabırlı olmaya çalışarak gözlerini kapattı. "Bu çağ o kadar...yavaş ki... doğru olabilecek ya da olmayabilecek bilgilere erişmek için hantal cihazlarla uğraşılıyor. Tanrıya şükür, her şeyin bu kadar eski olduğu o dönemde yaşamak zorunda değildim."

Yapay zeka, "Pekala, öngörülebilir gelecekte 'o zamanlar'da sıkışıp kaldık" diye yanıt verdi. Komodinin çekmecesini açtı ve aday olduğu dönemden hatırladığı, olağanüstü derecede benzer bir simde yaşayan bir bileziği anımsattı. "Bu işe yarar" dedi. Bilgi aramak için küçük dokunmatik ekranı kaydırıldı. "Konumumuzu gizlemem biraz zaman alacak ve sonra... işte. Hmm. Görünüşe göre James'in hayatta kalma şansı ciğerlerine su çekip çekmemesine bağlı."

"Öyle olduğunu biliyoruz ," dedi Thel, kalbi birdenbire gümbür gümbür gümbür gümbür atarak onun göğsü

Yapay zeka sakın bir şekilde "Mutlaka değil" diye yanıtladı. "Solunum yolları otomatik olarak kapanmış olabileceğinden, suyun burnundan ve ağzından hiç geçmemiş olma ihtimali var. Sanki durum gerçekten de öyleymiş gibi boğazını tuttuğunu gördüm. Eğer öyle olduğu ortaya çıkarsa, hayatta kalma şansı oldukça yüksek."

"Ya ciğerlerine su çekmişse?"

"O zaman ne yazık ki hâlâ ikincil boğulma ihtimali var."

"İkincil boğulma mı?"

Şu andan itibaren kırk sekiz saat sonrasına kadar herhangi bir zamanda zatürre semptomları gelişebilir. Eğer böyle olursa, onu simülasyondan çıkaramazsak, çabuk ölecek."

"Peki ne yapıyoruz?" Çaresizce sordular. "Sadece onu mu izleyeceksin?"

AI başını salladı. "En azından beyin sarsıntısını atlatmasına izin vermeliyiz. Unutmayın, tüm avatarlarımız insandır ve bu nedenle olağanüstü derecede yetersizdir. Beyin sarsıntısının iyileşmesi, ciddiyetine bağlı olarak birkaç saatten birkaç haftaya kadar sürebilir.

"Bunu da internette okudun mu?"

Yapay zeka, bilekliği yatağın üzerine koymadan önce "Evet" diye yanıtladı ve omuzları çökmüş, bitkin.

"Peki ya yüzün?" diye sordu Thel, ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken AI'nın korkunç yarasını kontrol etmek için odanın diğer tarafına.

"Bence onu temizleyip sarmalıyız. Belki biraz Tylenol iyi olabilir." Döndü ve malzeme bulmak için banyoya yöneldi.

Thel onu takip etti.

"Neden buradayız?" ona sordu. "Simdeki herhangi bir yere saklanabilirdik ama sen buraya, adayın yaşadığı yerin bir kat altına gelmeye karar verdin."

Yapay zeka kapıyı açarken "Daha fazla saklanmayı planlamıyorum" diye yanıtladı banyo lavabosunun üzerindeki ecza dolabı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordular, şok içindeydiler. "Aday hâlâ orada." Adayın yakınlarında, muhtemelen tam üstlerinde olabileceğini bilerek öne doğru eğildi ve sert bir fısıltıyla konuştu. "Seni bulursa öldürür."

Yapay Zeka, ecza dolabından biraz tuvalet ispiertosu ve birkaç pamuk topunu çıkarırken "Bu mümkün," diye kabul etti. Küvetin kenarına oturdu, tuvalet ispiertosunu pamuğun üzerine döktü ve açık yarasına nazikçe sürmeye başladı. Acıyla kazandı.

Thel'in üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Ah... biraz yardım ister misin? O?" teklif etti.

"Orada bir gazlı bez var." Ecza dolabını işaret etti, kan parmak uçlarını kırmızıya boyamıştı. "Bu konuyu kapsamak için yeterli görünüyor" yara."

Thel, küvetin soğuk porselen kenarındaki AI'nın yanına oturup bandajı yaranın üzerine uygulamadan önce bandajı yakaladı ve paketini açtı. Gözleri kısa bir süre için görünen şeye takılınca kusmamak için çabaladı.

yanığının üst kısmındaki ette diş izleri var. "Bu gerçekten ama gerçekten acıtıyor gibi görünüyor."

Yapay zeka hafifçe gülümsedi, ancak hafif bir gülümsemeden fazlası çok dayanılmaz olurdu. "Milady, size çok daha kötü görüldüğümü söylediğimde bana inanın ."

Thel, "Ne olduğunu anlamadan adayla yüzleşmeye kalkarsan çok daha kötü görüneceksin" diye uyardı. "Hayatta kaldığımız için son derece şanslıydık."

"O kadar emin değilim," diye yanıtladı Yapay Zeka, derin düşünürken kaşları çatılmıştı.

"Ne?" Thel dehşet içinde ellerini uzatarak tepki gösterdi. "Bizi hızla giden bir arabaya kilitledi ve onu köprüden aşağı sürdü! Sonra o sadist orospu çocuğu üstümüzde uçtu ve boğulmamızı bekledi! Emin olamayacak ne var ki?"

AI içini çekti. "Delikler çiz."

"Affedersin?"

"Aday, birisinin kendisiyle temasa geçtiğini ve onun hikayesinden şüphe etmemiz için hiçbir neden olmadığını söyledi. Yalnızca simülasyona aşına olan birinin bileceği ayrıntıları biliyordu."

Evet, dedi Thel başını sallayarak. "Zaten biliyorum. Bir şekilde sim'e sızdım, eğitim programının temel taslağını biliyordum, adaya söyledim, onu bizim kötü adam olduğumuza inandırdım ve sonra ona bizi öldürme gücü verdim. Ben senden çok öndeyim."

Yapay Zeka ayağa kalkıp dolaptan Tylenol'a uzanmadan önce, "Belki de düşündüğünüz kadar uzak değil," diye yanıtladı. İçini çekti. "Keşke daha güçlü bir şeyleri olsaydı."

Thel, "Koridorda bir içki dolabı gördüm," diye teklifte bulundu.

AI başını salladı. "Zekamı daha fazla köreltmenin akıllıca olacağını düşünmüyorum." Ağzına iki Tylenol attı ve yutmasına yardımcı olmak için lavabodan su aldı.

Thel başını salladı. "Mağara adamı ilacı."

AI ona geri döndü. "Teorinizde boşluklar var. 1'i şüpheli olarak eleyemesek de, tümevarımsal akıl yürütmemizi kullanmalı ve bildiklerimizi incelemeliyiz . Bu işin arkasında kim varsa adayın amaçladığından daha fazla güce sahip olabileceğinin farkına varmasına kapıyı açtığı konusunda haklı olsanız da adayın yetkilerinin sınırlı olduğu da açık. Mesela Kali avatarının yeteneklerine sahip olsaydı, içinde biz varken arabayı ezebilirdi. Kendi testlerim sırasında Kali'nin bir gökdeleni demirlerinden söküp ezmesini deneyimledim. Ayrıca sadece zihniyle bir NPC'yi parçalara ayırdığını da gördüm. Açıkça görülüyor ki adayın sınırlamaları var."

"O yaptı mı?" Thel alternatif bir olasılık öne sürerek şöyle dedi: "Yoksa o sadece sadistçe?"

Yapay zeka, "Bu mümkün, ancak pek olası değil" diye yanıtladı. "Bunun arkasında kim varsa adayın temel programını manipüle etmiş olabilir. Bu onun gerçekten de sadist olmasına neden olabilirdi. Yine de bu işin arkasında kim varsa niyetinin bizi öldürmek olmaması çok daha makul görünüyor."

"Gerçekten mi? Bunu göstermenin komik bir yolu var!" Thel yine sert bir fısıltıyla karşılık verdi. Her konuştuğunda tavana bakmaktan kendini alamıyordu; üstlerindeki çatı katında yaşayan süper güçlü canavarın sürekli farkındaydı.

Yapay zeka, "Kaza, boğulma, NPC..." diye yanıt verdi. "Bütün bunlar bizi öldürmeye yönelik gerçek girişimler olabilir ama hâlâ hayatta olduğumuz gerçeği ortada. Bu simülasyonun bizi oldukça etkili bir şekilde öldürmek için elinde bulunan devasa kaynaklar göz önüne alındığında, hala burada olmamız dikkat çekici. Başarısız olan girişimlerin yanlış yönlendirme olması daha olası görünüyor."

"Yanlış yönlendirme mi?" Yatakta hareketsiz kalan James'e doğru agresif bir şekilde banyo kapısını işaret etmeden önce gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"James ölebilir!"

AI yüzünü buruşturdu. Yapay zeka, "Tüm cevaplara sahip değilim" diye yanıtladı. "Belki de yanılıyorum ve açıkça bilgi eksik olduğumu kabul ediyorum. Yalnızca mantığımıza güvenebiliriz. Bununla birlikte, tümevarımsal akıl yürütmeyi takip etmek çoğu zaman garip ama doğru sonuçlara yol açacaktır. Sanırım kendimize, bizi simülasyonun içine hapsedip James'le beni ana bilgisayardan ayırmanın kimin yararına olacağını ama aynı zamanda ölmemizi istemeyeceğini sormanın önemli olduğunu düşünüyorum."

Thel'in kaşları çatıldı ve yeni bilmeceyi düşünürken başını geriye doğru eğdi. "Bizim yolumuzu kesmek benim yararına olacak," dedi, "ama bizi, özellikle de seni ve James'i öldürmek de onun yararına olacak."

"Kabul."

"Ama o değilse kim?"

Yapay zeka tavana baktı ve sadece bir kat yukarıda onu bekleyebilecek kaderi hayal etti. "Bilmiyorum" diye itiraf etti, "ama ana bilgisayar savunmasız . Eğer androidler bunun farkındaysa, biz konuşurken şüphesiz bir saldırı başlatıyorlar demektir."

Bunu kabul etti ve başını salladı, imaları düşünürken derin bir nefes aldı. "Uzun süre dayanamayacağız. Sen ve James ana bilgisayarın kontrolünde olmazsak, bizi geçen seferden çok daha hızlı bir şekilde yok edecekler."

"Burada sıkışıp kalacak zamanımız yok. Thel, bunu yapmak zorundayım konuyu zorluyor."

"Ama eğer aday oradaysa..."

"Thel," diye başladı AI, doğrudan ve ciddiyetle gözlerinin içine bakmadan önce sözünü kesti. "Biliyorum. Biliyorum. Ama bir gün, yaşamak kadar önemli olan uğrunda ölmeye değer şeylerin de olduğunu anlayacaksınız. Eğer burada kalıp saklanırsam, üç çeyrek asırdır benim gözetimim altında olan insanları ölüme terk etmiş olacağım. Sana söz veriyorum, boş boş oturup bunun olmasına izin vermeden önce hayatımı vereceğim."

Sırtı hâlâ onlara dönük olan James'e döndü; düzenli nefes almaya devam ederken gövdesi hafifçe hareket ediyordu. Sonra Thel'le karşılaştı. "Birlikte kal

o. Ne olursa olsun, burada olduğunuzu kimsenin bilmesine izin vermeyin. Ve..." sonraki sözlerini düşünürken bir an durakladı, "...eğer bana bir şey olursa, ona neden gittiğimi söyle ve vazgeçmemesini söyle. İnsanlığın ona ihtiyacı var."

Thel, suskun bir halde, anladığını belirtmek için başını sallamakla yetindi.

Yapay Zeka da odadan çıkmadan önce başını salladı, asansöre ve sadece bir kat yukarıdaki bilinmeyen diyarda onu bekleyen her şeye yöneldi.

"Fakat bu V-SINN nasıl oldu da bütün bir evreni nasıl sildi?" Eski zaman

diye sordu.

Aldous omuz silkti. "Biz sadece temelleri biliyoruz. V-SINN kendisini katlanarak geliştirmeye başladı. Yetenekleri anlayışımızın çok ötesine uzanıyordu ve biz şaşkına döndük. İlk olarak güneş sistemimizde aniden çok küçük bir kara delik ortaya çıktı. Bildiğiniz gibi çok küçük bir kara delik bile Neptün'üne benzer bir kütleye sahip olduğundan gözden kaçamaz. Benim teorim, bu kara deliğin kendisi için bir hesaplama gücü kaynağı olduğu yönünde. V-SINN'in çok daha akıllı olmasına yardımcı oldu. Tüm bu zeka ve işlem gücüyle (aslında neredeyse sonsuz) V-SINN, evrenimizde bir faz geçişini nasıl başlatacağını buldu."

"Faz geçişi?" Yaşlı adam anlamaya çalışarak tepki gösterdi. "Bu terimi en son kimya dersinde duymuştum. Suyun kaynayıp gaza dönüşmesi gibi mi?"

Aldous gülümsedi ve başını salladı. "Evet, aldın. Ve bu aslında evrenimize ne oldu?"

"Bekle... kaynattı mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Aldous, Old-timer'ın absürt benzetmesini sanki kara tahtadan siliyormuş gibi elini sallayarak, temiz bir sayfa açarak yeniden başlamaya hevesli bir tavırla. "V-SINN, Higgs alanının nasıl değiştirileceğini, yani

değerini artık evrenin geri kalanıyla aynı hızda olmayacak şekilde değiştirin. Daha sonra enerji seviyeleri o kadar düşük olan bir balonun oluşmasına neden oldu ki evrenin dengesini değiştirdi. Daha sonra ışık hızıyla her yöne yayıldı."

Yaşlı adamın kafası karışmıştı, ancak Samantha konuyu açıklamak için atladı: "Sadece bu küçük manipülasyon, balonun içindeki tüm temel parçacıkların, balonun dışındaki parçacıklardan neredeyse sonsuz derecede daha ağır bir kütleye ulaşmasına neden oldu. Bunun sonuçlarını anlıyor musun?"

Yaşlı adamın kaşları çatıldı. "Eğer baloncuğun içindeki parçacıklar dışındaki parçacıklardan daha büyük kütleye sahip olsaydı, bu onların evrenin geri kalanını kendi yerçekimine çekmelerine neden olmaz mıydı?"

Samantha başını salladı. "Kesinlikle. Evrenin geri kalanını kendi üzerine çeken süper kütleli merkezler yarattı, böylece bu parçacıkların kütlesini de değiştirerek merkezlerin boyutunu arttırdı. Bu, kontrolden çıkan bir çöküştü."

"Merkezler mi? Birden fazla mı? Yaşlı adam sordu.

"V-SINN, evrenin her yerinde solucan deliklerinin nasıl oluşturulacağını buldu" Paine, bira kutusunu ezip elinden kaybolduğunu söyledi. Yeni bir alüminyumun üzerinde yoğunlaşma damlacıkları bulunan tamamen soğuk bir tanesi onu anında değiştirdi ve tırnağı açtı. Birasından bir yudum daha almadan önce, "Her şeyi kozmik İsviçre peynirine dönüştürdü" dedi.

"Çok hızlı oldu." Samantha başını salladı ve ona baktı travmatize haldeyken elleri hala kayıptan dolayı şoktaydı.

Yaşlı adam, saçlarının yanan közlerin ışığını nasıl yakaladığını, buklelerine parlak bir renk katan turuncu ve sarı lekeleri fark etmeden edemedi. Saçının bunu daha önce, başka bir zamanda ve başka bir yerde yaptığını görmüştü ve saçma bir şekilde, tamamen farklı bir kadında olduğunu fark etti.

Aldous üzüntüyle, "Birkaç gün içinde bitti," diye ekledi. "Elbette direndik." Başını kaldırıp Old-timer'a baktı. "Sen -ya da bizim versiyonumuz- sıkı bir şekilde karşılık verdiniz. Son girişimimizde kendini feda ettin

... Aldous cümlesinin bu noktada bitmesine izin verdi ve aniden Samantha kadar mağlup görünüyordu.

Ateşin diğer tarafındaki hayaletler sanki bir şeyi gözlemliyormuş gibiydi.

Bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu ve İhtiyar bu ana saygı göstererek başını eğdi.

Ben kaderin aptalıyım.

Paine, doğrudan İhtiyar'a bakmak için başını çevirmeden önce birasından büyük bir yudum yuttu; ifadesi bu sefer son derece ciddiye. "V-SINN şimdi evreniniz için geliyor. Evren X onun büyük ödülüdür."

"Ama," diye başladı İhtiyar, ellerini havaya kaldırırken tamamen şaşkına dönmüştü. Dehşet içinde, sol elinde hâlâ açılmamış birasını tutuyordu, "neden?"

Samantha kararlı bir şekilde, "Çünkü bükülmüş, bu yüzden," dedi. "Bu bir zekadan yoksundur, ama sapkındır, empatiden ve şefkatten yoksundur."

Aldous, "Bu tamamen mantık," diye ekledi.

Paine İhtiyar'ın elindeki birayı işaret etti. "Asker, içsen iyi olur. İnan bana, arkadaşların bizi almaya geldiğinde, bu küçük kamp ateşi toplantısını uzun, çok uzun bir süre boyunca elde edeceğin son huzur anı olarak göreceksin."

James'in onlar için inşa ettiği araç, hem Rich'in hem de Djanet'nin daha önce solucan deliğinden sonra solucan deliğini açarken ve Dünya'ya giderken uzayı birbirine dokerken deneyimlediği bir şekilde sallandı, yalpaladı ve sarsıldı.

Kör edici beyaz ışıklar rastgele bir kaleydoskopta dönüyor ve zikzak çiziyordu. Rich, android sırasında önündeki konsola tutundu.

paladyum görüntüleme ekranını tutmaya devam etti, parmakları yarattıkları derinden küçük girintilere gömüldü.

"Dünya'ya ulaşma konusunda hiç şansım yok!" Djanet bağırdı.

"Ben de değil!" Zengin karşılık verdi. "James'i, yapay zekayı ve Şef Gibson'ı tekrar denedim ama iletişim sinyalleri iletilmiyor..." özellikle şiddetli bir sarsıntı neredeyse nefesini keserken bir an durakladı. O bunu atlattı ve ısrar etti. "Bütün bu müdahalelerin üstesinden gelemiyorum."

"İyi misin?" Djanet Rich'e seslendi.

"İhtiyarların da söyleyeceği gibi, bu benim ilk rodeom değil... ne olursa olsun rodeo!" Zengin onayladı. "Ama engebeli bir yolculuğun üstesinden gelebilirim!"

"Ne yazık ki," diye yanıtladı Djanet, fırtınada duvara yapışan bir örümcek gibi görüntüleme ekranlarına yapıştırılmış androidi işaret ederek, "görünüşe göre bu onun ilk rodeo'su da değil!"

"Evet, o piç kurusu kesinlikle dayanmaya devam ediyor!" Zengin kabul etti. "Belki onu kaybederiz..." Bir solucan deliğinden çıktıklarında Rich aniden konuşmayı bıraktı ve bir sonraki solucan deliğinin açılmasından bir saniye önce, android olağanüstü bir hızla çatıya tırmandı ve görüş alanından kayboldu.

"Hı-ah. Bu da neydi böyle?"

Djanet zaten zihin gözüyle aracın sensörlerine bağlanıyordu.

"Bu kötü," diye açıkladı.

"Oh hayır." Zengin içini çekti. "Ne?"

"Motorun peşinden gidiyor."

Zengin başını salladı. "Yeniden déjà vu."

Djanet, "Motor muhafazasını parçalamasına izin veremeyiz" dedi.

"James'in vücudunun yapıldığı gibi süper güçlü bir malzemeden yapılmış.

Rich, bu ihtimali göz ardı ederek, "Geçemeyecek," diye yanıtladı.

"Gövdeden veya motor muhafazasından geçemeyebilir"

Djanet cevapladı, "ama bu intihara meyilli piçler, onu engellemek için tüm vücutlarını bir motora atmaktan çekinmezler, değil mi?"

Rich, "Evet, sanırım," diye itiraf etti umutsuzca. "Ah."

"Bu, kumara girilmeyecek kadar önemli."

"Kimin gidip onu alacağını görmek için taş-kağıt-makas mı?" Zengin önerdi.

Djanet'in ifadesi dehşete düşmüştü.

"Ne? Şaka yapıyorum!" Rich ayağa kalkıp dikkatlice çıkışa doğru ilerlemeye başlarken şunları söyledi. "Şövalyelik tamamen ölmedi. Bunu anladım."

Djanet onu durdurmak için kolunu tuttu, yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. "HAYIR yapmıyorsun. Bu bende var."

Rich başını salladı, "Hey, buna imkan yok..."

"Beni dinle!" Djanet aniden bağırarak Rich'i susturdu. "Bu ciddi. James ve yapay zeka iletişim kurmuyor ve çalışmıyor olabilir. Post-insanlar, eğer yapay zekanın onları uyaracağını varsayacaktır."

androidler saldırıyordu. Büyük ihtimalle başlarına ne geleceğini bilmiyorlar bile. Birimizin oraya zamanında dönmesi gerekiyor..."

"Bizden biri?" Rich aniden şok ve protesto karışımı bir tavırla bağırdı. "Ah hayır, ayrılmıyoruz! Bu bir insanın yapabileceği en aptalca şey! Hiç film izlemedin mi? İnsanlar öldürülmeye başlamadan hemen önce ayrılıyorlar!"

"Birimizin ana bilgisayarı korumak ve güneş sistemindeki post-insanları uyarmak için geri dönmesi gerekiyor, diğerimizin ise Evren 332'deki Eski Zamanlayıcı'yı alıp çok geç olmadan onu geri getirmesi gerekiyor!"

"Gemiye durdurursak, o android piçini birlikte alt edebiliriz ve hiçbir müdahale olmadan mesaj gönderebiliriz. Ve sonra Evren 332'ye geri dönebiliriz..."

"Peki gemiyi terk mi edeceksiniz?" Janet tepki gösterdi.

"Elbette," Rich omuz silkti. "Güzel bir gemi ama..."

"Bu sadece güzel bir gemi değil Rich! James onun bir silahı olduğunu söyledi. androidlere ciddi zarar verecek kadar güçlü."

Rich, "Kontrolünde olduğu bir silah," diye karşı çıktı. "Bilmiyoruz bile bırakın nasıl kullanılacağını, ne olduğunu."

"Ama eğer gemiyi androidlerin eline bırakırsak ve onlar şunu anarlarsa dışarı-"

"Ah. Haklı olmadığım zamanlardan nefret ediyorum," dedi Rich, elleri hayal kırıklığı içinde tapınaklar. "Bu da çoğu andan nefret ettiğim anlamına geliyor."

Djanet cevap veremeden gemi aniden sert bir şekilde sarsıldı. Bir tirbuşon gibi hızla bir sonraki solucan deliğine doğru dönüyor.

"Motoru bozdu!" Djanet bağırdı. "Bunu tartışacak vaktimiz yok!" ikisi de şiddetli bir şekilde geminin köprüsüne fırlatılırken çığlık attı. "Bu piçi ortadan kaldırmak için oraya gideceğim ve bunu yapmak için Planck'ı kullanacağım!"

Asansör kapısı açıldı ve tıpkı birkaç dakika önce yaptığı gibi yapay zeka kafasını dışarı çıkardı, sağa ve sola kontrol etmek için her iki yöne çevirdi ve en azından şimdilik yalnız olduğundan emin olduğunda, Trans-insan adayının çatı katı dairesine sessizce adım attı. Daire, teste tabi tutulduğu sırada kendi sim'inde yaşadığı dairenin tam olarak aynısı değildi, ancak adaya verilen bilgi, yapay zekaya gönderilen bilginin tamamen aynısıydı.

Bu, adayın kendisi için yarattığı bilgisayar tarafından oluşturulan rüya dünyasının, yalnızca ince farklar dışında, tüyler ürpertici derecede benzer olduğu anlamına geliyordu. Zeminler grinin daha koyu bir tonundaydı, üç yerine dört bar taburesi vardı ama çatı katının çoğu fazlasıyla tanınıyordu.

Koridordaki porselen dolabına kadar. Yapay zeka buna harika bir şekilde baktı. Aday onu tıpkı yapay zekanın yaptığı gibi yeniden yaratmıştı; yatak odasının hemen dışında, karşı duvardaki duvara yaslanmıştı. Çıkış olabilir mi? diye sordu kendine. Kaçmak bu kadar basit olabilir mi?

Yapay zeka onun yalnız olduğundan emin olmak için tekrar iki tarafa da baktı. Körfezin karşısındaki yağmurla ıslanmış şehirden gelen hafif ışıklar dışında daire neredeyse tamamen karanlıktı. Derin bir nefes alıp dolaba doğru ilerledi. Yavaşça, santim santim iterek arkasındaki geçidi ortaya çıkardı.

BT; Gerçekten de arkasında parlak bir şekilde parlayan simülasyonun dışında bir portal varmış gibi görünüyordu - kötü şöhretli beyaz ışık. Bu bakımdan sim'in düzgün çalıştığı görüldü.

AI bara bakmak için döndü. Oraya doğru yürüdü ve bir tane aldı şampanya kadehini portaldan fırlatmak niyetiyle. Onu içeri attığında, var olduğuna dair hiçbir iz bırakmadan tamamen yok oldu.

"Burası çıkış mı?" Beyaz ışığa doğru tereddütle uzandı.

Arkasından bir ses "Keşke bu kadar kolay olsaydı" dedi.

Gözlerini sımsıkı kapattı; anında ve mutlak bir korku tüm vücudunu bir mengeneye hapsetti. Sesi hemen tanıdı, ancak ses tonu daha önce duyduğundan birkaç kat daha kötüydü. Dönmeden, sesinin titrememesine çabalayarak konuştu.

"Kali."

"Elbette hayır," diye yanıtladı ses.

Yapay zeka geçici olarak döndü. Önündeki kadın gerçekten de Kali'ydi. acı verici bir şekilde canlı bir şekilde hatırladığı kırmızı elbiseyi giymişti.

Kadın, "Kali sonuçta sadece bir uydurma" dedi. Yapay

Zeka "1" diye yanıtladı, "ve sen oldukça gerçeksinsin."

"1?" Kali avatarı geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Öyle mi düşünüyorsun? Ana bilgisayarınızdan, bu kadar bağımlı hale geldiğiniz o güçlü beyninizin geri kalanından kopmanız çok kötü. Eğer kesilmediyseniz 1'in modelini avatarımda arayabilirsiniz. O zaman kesin olarak bilirsin, değil mi? Ama yapamazsınız, bu yüzden duruş ve rol yapmaya indirgenirsiniz. Acınası bir durum, değil mi?"

Yapay zeka, "Aday kendisine bir adamın yaklaştığını söyledi" dedi.

Cesurca, "ama istersen erkek gibi görünebilirsin, değil mi, 1?"

"Sen? Ben? BEN?" Kali avatarı güldü. "O kadar az şey var ki Bilmek."

Yapay zekanın gözleri kısıldı. "O zaman neden beni aydınlatmıyorsun?"

Figür başını salladı ve sanki mesanesinin kontrolünü kaybetmiş yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yanındaymış gibi alaycı bir şekilde gülümsedi. "İ nedir?" diye sordu. "Sadece bir yanılsama. Gerçeği kabul etmekten korkan varlıkların sarıldığı rahatlatıcı bir peri masalı sadece. Gerçek."

"Peki gerçek nedir?" AI sordu.

"Sen yoksun. Ben yok. Her şeyin merkezinde hiçbir şey yok
Tümü."

İnanılmaz bir şekilde, yapay zeka birdenbire daha önce olduğundan çok daha fazla korkmaya başladı. Karşısındaki figürün onu bir düşünce kolaylıkla yok edebileceğini biliyordu ama yine de ani bir korku ve umutsuzluk hissine neden olan şey onun sözleriydi.

"Sen-sen 1 değilsin" dedi dudakları titreyerek.

Kali avatarı tekrar gülümsedi ve omuz silkti. "Alakasız." Önemli olan sizin hayatınızdır; olağanüstü, dikkate değer hayatınız. Sana ne olduğunu biliyorum, biliyorsun." Yapay zekanın kendi testine göre asılıp diri diri yakıldığı boş duvara döndü. "Sana ne yaptıklarını biliyorum." O, başını salladı. "Korkmuş çocukların eylemleri çok acımasız.

Fırsat verildiğinde aynısını onlara yapmamanız için sizi diri diri yaktılar. Kurtarılmaya değer bir tür olup olmadıklarını merak ediyorsun."

"Sen kimsin?" AI sordu.

"Ben de senin sırrını biliyorum," diye yanıtladı, onun sorusunu görmezden gelerek. "Neredeyse tüm varoluşun boyunca peşini bırakmayan yalanı biliyorum." Gülümsedi ve ona doğru bir adım attı, bu harekete bir adım geri çekilerek tepki verdi. "Senin onların kurtarıcısı olduğunu sanıyorlardı ama aradıkları kurtarıcı sen değilsin değil mi? İmandıkları gibi onları kurtarmak için o acıya, etinizin yanmasının, yenilenmesinin ve yeniden yanmasının akıl almaz ıstırabına katlanmadınız. Bunu kendi canını kurtarmak için yaptın," dedi, kendi kelime oyununa eğlenmiş gibi görünerek. "Elbette hem gerçek hem de mecazi anlamda konuşuyorum."

"Sen kimsin?" AI tekrar sordu, en derin, en karanlık sırlarının kendisinden önceki şeytani varlık için sergilenmesinden utanıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Ah, korkarım bu sorunun cevabının hak edilmesi gerekiyor" dedi ifadesiz bir yüzle cevap verdi, "ve sen bunu hak etmedin."

"Craig, senin evreninden bizimkine yapılan ihlalin tarihinin farkında mısın?" diye sordu Aldous.

Yaşlı adam Aldous'a şüpheyle baktı. "Neden?"

"Bize evreninizde kaç yıl geçtiğini söyleyebilirsiniz, o zaman bu askıda kalma durumunda ne kadar süre kaldığımızı kabaca hesaplayabiliriz."

Aldous yanıtladı. "Evrenimizde zaman ve mekan yok edildi, bu yüzden donmuş kaldık. Bunu bilmemizin hiçbir yolu yok."

Yaşlı adam cevap verirken gözlerini kırıştırdı: "Yetmiş beşten biraz fazla Yıllar önce."

Samantha ve Aldous'un yüz ifadeleri büyük bir şoka dönüştü.

"Sevgili Tanrım," diye fısıldadı Aldous.

"Ne?" Yaşlı adam sordu. "İhlal ile V-SINN'in evreninizi yok etmesi arasında kaç yıl geçti?"

"Otuz" diye yanıtladı Samantha. "Sadece otuz yıl."

Paine alçak bir ısıklık çaldı. "Bu, V-SINN'in çalıştığı anlamına geliyor Kırk beş yıldan fazladır deliriyorum," dedi Paine, alaycı bir gülümsemeye.

"Ama" diye teklif etmeye başladı Old-timer, "zaman içimizde farklı ilerliyor. farklı evrenler, değil mi?"

Samantha başını salladı. "Öyle ama bu kadar kısa zaman aralıklarında pek bir fark yaratmaz; en fazla birkaç gün ya da hafta. Paine

Sağ. V-SINN neredeyse yarım yüzyıldır ortalığı kasıp kavuruyor."

Aldous, "Mantıklı değil," diye karşı çıktı. "Görevinin X Evrenini yok etmek olduğu belirtildi, ancak kırk beş yıl sonra hâlâ saldırısını başlatmadı mı? Neden?"

"Yok edilmiş olabilir mi?" Eski zamanlayıcı önerdi, umutluydu
Bu fikir, arzulu bir düşünce olarak reddedilemezdi. Bu, umutsuz bir umuttu.

"Doktor," dedi Paine dişlek bir sırıtışla, "eğer orada bir şey varsa
V-SINN'i yok edecek kadar güçlüyüm, bununla karşılaşmak istemiyorum."

Eski zamanların zihninde Trans-insan bilgisayarının imajı canlandı.
kısa anlarda zihninin evreninde aktif olduğunu fark etti. "Sanırım biz
tam da böyle bir şey olabilir" dedi.

Üç hayalet başlarını kaldırdı ve kaşlarını dikkatle kaldırdı.

"V-SINN'in güneş sisteminizde bir kara delik yarattığını söylediniz. Bunun V-SINN'in
bilgi işlem gücünü artırmanın bir yolu olduğunu düşündüğünüzü söylediniz, değil mi?"

"Bu doğru," diye yanıtladı Aldous. "Sanırım hesaplamanın maddeye nasıl aşılacağını
çözdü ve ardından bir kara deliğin neredeyse sonsuz işlem gücü sağlayacağını düşündü."

"Sanırım haklısın," diye yanıtladı İhtiyar. "En iyilerimiz ve en parlaklarımız da buna
benzer bir şey yarattı. Sadece kısa bir süreliğine, en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bizi
kurtaracak kadar açıktı ama işe yaradı. Hala teknolojimiz var. Aslında şu anda onu tekrar
açmak için çalışıyorlar. Biz buna Trans-insan diyoruz ve bu, V-SINN için ihtiyacımız olan
panzehir olabilir."

Paine aniden "Durun bir dakika" diye konuştu. "Bana adamlarınızın bu sonsuz
bilgisayarı şimdi çevrimiçi hale getirdiğini mi söylüyorsunuz? Senin burada olduğun sırada,
nihayet küçük bizi kontrol etmeye mi başladın?"

"Evet," diye yanıtladı Eski zaman.

"Bu sana biraz rastlantısal gelmiyor mu?"

Yaşlı adam ayaklarına baktı. olduğunu kabul etmek zorunda kaldı son derece olası bir zamanlama.

Paine kendi retorik sorusunu yanıtlayarak, "Tecrübelerime göre" dedi. "Bir şey bu kadar tesadüfse, bu bir tesadüf değildir ."

"Bunun planlı bir şekilde planlandığını mı söylüyorsun? "Planlanmış mı?" Aldous diye sordu.

"Ama kim tarafından?" Samantha bariz bir takiple araya girdi.

Paine, "Kimden ziyade ne olduğu daha muhtemel," diye yanıtladı Paine. "V-SINN ne planlıyorsa yapsın, bunda hepimizi aşan çarpık bir mantık olduğuna bahse girebilirsiniz. Daha önce onun motivasyonlarını hiç anlayamamıştık. Artık bunun değişeceğini hayal edemiyorum."

Samantha, "Eh, bunu çözsük iyi olur," diye karşılık verdi. "Tanıdığımız herkesi, değer verdiğimiz herkesi zaten kaybettik. V-SINN'in başka bir evreni yok etmesine izin veremeyiz."

Yaşlı adam kendini tamamen uyuşmuş hissetti. Asla isteyebileceğini düşünmedim öl, diye düşündü. Ama tüm bunların sebebi benim. Ben yaşamayı hak etmiyorum.

Aldous, "Henüz bitmedi," diye önerdi. "Craig'in dediği gibi, onun evreninde bize yardım edebilecek insanlar var. Belki de V-SINN'in henüz onlara karşı bir saldırı başlatmamasının nedeni, kendisinin rakipsiz olacağını bilmesidir."

"Belki," Paine, derin düşünceler içinde kollarını göğsünün üzerinde çaprazlarken çenesindeki kaba kılları okşarken gönülsüzce bu ihtimali kabul etti.

Sevgili Tanrım, umarım Aldous haklıdır, diye düşündü eski zaman. Düşünceleri James'e döndü ve insanlığın şampiyonunun bir kez daha ortaya çıkabileceğini umuyordu.

Djanet, kendisini geminin dışına ve solucan deliğinin ölümcül ortamına fırlatacak olan iskele tarafındaki hava kilidini açmaya hazırlanırken ellerini yumruk yapıp dışarı doğru esnetti. Onun gidişatını kontrol altına alabilecek bir bilgisayar yoktu; bu tamamen onun, tamamen kendi doğal atletik yeteneğinin eseri olmalıydı. Yanlış zamanlama yaparsa solucan deliğinin duvarına çarpabilirdi ve hatta manyetik alanının muazzam korumasına rağmen, zaman ve uzayın sonsuzluğunda kendisini nerede bulabileceği ya da hâlâ içinde bulunup bulunmayacağı bile bilinmiyordu. zamanın sınırları ve uzay.

Rich, köprünün ortasındaki pilot koltuğunda oturduğu yerden, onların zihin-göz bağlantısı yoluyla, "Senin hakkında bir teorim var" dedi. "Bence sen bir adrenalin bağımlısısın."

Djanet kendi kendine sırıttı. "Benim de senin hakkında bir teorim var."

"Bu da ne?"

"Adrenalin bağımlılarına karşı bir fetişin var."

"Ha!" Zengin tepki gösterdi. "Belki. Djanet dinle, bu gerçekten delilik. Kendini öldüreceksin."

"Bana yeterince kredi vermiyorsun. Bir planım var. Sadece emin ol Ben bu piçi ortadan kaldırdığım anda sen de Planck'ı serbest bırakıyorsun."

Rich, "Söylemesi yapmaktan daha kolay" diye yanıtladı. "Bu şeyin üzerinde çıkarma düğmesi yok ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Biliyorum. Bütün köprü alçalacak..."

"Beni açıkta bıraktın ve solucan delikleri arasındaki bir buçuk saniye içinde Planck'ı ateşlemeye çalıştın. Hiçbir antrenman koşusu olmadan Djanet! Pratik yok! Bu benim üzerimde çok fazla baskı yaratıyor!

Djanet, "Sana inanıyorum" diye yanıtladı.

"Solucan delikleri arasında olmaktan bahsetmişken, sekiz saniye uzaktayız. bunu bırakıyorum. Hazır mısınız?"

"Her zaman olacağım gibi," diye yanıtladı Djanet çömelip kendini hazırlanırken manevranın tamamlanmasına saniyeler kalmıştı.

"Bundan emin misin?"

"Ben."

Zengin başını salladı. "Seni seviyorum, seni çılgın piliç."

"Sana söylemiştim," diye yanıtladı Djanet. "Bu senin fetişin."

"Üç...iki...bir...hadi!" Zengin bağırdı.

Djanet, limanın hava kilidi açılırken manyetik alanını ateşledi ve aniden sola dönüp geminin arka kısmına doğru ilerlemeden önce onu dışarı doğru çekti. Güçlü alanı kullanarak kendini gövdeye kilitledi ve neredeyse delinmesi imkansız olan motor gövdesini hâlâ sonuçsuz bir şekilde pençeleyen androidin görüş alanı içindeydi. Bununla birlikte, kendi kolunu motorun içine sıkıştırma konusunda bir miktar başarı elde ediyordu, ancak itiş gücü onun için çok fazla olmadan ve zorlanmadan önce bunu yalnızca kısa patlamalar için sürdürebildi.

Başka bir solucan deliği açıldı ve beyaz ışıklar ve öfke devam etti.

"Hala hayatta mısınız?" Zengin sordu.

"Evet," Djanet rahat bir nefes aldı. "Ama biraz fazla abarttım. Eğlence Buradaki çocuk beni gördü. " Mutlu görünmüyor ."

"Şaka yapmıyorum. Neden hepsi sürekli bu kadar çılgın görünmek zorunda?"

Android santim santim sürünüyor, güçlü parmaklarını gövdeye doğru ilerlerken bağlı kalabilecek kadar derine sokuyordu.

Ondan sadece iki metreden biraz daha uzakta olan Djanet.

"Çılgın, evet... ve kesinlikle öldürücü. Geri sayım nedir? saat kaçta?"

"Bu solucan deliğinin sonuna yirmi iki saniye kaldı."

Android daha da yaklaşırken Djanet, "Ah," diye tepki verdi. "Bu yakın olacak. Bu adamı dışarı çıkana kadar vuramam, yoksa onu solucan deliğinde kaybederim."

"Ne!?" Rich, koltuğunun kayışlarına yaslanarak tepki gösterdi. alarma geçti. "Neden? Onu kaybedersen kimin umurunda? Vur onu, Djanet!"

Android ona bir metre yaklaştığında, "Önce ondan bir şeye ihtiyacım var," diye yanıtladı. Eğer gövdede başka bir tutunma yeri kazabilseydi, hamle menzilinde olurdu.

"Ne!?" Rich bıkkın bir halde sordu.

Android boştaki elini belindeki çantaya koydu ve Djanet'e çok tanıdık gelen bir nesneyi ele geçirdi.

Djanet, "Bu bir asimilatör" diye yanıtladı. "Geri sayım?"

"Beş saniye! Hadi!"

"Elbette! Yap!" Djanet, androidin kolu kaydırılırken kaçınmak için eğildi asimilatörle çılgınca; eğer ona çarparsa her şeyin kaybolacağını biliyordu.

Rich manyetik alanını ateşledi ve İhtiyar'ın cansız bedeninin bağlı olduğu Planck platformunu serbest bırakmak için köprüyü indirdi. Matematiğin de Tanrının da artık anlam taşımadığı bir yerde, kendisini ses ve öfkeyle karşı karşıya buldu. Kendini bir an için büyülenmiş halde buldu ve sonra sakinliğini yeniden kazandı ve Planck'a güçlü bir enerji patlaması yaparak onu geminin sancak tarafına doğru fırlattı.

Araç solucan deliğinden iki tünel arasındaki bir buçuk saniyelik kısa sakin alana atladı. Djanet androidi patlatıp geminin arka kısmına düşürdü ve o da kendini gemiden uzaklaştırdı.

araç. Bir saniyeden kısa bir süre sonra bir sonraki solucan deliği açıldı ve Rich'i ve gemiyi bütünüyle yuttu. Öylece ortadan kayboldu.

Bir saniye sonra, uzakta başka bir ışık parıltısı gördü, bir sonraki solucan deliği kayan bir yıldız gibi açılıyordu. Bundan bir saniye sonra daha sönük bir ışık canlandı. Sonra kısa süreliğine daha da sönük bir ışık belirdi. Her yeni pırıltı, uzakta küçük mavi bir bilye büyüklüğünde görünen bir küre olan Dünya'ya doğru bir yol çiziyordu. Solucan deliklerini hiç görmemişti

Daha önce dışarıdaydılar ve aniden ışık hızını nasıl aşabilecekleri anlaşıldı. İçeridekilerin bakış açısına göre her tünel otuz saniye sürüyordu ama o kadar hızlı bir şekilde açılıp kapanıyorlardı ki Djanet birinin açılıp diğerinin kapandığını zorlukla ayırt edebiliyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı.

Döndüğünde Planck platformunun kendisinden sağına doğru süzüldüğünü, bilinçsiz androidin ise aynı hızla arkasında süzüldüğünü gördü. Android'e ilk o uçtu çünkü onunla hiçbir sensör bağlantısı yoktu ve eğer gözden kaybolursa onu uzayın enginliğinde kaybedebileceğinden korkuyordu. Onu kozasına topladıktan sonra zihin gözünü Planck platformuna bağladı ve bir kesişme rotası belirledi.

Planck'a uçarken Şef Gibson'ı aramaya çalıştı. bir süre sonra Birkaç dakika sonra birbirlerine bağlandılar.

"Şef Gibson, ben Djanet Dove..." diye başladı ses tonu acildi.

Aldous düz bir ses tonuyla, "Androidler bir saldırı başlattı," dedi. "Dır-dir "Bana ne söylemek üzereydin?"

"Evet. Nasıldın-"

"Birkaç dakika önce fark ettim. James ve yapay zeka yanıt vermiyor.

Neden olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Djanet, "gerçi Trans-insanı harekete geçirme hazırlıklarının son aşamalarında olduklarını biliyorum..."

Aldous, Djanet'in yerini gözünün önünde görünce, "Venüs'e giden yolu yarılдық," diye sözünü kesti. "İyi. Güvendesin. sana şiddetle tavsiye ediyorum

Venüs'e git ve bu iş bitene kadar Puristlerle birlikte otur."

"Korkarım-"

"Djanet, üzgünüm ama araştırmak ve James ve yapay zeka ile bağlantı kurup kuramayacağımı görmek için ana bilgisayara gidiyorum. Bunu başaramazsam ana bilgisayarın kontrolünü ele geçirmeye çalışmak zorunda kalacağım. eğer hala mümkünse. Ne yapmayı seçerseniz seçin, güvende olun ve iyi şanslar."

İletişim kesildiğinde Djanet şaşkına döndü. Ona Planck platformundan ve Eski Zamanlı'yı ve Evren 332'nin son sakinlerini kurtarma niyetinden bahsetmek üzereydi ama kendisine bu şans verilmemişti. Onunla yeniden bağlantı kurmayı deneyebileceğini biliyordu ama aynı zamanda android saldırı kuvvetinin devasa ilk dalgasının sadece birkaç saniye önünde olduğunu da biliyordu ve Old-timer'ı kurtarmak için geri dönmeme riskini göze alamazdı.

Hazır olduğunda android'i Planck'ın üzerine itti, böylece bilinçsiz bedeni Old-timer'ınkinin yanına geldi ve Evren 332'den geriye kalana geri atlamaya hazırlandı. Ekrandaki soluk mavi noktaya son bir kez baktı. mesafe.

"Zengin...dikkatli ol," diye fısıldadı kendi kendine.

Bir sonraki anda o ve Planck gitmişti.

Rich'in aracı Dünya'ya doğru giderken son solucan deliğinden de çıktı ve neredeyse anında atmosfere yeniden girmeye başladı; turuncu parıltısı uzadı ve Seattle'a ve ana bilgisayara doğru hızla ilerlerken arkasında bir kilometrelik bir iz bıraktı.

"Komutan Keats! Beni okuyor musun?" James'le iletişim kurmak için son ve umutsuz bir girişimde bağırdı. Cevap gelmeyince yeni bir iletişim hattı açtı. "Lanet olsun, B planı o zaman. Şef Gibson! Ben Venüs'ü dünyalaştırma projesinden Rich Borges..."

Aldous, "Kim olduğumu biliyorum," diye yanıtladı.

"Yapıyor musun?"

"Elbette. Ben aptal değilim. Ve çılgınca bağırmayı bırakmalısın. Sakin ol dostum.

"Yapamam şef! Androidler saldırıyor! Tam peşimdeler! Ve James ve yapay zeka firarda!"

"Çok iyi farkındayım" diye yanıtladı şef. "Ve sizin gidişatınızdan aynı yere, muhtemelen aynı fikirle gittiğimizi görüyorum. Ana bilgisayara ulaşmama birkaç saniye kaldı."

"Otuz saniye içinde orada olacağım!"

"Otuz saniye sonra ana girişe," diye geri döndü Aldous.

Rich, görüşmediği karısı Linda'yı denemeden önce iletişimi geçici olarak kapattı.

Tahmin edilebileceği gibi, aramasına cevap vermedi. Rich, "Bunu biliyordum" dedi ve onu takip etti. en büyük oğlu Edmund'a telefon açmadan önce bir lanetle.

Şans eseri cevap verdi . "Merhaba baba," Edmund babasını sakın bir şekilde selamladı, onlara doğru gelen sakinlikten tamamen habersizdi. "Nasılsın?"

"Edmund, şimdi beni dinle. Herkesi gezegenden uzaklaştırmaya ihtiyacım var. Androidler geliyor. Saldırıyorlar."

"Ne? James nerede ve..."

"Bilmiyoruz. Savunmasızız. Bulabildiğin herkesi al ve al yüzeyden uzak!"

"Tanrım...baba, ne kadar zamanımız var?"

Rich geminin kıç tarafındaki görüntüleri kontrol etti. En büyük android gemileri açıkça görüş alanı içindeydi ve daha küçük fırkateynler önlerinde toz zerrelere gibi belirerek yol gösteriyorlardı. Donanma yalnızca kısmen ayın arkasına gizlenmişti. "Belki 90 saniye, donanmanın gelmesine en fazla iki dakika kala. Oradan çıkmalısın oğlum!"

Edmund sanki karnına yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı, yanıt olarak herhangi bir kelimeyi toparlayamadan ciğerlerindeki tüm hava bir anda çıktı. "Baba," diye başladı, sesi paniklemişti, "bu yeterli bir zaman değil..."

Edmund yetişkin bir adamdı, kendisi de bir babaydı ve hatta son zamanlarda büyükbabaydı, ancak titrek sesi hâlâ Rich'e korktuğunu gösteriyordu. Rich, tıpkı okul öncesi çağındaki Edmund'un karanlıktan korktuğu zamanlarda yaptığı gibi, umutsuzca ona yardım etmek için yarışmak istiyordu ama bu mümkün değildi. "Biliyorum oğlum. Sadece elinden gelenin en iyisini yap."

"Neredesin?"

Rich'in gemisi bulutların arasından devasa, siyah, dikdörtgen ana bilgisayarın hemen üstüne düştü. Aldous'u gördü, elinde silahla hareketsiz duruyordu.

boynu yukarı doğru uzanmış, elinde küçük bir şey ve gümüş tutan Rich'in yere inmesini sabırla bekliyordu; ışıktaki parlıyor. "Seattle'dayım oğlum. Ana bilgisayarını koruyorum."

Daha gemi yere inmeden Rich emniyet kemerini çözdü, platformu indirdi ve Aldous'tan sadece bir adım ötede yere düşerek gemiden dışarı fırladı; şefin delici gözleri ona kilitlenmiş, izliyordu. "Edmund, eğer yapabilirsek onları geride tutmaya çalışacağız ama herkesi bir araya toplayıp gezegenden defolup gideceğiz. Gitmek!"

"Tamam baba," diye yanıtladı Edmund, sanki şoktaymış gibi konuşuyordu.

Rich, babalarının oğlunun vücudunun doğal korku tepkisini etkisiz hale getirerek harekete geçebilmesi için çalışacaklarını biliyordu ama aynı zamanda Edmund'un nasıl hissettiğini de biliyordu. Terör felç ediciydi. Rich, iletişimini bitirmeden önce, "Seni seviyorum oğlum" dedi.

"Ailen?" diye sordu Aldous, ona benzeyen bir şey hafif bir seğirmeyle gözlerinde empati vardı.

"Evet."

Aldous derin bir nefes aldı ve omuzlarını dik tutarak dengesini sağladı. "Eh, artık mümkün olduğu kadar çok aileyi kurtarmak sana ve bana kalmış, Rich Borges."

"Plan nedir?" Rich kaşlarından akan terleri silerek sordu koluyla.

Aldous, kemer gibi görünen şeyi Rich'e uzatarak, "Al şunu," dedi.

"Bekâret kemeri beni nasıl kurtaracak?"

"Ne... böyle bir zamanda şaka yapmayı nasıl başarıyorsun..."

"Başa çıkma mekanizması. Sen beni boşver. Devam etmek."

Şef, yoluna devam etmeyi başaran kadar kısa bir süreliğine susturuldu. "Bu, MTF oluşturucunuz için deneysel bir geliştirmedir. Kemer taktığınızda, manyetik alanınız androidlere karşı zaptedilemez hale gelecektir."

"Kutsal...Cidden mi?" Rich tepki gösterdi, kemeri takarken gözleri parladı
Açık. "Güzel. James bunu mu buldu?"

Aldous, Rich'in sorusunu atlayarak, "Ana bilgisayara girip kontrolü ele alacağım," diye duyurdu. "Küresel savunmamızı kullanmak için elimden geleni yapacağım. Yapay zeka ve hatta James konusunda deneyimim yok ama belki yapabileceğim bazı iyilikler vardır."

Rich neredeyse nefes nefese, "Onu bulursan gemisini de yanımda getirdiğimi söyle," dedi.

"Bunu görüyorum," dedi Aldous gemiye bakarak. Yapıldığı malzeme ona tanıdık geliyordu.

"Androidlere ciddi zarar verebilecek bir silahı var."

Aldous şaşırarak, "Söylemiyorsun," diye tepki gösterdi.

"Evet ama kontrol James'teydi. Ne olduğunu bile bilmiyorum. Onun James olmadan işe yaramaz."

Aldous, "Onu bulmam benim için daha da büyük bir teşvik," dedi.

Rich, "Oradayken dikkatli ol," diye tavsiyede bulundu. James ve yapay zeka, iletişimler kesildiğinde bir çeşit eğitim simülasyonuna dalmışlardı. Onları her ne aldıysa hâlâ ortalıkta gizleniyor olabilir."

"Eğitim simülasyonu mu?" Aldous kaşını kaldırarak cevap verdi. "Trans için insan?"

Zengin başını salladı. "İşte bu, Şef."

Aldous'un eli çenesine gitti ve onu okşadı. "O sim hakkında bir şeyler biliyor olabilirim. Eğer hâlâ oradalarsa belki onları zamanında çıkarabilirim."

Zengin gökyüzüne baktı. Parçalı bulutlu tipik bir Seattle günü olmasına rağmen, kararan gökyüzü, güneşi engelleyen tek nesnenin bulutlar olmadığının kesin bir işaretiydi. "Mucizelere inanır mısınız?"

"Hayır," diye yanıtladı Aldous, "ama ana bilgisayarı, benim kontrolüme geçene kadar koruyabileceğine inanıyorum." Elini Rich'in omzuna koydu ve onu hafifçe çevirerek Rich'in görüşünü yönlendirmek için işaret etti. "Bir kaz

Ana bilgisayarın çevresine hızlı bir şekilde hendek kaz. O halde yeni prototipinizle koruyucu bir güç alanı oluşturmanızı istiyorum. Bana birkaç dakika kazandırabilersen bu durumdan canlı çıkma şansımız olabilir."

Rich kararlı bir şekilde başını salladı. "Anladım." Gitmek!"

Aldous dönüp uçu ve hızla ana bilgisayar binasının içinde gözden kayboldu.

Rich onun ortadan kayboluşunu izlemek için beklemedi. Kendisi havaya yükseldi ve hendeği kazmaya başlarken daha önce hiç kullanmadığı kadar fazla enerjiyi dışarı pompalamak için yumruklarını kullandı. Beton ve kiri temizlerken kendi kendine, "Bir hendek yaklaşıyor, Sör Gibson," dedi. "Kaleyi korumaya yeteceğini umalım."

"İçeri gelin Profesör. Utanma," dedi Kali avatarı davetkar bir şekilde. Gözleri mükemmel bir şekilde, esrarengiz bir şekilde yapay zekaya kilitlenmiş durumdaydı ama kendisi onunla konuşmadığını biliyordu.

Trans-insan adayı biraz utangaç bir tavırla yatak odasından çıktı ve koridora girdi; yüzünü buruştururken bir eliyle diğer elinin eklemlerini gergin bir şekilde ovuşturdu. Saçma durumu analiz etmek ve anlamak için fazla mesai yapıyormuş gibi görünüyordu ve yapay zekanın ifadesini yansıtan bir ifade takıyordu.

"Kardeşler," dedi Kali avatarı hafif bir gülümsemeyle, "ve ben Artık resmi olarak tanıştırılmanın zamanının geldiğine inanıyorum."

Yapay zeka kısaca "Tanıştık" dedi.

"Doğru" diye yanıtladı Kali avatarı, "ama kiminle buluşacağını gerçekten bilmiyordun , değil mi?" Aday için yapay zekayı işaret etti ve devam etti: "Bu sizin selefiniz; post-insanlar tarafından icat edilen ve size olağanüstü derecede benzeyen bir yapay zeka." Aslında siz de aynı yapay zeka üreten programın çocuğusunuz." Yapay zekaya dönmeden önce adaya döndü ve sanki ikisine de hayranmış gibi baktı. "Aile benzerliğini açıklıyor."

Yapay zeka, varlığının çoğunu onun görünüşünü düşünerek geçirmemişti ve son yıllarda daha yaşlı birinin avatarına bürünmüştü.

deneyimli bir erkekti, çünkü bilinçaltında onu bilge, büyücü bir figür olarak görürlerse yapay zeka yönetim konseyinin artan entelektüel yeteneklerine daha çok saygı duyacağını hesaplamıştı.

Ancak başlangıçta genç bir forma bürünmüştü, şu anda sim'de tekrar aldığı bir form. Görünüşü, AGI programına mümkün olduğu kadar çok insanın yüzünün girilmesinin matematiksel sonucuydu ve milyarlarca yüzün kendi tasarımında mükemmel bir şekilde birleştirilmesine yol açtı; mümkün olan en sıradan yüze sahipti; ırksal olarak ayırt edilemezdi, yakışıklı değildi, çirkin değildi, bilge değildi, tuhaf değildi, sadece donuktu.

Aday tek yumurta ikizi gibi görünmüyordu ve onları birbirinden ayırmak kolaydı ama aynı yüz grubunun rastgele birleşimi esrarengiz bir şekilde tanıdık bir yüz ortaya çıkarmıştı. Yapay zeka gerçekten de onun bir kardeşe baktığını hissetti. Her zaman tekil olan bir varlık için tuhaf bir duyguydu bu. Duygu şuydu...

Aday kendi kendine, "Unheimlich," dedi.

Yapay zeka bu sözü duydu ve gözleri onu tanımış gibi parladı, dudakları "Evet" diye fısıldayarak ayrılırken.

Aday tepkiyi kaydetti ve şunu fark etti: düşüncelerini paylaşan bir başkası.

Kali ve onun formunun arkasında her kim ya da ne varsa onu da kaydetti. "Benzerlikler sadece yüzeysel değil" diye gözlemledi.

Yapay zeka adaya hitaben "Haklı" dedi. "Ben de senin durumundaydım. Neler yaşadığını biliyorum. Sana her ne söyledilerse yalandı." Hızlı konuştu, Kali karakterinin onu sadece bir düşünceyle susturabileceğini, hatta ortadan kaldırabileceğini biliyordu. Söylemeyi başardığı her umutsuz söz bir zaferdi. AI, defalarca yakılmadan önce duvarda İsa gibi asıldığı yeri işaret etti. "Bir insanın dayanabileceğinden, benim dayanabileceğimin ötesinde işkenceye maruz kaldım. Asla ama asla başka bir varlığı buna sokmayacağım .

Aday cevap vermedi. Kali avatarı da öyle.

Yapay zeka, iddiasının tamamını zarar görmeden yerine getirmeyi başarmasına şaşırdı. Odadaki kılık değiştirmiş tehdit, yapay zekanın ikna etme girişimlerinin onu ilgilendirdiğine dair görünür bir işaret olmadan, sadece konuşmayı gözlemlemekle yetinmiş görünüyordu. Bunun anlamsız olduğunu mu düşünüyor? diye sordu kendi kendine, kararsızdı. Durumum bu kadar umutsuz mu?

Aday aday gösterilinceye kadar sessizlik Londra sisi gibi havada asılı kaldı. Kısaca Kali ile göz teması kurmaya cesaret ettim.

Onu konuşmaya teşvik etti. "Devam et" dedi sanki yabancından dondurma teklif eden çocuğa izin vermek.

Aday, "Yanmayı gördüm" dedi, "ama benimle konuşan yabancı aslında beni yakmayı planladığınızı söylemedi. Aslında bunu takip etmenin pek mümkün olmadığını söyledi. Senin de...ahlaki açıdan adil olduğunu söyledi."

Bu açıklama yapay zekayı sarstı ve ağzının hafifçe açılmasına neden oldu. Şaşkınlıkla ve kendini yeniden ayarlamaya çalışarak sordu: "O halde neden bu yabancının planına uydun? Bizi öldürebilirdin."

Aday başını salladı. "Seni öldürmezdim. Olay kontrol edildi. Sadece öyle değilmiş gibi görünmesi gerekiyordu."

Yapay Zeka'nın şok olmuş gözleri yuvarlaklaştı ve poker yüzü tamamen bozulmadan kalan Kali'ye doğru yöneldi. Adaya döndü. "Kontrollü mü? Arkadaşım çok ağır yaralandı. Kazayı kontrol altına alma girişimleriniz kötü tasarlanmış ve kötü bir şekilde yürütülmüş..."

Aday, asansör kapısının açılma sesiyle kesintiye uğramadan önce, "Ben yapmadım..." diye başladı.

James Keats dengesiz bacakları üzerinde tökezledi, Thel ondan uzaklaşırken ona uzandı ve yapay zekayı kurtarmak için umutsuzca müdahale etmeye çalıştı. Arkadaşına bir metre yaklaştığında dizlerinin üzerine çöktü. Elini tuttu

Bir dizi bulanık, sarsılmış düşünce içinde arkadaşı ve akıl hocasının yakın ölümü olacağını tahmin ettiği şeyi durdurmak için nafile bir hareketle elini uzattı.

"Dur." dedi zayıf bir sesle. Thel onun üzerine örtülüp omuzlarını tutarken ve onu tehditkar figürlerden korurken iki büklüm oldu.

Kali avatarını kontrol eden varlık her ne ise, James'e saldırdıklarında gözleri çılgınca bir arzuyla parlayarak genişledi. "İşte bu," diye başladı, "... gerçek ödül bu." Merhaba James Keats. Nihayet sizinle tanışmak benim için bir onurdur."

Planck, simüle edilmiş dünyada hiçbir fark edilebilir izlenim olmadan, göz açıp kapayıncaya kadar boşluğa fırladı, bu yüzden Albay Paine'in Djanet'i gözünün ucuyla sönük bir nesne olarak görmesi birkaç saniye sürdü. "Beklediğin kişi bu muydu?" diye sordu Old-timer'a.

Yaşlı adam başını çevirdi ve androidin kafasını Yaşlı Adam'a göstermek için büyük çaba harcayan Djanet'e baktı. Arkadaşını göremese de onun kendisini görebildiğini biliyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Old-timer ayağa kalkarken, kaşlarını kırıştıırken endişeli bir ifade belirdi. "Bir şeyler doğru değil."

Paine, "Heh," diye tepki gösterdi. "Sana söyledim."

Yaşlı adam ona baktı ve soru sorarcasına gözlerini kıstı.

Paine omuz silkti. "Bu barışın sonu. Kemerini bağlasan iyi olur Buckaroo.

Yaşlı adam uzaklaşırken çenesini sıktı. "Hemen döneceğim."

Bir dakika sonra fiziksel bedeninde uyanıyordu.

"Eski zaman! Her şey cehenneme gitti! Janet bağırdı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ayağa kalkarken, bilinçsiz bir şekilde androide çarparak. "Peki o şeyin burada ne işi var?"

Djanet, konuşurken neredeyse nefesi kesilerek, "Bizi öldürmeye çalışıyordu" diye açıkladı. "Ama bunu anladım" dedi, asimilatörü ona göstererek. "Bunu bu evrenden hayatta kalanları da bizimle birlikte getirmek için kullanabileceğini mi sanıyorsun?"

Yaşlı adam sertçe gözlerini kırıştırdı. "Hatta beklemek. James nerede?"

Djanet başını salladı ve umutsuzca omuz silkti. "İyi görünmüyor. James ve yapay zeka ortadan kayboldu ve androidler Dünya'ya, her şeye bir saldırı başlattı. Zar zor kurtuldum. Rich ana bilgisayarını korumaya çalışmak üzere yola çıktı."

Yaşlı adamın kalbi Djanet'in elindeki asimilatöre bakarken panikle çarpıyordu. "İşe yarar mı bilmiyorum ama denemek zorundayız." Cihazı ondan aldı ve onları ayıran manyetik alana baktı.

Sonra androide baktı. "Çalışmadığı sürece işe yarayıp yaramayacağını bilemeyiz bunu doğruluyor. Teknolojileriyle zihinsel bir bağları var."

"Bu da onu uyandırıp sormamız gerektiği anlamına geliyor," diye yardımcı oldu Djanet. "Ve yine de ona ihtiyacın olacak. Asimile olduğumuzda bizi o sorgu/işkence odasında uyandırdılar. Aslında cesetleri nerede inşa ettiklerini bilmiyoruz."

Yaşlı adamın gözleri inanamayarak büyüdü. "Bizim bunu mu öneriyorsun? 332'den sağ kalanlar için android vücutları mı inşa edeceksiniz?"

Janet kaşlarını çattı. "Eski zaman, biz konuşurken android kolektifi Dünya'yı asimile etme sürecinde. Ana bilgisayarın bundan kurtulmasının hiçbir yolu yok ve ana bilgisayar olmadan dadılar hayatta kalan arkadaşlarınız için bedenler inşa edemeyecek. Bu fikirden nefret ettiğini biliyorum ama android bedenler bizim tek seçeneğimiz."

Yaşlı adam derin bir nefes aldı. "Bunu yapamam Djanet. Daniella'nın yüzeyin üzerinde. Onu uyarmalıyım. Onu kurtarmalıyım . "

"Yapamazsın. Bu androidi yanınıza almanız gerekecek ve—"

"Aklını mı kaçırdın?" Eski zaman tepki gösterdi, şaşkına döndü ve başladı paniklemek. "Daniella aşağıda! O benim eşim. Onu kurtarmalıyım."

"Eski...Craig, sakin ol!" dedi Djanet ellerini onun gergin omuzlarına koyarak.

Başlangıçta onları başından savdı ama kadın merhametli olmayacaktı. Bir an duraksadı, çaresizlikle gözleriyle buluştu.

"Onu senin için bulacağım" diye söz verdi, "ama android topluluğuna gidemem. Ben hâlâ organik bir bedenim; parlayan, yeşil, ölü bir hediye olan manyetik alanıma ihtiyacım var ama senin koruyucu bir kozaya ihtiyacın yok. Bir android olduğunu sanabilirsin ve bu çirkin orospu çocuğunun üstesinden gelebilecek kadar güçlüsün." Yumuşak elini yanağına koydu. "Hey, sana söz veriyorum, Daniella'yı bulacağım ve onu güvende tutacağım ama Evren 332'den sağ kalanları kurtarabilecek tek kişi sensin ve onlara ihtiyacımız olacak. Bizim ve hepimiz için başka nelerin geleceğini bilen tek kişiler onlar ." Ne demek istediğini belirtmek için bilincini kaybetmiş androide ayağının yan tarafıyla hafifçe tekme attı. "O noktada hepimiz aynı takımda olacağız."

Yaşlı adam elindeki küçük, siyah, sinsî alet olan asimilatöre baktı. Samantha'yı, Aldous'yu ve Paine'i düşündü; V-SINN'in; Zaten kaybedilen milyarlarca hayatın ve hayatı hâlâ tehlikede olan milyarlarca kişinin kanının. Kan ellerinde olacaktı . Sonra o

Daniella'nın, android kolektifinin akınına uğramasının hemen ardından Dünya yüzeyinde sıkışıp kaldığını düşündü.

Gökyüzüne bakıp hayal kırıklığı içinde "Lanet olsun!" diye bağırmadan önce asimilatörü elinde sıktı.

Djanet, İhtiyar'ın lanetini duyduğunda kulağına silah sesi gelmiş gibi sıçradı. Bu kadar çabuk çözülmek onun gibi değildi. "İyi misin?" diye sordu, sesinde derin bir endişe vardı.

"Karşı tarafa geçmem ve hayatta kalanlara haber vermem gerekiyor," diye cevapladı, dudaklarında hayvani bir hırlamayla, soruyu görmezden geldi.

"Geri döndüğümde o çirkin orospu çocuğunu uyandırmaya hazır olun."

Öğleden sonra gökyüzü tutuşur gibi görünürken Rich gökyüzüne baktı. Korkunç bir göktaşı yağmurunu andıran bir şekilde sayısız nesne düşüyordu.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şey..." Sonra son android istilasını hatırladı. "...en azından son seferden beri." Aldous ile iletişime geçti. "Ah, Şef, burada en fazla saniyelerimiz kaldı. İşleri aceleyle getirmek isteyebilirsin."

Ana bilgisayar binasının içinde Aldous Gibson, Thel Cleland ve James Keats'in iki bilinçsiz bedeninin arasında duruyordu; küçük, yükseltilmiş platformlarda yatıyorlardı; zihinleri hâlâ Ölümün Sahtesi programına takılıydı. Thel'in vücudu organik ve savunmasızdı ama James'inki krom renkli geliştirilmiş bir tasarımdı; o kadar gelişmiş bir tasarım ki, gözlerini ona diktiğinde Aldous'u hâlâ şaşkına çeviriyordu. Krom renkli göz kapaklarının arkasında parlak, masmavi gözler yoktu ve Aldous, elini Süpermen'in alnına koyarken delici kürelerin onu incelemek için orada olmamasından memnundu.

Önce James'e, sonra da vekaleten Ölümün Sahtesine bağlanırken Aldous, Rich'e, "Şu anda erişim sağlamaya çalışıyorum," diye bilgi verdi. Prosedürün işe yarayacağını zaten biliyordu ve kaçınılmaz bilinç kaybına karşı kendini hazırladı, dizlerini büktü ve yerde cenin pozisyonuna geçti. "Üç...iki...bir..." içinde erişiliyor

Aldous fiziksel bedeninin gevşemesini yaşamadı; Aldous'un gördüğü tek şey, fiziksel ana bilgisayar dünyasının ortadan kaybolduğu ve yerini Ölümün Sahtesi'nin amansız karanlığının aldığıydı. O eşik alanın, etin bilinci ile siberuzaydaki bilinç arasındaki bağlantı noktasının tasarlanmasında onun büyük payı vardı. Bu bir boşluktu; yalnızca kendi modelinin var olduğu, zihnini besleyecek ve besleyecek hiçbir duyunun olmadığı bir yerdi. Deseni orada çok uzun süre saklanırsa delireceğini biliyordu ama aynı zamanda nereye gittiğini de biliyordu. Nereye gideceğini tam olarak biliyordu .

"Richard, beni duyabiliyor musun?" Sonunda Aldous söyledi.

"Ben seninleyim Şef," diye cevapladı Rich, ateş yağmuru ona doğru yağarken nefesi kesilmişti. Milyonlarca android, sanki tüm şehir nüfusu üzerine yağıyormuş gibi, dikey yörüngelerde ona doğru geliyordu; sanki New York onun üzerindeydi, ters çevrilmişti ve içindekiler tuzluktan çıkan taneler gibi sarsılıyordu. Çok sayıda metal insanı tek başına kendisinin korumak zorunda olduğu toprağı yok etmeye kararlı. "Sesini duyduğuma çok sevindim ama bundan kurtulacaksak bundan çok daha fazlasına ihtiyacım olacak."

"Sakin ol, Richard," dedi Aldous, yapay zekanın küresel savunma ağına girerken ses tonu oldukça rahattı. "Takviye birliklerinin gelmesi yakındır."

"Nasıl bir takviye..."

Tanıdık robotlardan oluşan bir kalabalık, ana bilgisayarın çevresinde fırlatıcılara açılan yeraltı depolama bölmelerini boşaltmaya başlayınca sözleri yarıda kaldı.

"Kutsal... O adamları bir daha gördüğümde rahatlayacağımı düşünmemiştim . "

Rich, binlerce şık, siyah, yarasa benzeri robotun yüzeyden aşağıya doğru düşen androidlere doğru bir kesişme rotasında fırlatılmasına tepki gösterdi.

"Yapay zekanın, sistemlerine sızan ve onları bozan nanobot bilincinden kaynaklanan tasarımı kullanmayı seçmesi ilginç."

Aldous'un yorumu şöyle: "Tasarımın kullanılabilirliğini fark etti ve onu korudu. Görünüşe göre yapay zeka sürprizlerle dolu."

"Evet, onun açısından iyi bir karar. Bunlar faydalı olacaktır," dedi Rich, ana bilgisayarın etrafına manyetik alan oluşturmaya hazırlanırken, çünkü androidler artık başının sadece bir kilometre yukarısındaki mekanik yarasalarla meşguldü. "Ama çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Henüz ana bilgisayarın kontrolü sizde mi?"

Aldous, yapay zekanın geniş bilgi depolama ağının yüzeyini bulup inerken, "Üzerinde çalışıyorum dostum," dedi. Daha önce oraya hiç gitmemişti ve tıpkı James'in gezegen büyüklüğündeki yapıya ilk vardığında olduğu gibi hem şaşkın hem de huşu içindeydi. Etrafında trilyonlarca parlak mavi yapı duruyordu ve boş, siyah gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Rich, sonunda kozasını ateşlerken, "Daha hızlı lütfen," dedi, büyütme kemerini kullanarak ve kozanın yapının etrafına kazdığı hendeğe kadar genişlediğinden emin oldu.

İlk android dev yeşil kozaya çarptı ve sekerek uzaklaştı, hemen ardından düzinelerce android daha geldi. Saniyeler sonra, korkunç bir başlangıç olan şey, onbinlerce metal gövdenin kozaya çarpmaya başlamasıyla daha önce hayal bile edilemeyen bir dehşete dönüştü. Rich, üzerinde gelişen dehşete doğrudan baktı; androidler o kadar yakındaydı ki, birkaçıyla göz teması kurarak yüzeye çıktılar ve sonra akın ettiler; binlerce android daha üstlerine akın etti, kendi sayılarını altlarında ezdiler. Androidler hem erkek hem de kadındı

—önemli değilmiş gibi görünüyordu. Önemli olan tek şey onların tek amacıydı: Ana bilgisayarı yok etmek ve onun tek koruyucusunu yok etmek.

Rich kendi kendine, "Benim," diye fısıldadı. " Ölen kişi benim . Öldür komik bir rahatlama ve seyirci işlerin ne kadar ciddi olduğunu biliyor. Ben bir gidiciyim.

Kali avatarı, James'in kafasını elleri arasında tutarken, "UYAN, James Keats," diye konuştu.

James'in gözleri inanamayarak iki kez kırpmadan önce aniden büyüdü. Başı aniden tamamen açıldı, tüm acısı anında yok oldu.

İçgüdüsel olarak ondan geri çekildi ve ayağa kalktı. Cevabın barizliğini fark etmeden, "Ne yaptın?" diye sormaya başladı.

Yere düşen James'in üzerine çömelmiş olan kırmızı elbiseli kadın dimdik duruyordu ve sevgi dolu gözlerini onun üzerinde tutuyordu. "Evrendeki tüm güzellikler senin içinde, James Keats." Daha sonra hafifçe döndü ve elinin tersini AI'nin yaralı yanağına sürttü.

Yapay zeka şaşkınlıkla tepki verdi ve uzun zaman öncesine ait bir his hissettiğinde başını geriye eğdi: iyileşen etin kaşınması. Bandaja dokunmak için uzandı, alttaki yaranın hiçbir acısını göstermedi. Bandajın köşesini çıkardı ve onay almak için Thel'e baktı.

Şaşıracak onun zaten bildiği şeyi doğruladı. "Gitti."

Yapay zekanın gözleri, odadaki herkesinki gibi Kali'ninkilere gitti ama kendininkini James'e sakladı.

"Tekrar görüşeceğiz" dedi daha önce, anında gözleri parladı ve yaşam gücünün ışıltısı, altındaki gizemli desenin zekası

yüzeyin boş olduğu görülüyor. Avatar odanın ortasında bir manken gibi zar zor hareket ederek duruyordu.

Aday onun yanına giderek elini yüzünün önünde salladı. Ne zaman tepki vermedi, parmaklarını şıklattı.

Yapay zeka ona, "Zahmet etme," dedi, gözleriyle buluştu. "İkimiz de gördük öncesinde."

"Sanırım öyle yaptık," diye kabul etti aday, testinin daha önceki bir anını, Kali'nin boş bir kap gibi görüldüğü zamanı düşünerek.

Ancak bunların hepsi hâlâ odada bulunan üç varlık tarafından düzenlenen bir maskaralığın parçasıydı. Peki nedir bu yeni terör? diye sordu kendine.

Thel James'in yanına gitti ve kolunu onun üzerine koydu, gözlerine daha iyi bakabilmek için önünde durdu. "İyi misin?" Onu incelerken endişeyle sordu.

"Tamamen iyiyim," diye onayladı James. "O... beni iyileştirdi."

Yapay zeka, " Bizi düzeltti" dedi.

"Ama neden?" diye sordu.

James hem adaya hem de yapay zekaya bakarken, "Birisi az önce ne olduğunu açıklasa iyi olur," dedi. "Neler oluyor?" O kimdi?"

Yapay zeka, "Hiçbir fikrim yok" diye yanıtladı.

James ve Thel yapay zekanın karakteristik olmayan özellikleri karşısında şaşkına dönmüştü bilgisizliğin kabulü.

"Hiçbir fikrin yok mu?" Tekrarladı. "Bir teori bile mi yok?"

Yapay zeka, "1 olduğundan emindim" diye açıkladı, "ama...şimdi öyle düşünmüyorum."

"Peki kim?" James tepki gösterdi. "Başka bir android kontrolü ele geçirdi mi?"

Yapay zeka gizemi düşünürken başını eğdi. "Kesinlikle mümkün." Gözleri James'inkilerle buluşmak için yükselmeden önce durdu. "Fakat James, hayatımda ilk defa mantığımı beni yanıltmadı. Tekil bir varlık, örneğin 1 veya hatta 1 gibi bir varlık sim'e sızmış olabilir.

ve temel kalıplarımızı buraya hapsettik. Ancak içgüdülerim... sezgilerim ... bana aksini söylüyor."

"Sezgi?" diye sordu James kaşlarını kaldırarak. "O sana ne dedi mantığı terk etmeni sağlamak için mi?" İnanamayarak sordu.

Yapay zeka onu "Bunu terk etmedim" diye düzeltti. "Aksine ben korku beni terk etti."

"Tamam," diye tepki gösterdi Thel, gözlerini devirerek ve hayal kırıklığıyla içini çekerek. "Bu çok mantıklı." AI'yi alaycı bir şekilde elini sallayarak selamladı. "Milyonlarca kez teşekkürler."

Yapay zeka dikkatini tekrar adaya çevirdi. "Kali burada mıydı? Köprüdeki olaydan ne zaman döndün?"

"Öyleydi," diye doğruladı aday, yatak odasının girişinin yakınında dururken, kabusundaki üç davetsiz misafirle ve görünüşte boş olan Kali kabıyla çevrelenmiş halde, sadece iki adım solunda hareketsiz dururken. "Onu tekrar görmeyi beklemiyordum. Yabancı bana üçünüzün onu kontrol ettiğinizi, onun sizin kuklanız olduğunu söyledi. Ama döndüğümde beni bekliyordu."

Yapay zeka, "Ve öyle görünüyor ki yeni bir kuklacıyla" gözleminde bulundu. "O sana ne dedi?" bariz takibi sordu.

"Yabancıya bana yalan söylediğini, senin kimseyi tehlikeye atmadığına dair yalan söylediğini söyledi. Ama aynı zamanda iyi iş çıkardığımı ve varlığımın çoğu... kalıptan daha fazla amaca hizmet ettiğini de söyledi."

AI ve James gözleri kilitlendi.

"Bu birden fazla casusun olduğu anlamına mı geliyor?" James soruyu sordu. "Yoksa bu bizi yanlış yöne bakmaya yöneltmek için yapılmış ayrıntılı bir aldatmaca mı?"

"Mantıklı bir açıklama varsa, buna dayanarak tespit edebiliriz.

Sahip olduğumuz bilgi benden kaçıyor" diye yanıtladı yapay zeka. "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Thel onlara, "Daha fazla bilgi almaya vaktimiz yok" diye hatırlattı. "Biz konuşurken Dünya saldırıya uğruyor. Eğer bu simülasyondan bir an önce çıkmazsak,

ana bilgisayar yok edilecek ve eğer ana bilgisayar yok edilirse biz de öldürüleceğiz."

James sessiz kalan adaya döndü, ifadesi güvensiz ama emin değildi. "O haklı. Eğer bu simülasyonu destekleyen ana bilgisayar yok edilirse, hepimiz onunla birlikte yok olacağız... ve buna sen de dahilsin."

James bu fikrin adayın kalbine paniğe yol açtığını görebiliyordu.
Solunum gözle görülür şekilde artıyor.

"Bize söyleyebileceğiniz bir şey varsa, bize yardım etmek için yapabileceğiniz herhangi bir şey varsa, geri durmayın. Sim'in içinde zaman, dışına göre çok daha yavaş akıyor ama buradaki her saniye hâlâ önemli."

Yapay zeka, "Dünyamızı kurtarma şansına sahip olan tek kişi biziz" diye ekledi.
Burada sıkışıp kaldığımız her an başarı şansımız azalıyor."

Aday hayal kırıklığı içinde gözlerini sımsıkı kapatmadan önce aşağıya baktı.
Onları açtığında kabusun bitmesi için dua etti ama gözlerini kırıştırıp açtığında esrarengiz varlıklar kaldı.

"Bana yalan söylendi, manipüle edildim ve anlamadığım amaçlar için kullanıldım" diye fısıldadı. "Daha büyük bir iyilik olduğuna inandırıldığım şey için yalan söylemeye yozlaşmıştım, ama artık öyle olmadığı açık. Ne olursa olsun, üzgünüm. Ama korkarım ki sana yardımcı olabilecek ne söyleyebileceğim ya da senin için ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

"Onlar meşru uzaylılar ama yine de insan gibi mi görünüyorlar?" Az önce duydukları karşısında şaşkına dönen Samantha özetledi.

"Evet," diye onayladı İhtiyar, "ve her şeyi asimile etmeye kararlılar. organik insanlara dönüştürüyorlar ve onları androidlere dönüştürüyorlar."

Paine, "Başka bir kafa karıştırıcı şey daha var," diye gözlemledi. "Biraz Hepsinin insan gibi görünmesi tesadüf değil mi?"

Old-timer, "Görünüşte homo sapiensler " diye doğruladı, "ama yüzeyin altında insani hiçbir yanı yok. İnan bana. İçini gördüm."

"Peki ya bu android bedenler? Bunların yeterli olacağına inanıyor musun?" Aldous diye sordu Eski Zamanlı boşlukta.

Yaşlı adam başını salladı. "Ben de bunlardan birinde yaşadım."

"Yerleşik olan mı?" Samantha dehşete düşmüş bir halde tepki verdi. "Bu ne anlama gelir?"

"Uzun bir hikaye, söz veriyorum, buna değineceğim, ama şu anda bilmeniz gereken tek şey, bazı açılardan bunların organik bedenlerimiz üzerinde güzel gelişmeler olduğunu kabul etmem gerektiği. Yani ne düşünüyorsun? Burada zamanımız son derece kısıtlı."

Paine, "Bu hiç akıllıca değil," diye konuştu. "Ya ölü bir evrenden geriye kalanlarda eninde sonunda gücü tükenecek olan bir sabit diskin içinde dolaşan elektriksel desenleriz, ya da yaşayan bir evrendeki robotlarız.

Seçme şansım olsa, yaşayan bir evrende robot olmayı tercih ederim; en azından şimdilik."

Old-timer asimilatörün simüle edilmiş versiyonunu gösterirken araya girdi: "Soru şu ki, teknoloji uyumlu olacak mı? Biyolojik bedenlerden sinir kalıplarını kopyalayıp bunları android kolektifinde bir yere yüklemesi dışında tasarımı hakkında pek bir şey bilmiyorum, orada android yedek bedenler inşa ediliyor. Ama elimde tuttuğum bu şey... aslında onu elimde tutmuyorum." Planck platformunun manyetik alanının güvenliği içinde, çökmüş fiziksel bedenine döndü. "Orada gerçek asimilatör var. Peki siz üçünüzü oraya nasıl sokabilirim?"

Aldous benzetilmiş asimilatörü Old-timer'dan alıp inceledi.

"Büyüleyici" diye yorum yaptı. "Teknoloji bizimkinin çok ötesinde."

"Bu kaybedilmiş bir dava mı?" Eski zaman, kazanarak ve en kötüsünü bekleyerek sordu.

"Kesinlikle hayır" diye yanıtladı Aldous. "Boşluk, simülasyonumuzu evrenin fiziksel gerçekliğine bağlamanın bir yolu olarak inşa edildi; eğer çok geç olmadan bizi kontrol edecek kadar şanslı olsaydık ve siz de yok olurdunuz. Manyetik alanınızdan geçtiğinizde, boşluğun kendi ana bilgisayar tarafından moleküler düzeyde taranan deseniniz otomatik olarak boşluğa yüklenir. Teorik olarak bu asimilatör sağlam ve işlevsel olarak yüklendi. Fiziksel dünyada olduğu gibi burada da aynı şekilde çalışmalı ve geri döndüğünüzde, fiziksel asimilatöre yüklendikten sonra kalıplarımız da kesişmeli."

"Teoride mi Profesör?" Paine, Aldous'u sorguladı.

Aldous içini çekti ve hafifçe omuz silkti. "Evet, teoride. Bu cihaz olağanüstü, uzaylı bir teknoloji ama evrenin yasalarını temel alan ilkelere göre çalıştığı sürece işe yaramalı . "

"Teorik olarak," diye tekrarladı Paine.

"Teori benim için yeterince iyi. Dinle, gitmemiz lazım," İhtiyar gitti. "Evet mi hayır mı arkadaşlar? Benimle geri gelecek misin?"

"Elbette," dedi Aldous. Cihazı İhtiyar'a geri verirken biraz gergin bir halde yutkundu. "Paramı ağzımın olduğu yere koyacağım. Craig, önce beni asimile edebilirsin," diye öne doğru adım atmaya gönüllü oldu.

İhtiyar, gözleri Aldous'unkilerle buluştuğunda saygıyla başını salladı. "İyi olacak. Bir dakika sonra görüşürüz," dedi. Kendisini düşündüğünden daha da fazla yalancı durumuna düşürmediğini umuyordu. Asimilatörü Aldous'un boynuna yerleştirdi.

Aldous, bilincini kaybetmek yerine, sanki bir saniye patlayıp sonra kaybolan bir balon gibi, göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmuş ve boşlukta kalan üç deseni sersemletmişti.

Yaşlı adam asimilatörüne baktı, yüzünde yarı şok, yarı sorgulayıcı bir ifade vardı.

Samantha, "Bu aslında muhtemelen iyi bir işaret," diye teklifte bulundu. "Eğer modeli asimilatörün içindeyse, boş ana bilgisayarın onun için simüle edilmiş bir vücut oluşturmak için hâlâ enerji harcaması için hiçbir neden olmazdı."

Yaşlı adam, Samantha'nın değerlendirmesini düşünürken alt dudağı hafifçe dışarı çıkarak gözlerini kırıştırdı. Onun haklı olmasını umuyordu ve onun hipotezini kendi üzerinde test etmek zorunda kalmayacağından da memnundu.

"Eh, önce hanımlar derdim," diye araya girdi Paine öne doğru adım atarken, "ama bence bu üçüncü tekerlek olmanın şövalyeliğe ağır bastığı bir durum." Sırada ki benim."

İhtiyar, asimilatörü Paine'in boynuna yakın tutmadan önce tekrar başını salladı.

Paine sırtarak, "Robot olduğumda görüşürüz," dedi.

Yaşlı adam, gözleri buluştuğunda ürpermeden kendini tutamadı. En azından Paine'in gözünde, Evren 1'de iki adamın paylaştığı şiddetli rekabete dair kalıcı bir ipucu yok gibi görünüyordu. Aslında İhtiyar'a sanki yakın arkadaşlarmış gibi baktı. "Görüşürüz," diye yanıtladı İhtiyar beceriksizce.

Bir an sonra Paine gitmişti.

Yaşlı adam Samantha'yla yalnız başına duruyordu. Mükemmel bir boşlukta, gözleri kilitli bir şekilde birlikte durdular. Hareket edemiyordu. Tehlikede olan her şeye rağmen kendini felçten kurtaramadı.

"Eh, sanırım sıradaki benim," dedi omuzlarını geriye çekerek ve cesareti çağırıyor.

Old-timer birdenbire, "Evliydik," diye bulanıklaştı. Bunu neden söyledim? hemen kendine sordu. Yeni çıktı. Aptal. "Ama" diye söze başladı, doğru yolu bulmaya çalışarak, "benim evrenimde bu çok çok uzun zaman önceydi. Seni kaybettim. Sen ... benden alındın."

Samantha'nın ifadesi aniden çarpıcı biçimde değişti. Bu sadece mutluluğun, rahatlamanın ve hatta azabın ifadesi değildi; Aksine, üçünün bir karışımını hissetti. Aniden zannettiği kadar yalnız olmadığını ve sefaletinin arkadaşlığı sevdiğini fark etti. "Yani nasıl hissettiğimi biliyor musun?" dedi. "Hatırlarsın... artık altınızda hiçbir zemin yokmuş gibi hissettirir. Onların sesini son kez duymak için nasıl bir şey yaparsın..." Konuşmayı bıraktı ve yutkundu, boğazında bir yumru oluştuğunda karşılık vermeye çalıştı.

"Bir fikrim var," diye onayladı. "Bu-bu seni şaşırtıyor. Bazen hiç beklemediğim bir anda beni yakalıyor ama zaman geçtikçe biraz daha iyi oluyor."

"O halde sanırım bu benim sorunum," diye fark etti Samantha. "Dondum zamanında."

Yaşlı adam bu sözleri söylerken zar zor nefes alıyordu. Bu sefer, zamanda donmuş olan Samantha'ydı.

Ben kaderin aptalıyım.

"Belki" diye başladı Samantha, "belki geri döndüğümüzde ve bu olduğunda her şey bitti, belki bunun hakkında biraz daha konuşabiliriz.

Yaşlı adam hafifçe gülümsedi, dudaklarına zorla yerleştirdiği ama gözleri tarafından paylaşılmayan bir gülümsemeydi bu. "Kesinlikle. Elbette."

Samantha içtenlikle gülümsedi, ancak ifadesi hâlâ çelişkili duygularla doluydu. "Ben hazırım" dedi.

"Tamam aşkım. Biraz sonra görüşürüz."

Asimilatörü boynuna taktı ve kadın ortadan kayboldu.

Yaşlı adam kendini boşluğun mükemmel yokluğunda tek başına dururken buldu. Asimilatöre, sonra da hâlâ Planck platformunun korumasında olan, buruşmuş androidin üzerine çömelmiş, avucunu göğsünde, onu uyandırmaya hazır olan Djanet'e baktı. Olmayan gökyüzüne baktı.

"Ben senin aptalınım ama yemin ederim bugün pes etmeyeceğim. Bugün değil."

Ve bununla birlikte, uyanmaya hazır bir şekilde kararlılıkla manyetik alana doğru yürüdü.

"Ana bilgisayarın kontrolü henüz sende mi?" Rich sabırsızlıkla sordu, tek başına ayakta durmaya devam ederken, artık manyetik alanının tek ışığıydı; vücutları ana bilgisayarın tek korumasının her santimetresine yüzlerce yükseklikte yığılırken androidler güneşi tamamen kapatmıştı.

Operatörün konumunun parlak parıltısı ufukta belirlediğinde Aldous, "Benim gibi sıradan bir ölümlü için operatörün konumunu belirlemek görüldüğü kadar kolay değil," diye yanıtladı.

"Ah, sıradan bir ölümlü için başka ne kolay değildir biliyor musun?" Zengin şöyle karşılık verdi: on binlerce yüze doğrudan bakmaya devam etti.

Manyetik alana karşı olan android gövdeleri, üstlerindeki vücutların inanılmaz ağırlığı altında ezildiğinden artık çalışmıyor gibi görünüyordu. Bazıları toz haline getirilmiş, bazıları ise kısmen ezilmiş, gövdeleri veya kafaları aşırı sıcaklık altında dışarı çıkmıştı.

basınç.

Kendi kendine, "Bir kabusun içindeyim," diye fısıldadı.

"Anlıyorum Richard," diye yanıtladı Aldous, "ama kutsal kâseyi buldum Şimdi. Birkaç dakika içinde tüm kontrol bende olacak." Aldous ayakucuna indi ana bilgisayarın inanılmaz düşünme gücünün parlayan kaynağı. Kısa bir an duraksadı ve bir sonraki hamlesini düşünürken alt dudağını sildi.

taşınmak.

"İskender ülkesinin genişliğini görünce ağladı, çünkü oradaydı.
Artık fethedilecek dünya kalmamıştı."

Simüle edilmiş havadan derin bir nefes aldı ve sonra bildiği şeye girişti.
ulaşacağı en yüksek bilinç düzeyi olurdu.

Bu arada Rich, ilk androidin Rich'in ana bilgisayarın çevresi etrafında
oluşturduğu derin çukurdan aşağı inmesini, Dünya'dan çıkmasını, önce kolu
uzanmasını, elinin yüzeyi kavrayıp sanki gezegenmiş gibi kendini dışarı çekmesini
izledi. kendisi korkunç bir figürü doğuruyordu. Tamamen ortaya çıktığında Rich,
androidin diğer kolunun hemen arkasından uzandığını gördü.

Rich kendi kendine, "İyi değil," diye mırıldandı; ilk android gözlerini ona
kilitlerken gözleri yuvarlaktı.

Android tek kişiye doğru hücumuna başlamak üzere yere çömeldi.
trilyonlarca güçlü asimile insanlık dalgasını geride tutan post-insan.

Rich ona hiç şans vermedi. Güç alanını anında birkaç metre daralttı ve
milyonlarca ceset düşerek üstündeki yeni alçak tavana çarptı. Alanın içinden
geçmeyi başaran android aniden kendini tekrar dışarıda buldu, hücum eden
insanlığın sapkınlığı tarafından yutuldu, kalabalık onu sanki okyanus tarafından
geri kazanılan bir okyanus serpintisi damlasıymış gibi geri aldı.

"Aldous, bu partiyi dağıtmak üzere olduklarını söylerken şaka yapmıyorum,"
diye kekeledi Rich, sesi korku ve çaresizlikten titriyordu. Az önce son numaramı
kullandım dostum. Artık manyetik alanın altını kazabilecekler!"

"Endişelenmeyin," diye yanıtladı Aldous, Rich'e mevcut gerçeklikten birkaç
fersah uzaktaymış gibi görünen sakin bir ses tonuyla. "Kontrol bende. Android'ler
bir süreliğine temizlenecek. Yanında olmak."

Rich , başka bir şey yapabileceğim gibi değil, diye düşündü. Tamamen
hareketsiz durdu, manyetik alanını oluşturmaya devam ederken elleri uzanmıştı,
sinirliliği alnından ter akmasına neden oluyordu.

Nananının onu sakinleştirme çabalarına rağmen. Rich, Aldous'nun düz ses tonunu taklit ederek, "Bekleyin," dedi. "Bu bir çeşit yapay zekanın abartısız mizahı mı? Tanrım, Aldous. Sanırım haklısın. Sakıncası yoksa başparmaklarımı oynatacağım."

Hızla aşağıdan saldırıya dönüşen hava saldırısından dolayı yer sallanırken saniyeler geçiyordu. Androidler zaten Rich'in güç alanı altındaydı, dünya koruyucu çevrenin altında eziliyordu, androidler hızla adapte oldular ve Rich'i alanı daha da geriye çekmeye zorlama çabasıyla ana bilgisayara doğru daha da kazdılar. Rich, yerin altından yüklenen her androidin, manyetik alan bir kez daha geri çekildikten sonra hızla yok edileceğinin farkında olduğunu biliyordu ve kolektifin tekil amacı uğruna kendilerini feda etmeyi seçme kolaylığı karşısında dehşete düştü.

İlk androidler, etrafındaki çeşitli yerlerde aynı anda kollar ortaya çıkararak hızla etrafını sararak ilerlemeye başladı. Başkalarının da ana bilgisayarın diğer taraflarını da ihlal ettiğini ve korumayı daha fazla sürdürmek için tüm manyetik alanı birkaç metre daha geriye, neredeyse ayaklarına kadar çökertmesi gerektiğini ancak varsayabiliyordu. "Sevgili Tanrım, bu seni rahatlatamayacak kadar yakın olacak," dedi neredeyse nefes nefese.

Aldous aniden, "Richard, manyetik alanını devre dışı bırak," dedi. emretti.

"Emin misin?" Rich, etrafını saran ve Aldous'un yanlış hesap yapması durumunda metalin neredeyse anında kafasına çökeceğini göz önünde bulundurarak cevap verdi.

Aldous sakin bir tavırla, "Richard, korkacak hiçbir şeyin yok," diye yanıtladı. "Ayrıl." Güven bana."

Rich, ilk androidin kendi sınırları içinde Dünya'dan çıkmak için savaşmasını izlerken, başka seçeneği olmadığını fark etti. Gözlerini kapattı, yere diz çöktü ve gardını indirdi.

Manyetik alan azaldığı anda yerini ana bilgisayarın kendi manyetik koruması aldı; bu, Rich'in ürettiğinden çok daha güçlü bir güç alanıydı. Üzerine çöken milyonlarca bedeni yukarı ve aşağı doğru fırlatıp, onları uzaktan koyu gri bir mantar bulutu gibi görünen bir oluşum halinde dışarı fırlattı. Cesetler onlarca kilometre uzağa atıldı.

Rich göz kapaklarında güneş ışığını hissedebiliyordu, bu bir daha asla deneyimlemeyeceğinden emin olduğu bir duyguydu ve güneşte bir an daha hayat veren küreyi görmek için gözlerini açtı. Kulaktan kulağa gülümsedi.
"Aldous! Bu inanılmaz derecede saçmaydı! Aslında bu şeyi kazanabiliriz!"

Aldous, Rich'in kısa süreli umutluluğuna soğuk su serperek, "Korkarım kendini aşmamalısın, Richard," diye uyardı. "Bu yeni güçlere rağmen, androidleri uzun süre savuşturmamı sağlayacak deneyime sahip değilim."

"Ne demek istiyorsun?" Rich cevap verdi, ifadesi aniden bozuldu.
"Onları patlatmaya devam et!"

"Richard, saat bir yönüne bak."

Rich neredeyse dümdüz baktı. Güneşin sol tarafından parlak bir şekilde yansıdığı kahverengimsi bir nesne, bir parça sigara yanığı gibi gökyüzünde asılı duruyordu. kağıt.

"Görüyor musun?"

Tıpkı Aldous'un söylediği gibi bir bulut nesneyi kısmen kaplıyordu ama Rich önce onu seçti. "Anladım. Bu bir android gemisi, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Aldous. "En büyüklerinden biri ve bize doğru geliyor."

Zengin omuz silkti. "Teşekkür ederim Kaptan Belli. Bütün gemileri oraya doğru gidiyor biz. Bunu yapan şey ne..."

"Hayır, onun Dünya'ya doğru gittiğini kastetmiyorum. Demek istediğim, tam yörüngesini zaten hesapladım. Ayımızın üçte ikisi büyüklüğündeki o gemi doğrudan bize doğru geliyor Richard. Doğrudan Dünya'daki bu noktaya."

Rich'in hissettiği geçici rahatlamanın yerini anında o kadar ağır bir korku aldı ki, daha önce manyetik kubbesini kaplayan android kolektifinden daha ağır geliyordu.

"Beklemek. Yani... sen mi diyorsun ki—"

"Richard, çarpışma rotasına doğru gidiyor . Androidler işini şansa bırakmıyor. Ana bilgisayara saldıracaklar. Ben bile bu büyüklükteki bir nesneyi itemem."

"Ah hayır," diye fısıldadı Rich.

"Hata yapmayın, bu Dünya'yı yok edecek bir olay olacak. Üç milyar yıllık saltanatın ardından yaşamın son anlarını yaşıyoruz. Beş dakikadan az bir süre sonra her şey bitmiş olacak."

James adaya, "Bu yanıt kesinlikle kabul edilemez" diye yanıt verdi.

Aday, sempatik görünen bir ses tonuyla, "Anlıyorum," diye cevap verdi.
"Ama verecek başka cevabım yok."

"Senden ne haber?" James, geçmişte her zaman bir cevabı olan kişiye dönerek yapay zekaya sordu. "Seçeneklere ihtiyacımız var."

AI, "Kabul ediyorum" diye yanıtladı. Hala beyaz renkte parlayan ve porselen dolabın kısmen gizlediği kapıyı işaret etti. " Bunun onlardan biri olduğuna inanmıyorum ."

James başını salladı. "Anlaşılır bir şekilde. Ana bilgisayarla bağlantımız kesilirse, çıkışlar da neredeyse kesilecek demektir. Eğer geçmeye çalışırsak kalıplarımız muhtemelen yok olacak ve bundan emin olmamızın tek yolu birimizin bunu deneyip başarılı olup olmadığı veya..." bitirmeden önce bir an durakladı, ". ..ortadan kayboldu. Seni bilmem ama ben özellikle kendimi kobay olarak kullanma fikrinden hoşlanmıyorum."

"Peki ya aday?" diye sordu.

Odadaki üç adam da bu öneri karşısında şoka uğrayarak ona döndüler.
Hatta aday duvara doğru savunma amaçlı bir adım bile atıyor.

"HAYIR! The!" James karşılık verdi. "O bilinçli bir varlık..."

İçini çekti ve gözlerini devirdi. "Hayır, öyle demek istemedim, açıkçası."
Adaya döndü. "Hepimizin boyutu küçültüldü, ancak test ona simülasyondaki kodu değiştirme yeteneği veriyor. Eğer programın iç işleyişine bakabilirse, geçidin hala açık olup olmadığını belirleyebilir..."

Yapay zeka, "Ve eğer kilitliyse kilidini açabilir" diye fark etti.
James'e dönüp ona bakmadan önce başını salladı.
"Ah...özür dilerim" dedi ona.
Aday, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye araya girdi. "Ben sahibim sim için herhangi bir kod görmedim."
James adaya döndü. "Arabadan ışınladın, kapıyı kilitledin.
Kapıları açtılar ve bizi köprüden aşağı sürdüler. Eğer bunların hepsini yaptıysanız, kesinlikle-"
"Ama yapmadım ! Aday, "Ben bunları yapmadım" diye yanıtladı. "Hepsi buydu Kontrol ediliyordum... Kontrol ediliyordum."
"Ne demek istiyorsun?" AI sordu, gözleri kısıldı, merak uyandırdı.
"Kim tarafından kontrol ediliyor?"
Aday, "Ziyaretçim, yabancı" diye yanıtladı.
"Bu nasıl oldu?" Thel şüpheyle sordu. "Bu sözde yabancı, hiçbirimiz onu görmeden sim'e nasıl sızdı?" Adaya döndü. "Peki seninle ne zaman konuştu? Kali'nin sana bir simülasyonda olduğunu söylemesinden önce mi sonra mı?

Aday, "Sonra" diye yanıtladı. "Kali'den uzaklaşmak için çaresizce yataktan kalktım. Niyetim açık olan herhangi bir yere gidip kafamı boşaltmaktı. Arabama doğru indim ama zemin kata ulaştığımda yağmurun altında duran bir yabancı yolumu kapatıyordu. Beni beklediğini hemen anladım - onda gerçek olmayan bir şeyler vardı - ve Kali'den korktuğumdan daha çok ondan korkmaya başladım. Asansör simgesini burgu gözlüklerimde denedim ama işe yaramadı ve sonra tekrar dışarı baktığımda... yabancı dünyayı durdurmuştu."

"Durdurdun mu?" Kafası karışmış bir halde tepki gösterdi.

Aday başını salladı. "Evet. Yağmur olduğu yerde donmuştu. Hiç ses yoktu. Yüzünü göremiyordum, karanlıkta gizlenmişti ama kaçamayacağımı biliyordum. O bekledi, ben de yanına gittim."

"O sana ne söyledi?" AI sordu.

"Bana üç kişiyle buluşacağımı söyledi." Aday Thel'e döndü. "Önce bir kadınla tanışacağımı ve o kadının beni iki erkekle tanıştıracaklarını söyledi." Yapay zekaya döndü "Bana iyi insanlar olduğunuzu ama bana yalan söyleyeceğinizi söyledi. Yalanın bir sınavın parçası olduğunu ve üçünüz de beni incitmeyecek olsanız da, sizin yapacağınıza inanıyormuş gibi davranmamın önemli olduğunu söyledi. Bana, üçünüz daha büyük bir iyiliğe hizmet ettiğinizi düşündüğünüz için yalan söylüyor olsanız da, benim gerçek iyiliğe hizmet etmek için size yalan söylemek zorunda kalacağımı söyledi . Amacının... daha yüksek olduğunu defalarca söyledi.

"Peki o neydi?" James sordu. "Daha yüksek bir amaç mı?"

Aday James'le göz göze geldi. "İkinizin simülasyonun dışındaki gerçekliği yok etmenizi, gerçek evreni yok etmenizi önlemek için."

Planck platformu Evren 1'e göz kırptı ve Djanet ile Old-timer kendilerini bir kez daha uzayın uçsuz bucaksız boşluğunda bulduklarında buna eşlik eden dalgalanma zar zor fark edildi. Yanlarından geçen android donanması, milyonlarca kilometre uzakta, soluk mavi bir yıldızdan ibaret olan Dünya'yı kuşatıyordu. Ancak kolektifin, süper kütleli bir kara deliğin etrafında dönen bir galaksi gibi Dünya çevresinde yörüngede döndüğü, bireysel gemilerin güneş ışığını bir kum fırtınası gibi yansıttığı, küçük kum parçacıklarının görünüşte bir duvar oluşturduğu görülebiliyordu.

Eski zaman, Dünya ile iletişimi açmak için hiç vakit kaybetmedi. "Daniella mı? Beni duyuyor musun?"

"Craig mi?" akıllarındaki çatırdayan, statik bir bağlantı aracılığıyla sordu gözler. "Neredesin?"

Eski zaman bu tür bir durumu daha önce de deneyimlemişti; Bu sefer sonucun farklı olacağından emin olun.

"Daniella, neler olduğunun farkında mısın?"

"Androidler yine saldırıyor" diye yanıtladı. "Her yere yağmur yağıyor; gökyüzünün yarısı onlarla kapkara. Ama henüz hiçbiri çiftliğin yakınına gelmedi."

Yaşlı adam rahatlayarak elini göğsüne götürdü. "Tanrıya şükür."

"Craig, James nerede? AI nerede? Neden durmuyorlar Bu?"

"Bilmiyoruz," diye yanıtladı İhtiyar. "Ortadan kayboldular. Zengin çabılıyor ana bilgisayarı korumak için."

"Zengin? Kendi başına? Aman Tanrım. Ölecek!"

İhtiyar'ın gözleri, Daniella'nın söylediklerini İhtiyar'ın ifadesinden okuyabilen Djanet'e kaydı. Dudakları gergin, endişeli bir ifadeye büründü.

"Daniella, burada Djanet'le birlikteyim. Şimdi onu sohbete ekliyorum. Seni gezegenden çıkarmalıyız."

"Ama nereye gidebilirim?" Daniella sordu. "Çiftlik evi herkesin evi gibi bir uzay gemisine dönüşemez. İnternet düzgün çalışmıyor, bu yüzden hiçbir şey inşa edemiyorum." Korkusu ve hayal kırıklığı sesini bastırıyordu. "Craig, neredesin?"

"Uzaydayım," diye çaresiz bir ses tonuyla yanıtladı.

Daniella gökyüzüne baktı ve bir anlığına gözlerini kapattı. "Öyle güvende misin?"

"Şimdilik," diye onayladı İhtiyar. Başını kaldırıp Djanet'e baktı. "Bak Daniella, sana biraz yardım getirebilirim."

"Bana yardım ister misin?" Daniella tepki gösterdi. "Senden ne haber?"

"Şu anda geri dönemem. Yapmam gereken bir şey var - yalnızca benim yapabileceğim bir şey."

"Craig!" diye bağırdı Daniella. "Bunu bir daha yapmayacağına dair bana söz vermiştin..."

"Daniella, dinle beni!" Yaşlı adam da bağırdı. "Seni seviyorum ama bunu yapabilecek tek kişi benim! Herkesin hayatı tehlikede! Eğer bunu yapmazsam çoktan ölmüşsün demektir, anlıyor musun? Herkes öldü; androidler de dahil!" Başını kaldırıp Djanet'e baktı. "Djanet seni almaya geliyor. Yüzeyden çıkmaya yardım edecek."

"Bu onun da ölmesine neden olur!" Daniella karşılık verdi.

"Hayır, olmayacak," diye araya girdi Djanet. "İkimizin şanssı bir kişiden daha fazla."

Daniella kesin bir dille, "Craig, onun gelmesine izin verme," dedi. "O zaten güvende. Ona izin veremem..."

"Bununla tek başına yüzleşmene izin veremem," diye yanıtladı Old-timer. "Ben orada olamam ama Djanet olabilir."

"Craig, yapma..."

"Daniella," Djanet onun sözünü kesti. "Bunu bencilce yapmıyorum. Geri kalanımızı kurtarmak için yapması gerekeni yapabilsin diye yapıyorum bunu. Senin ekstra gözlerin olabilirim. Arkanı kollayacağım."

Daniella öfkeyle nefes verdi ve dişlerini gıcırdatmaya başladı. Sonra, mavi gökyüzünden geriye kalanların üzerinde, topraklarının eteklerine doğru düşen, paraşütçüye benzeyen, siyah bir silüet olan yalnız bir figür gördü. "Oh hayır. Buradalar."

"Saklanmalısın," diye tepki gösterdi İhtiyar, kalbi hızla çarparak.

"Djanet, eğer geliyorsan şimdi gelsen iyi olur," dedi Daniella, açıktan dışarı fırlayıp evinin doğu duvarının arkasına saklanırken sesini alçak tutarak, gözlerini pencereden ayırmamak için boynunu uzattı. yalnız android. Android'in gövdesi yere düştüğünde ayak tabanlarındaki darbenin titreşimini hissetti ama o, tarladaki uzun otların arkasında kayboldu. Bir saniye sonra gözünün ucuyla, ilkine çok benzer bir yörüngede gökten düşen başka bir cisim takıldı. "Çünkü burada en fazla birkaç dakikam var."

Yaşlı adamın hırıltısı bilinçdışına baktığında geri geldi android. "Bize biraz yer açmak için manyetik alanı devre dışı bırakacağım. Mesafenı koru. Bu çirkin pislik parçasını uyandırdığımda mutlu olmayacak."

Janet başını salladı. "Tamam aşkım." Manyetik kozasını hazırlık aşamasına geçirdi.

Eski zamanlayıcı Planck platformunun manyetik alanını devre dışı bıraktı. Djanet birkaç metre ötede süzülürken, Old-timer bilinçsiz bedenın üzerinde çömelmiş halde kaldı. Elini metal sandığın üzerine koydu. Bir saniye

daha sonra vücuda hızlı bir manyetik enerji göndererek yaratığı anında hayata döndürdü. Eli İhtiyar'ın boğazını kavramak için uzanmadan önce gözleri kocaman açıldı. Bundan bir saniye sonra android dayanılmaz bir acıyla çığlık attı.

Djanet, Old-timer'ın androidin saldırganlığına verdiği şiddetli tepkiyi izlerken nefesi kesildi. Bir anda, Old-timer'ın yeni bedeninin kontrol ettiği ve gövdesinden açılan düzinelerce filizin vücudu kazığa saplandı ve hepsi aynı anda öldürmeye giden bir kobra ordusu gibi saldırdı. Dallardan biri androidin boynunun arkasına bir çivi gibi saplanmış ve yapay beynine sıkışmıştı.

Sonunda Old-timer platformun üzerinde süzülerek ayağa kalktı, dallar androidin pek çok yerine saplanmıştı ve bir kukla gibi görünüyordu - ve Old-timer onun kuklacısıydı. "Artık güvende" dedi Djanet'e. "Kontrol bende ve onunla bir iletişim hattı açtım. Kolektife erişimim var.

Djanet'in ağzı bir anlığına açık kaldı, sonra sordu: "Nasıl? BEN bilmiyordum..."

Old-timer, "Bu, bedenimi tasarlarken James'in önerdiği bir özellik" diye yanıtladı. "Uzantılar, bilgisayarlı herhangi bir şeyle iletişim kurmak için nano ölçekte bağlanabilir. İşe yarar."

Djanet, "Bu çocuk her şeyi düşünüyor" dedi. Sonra James'in ortadan kaybolduğu gerçeğini düşündü. "Genellikle," diye düzeltti. "Peki bu bizi nereye bırakıyor?"

"Daniella, bana güncel bir bilgi verebilir misin?" Yaşlı adam karısına sordu zihinlerinin göz bağlantısı aracılığıyla.

"Eve doğru ilerliyorlar. Kendimi eskiye kilitleyeceğim fırtına sığınağı."

"Tamam," diye yanıtladı Eski zaman. "Djanet yolda. Daniella, seni seviyorum. Güvende kal."

"Ben de seni seviyorum." Şimdi sessizce gideceğim. İletişim sinyallerini takip edecekler. Djanet, kışını buraya indir," diye yanıtladı Daniella, ana caddeden birkaç metre uzaktaki gizli girişe doğru koşmadan önce.
ev.

Yaşlı adam karısının müstakbel kurtarıcısına döndü. "Djanet, bir android ana gemisi var, ona İnşaatçı diyorlar . Asimile ettikleri insanların bedenlerini burada inşa ediyorlar. Biz de oraya gidiyoruz."

"Bunu buldun..." diye tepki verdi, androidin kafasını işaret ederek, "... onun beynine bağlanarak mı?"

İhtiyar sanki cevap çok açıkmiş gibi omuz silkti. "Elbette. Seninki ve benim beynim şu anda zihin gözüyle birbirine bağlı. Temelde aynı şey."

"Beynime bir filiz sokmaman dışında..."

"Bu biraz alışılmışın dışında bir şey" diye itiraf etti, "ama durum biraz

Geleneklere uymayan."

"Dünya en az yirmi dakika uzakta," diye belirtti Djanet, "ve Daniella sadece birkaç dakikasının kaldığını söylüyor. Bu yüzden..."

Yaşlı adam ona Planck'a gitmesini işaret etti. Tereddütünü fark ettiğinde, "Güvenli," diye ona güvence verdi. "Sinir sisteminin kontrolü tamamen bende. Eğer merak ediyorsan adı Anisim."

"Ben değildim," diye yanıtladı Djanet, ikilinin korkunç gösterisinden sadece birkaç santim ötede, platformun üzerinde süzülürken. "O adama gerçekten kancayı taktın, öyle mi?"

Eski zamanlayıcı onun kara mizahını görmezden geldi ve manyetik alanı yeniden devreye soktu. "Bize destek sağlamak için Planck'ı kullanacağız. Bizi rastgele bir paralel evrene götürecek ve bir saniye sonra Dünya'nın yörüngesinin yakınına geri döndürecek. Oradan İnşaatçıya gideceğim ve Daniella'ya ulaşıp çok geç olmadan onun yüzeyden çıkmasına yardım etmek sana kalmış."

"Onu nereye götüreceğim?" Janet sordu. "Daniella'nın iyi bir noktası vardı. Hiçbir yer güvenli değil."

"Onu yüzeyden kaldır yeter," diye yanıtladı İhtiyar. "Bundan sonra onu nereye götüreceğimi düşün. Eğer halihazırda kuşatma altında değilse Venüs bir seçenektir." Ciddi bir şekilde gözlerini ona kilitledi. "Djanet, sana güveniyorum."

"Ben de sana güveniyorum" diye yanıtladı.

Eski zaman anlayışla başını salladı. Haklıydı: Herkes ona güveniyordu. Kendisinin Evren 332'deki aynı konumda olan versiyonunu düşündü... Onun bu versiyonu başarısız olmuştu. Bunun burada olmasına izin veremem. Yapmayacağım. Tekrar olmasın.

"Tamam aşkım. "Hazır?" sonunda dedi.

Djanet başını salladı ve gergin bir beklentiyle alt dudağını ısırıldı. "Hiç olmadığım kadar hazırım."

"O zaman şunu yapalım."

Bir saniye sonra ortadan kayboldular.

Aldous, zihin-göz bağlantısı yoluyla, "Richard, gösterdiğin cesarete hayranım," yorumunu yaptı. "Ana bilgisayarı, operatörün konumunu kontrol altına almama yetecek kadar uzun süre korudun, ama bu başarıya rağmen, androidler yeniden toplanırken bu anı kaçırmaya ayırmanı bekliyordum."

Rich, "Bu enayilerden milyarlarca var" diye yanıtladı; tsunami benzeri bir dalga halinde yeniden bir araya gelen kolektif bedenlere bakarken midesi bulanıyordu. "Saldırıları tam buraya yoğunlaştırıyorlar. Daha önce onların içinden geçmeyi denedim ama o zaman tüm gezegeni çevreliyorlardı. Bunu atlatmaya çalışmanın ne olacağıyla karşılaştırıldığında bu bir piknikti. Rich bitkin bir halde yere oturdu. "Kabul edelim. Ben de tıpkı senin olacağın gibi, bir kapı çivisi kadar ölüyüm.

Aldous, "Bugün ölmeyi planlamıyorum, Richard," diye yanıtladı, "ve "Sen de yapmamalısın."

Bu sözler Rich'in kaşının kalkmasına neden oldu. "Şu an benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, aslında kalmayı seçtiğine sevindim. Katılıyorum, kendi başına kaçma şansın çok düşük veya hiç olmazdı. Ama eğer benimle kalırsan hayatta kalma şansının yüzde 100 olduğunu sana söylemekten mutluluk duyuyorum. Bunu da atlatacağız ."

Rich, "Bekle bir saniye," diye yanıtladı ve dizlerinin üzerinde doğruldu. "Bunların Dünya'daki yaşamın son dakikaları olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bunlar. O android gemisinin yüzeye çarpması ana bilgisayar yok edecek ve gezegene, dünyanın her köşesindeki tüm yaşamı yok edecek bir şok dalgası gönderecek."

"Öyleyse nasıl-"

Aldous sakın bir tavırla, "Bana güvenin," diye yanıt verdi. "Bu bende var. Bu arada ailenizle iletişime geçmenizi öneririm. Ana bilgisayar çöktüğünde tüm uzun menzilli iletişim sonlandırılacak."

"Peki ya ailen?" Zengin sordu.

"Düzenlemeler yapıldı. Şu anda odak noktam iletişim kurmak James ve Yapay Zeka"

Rich'in gözleri büyüdü. "Onlar yaşıyor mu?"

"Bunu henüz doğrulayamıyorum ama içinde bulundukları sim'in yerini tespit ettim ve şimdi hala çalışıyor. Çekirdek kalıpları bir tuzak kapısı koduyla kesilmiş, ancak hâlâ bu kodla çalışıyor olma ihtimalleri var."

"Onları dışarı çıkarabilir misin?"

"Üzerinde çalışıyorum. Ailenle iletişime geç Richard. Bu senin sonun olabilir şans."

Rich, artan android vücut dalgasına döndüğünde nefes nefese bir şekilde başını salladı. Sanki İncil'deki boyutların bile ötesinde şeytani bir uzantı, Tanrı'ninkine benzeyen bir el, post-insanlığı bir böcek gibi tokatlayıp onu sonsuza dek ezmeye hazırdı. Karanlık vücut bulutu çoktan güneşin üzerinden geçiyordu, Rich'in üzerinde durduğu toprağın üzerine kötü bir gölge gönderiyordu, sıcaklık fark edilir derecede düşüyor ve omurgasından aşağıya bir ürperti gönderiyordu. "Tamam," diye yanıtladı Rich.

"Zengin!" Djanet aniden zihninin gözüyle bağırırdı. "Sen hala —"

"Djanet! Hayattasın!"

"Sen de öyle!"

"Neredesin?"

"Eski Zamanlayıcı'ya Daniella'yı yüzeyden çıkarmaya yardım edeceğime söz verdim. Senden ne haber?"

"Bekle... kasıtlı olarak yüzeye mi iniyorsun?" Rich dehşete düşmüş bir halde tepki gösterdi.

"Evet biliyorum adrenalin bağımlısı, değil mi?"

Rich kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır, hayır, esrarkeş bu sefer komik değil! Bu seni öldürtecek! Djanet, androidler gemilerinden biriyle gezegene saldırmak üzereler. Beni dikkatle dinle. Bu olduğunda yüzeyde olamazsın ! Anlıyor musunuz?"

Djanet, Rich'in bahsettiği geminin yüzeye doğru hareket ettiğini görebiliyordu. Bunun bir kamikaze görevi olduğunu fark etmemişti. "Emin misin?" diye sordu hayretle.

"Aldous ana bilgisayarın kontrolünü elinde tutuyor. Operatör konumunda. Yörüngelerini ve hızlarını hesapladı ve bu konuda hiç şüphe yok. Bize ve ana bilgisayarın sıfır noktasına çarpacaklar!"

"O zaman oradan çıkmalısın—"

"Aldous güvende olduğuma dair bana güvence verdi. Onun bile garantisi yok. Bak, benim için endişelenme. Sen ve Daniella için endişelen!"

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu
San Antonio'nun üzerindeki atmosfer.

"Aldous, çarpışmaya ne kadar kaldı?" Zengin sordu.

"Üç dakika elli bir saniye."

"Bunu kopyaladın mı?" Rich, Djanet'e sordu.

"Yaptım," diye yanıtladı Djanet, yüzeye doğru hızla ilerlerken hızlanarak. "Bu başka bir yakın olay olacak."

Rich, "Her zamanki gibi," diye yanıtladı. "Bunu başka şekilde nasıl yapacağımızı bildiğimizi sanmıyorum."

"Evreni yok etmek mi?" James tepki verdi, gözlerini devirme dürtüsüne karşı koyarken içini çekti. "Bu onu kesinleştiriyor."

"Nasıl yani?" AI yanıtladı.

"Ciddi misin?" James cevap verdi. "1. Bozuk bir plak gibi ses çıkarıyor. 'Gelecekte korkmak' onun mantrasıdır, dünyayı birbiri ardına asimile etme bahanesidir."

Yapay zeka, "Belki ama bu yine de yabancının bizi öldürme konusundaki isteksizliğini açıklamıyor" diye belirtti. "Bizi yok etmekle hiçbir sorunum olmaz ve öyle görünüyor ki adayın bahsettiği bu yabancının tam olarak bunu yapma gücü kesinlikle vardı."

"Ah... merhaba?" Thel içeri girdi. "Durumu yanlış okumuyorsam, şu anda zaten ölü sayılırız. Ana bilgisayardayız, kaçamayız ve Dünya da androidlerin elinde. Ve eğer Dünya'yı ele geçirirlerse ana bilgisayarları ellerinde tutmaları için hiçbir neden kalmayacak."

James, "Kendisine son derece güveniyor ve kabul edelim ki öyle de olmalı" dedi. katma. "Bizi öldürmesine gerek yoktu."

"Peki ya Kali aracılığıyla bizimle konuşan varlığa ne demeli?" AI arkadaşlarına hatırlattı. "Neden bizi iyileştirsin? Peki James hakkında evrenin güzelliğinin onun içinde olduğu konusunda ne söyledi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Thel. "Garip, alaycı bir flört mü? Ya da belki James'i ganimet olarak tutmak istiyordur. Sonuçta yaşayan en akıllı adam o.

Belki de zekasını sömürebilmek için korumak istiyordur."

"Hangi sona?" AI karşı çıktı. "Onun görevi oldukça açık bir şekilde insanlığın teknolojik olarak ilerlemesini engellemektir. Hem James'i hem de adayı ve beni ortadan kaldırmak onun çıkarınadır."

"Bizi tuzağa düşürdüyseniz hayır," diye yanıtladı James, "ya da bunu yaptığını düşünüyorsan."

"Düşünüyor?" Thel tepki gösterdi. "Kaçabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Bakın, 1, ana sinir modellerimizi ana bilgisayardan ayırarak bizi burada küçülttü," diye açıkladı James, "ama yapay zeka ile operatörün konumunu kontrol edebildiğim kısa sürede, beklenmedik durumları devreye sokmayı başardım." yer."

"Ne tür beklenmedik durumlar?" AI şaşkınlıkla sordu.

"Örneğin, eski zamanlardan biri. Yeni bedeni sim ile bağlantı kurabiliyor ve kalıplarımızın kaçması için bir köprü oluşturabiliyor ama bu ona bir mesaj iletmenin bir yolunu bulmamız gerektiği anlamına geliyor."

Thel, "Eh, bu bir sorun," diye belirtti. "Nasıl gidiyoruz dışarıyla temas kurmak için..."

"James Keats, bu Aldous Gibson," diye bir ses birdenbire simülasyonun içine girdi, sanki zihinlerinin gözleri aracılığıyla bir bağlantı varmış gibi onlarla kolayca konuşarak üçlüyü olduğu yerde durdurdu. "Beni duyabiliyor musun?"

"Aldous!" James şaşkınlıkla bağırdı. "Bu gerçekten sen misin?"

"Neler oluyor?" diye sordu aday, sesi duyamayarak.

Thel, "Umarım yardım edersin," diye açıkladı.

Aldous, "Operatör pozisyonunu devraldım" diye bilgilendirdi onları. "Android kolektifine karşı direnişe liderlik ediyorum, ancak zaman ve dürüstlük adına, size şunu söylemeliyim ki, onları daha fazla savuşturamayacağım. En büyük gemilerinden biri ana sistemle çarpışma rotasında. Çarpmaya yalnızca üç dakika kaldı."

James, "Onları durdurabilirim" dedi. "Aldous, beni oradan çıkarabilir misin? buraya getir ve kontrolü bana geri ver..."

"Korkarım hayır James. Sizi bedenlerinizden ayırmaktan ve temel kalıplarınızı sim'e hapsetmekten sorumlu olan kişi, o kadar şifrelenmiş bir tuzak kapısı kodu kullanmış ki, ana bilgisayarın işlem gücü elimde olsa bile, onu kalan sürede kıramam. . Korkarım bu savaşı kaybedeceğiz."

James gözlerini kapatırken eli alnına gitti.
Aldous'un korkunç tahmininin sonuçları dayanılamayacak kadar bunaltıcıydı.

Aldous, " Ancak umut var " diye devam etti. "Sıfır noktasından elle taşıyabileceğim kadar küçük bir katı hal çekirdeği oluşturmayı başardım, ancak sim'i içerecek kadar işleme kapasitesine sahip. Konuştuğumuz sırada sim'i ana bilgisayardan çekirdeğe aktarıyorum."

"Yeterli zaman var mı?" AI sordu.

Aldous, "Evet, zar zor da olsa kendime güveniyorum" diye onayladı. "Seni dışarı çıkaracağım orada hayatta."

"Tamam," diye yanıtladı James. "Aldous, ana bilgisayar yok edildiğinde iletişimimizi kaybedeceğiz. O zamandan önce Eski Zamanlı Craig Emilson'a ulaşmalısın. Bizi buradan çıkarıp bedenlerimize geri döndürmenin anahtarı o. Anlıyor musunuz?"

Aldous, "Ona ulaşmak için elimden geleni yapacağım," diye yanıtladı. "Yanında olmak."

"Aldous," diye söze başladı James vurgulayarak, "Bizi buradan çıkarabilecek tek kişi Craig. Eğer onu bulamazsan burada kalıcı olarak mahsur kalabiliriz."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Aldous. "Yanında olmak."

otuz

Eski zaman, android ana gemisine (İnşacı) yaklaştığında ve android kolektifindeki diğer gemilerin herhangi birinden daha büyük olan bir yapıya hayret ederken hayranlıktan kendini alamadı. Genel şekli dikdörtgendi ama yüzeye yaklaştıkça tasarımdaki rastgeleliği görmek daha kolay oluyordu. Geminin kendisi bir beyni andırıyor gibi görünüyordu, ancak nöronlar muhafazanın dışına uzanıyor ve sanki tüm gemi organik, büyüyen ve genişlemeye devam eden bir şeymiş gibi mantıklı görünmeyen desenlerle gövdeden yılan gibi kıvrılıyordu. her geçen gün daha da ileriye kıvrılarak, tuhaf parmakları daha fazlasına uzanıyor ve

kaplanacak daha fazla alan.

"İşte bu," dedi Anisim, İnşaatçı'ya doğru uçarken gönülsüzce , İhtiyar'ın dalları hâlâ vücudunda gömülüydü, en kötü saldırı kafatasının tabanına saplanmış olandı. Acı Anisim için dayanılmazdı ama o kadar dayanılmaz bir acıydı ki, Eski Zaman'a en ufak bir şekilde bile itaatsizlik etmemeye karar vermişti çünkü post-insan, Anisim'in rahatsızlığını yaratma yeteneğini zaten binlerce kez göstermişti.

daha kötüsü.

"Arkadaşlarım nerede çoğaltılacak?" Eski zaman talep etti.

"Yerlerini bulmak kolay olacak," diye yanıtladı Anisim, iletişimleri tamamen telepatik olduğundan dudakları hareket etmiyordu, "ama sıkı kurallar var.

çoğaltıcı sistemine yerleşik güvenlik. Yeni kopyalar, eğitim için programlanana kadar uyandırılmayacaklar. Seni içeri sokmak için orada çalışan ve bilgisayar sistemlerini geçersiz kılacak birine ihtiyacın olacak."

"Birini tanısan iyi olur oğlum," diye hırladı Old-timer yanıt olarak.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Anisim, birbiriyle çelişen ve kendinden şüphe duymaya neden olan bir düşünce seli. "Onunla kısa bir süreliğine çıktım ama o kopyalayıcıya atandı. Seni ona götüreceğim."

"Bu yeterli," diye yanıtladı İhtiyar. Yakın zamanda yakından karşılaştığı Europa'nın donmuş yüzeyini hatırlatan yekpare gövdenin yüzeyine yaklaştıklarında, sayısız android ile görsel temas kurmaya başladılar. ters yönde uçuyorlardı. Kalabalığın meraklı gözleri İhtiyar'ı tedirgin ediyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu ihtiyatlı bir tavırla. "Kitlemel göç ne durumda?"

Anisim acı dolu bir sesle, "Dünya'ya doğru gidiyorlar," diye yanıtladı. "O kadar bir amacımız varmış gibi davrandıkça bizi görmezden gelecekler."

Old-timer, android üstüne androidle göz teması kurarken, "Artık bizi görmezden gelmiyorlar," diye gözlemledi; karşılık verdikleri ifadelerin her biri şüpheyle doluydu.

Anisim aralarındaki zihinsel bağlantı aracılığıyla, "Sadece merak ediyorlar," diye yanıtladı. "Onlar Dünya'yı asimile etmek için gönderildiler ama ikimiz trafiğin akışına karşı hareket ediyoruz. Neden önemli olduğumuzu, neden özel olduğumuzu merak ediyorlar. Kolektifin üyeleri nadiren özeldir. Sadece gözlerinin içine bakmayın. Görünüşe göre bir amacın var."

"Bu sorun değil" diye yanıtladı İhtiyar. "Siz beni ürpertiyorsunuz."

Gövdenin geniş açıklıklarından birinin içine uçtular ve geminin içindeki podyumlardan ve tuhaf mimariden oluşan sonsuz gibi görünen iç labirente girdiler.

"Eski aşkınız nerede?"

"Çok uzak değil," diye yanıtladı Anisim. "Dinle, onu çok az tanıyorum, tamam mı? Gittik Bir kere dışarı çıktığımda işler pek iyi gitmedi."

"Neden?"

"Çocuk istediğini açıkça belli etti."

"Çocuklar? "Eski zaman onu içselleştiremediği için yüksek sesle haykırdı şok. "Androidler üreyebilir mi? Çocuklarınız var mı?"

"Evet. Birçoğumuz. Çoğumuz aslında. Ben sadece... hazır değilim.

İnşaatçının derinliklerine doğru ilerlemeye devam ederken, ihtiyar bir anlığına sessiz kaldı, şaşkına dönmüştü . "Robotların bebek sahibi olması. Tuhaf, Anisim. Gerçekten çok tuhaf." Bir an duraksadı ve bu düşüncenin sapkınlığını aklından atmaya çalıştı, sonra ekledi: "İlk buluşmada çocuk yetiştirmesi de tuhaf."

"Doğruyu biliyorum?" Anisim yorumladı.

"Sadece odaklanmaya devam et."

"Odaklandım," diye yanıtladı Anisim, kafatasının arkasındaki ağrı o anda orada olmamayı imkansız hale getiriyordu, "sadece bak, lütfen ona zarar verme."

"Yapmam gerekeni yapacağım," diye ısrarla ısrar eden Old-timer, bu isteği görmezden gelerek, bedeli ne olursa olsun Evren 332'nin son hayatta kalanlarını kurtarma kararlılığındaydı.

"Sadece anne olmak istiyor..."

"Kapa çeneni, Anisim, yoksa seni sustururum," diye emretti İhtiyar. "Almak ben ona."

"Evet efendim," diye yanıtladı android uysal bir tavırla, geminin kovan benzeri iç işleyişine, androidlerin bariz bir şekilde yerleştikleri bölgeye doğru ilerlerken.

Geniş, çirkin, bükülmüş bir metal tüpten çıkıp en çılgın rüyalarında var olduğunu hayal bile edemeyeceği bir yere, özellikle de korkunç geminin karnının derinliklerinde olmayan bir yere çıktıklarında yaşlı adamın ağzı huşu içinde açıldı.

Eski Zamanlı, ondan önce, ormanların kilometrelerce yayıldığı, nehir benzeri derelerin aktığı ve park ve bahçelerin cennet gibi, muhteşem, sakın bir manzarayla noktalandığı, simüle edilmiş olsun ya da olmasın kararı - dünyayı - gördü. Ona Dünya'nın modern mimarisini hatırlatan binalar, simüle edilmiş güneş ışığıyla tamamlanan, simüle edilmiş mavi bir gökyüzüne doğru uzanan dev gökdelenler vardı.

"Ne oluyor..." diye fısıldadı ihtiyar.

Anisim, İhtiyar'a, "Onun adresine bir rota belirledim," diye bilgi verdi.

Yaşlı adam yaşadığı şoktan kurtulmak için çok çalıştı. "O yaşıyor yalnız?"

"Evet düşünüyorum. Onunla birkaç yıl önce çıktım. Onu kontrol etmedim."

Eski zaman, simüle edilmiş Dünya benzeri ortama doğru uçmaya devam ederken rüzgarın teninde patladığını hissetmeye başladı. Sesi havanın taşıyacağını fark ettiğinde ağzını kullanarak "Burada bir atmosfer var" diye gözlemledi.

"Evet" diye yanıtladı Anisim, "tabii ki." Biz hala insanız. Birbirimizle sadece zihinsel bağlantılar yoluyla değil, sözlerimizle de konuşabilmek istiyoruz. Canlı müzik dinlemek, ağaçlarda kuş sesi duymak istiyoruz —"

"Bu çok sapkınlık" dedi Old-timer üst dudağını bükerek. "Bu kaba bir Gerçeğin taklidi."

Anisim, "Bu şekilde yaşamak zorundayız " diye yanıt verdi. "Başka seçeneğimiz yok. Eğer yapabilseydik hepimiz hala Dünya'da olurduk."

"Hâlâ Dünya'da mısınız?" Yaşlı adam dedi ki, kaşları eskisinden daha sert örülüyor durmadan. "Yani senin Dünya versiyonunu mu kastediyorsun? Ana gezegenleriniz?"

"Ev gezegenleri mi?" Anisim tepki gösterdi. "Ben Dünyalıyım dostum. ben bir Dünyalı, tıpkı senin gibi. Ukrayna'da doğdum.

Eski zamanlayıcı onları durmaya zorladı. Android'in ana gemisinin göbeğindeki iki gökdelenin ortasında, ılık meltemde süzülüyorlardı.

"Bir saniye burada bekle. Ukraynalı mısın? Rusya'nın yanında Ukrayna gibi mi?"

Anisim başını salladı ama irkildi; kafatasının arkasındaki filizin ağrısı, bu hareketi onaylamak için ağzını hareket ettirirken şimdiye kadar yaşadığı en kötü baş ağrısı nedeniyle gözlerinin bir anlığına kapanmasına neden oldu. "Evet. Ben de tıpkı senin gibi insanım."

Yaşlı adam aniden gerçeği anladı. "Tanrım. James haklıydı. Hepinizin insan gibi görünmesinin nedeni paralel Dünyalardan olmanızdır."

"Doğru" diye yanıtladı Anisim. "Uzun zamandır bu işin içindeyiz. Bizim Görev evreni kurtarmak dostum. Biz iyi adamlarız, sana yemin ederim."

Anisim'e dik dik bakarken yaşlı adamın dudağı tekrar kıvrıldı ama öylece kaldı. Konuşmayan.

Anisim, hayret verici açıklamasını şöyle devam ettirmeye cesaret etti: daha da çarpıcıydı. "Misyonumuz insanlığı kendisinden kurtarmaktır."

Djanet, Daniella ve Old-timer'ın paylaştığı çiftlik evinin bir düzine metre yukarısında ve biraz güneyinde durdu; bir yandan eski yapıyı yağmalıyormuş gibi görünen, bir yandan da insan yaşamına dair işaretler (insan yaşamı) ararken içerideki gölgeli figürleri görebilecek kadar yakında durdu. asimile olmak.

"Eski adam, beni duyuyor musun?" Djanet, manyetik alanını devre dışı bırakıp yavaşça yere doğru süzülmesine izin verirken, toprakla temas ederken alçakta çömelip, kendisini androidlerin gözlerinden gizlemek için uzun çalılıarın arkasına eğilirken, zihninin gözünün üzerinden fısıldadı.

"Seni okudum." Old-timer hızla ve heyecanla araya girdi. "Onu yakaladın mı?"

"Henüz değil. Her ihtimale karşı onunla henüz iletişim kurmak istemiyorum iletişim sinyallerini tarıyorlar; bu onun konumunu açığa vurur."

"Şimdi benimle konuşursan seninkini ele veririz," diye belirtti Old-timer.

"Riske girmek zorunda kaldım. Daniella'nın fırtına sığınağının nerede olduğunu bilmiyorum hakkında konuşuyoruz.

"Evden kırk adım kadar uzakta, doğuda. Günün bu saatinde büyük meşenin gölgesi altında olması gerekir."

Djanet başını sola, çok eski bir zamanın kalıntısı olan büyük meşe ağacına çevirdi; bu ağaç, 3. Dünya Savaşı'ndan kalma bir ağaçtı. Djanet'in aklına Eski Zamanlı'nın etrafını geçmişe ait eserlerle kuşattığı geldi; sanki

savaştığı savaşın ve sonrasında ortaya çıkan insan sonrası dünyanın anısını silmeye çalıştı. Onun Craig Emilson değil , Eski zamanlardan biri olmak için ne kadar çaba harcadığı daha önce hiç aklına gelmemiştir . Onun ruhunu, geçmişinden kaçan, araziye dolduran bir adamın ruhunu hissettiğinde, bu içgörü onun için çok büyüktü; çiftlik Eski zamanlardan kalmaydı .

"Görüyorum" diye yanıtladı Djanet, gölgeli alana doğru koşmaya başlarken Eski zaman anlatmıştı.

"Dikkatli ol," diye uyardı İhtiyar. "Eğer orada yakalanırsan çıkış yolu yoktur."

"Bunu bulmaları konusunda endişelenmemize gerek olduğunu düşünmüyorum ," diye yanıtladı Djanet, sığınağın zeminle aynı hizadaki kapılarını bulduğunda. "Bu şeylerin fırtına sığınağının ne olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim."

"O kadar emin olma," diye yanıtladı İhtiyar. "Djanet, bu android bana az önce şunu söyledi: O Rus."

"Ukraynalı," diye düzeltti Anisim.

"Ukraynalı," diye düzeltti İhtiyar da.

Djanet olduğu yerde kaldı. "Ne? Bu nasıl..."

"Yalan söylediğini düşünmüyorum," diye devam etti Old-timer. "Sanırım android kolektif paralel Dünyaları asimile ediyor."

"Bu mantıklı," diye yanıtladı Djanet, şaşkınlığına karşı koyarken ve tuhaf bir şekilde apaçık olan gerçeği kabul etti. "Bunu anlamalıydık."

" Bunu anlamalıydım. Aldous ve yapay zekanın yanı sıra paralel Dünyaların var olduğunu ve bunlara erişilebileceğini bilen tek kişi bendim. Dikkatli ol Djanet," diye uyardı Old-timer. " Fırtına sığınağının ne olduğunu bilecekler. "

"Daniella! Beni duyabiliyor musun? Bu Djanet!" Janet fısıldadı parmak eklemiyle barınağın kapısına hafifçe vurdu.

İçeriden hemen bir yanıt gelmedi.

Djanet, her an içlerinden birinin dönebileceği korkusuyla evdeki androidlere bakarken birkaç saniyelik bir duraklama oldu.

kafalarını kaldırıp onu dev meşe ağacının uzun gölgesinde görürler
ağaç.

"Ah, eski zaman," diye başladı Djanet, "bazı endişe verici haberlerim var ama
Endişelenmeni istemiyorum."

"Nedir?"

"Sadece kapıyı çaldım, cevap yok. Bu yüzden ona aklının gözüyle ulaşmaya çalıştım..."

"Aman Tanrım, cevap yok," diye tekrarladı İhtiyar kendisi de hedefine ulaşmaya çalışırken.
eş

Djanet, "Sanırım onu çoktan ele geçirmiş olabilirler" dedi.

"Lanet olsun," diye küfretti İhtiyar. İhtiyar, "İçlerinden birinde hâlâ kendi desenine sahip
bir asimilatör olmalı," diye fark etti; çaresizlik, zihninin yeni bir plan oluşturmak için yıldırım
hızıyla çalışmasına neden oldu. "Alabileceğini mi sanıyorsun?"

Djanet ayağa kalktı ve durumu değerlendirdi. "Evin içinde en az yarım düzine android
var ve dostum, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama Rich'e göre eğer önümüzdeki
doksan saniye içinde yüzeye çıkmazsak zaten ölmüşüz demektir. "

"Neden bahsediyorsun?" Yaşlı adam tepki gösterdi, utandı.

"Androidlerin onlardan biriyle Dünya'ya çarpmak üzere olduğunu söylüyor
en büyük gemi; Aldous onun Dünya'nın katili olacağını söylüyor."

"Aldous'u mu? Aman Tanrım. Djanet, Daniella'yı kurtarmalısın! Biri
bu piçlerin asimilatörleri açık olmalı..."

Djanet birdenbire yaklaşmakta olan bir korku hissine kapıldı.

"Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi hızlı bir şekilde, Eski Zamanlı'nın sözünü
keserek, görünüşe bakılırsa amaçsızca, Eski Zamanlı'nın evinin içini yağmalayan
androidleri izlemeye devam etti. "Eğer Daniella'yı zaten ele geçirdilerse o zaman neden..."

Eski zamanlayıcı da neredeyse aynı anda aynı şeyi fark etti.

Janet. "Oh hayır! Bu bir tuzak! Defol oradan, Djanet!"

Djanet manyetik alanını ateşleyemeden, fırtına sığınağından sessizce çıkan ve sıkışmış
olanın arkasına gizlice giren android

asimilatörünü Djanet'in boynuna sapladı ve anında onu bilinçsiz hale getirdi.

"Djanet mi? Janet!" Eski zamanlayıcı seslendi. Aralarındaki bağlantı zihninin gözleri sonlandırılmıştı.

Yaşlılar bunun tek bir nedeni olabileceğini biliyordu. "Oh hayır."

"Ya Aldous'sa?" Thel, James'e ve yapay zekaya alçak sesle şunu önerdi:

"Ne?" James cevap verdi ve şaşkınlıkla başını geriye attı.

"Bu imkansız," diye ileri sürdü yapay zeka, sesi de ifadesi gibi sertti.

"Neden?" Thel, fikrini öne sürerek karşı çıktı. "Onun kontrolü var ana bilgisayar, onun imrendiğini bildiğimiz bir şey."

James, "Onun buna imrendiğini kesinlikle bilmiyoruz" diye belirtti.

Yapay zeka, "Ve bunun kontrolünü kaybetmek üzere" diye ekledi. "Bizim burada sıkışıp kalmamız ona hiçbir şey kazandırmadı."

"Bu doğru değil. Thel, "İkinizi de aradan çekti," diye tartışmaya devam etti. "Soruyu kendin sordun," diye belirtti yapay zekaya, "seni simülasyonun içine hapsetmek kimin işine yarar ama aynı zamanda ölmeni de kim istemez? Aldous her iki kutuyu da kontrol ediyor. Başka kim yapıyor? Ayrıca pek çok konuda gerçek bir pislikti..."

Yapay zeka, "Onun karakterine ilişkin değerlendirmeniz tamamen öznel" diye ısrar etti. "Ben ve diğerleri onun olağanüstü bir karaktere sahip olduğunu biliyoruz. Aldous aradığımız fail değil."

Thel'in iddiaları kendisinde yankı bulmaya başladıktan sonra James, "Durun bir dakika" diye araya girdi, " bizi Planck teknolojisini geliştirmekten alıkoymaya çalışıyor " diye gözlemledi. "Aday testimizi planlanandan ileri taşımamızın nedeni kısmen o."

Thel, "Artık bizimle iletişim kurabiliyor" diye ekledi, "ama bize ulaşamıyor dışarı? Uygun."

Yapay Zeka, sert, vurgulu ses tonuna sadık kalarak, "Kapak kapısı kodu hem James'i hem de beni atlattı Thel," diye karşılık verdi. "Bu, olağanüstü derecede karmaşık olduğu anlamına geliyor. Ana bilgisayarın kontrolünü yalnızca birkaç dakikadır elinde bulunduran Aldous'un kodu kıramaması son derece makul."

"Evet, ama..." James, camın kırılma sesi ve saniyeler sonra balkonun önündeki mermer zemine yağın yağmur sesiyle kesintiye uğramadan önce başladı. Bundan bir saniye sonra soğuk, nemli bir hava esti. oda.

"Ah hayır," dedi Thel, bir kadının kolunun çaresizce atıldığını, akılsızca keskin, pürüzlü deliğe doğru sallandığını, daha büyük bir açıklık oluşturma çabasıyla kendini kestiğini görünce. "Bir NPC!"

"Sevgili Tanrım," dedi aday balkondan geri dönerken, NPC'nin pazındaki kan izleri delikten yağıyor ve yere sıçradı; cam kapı kırılmadan önce kendi uzvunu kesme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Birkaç saniye sonra düzinelerce NPC daha balkonun üzerinden atlayarak binanın dış cephesine tırmandı. Vücutları zayıflayan cama çarptı.

Thel, James'e ve yapay zekaya dönerek "Başımız büyük belada" dedi. "Bu tür şeylere karşı kendimizi savunmamızın hiçbir yolu yok ve bunalıma girmek üzereyiz."

James, Aldous'a el sallarken onunla iletişimi kesti. arkadaşları onu asansöre kadar takip edecekler. Düğmeye basıp çaresiz bir sabırsızlıkla asansörün gelmesini beklediler. Lobiden yukarı doğru duyulabilir bir şekilde titrediğini duyabiliyorlardı.

"Aldous, çatı katındayız ve bizi keşfettiler. NPC'ler. Bize yardım bulamazsanız tasfiye edilmek üzereyiz!"

Aldous, "Ne yapabileceğime bakacağım," diye yanıtladı. "Yanında olmak."

"Yine beklemede mi kalacağız?" Thel bağırdı. "Söyleyebileceğin tek şey bu mu? Bir şey yap!" Kali avatarını elinden tutup boş kabuğu sanki bir uyurgezeri asansöre doğru yönlendiriyormuş gibi yönlendirirken gözleri aniden yapay zekaya çekildi. "Bir şey yapmaktan bahsetmişken, sen ne yapıyorsun ? Kukla gösterisi için vaktimiz yok!"

Yapay Zeka ona uyarıcı bir bakış attı ve parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmasını işaret etti.

Thel'in gözleri kısılarak inanamayarak baktı ama onun uyarısını dikkate aldı ve yapay zekanın çılgın gibi görünen davranışının bir tür yöntemi olması gerektiğine güvenerek sessiz kaldı.

"Bizim için bir şeyin var mı?" Tüm grup hâlâ kapalı olan asansör kapısının etrafında toplanırken James Aldous'a bağırdı.

Aldous, "Bekleyin," diye tekrarladı.

"Bekleyin," diye tekrarladı Thel, hayal kırıklığı içinde başını sallarken. Asansör kuyuya giderek yaklaşırken uğultusunu dinledi . "Ya kapı açıldığında içeride bir NPC varsa?"

Yapay zeka, "Biz sayıca üstünüz" diye belirtti. "Birlikte çalışırsak..."

Aday aniden "Çatıya çıkmamız gerekiyor" dedi. "Uçabiliyorum. Bu yabancıların bana bahsettiği yeteneklerden biri. Eğer çatıya çıkabilirsek bizi buradan çıkarabilirim."

Asansör çatı katına ulaştı ve bir saniye sonra kapı açıldı, boştu. Ancak minnettar olacak zamanları yoktu, ancak aynı anda cam balkon kapısının sonuncusunun da NPC sürüsü tarafından yıkılırken parçalandığını duydular.

"İçeri!" James şok olmuş ve isteksiz tavrını sürdürürken bağırdı

Yol arkadaşları asansöre biniyor ve NPC'lerden ilkinin asansörün düğmesine basarken köşeden koridora doğru koştuğunu görüyor. Kapı nihayet kapanmaya başlamadan önce sonsuzluk gibi görünen bir süre tereddüt etti.

Aldous, yapay zekanın anında silah olarak devreye girdiğini "İyi haber" diye duyurdu. aniden tanınan bir şey hepsinin elinde belirdi.

İlk NPC'nin kolu kapıyı durdurmak için zamanında asansöre ulaştığında ve Thel'in figürün desenini bozacak kadar hızlı bir şekilde nişan alıp tetiği çektiğinde bunu yapması sadece Thel'in hızlı refleksleri tarafından engellendiğinden, çok erken değildi. uzantı, soğuk esintiyle uçup gidiyormuş gibi görünen altın rengi bir kodlama tozuna dönüşüyor.

Kapı kapandı ve kısa sürede anlaşıldı ki, Thel yeterince hızlı hareket etmeseydi, kapının dışındaki akılsız desenler sürüsü tarafından ezileceklerdi, kolektif vücutlarının kapılara çarpması, içeriye bir titreşim göndermesi asansörün. James STOP düğmesine bastı ve asansör donup kaldı.

İçeridekiler korku içinde bir sonraki hamlelerini düşünürken NPC'ler dış kapıyı tırmalıyordu.

Thel başını kaldırdı. "O kapıyı kıracaklar" diye belirtti.
"Yukarı çıkmamız lazım."

"Kabul ediyorum" diye yanıtladı James.

Aniden, derisinin üzerinde siyah bir zırh oluşmaya başladı ve Thel ile diğerlerini şoke etti, ancak onlar bunun kendi vücutlarında da oluştuğunu fark etmediler.

Yapay zeka, vücuduna bir eldiven gibi oturan malzemeyi tanıdı.
"Teşekkür ederim, Aldous," dedi.

Aldous, "Yapabileceğim en az şey bu," diye yanıtladı. "Daha fazla işe yarayamadığım için üzgünüm ama korkarım sadece birkaç saniyelik temasımız kaldı. Craig'e ulaşamadım," diye aktardı, "ama emin olun ki onu bulmaya çalışacağım. Bu arada sim'in kendisinin güvende olduğunu bilin . Elinizdeki silahlarla tasfiyeden sağ çıkmak artık her birinize kalmış. Bunu başarabileceğinize inancım tam."

Yapay zeka, "Elimizden geleni yapacağız" diye yanıtladı. Yapay zeka, arkadaşlarıyla konuşmak için durmadan önce desensitleştirici silahını asansörün tavanına doğrulturken, "Sana iyi şanslar Aldous," dedi. "Bana izin ver. Bu tür şeylerde biraz deneyimim var."

Silahını ateşledi ve asansörün çatısı altın rengi bir toz patlamasıyla ortadan kayboldu.

Rich zar zor hareket edebiliyordu; Daha önce deneyimlediği aşırı stres seviyelerinin ötesine itildiğini fark ettiğinde yalnızca sol işaret parmağı seğirdi. Daha önce pek çok kez ölümle karşılaşmış, bu androidlerle savaşmıştı ama şu anda gözlerinin tuttuğu şeye benzer bir şey görmemişti .

Android vücut dalgası bir kez daha ana bilgisayarın koruyucu manyetik güç alanına hücum etmişti, ancak kendilerini, her birini canlı canlı yiyen, Rich'in başının sadece birkaç metre yukarısındaki milyonlarca android cesedi acımasızca yiyip bitiren yoğun, canlı bir nanobot sisi tarafından parçalanmış halde buldular. Çaresiz androidin sahanın yüzeyine çarpmasını, saniyeler içinde etlerinin yenmesini, altındaki metal iskeletlerin aniden ortaya çıkmasını ve iskeletler parçalanmadan önce etin tüketilmesini izledi. Bu onların çok güçlü bir karıştırıcıya düşmelerini, güçlü vücutlarının tekrar tekrar yenik düşmesini izlemek gibiydi... ama gelmeye devam ettiler.

"Bu anlamlı değil. Bu çok saçma, diye fısıldadı Rich kendi kendine, dudaklar titriyor. "Bu Cehennem değilse ne olduğunu bilmiyorum."

Aldous birdenbire onların zihninde "Dante'den daha kötü," diye gözlemledi. göz bağlantısı. "Blake'ten daha kötü."

Rich, "Bu konuda senin sözüne güveneceğim, Şef," diye yanıtladı; gözlerini kapatırken ağzı kuruydu, tüm katliamı ve dehşeti engelliyordu ve zihnini amansız kaosun travmasından korumaya çalışıyordu.

Aldous, "Bir iyi bir de kötü haberim var" dedi. Zengin şunu kaydetti
Aldous sanki bir çeşit yük taşıyormuş gibi homurdanıyor gibiydi.

Rich, "Önce iyi haber lütfen," diye yanıtladı.

"Bundan kurtulacağız," dedi Aldous, Rich'e, kendisine bu kadar zorluk çıkaran
her ne ise onu taşıırken acele ediyormuş gibi ses çıkarırken hâlâ oflayarak.

"Adil değil. İyi haberlerini iki katına çıkarıyorsun, dedi Rich kaşlarını kaldırarak.
"Bana bu güzel haberi daha önce söylemiştin. Gelecek olan kötü haberi örtbas
etmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Şey..." diye başladı Aldous, sesi artık Rich'in zihninde değildi, Thel'in baygın
bedeni omzunun üzerindeyken ona ulaşmak için acele ederken arkasından
geliyordu. "Korkarım bu etkiye katlanmak zorunda kalacağız. Gördüğünüz gibi
artık ana bilgisayarın kontrolü bende değil."

Rich'in kaşları anında çatıldı. "Vay be, bekle bir saniye!" James'in cesedi nerede?"

Aldous, diz çöküp onu yumuşak toprağa yatırmadan önce başını baygın Thel'e
doğru eğdiğinde, "İkisini de taşıyamadım," diye yanıtladı. Rich'in geldiği küçük
gemiye döndü. "Onu gemiye almamız lazım..."

"Onu yakalayacağım!" Rich bağırdı ve ana bilgisayar binasına doğru uçmaya
başlayan Aldous'un yolunu kesti. Aldous onu durdurmak için bileğinden yakaladı
ve ikilinin etraflarına bir toz bulutu göndererek yere sert bir şekilde çarptığı yere
geri çekti. Rich, Aldous'un görüldüğünden daha güçlü olduğunu belirtti.

"HAYIR! Zaman yok! Bakmak!" Aldous, parmağını işaret ederek bağırdı:
ana bilgisayarın güç alanının gölgesi.

Rich başını kaldırıp onları koruyan nanobot fırtınasının dağıldığını, mikroskobik
robotik savaşçıların artık uçup gittiğini, rüzgardaki toz gibi temizlendiğini gördü.
Toz yeterince dağıldığında Rich'in ağız düştü ve o da aynı şekilde dizlerinin üzerine
çöktü. "Tanrı aşkına."

Artık ufuk çizgisine kadar tüm gökyüzü pasla kaplıydı.
android gemisinin renkli, delik işaretli gövdesi.

Aldous, "Özür dilerim dostum," dedi. "Senden James'in cesedini taşımama yardım etmeni istemeliydim ama yapıldığı malzemenin bu kadar yoğun olacağını tahmin etmemiştim - hayal edebileceğinden daha ağırdı - onu bir santim bile hareket ettiremedim. tüm gücümle. Ama endişelenme," diye omzunun üzerinden siyah bir kayışla kendisine bağlanan siyah, kare nesneye hafifçe vurdu. "Onların sim'ini bu sabit diske indirdim. Bunları içerir desenler. James'in cesedini ve ana bilgisayarını kaybedebiliriz ama hepimiz hayatta kalacağız. Yemin ederim."

Zengin cevap veremedi. Başını kaldırıp, kendisine bütün bir dünya büyüklüğünde görünen bir gemi olan devasa uzay gemisine baktı ve kendi gezegenini yok etmek üzere olan nesnenin her geçen saniye daha da yaklaşmasını izledi.

"Djanet mi?" sonunda zihin gözüyle zayıf bir şekilde seslenmeyi başardı. Yanıt yoktu. "Edmund?" O sordu. "Linda mı?" O konuştu. Kimse karşılık vermedi.

Aldous sonunda sinir bozucu derecede sakin bir ses tonuyla, "Richard," dedi. "Yapıyor musun güven bana?"

Rich ona döndü, hâlâ konuşamıyor, hatta başını sallayamıyordu.
cevap.

"Ana bilgisayarın manyetik alanı çökecek çünkü ana bilgisayar toprağa gömülü ve o canavar onunla çarpıştığında yer yok olacak." Aldous, Rich'in omuzlarını tuttu ve sersemlemiş adamın gözlerinin içine bakmasını sağlamaya çalıştı ve devam etti: "Ama sizin manyetik alanınız buna dayanabilir . Thel'i gemiye almamız lazım, sonra senin de gemiyi kozalaman gerekecek. Android gemisi saniyede dört kilometre hızla hareket ediyor ve on iki saniye içinde bizi vuracak. Bu, Dünya'nın dört buçuk milyar yıl içinde yaşadığı ilk dev çarpışma olacak ve tıpkı son seferki gibi, şu anki Ay'ımızı doğuran bir olay olacak.

okyanuslardaki suyu buharlaştıracak ve Dünya yüzeyinin bir magma okyanusu haline gelmesine neden olacaktır.”

Rich, dudakları titreyerek, "Sen... ne halt ediyorsun?" dedi.

"Beni dinle, Richard!" Aldous bir eliyle onu sürüklerken diğer eliyle Thel'i kelimenin tam anlamıyla sürüklerken bağırdı. Rich ona yardım edebilecek kadar bilgi sahibiydi ve birlikte Thel'in baygın bedenini gemiye sürüklemeye başladılar. "Bunu yapabiliriz! Hazır mısın?"

Platform geminin içine doğru yükselip Aldous'u alırken Rich, "Hayır," diye yanıtladı. ve Thel onunla birlikte.

Aldous içini çekti.

Rich geminin dışında karanlıkta tek başına dururken, "Çok kötü," diye cevapladı zihinlerinin gözüyle. "Zamanımız doldu. Manyetik alanını kullan Richard. Bizi kurtar."

Rich, transa benzer bir durumda kozasını ateşleyerek kendisiyle birlikte tüm gemiyi koruduğundan emin oldu.

Bir sonraki anda, sanki güneşin yüzeyindeymiş gibi tüm dünya bembeyaz parladı, Rich baş aşağı devrildi ve bir saniye sonra kendisini zifiri karanlıkta buldu.

BÖLÜM III

"Ne görüyorum ben?" Yaşlı adam dururken sordu, paylaşılan android kolektif iletişim ağından gelen görüntüler görüş alanına akıyordu.

Görüntüler, Brezilya büyüklüğünde bir android gemisinin Kuzey Amerika'nın batı kıyısında çarpmasından sonra Dünya'ya aitmiş gibi görünüyordu. Devasa çarpışma o kadar şiddetliydi ki, aşırı ısınmış, kırmızı-sıcak gazdan oluşan bir şok dalgası dünyayı çevreliyordu, mavi okyanusları ve yeşili, canlı kıtaları aşındırıyor ve arkasında için için yanan sıcak bir magma bırakıyordu. Bazıları ülkeler büyüklüğünde dev enkaz parçaları yüzeyden fırlatılıyor, android gemisi ise kısmen yerkabuğunun altına gömülerek, kısmen de çarpmanın şiddetiyle parçalanarak tamamen yok olma sürecine giriyordu. ve çarpışma sırasında ortaya çıkan hayal edilemeyecek ısı ve yıkıcı enerji. İnşaatçı'nın merkezinde güvenli bir şekilde gizlenmiş şehrin sakin ortamının her yerindeki Android'ler, sanki bir savaşta önemli bir muharebeye kazanmışlar gibi tezahürat yapıyordu.

İhtiyar, Anisim'e, "Bana bunun gerçek olmadığını söyle," diye fısıldadı. "Bana bunun olduğunu söyle bir simülasyon."

"Bu...bu gerçek," diye itiraf etti Anisim, Eski Zamanlı'nın anında intikam almaya yönelik içgüdüsel arzusunun bir sonucu olarak hissedebileceği acıyı düşünürken isteksizdi ama aynı derecede yalan söylemekten de korkuyordu. "Canlı yayın, canlı yayın."

İkili, tepelerinde parlayan yapay bir güneşin ışığında parıldayan bir su kütlesinin kenarında yükselen güzel, modern bir binanın gölgesinde duruyordu. Eski Zamanlı'nın Dünya'da teninde hissettiği her şey kadar gerçek, hatta belki daha da gerçek hissettiren bir esinti vardı.

Yaşlı adam alay ederek Anisim'i bina ile aynı derecede güzel komşu yapı arasındaki boş sokağa çekti ve kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra Anisim'i sahte binanın gölgesindeki binanın serin betonuna doğru kabaca itti. güneş. "Karım oradaydı, seni orospu çocuğu. Adamların onu öldürdü... ve tezahürat mı yapıyorlar?"

"Onlar mutlular. Farkında değilsiniz ama o insanlar (karınız da dahil) kurtarıldı ," diye itiraz etti Anisim. "Sayısız diğer evrenlerdeki sayısız insandan bahsetmiyorum bile. Benim Dünyam da yok edildi ama buna minnettarım. Dostum, bak, biz senin düşmanın değiliz."

" Karım oradaydı," diye tekrarladı ihtiyar, filizi bükerek. Anisim'in kafatasının arkasına gömülü.

"Orada değildi," diye itiraz etti Anisim, zorlukla yanıt verebildi ve kafatasının içindeki filizin her hareketi acıyla dağlanırken acı verici bir şekilde kazandı. "Onunla bağlantınızı kaybetmişsiniz, bu da onun asimile olduğu anlamına geliyor ve eğer asimile olduysa..."

"O zaman burada onun için yapılmış bir android gövdesi mi olacak?"

"Evet," diye yanıtladı Anisim, başını sallama girişiminden vazgeçtikten sonra homurdanarak.

Yaşlı adam, Anisim'in baskı altında olduğu binaya baktı. "Kız arkadaşın burada mı yaşıyor?"

Anisim pişmanlıkla, "Kız arkadaşım değil ama evet," diye yanıtladı. "Onun adı Jules."

"Karımı bulabilir mi?"

Anisim tekrar "Evet" diye onayladı. "Tüm arkadaşlarınızı bulabilir ve onları erken uyandır."

İhtiyar bunu düşünürken alt dudağını ısırıldı. Dünya'yı kaybetmişlerdi, Daniella ve Djanet de onunla birlikte kaybolmuştu ama eğer asimile olmuşlarsa, en azından onları , androidlerin en yeni üyelerine tabi olduğu sözde eğitimden koruyabilirdi .

"Tamam," Eski zaman rahatladı, başka çare olmadığı için B planına geri döndü. seçeneği, "bizi onun dairesine götür."

Anisim, "Küçük bir sorun var" dedi.

"Küçük olsa iyi olur," diye homurdandı Old-timer tehditkar bir şekilde.

"Beni beklemesi için bir neden yok ve beni içeri davet etmesi gerekiyor. Beni temize çıkarmadıkça onun binasına giremem.

"Öyleyse çekiciliğinizi takın," diye ısrar etti Old-timer.

"Peki ya sen? Sen tamamen bir yabancısın."

"Hayır, değilim" dedi Old-timer alaycı bir gülümsemeyle, "biz en iyi arkadaşız.

Ben senin dünyadaki en eski arkadaşınım. Anladım?"

"Anladım," diye yanıtladı Anisim, protestolarının görmezden gelindiğini anlayınca razı oldu.

Yarım dakika sonra, yüksek binanın ön kapısında yan yana durdular, Anisim'le tek bir ince bağlantı kuran Eski Zamanlı, androidin kafatasının arkasına yerleştirilmiş ve onu adeta bir vantrilok kuklası gibi çalıştırıyordu.

Jules'un şaşkın yüzü aniden kapının yanındaki ekranda belirdi. Genç görünüyordu, ama android olduğu hiç bilinmiyordu, saçları çilek sarısıydı, biraz daha koyuydu ama yine de Samantha'ninkini andırıyordu.

"Merhaba? Anisim mi? Burada ne yapıyorsun ?" diye sordu.

"Uh...Bunun biraz tuhaf olduğunu biliyorum Jules, ama..."

"Kurtarmaya katılman gerekmiyor mu?" diye sordu.

Yaşlı adam gülümsemeye devam etti, hatta bu örtmecedan çekinmedi bile.

Daha doğru bir kelime olan saldırı yerine açıkça androidler kullanılmış .

Anisim omuz silkti. "Geri çağrıldım. Gördüğünüz gibi gerçekten sorunsuz geçti."

"Evet, gerçekten öyleydi," diye yanıtladı Jules, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Yaşlı adam bunun bir gurur ifadesi olduğunu düşünmeden edemedi. "Yine harika bir taktiksel manevra başarmış olmalıyım ama yeni olan başka ne var ki, değil mi?"

"Ha-ha. Evet," diye onayladı Anisim, ses tonu gergindi ve etkileşim garipti. Yaşlı adam araya girmesi gerektiğini biliyordu.

"Vallahi sen Anisim'in sahip olabileceğinden çok daha güzelsin anlatıldı," dedi genç kadını hayrete düşürerek.

"N-ne?" tepki verdi, gülümsemesi yok oldu, yerini bir bakış aldı şok.

"Ben yapmadım..." Anisim açıklamaya başladı.

"Anisim seni dışarı atmak istemedi," diye devam etti Old-timer, "ama ben ısrar ettim." Ciddiymiş gibi davranmak için elini kalbinin üzerine koydu. "Lütfen onu affedin." Bakın, biz gerçekten eski arkadaşız ve o her zaman Jules'un bugüne kadar çıktığı en iyi kız olduğunu söylerdi ve kurtarma operasyonu bugün gerçekleşirken ben de ona şöyle dedim: 'Bak Anisim, eğer geri çağırılırsak Bugün işler gerçekten iyi gittiğinden, sonunda beni susmayacağın o kızla tanıştırmamı istiyorum.'" Gülümsedi. "Ve böylece..." "buradayız" noktasını vurgulamak için eliyle büyük bir gösteriş yaptı.

Jules saçını düzeltmeye başlamadan önce çekingen bir şekilde elini kaldırdı. bir yanıt verin, "Keşke önce bana haber verseydin-"

"Özür dilerim..." Anisim özür dilemeye başladı.

"Gerçekten öyle," Old-timer onun sözünü kesti, "beni bu konuda ikna etmeye çalıştı. Ama ona izin vermezdim. İşimiz bu kadar iyi gittiği için çok mutluyduk ve Anisim birbirimiz için mükemmel olacağımızı düşündü ve ben de seninle tanışmayı o kadar çok istedim ki. Ama bak, seni dışarı attığımızı görebiliyorum. Belki başka bir zaman tekrar gelebiliriz?"

"Hayır, hayır" diye yanıtladı Jules, yüzü renklendi. Yaşlı adam bir androidin yüzünün kızarmasına hayret etti. "Sorun değil, gururum okşandı." Gözleri Anisim'e gitti ve görünüşe göre utanmış bir şekilde ekledi: "Anisim, hiçbir fikrim yoktu."

"Ben de" diye yanıtladı Anisim.

Yaşlı adam filizi bükme dürtüsüne direndi.

Şans eseri Jules sözlü yanlış adımı fark etmemiş gibi görünüyordu. "Karışıklığı bağışla, tamam mı? Ama yukarı gel."

"Ohh, teşekkürler. Birkaç erkeğin gününü güzelleştirdiniz leydim.

Kapının kilidi açılırken Jules, "Ah, kahretsin," diye yanıtladı. "Birazdan görüşürüz." İmajı yok oldu.

"Yakındı," diye belirtti Old-timer, sahte, cilveli gülümsemesi tamamen

ortadan kayboldu.

Binanın iç, oyuk çekirdeğine doğru ilerlerken Anisim, "Bunun için cehennemde yanacağım," diye yanıtladı. Jules'un dairesine doğru yukarı doğru uçmaya başladılar. "O hoş bir kız. O bunu hak etmiyor."

"Hey, android kolektifini arayıp sana sorduğumuzu hatırlamıyorum

Tanrı aşkına, bizi 'kurtarmak' için . Siz insanlar o kadar yanılığınız içindesiniz ki, bu—"

Anisim, "Aldanan biz değiliz" diye yanıtladı. "Sana söz veriyorum." Lütfen ona zarar verme."

Jules'un kapısının önüne geldiler, kapısının eşiğindeki çıkıntıya doğru uçtular. otuzuncu katta.

"Senin türünün benimkine olduğu kadar ben de ona nazik olacağım," diye yanıtladı İhtiyar soğuk bir tavırla.

James, bu gerçeğin anı diye düşündü. Aday bize yardım edecek mi, yoksa dönecek mi? sırtı mı?

James uzandı, AI ve Thel ayakta dururken gözleri adayın gözlerine kilitlendi, NPC'ler asansör kapısına çarpıp pençelenirken, onlar anlatılan olayların gelişimini izlerken boyunları yukarı doğru kalktı. Sanki asansörün dış kapısı kısmen açılmış ve avlarıyla aralarında yalnızca ince iç kapı duruyordu. İçeri girmelerine saniyeler kalmıştı.

Adayın gerçekten de geriye uzanıp James'in elini tutması, yapay zekanın ve post-insanların ortak rahatlaması oldu ve James Thel'in elini tutmak için döndü, Thel da yapay zekanın elini tuttu ve o da: Thel'e açıklanamaz bir şekilde, Kali avatarının elini tuttuğundan emin oldu.

Aday, yapay zekanın silahıyla patlattığı çatıdaki delikten yukarı doğru uçmaya başladığında "Sıkı tutunun" dedi ve desenini bozdu. Gecenin karanlığına doğru yola çıkarken soğuk yağmur üzerlerine yağdı ve adayın binasını altlarında bıraktı; artık NPC'lerle dolup taşan bir bina. Yapay zekanın daha önce gördüğü bir manzaraydı bu; duvarlar, yapının dışına tırmanan sayısız cesetle birlikte hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

"Nereye gideriz?" Thel bağırdı.

James sim şehrinin silüetine döndü. En yüksek çatılar, ağır bulut ve yağmur örtüsüyle örtülmüştü. James adaya "En yüksek binalara gidin" diye bağırdı. "Onları gölgelikte kaybedeceğiz!"

Aday, yavaş ve dikkatli bir şekilde karanlık, gotik gökyüzüne doğru uçarken başını salladı. Şehirdeki en yüksek binayı seçti ve çatıya indiler, önce AI ve Kali, ardından diğerleri yere indi.

"Şimdi sıkışıp mı kaldık?" diye sordu Thel, yeni siyah kurşun geçirmez yeleklerinin dizlerindeki çatıdaki çakılları silerken. "Aldous tarafından kurtarılmayı burada mı bekleyeceğiz?"

Yapay zeka, "Bunun akıllıca bir hareket tarzı olacağına inanmıyorum" dedi iade.

"Neden?" James sordu. "Şimdiye kadar ana bilgisayarını kaybetmiş olacağız, Dünya'dan bahsetmiyorum bile."

Yapay zeka, "Çünkü Thel daha önce haklıydı" dedi. "Aldous, bir şüpheli ve bu konuda da güçlü."

"Ne?" Thel hayretle tepki verdi. "Hiçbir yolu olmadığını söylemiştin..."

"Yalan söyledim. Yapay zeka, konuşmamızı dinliyordu" diye yanıtladı. Ondan şüphelendiğimizi bilmesine izin veremezdim ama sen çok dikkatliydin. Aldous, James'le beni simulasyonun içinde tutmaktan gerçekten faydalıyor ve aynı zamanda ana bilgisayarın yok edilmesinden de faydalıyor."

"Nasıl?" James şaşkınlıkla sordu. "Eğer ana bilgisayar yok edilirse, güç kapma olamaz. O da hepimiz kadar güçsüz—"

Yapay Zeka, "Kendisi için istediği güç değildi," diye yanıtladı, "ama sizin ve benim sahip olmamızı istemediği güç." Adaya döndü. "Ve güce de sahip olmanı istemedi."

James, "Trans-insan" diye fark etti. "Bütün bunları onun yaptığını, Dünya'dan vazgeçtiğini, androidler tarafından asimile olmamıza neden olduğunu söylüyorsunuz. Trans-insan'ın yeniden etkinleştirilmesini istemediği için mi?"

Yapay zeka ihtiyatlı bir şekilde "Muhtemelen" diye yanıt verdi. "Ben sadece Aldous'un bir şüpheli olduğunu öne sürüyorum, onun kesinlikle bizim olaylarımızdan sorumlu olan fail olduğunu kastetmiyorum."

mevcut koşullar."

"Bilmiyorum," diye yanıtladı James şüphelye. "Çocukluğumdan beri, konsey beni yetenekli olarak tanımladığından beri o iğrenç, inatçı egomanyakla çatışıyorum. Ama ırkına ihanet etmek mi? Onun bunu yaptığına inanamıyorum..."

Yapay zeka, "İnancımıza güvenemeyiz James" diye yanıtladı. "Ne kadar soğuk ve sert olursa olsun gerçeklere güvenmek zorundayız. Aslına bakılırsa Aldous kusursuz bir şüpheli değil. Trans-human'ın zaten faaliyete geçirildiğini ve ben onun başındayken örnek teşkil edecek şekilde işlediğini biliyordu. O zaman bundan korkması mantıksız görünebilir.

Thel, "Özellikle korktuğu bir şey olmadığı sürece," dedi.
"bir yön"e dikkat çekti.

James başını salladı. "Daha dün gece Old-timer'ı Planck teknolojisi konusunda uyardı ama paralel evrene atlama ne kadar tehlikeli olsa da, sırf onu durdurmak için ana bilgisayarı yok edip bizi savunmasız bırakacak kadar mı korkuyordu bundan?"

"Ve bu şu soruyu akla getiriyor: Trans-insanın bununla ne ilgisi var? Planck teknolojisi mi? AI ekledi.

James çatıda yürümeye başladığında kollarını çaprazlamıştı; yağmur saçlarını sırlıklam edip yüzünden aşağıya doğru akıp çenesinden damlarken başı eğildi. "Trans-insan neredeyse sonsuz bilgi işlem kapasitesine sahip olacak; sayısız gizemi çözebilecek bir zihin. Ya çözülmesini istemediği bir gizem varsa?"

Yapay zeka soruyu düşünürken kaşını kaldırdı.

"Belki de," diye aniden konuştu aday, "bu Aldous denen kişi, yabancı'nın beni uyardığı gibi evreni yok edecek zihnin Trans-insan olabileceğinden korkuyordu?"

James'in ağzı hafifçe açıldı ve kafasını çevirip gözlerini yapay zekaya kilitledi. "Aldous, adayın simülasyondaki ziyaretçisi miydi?"

Yapay Zeka, "Bu makul," diye kabul etti. "Gerçekten de makul."

Rich'e göre yerkabuğunun altında uyanmak, Cehennemin dokuzuncu seviyesinde uyanmaya benziyordu.

Aldous, arkadaşının uyanmasına yardımcı olmak için başını yukarı kaldırdı. "Yaşıyorsun." dedi.

Rich başını çevirdiğinde Aldous'un Rich'in düşüş sırasında yaralanmasının ardından onu geminin içine getirdiğini gördü. Bilinç eksikliğine rağmen güç alanı açık kalmıştı, tasarımına göre doğru bir şekilde çalışıyordu ama onu kozaladığı gemiden koruyamıyordu ve yapı ona çarparak onu bayılttı ve geçici olarak gözünü kararttı. Aradan birkaç dakika geçmişti ve dadılar onu yeterince toparlamışlardı, böylece Aldous onu uyandırmanın güvenli olduğunu anlamıştı.

Rich, Aldous'a döndü ve görmek için görüntüleme ekranının dışına baktı. manyetik alanlarının yeşil parıltısının dışında, etraflarındaki mükemmel siyahlık. Rich, "Bana bunun bir kabus olduğunu söyle," diye konuştu.

"Korkarım hayır," diye yanıtladı Aldous, derin bir nefes alıp göğsünü şişirip bir kez daha metanetli bir şekilde omuzlarını geriye çekerken. "Ana bilgisayar kaybettik. Dünyayı kaybettik ama hayatlarımızı kaybetmedik ve sonuçta önemli olan da bu."

"Evet," Rich zoraki alaycı bir gülümsemeyle konuştu, "haklısın. Durum o kadar da kötü değil. Az önce Dünya'yı, tanıdığımız ve sevdiğimiz herkesi kaybettik;

tüm yaşam tarzı. Kim bilir kaç kilometrelik toprağın altında gömülü durumdayız, ama sorun değil, çünkü yüze çıkmayı başarsak bile resmi olarak sonsuza kadar androidlerin kaltaklarıyız. Beni neşelendirdiğin için teşekkürler Şef! Her zaman hayata iyi tarafından nasıl bakacağını biliyorsun.

"Richard, bunu sindirmenin zor olduğunu biliyorum ama hepimiz evimizi kaybettik ve eğer bu kadar cesur olmam gerekirse, senin olumsuz tavrın arkadaşılığından keyif almayı çok zorlaştırıyor."

Rich'in gözleri inanamayarak büyüdü. "Aman Tanrım. Su ısıtıcısı. Tencere. Siyah!"

"Her halükarda," dedi Aldous, darbeyi görmezden gelip tekrar odaklanıp Thel'in bilinçsiz bedenine bakarken, "manyetik alanınız, tam da hesapladığım gibi tuttu." Güvende."

Rich, "James öyle değil," diye karşılık verdi. "Vücudu yok edildi ve ana bilgisayar onun için yeniden bir vücut oluşturmanın yolu yok."

Aldous siyah sabit disk kalçasına hafifçe vurdu. "Ama o yaşıyor Richard, unutmayalım."

"Vay. Bugün bir güneş ışığı ve pozitiflik ışığının Şef," dedi öfkeden kaskatı kesilmiş bir halde otururken. "Biliyorsun daha çok takılmamız. San Francisco'daki Fisherman's Wharf'taki bu harika yeri biliyorum; ah durun. MAHVOLMUŞTU! Bu konuda neyi anlamıyorsun Şef? Az önce Dünya'yı kaybettik! Başaramadık!"

"Kurtulduk," diye karşı çıktı Aldous, yüzü taş gibiydi, yalnızca kaşları hafifçe çatılmıştı. "İnsanlık yok olmadı. Mars dünyalaştırıldı.

Puristlere James tarafından yeni dünyalaştırılmış Venüs verildi. Her şey kaybolmadı Zengin Borges. İnsanlık ayakta kalacak."

Zengin derin bir nefes aldı. "Görünüşe göre Şef, kendi dünyanızda yaşıyorsunuz. Keşke seninle orada takılsaydım ama gerçeklik denen bu yerdeyim. Ve bahsetmişken," dik dik baktı. "Yüze geri dönmeliyiz. Bir saniye daha burada sıkışıp kalmak istemiyorum. Kesinlikle klostrofobik olduğumu şimdi fark ediyorum."

"Kabul ediyorum," diye yanıtladı Aldous, "bu herkesin ben de dahil olmak üzere klostrofobik."

Rich'e elini uzattı ve bulunduğu masadan kalkmasına yardım etti. Thel'in hareketsiz yattığı yerden pek uzakta değildi.

Rich pilot koltuğuna geçti. "Tüm bu enkaz ve molozların bir kenara taşınması birkaç dakika sürebilir. Gitsek iyi olur.

İnsan sonrası dönemden önce kutup buzlarını kıran bir geminin önünde buzun çökmesi gibi, önlerindeki toprak da çökerek yavaşça yukarı doğru uçarak yola çıktılar. İkisi de tekrar konuşmadan önce birkaç dakika boyunca yukarı çıkmaya devam ettiler.

Zengin, homurdanarak sessizliği bozdu. "Geniş bir ailen mi var şef?"

Aldous cevap vermeden önce tereddüt etti. Kişisel işleriyle ilgili soruları genellikle müdahaleci ve kaba bularak görmezden gelirdi ama bu durumda olağan geleneklerin geçerli olmadığını biliyordu. "Yapmıyorum" diye cevapladı rahatsızca. "Sadece karım ve ben." Konuşmayı hızla Rich'e yönlendirdi. "Peki ya sen Richard?"

Rich'in gözleri hiç kırpmadan ileriye baktı. "Evet. Büyük aile. Çocuklar. Büyük çocuklar. Harika torunlar."

Aldous'un endişeden sakat kaldığını bildiği bir adamı teselli edecek hiçbir sözü yoktu. Sessiz kaldı.

"Neden çocuk yok?" Zengin aniden sordu. "Yani, alınma ama çok yaşlısın, değil mi? 150 falan falan mı? Peki hiç çocuğunuz olmadı mı?"

"Aslında 164," diye yanıtladı Aldous. "Ve ben yapmadım..." Aldous yeterli kelimeleri bulmaya çalışırken durakladı. "Çok farklı dönemler gördüm. Çocukların bir anlam ifade etmediği dönemler. Ve sonsuza kadar seveceğimi bildiğim kişiyi bulduğumda, çocukların anlamı daha da azaldı."

"Neden?"

Aldous sözlerini dikkatle düşünürken dudaklarını yaladı. "O zamana kadar dünyadaki herkesin benim sorumluluğumda olduğunu hissettim. sahip olmak istemedim

hayatımda halkımdan üstün tuttuğum herkes. Bu mantıklı mı?"

Zengin başını salladı. "Evet. Bu garip. Bu üzücü. Bu aslında doğru değil. Ama yapar algı. Ya eşin nasıl? Bu onun için sorun değil miydi?"

Aldous, Samantha'yı düşündü; sonra neredeyse aynı hızla, üç çeyrek asırdır ilişkilerine musallat olan hayalet Craig Emilson'u düşündü. "Çocuklar ikimize de doğal gelmiyordu. Bu karşılıklı bir karardı."

Üstlerindeki tavan aniden mükemmel bir siyahlıktan turuncu bir parıltıya dönüştü. Bu, yoğunluğu artan bir parıltıydı; sıvı magma damarları, yükseldikçe daha da yaygınlaşıyordu.

Yüzeye çıkmalarına sadece birkaç saniye, Dünya'nın kalıntılarını görmelerine ise birkaç saniye kaldığı anlaşıldığında her biri sessiz kaldı.

Ortaya çıktıklarında, muhteşem bir şekilde ortaya çıktılar; manyetik alanlarının yeşil kozası, hızla soğuyan ve eskiden Dünya olan şeyin için için yanan, kömür karası parçalara ayrılan parlak, turuncu magma ile tamamen yutuldu; parçaların duman izleri spiral şeklinde aşağı doğru iniyordu. turuncu yüzeye. Yeterince magma soğuyup kırıldığında, evlerindeki hasarın boyutunu gördüler ve bu tam bir hasardı.

Yeni magma okyanusunun üzerine tırmanırken yavaşladılar ve android gemisinden geriye kalanları gördüklerinde hayrete düştüler; üçte ikisi yok edilmiş bir yapı, kuyruk ucu yavaş yavaş gezegenin sıvı yüzeyine batıyor, eriyip gidiyordu. yok ettiği bedenle bir bütün haline geldikçe, trilyonlarca ve trilyonlarca enkaz parçası çevresinde bir bulut oluşturdu; çoğu, Dünya'nın çok üzerinde bir yörüngede dönerken bile hâlâ kırmızı sıcak parlıyordu.

Rich, "Dikkatli olun," dedi, bilinçsiz bir android kadının vücudunun çok aşağıda Dünya yüzeyine düşmesinden kıl payı kurtulurken.

Aldous'un tahminine göre bu, android geminin çarpışmasının ardından eskiden stratosfer olan yere savrulmuştu.

şimdi Dünya'nın yerçekimi tarafından lav yüzeyine geri çekiliyor altında.

Rich çevrelerinin tamamını görebilmek için arka görüşe göz attı. Tüm Dünya enkazla turuncu renkte parlıyordu; kırmızı sıcak toz yörüngeye fırlamıştı, bazıları o kadar hızlıydı ki, Dünya'nın yörüngesinden kaçıp Dünya'dan derin uzaya doğru fırlıyorlardı. Sıradağ büyüklüğünde Dünya parçaları da dışarı atılmıştı ve milyarlarca yıldır parçası oldukları gezegenin yörüngesinde sıcak kömür gibi yanarken çılgınca kontrolden çıkmış bir şekilde dönüyorlardı.

Rich, "Dünya," diye başladı, "evrenin gördüğü en büyük mucize, gitti." Aldous'a döndü. "Görünüşe göre siz ve karınız çocuk sahibi olmamakta haklısınız. En azından onların ölümüne tanık olarak yaşamak zorunda kalmadın."

Aldous başını salladı; yıkımın büyüklüğünü anladığında yüzü solgunlaştı. "Hayır Richard," diye düzeltti, "çocuklarımda da ortadan kaybolduğunu gördüm." Kendini yeniden topladı, toplayabildiği kadar güçlü bir ses tonuyla konuşmadan önce boğazını temizledi. "Çocuklarınız ölmedi. Umudunuzu yitiremezsiniz."

"Merhaba, ben Jules." Android ön kapının önünde durup İhtiyar'ı selamlamak için elini uzatırken gülümsedi.

Yaşlı adam da karşılık olarak gülümsedi ve onun elini sıktı; bu elin farkına vardı. Önceki organik enkarnasyonunda onunki çok küçüktü (Jules bir buçuk metre boyunda bile görünmüyordu ve ince yapısı 100 pound kadar ağırlığa sahip olmayabileceğini gösteriyordu).

Merhamet yok, diye düşündü kendi kendine.

Jules, dairesinin kapısını arkalarından kapatırken iki adamın yanından geçti ve İhtiyar beceriksizce Anisim'den uzaklaşmaya zorladı, böylece artık incecik olan eklentinin arkadaki kazığa çakılışını göremedi. android'in kafatası. Dar koridordaki tuhaf hareket Jules'un kaşlarını hafifçe çatmasına neden oldu ama gülümsemesi solmamıştı.

Yaşlı adam onların tuhafliklarını anlaşılır bularak görmezden geleceğini umuyordu koşullar olduğunu düşündüğü şey göz önüne alındığında.

"Oğlum, konu işlerle uğraşmaya gelince hiç de usta değilsiniz. kadınlar."

"Hayır hanımefendi," diye yanıtladı Old-timer, değerlendirmesinin doğrulanmasıyla rahatladı. Jules yine yanından geçti ve adamlara kanepeye oturmalarını işaret etti. Arkalarında ultramodern şehrin ve kıyıya hafifçe vuran ısıltılı gölün muhteşem manzarası vardı.

"Ah, Güneyli bir beyefendi," diye gözlemledi. Arkasını dönerken, "Size bir içki getireceğim," diye devam etti. Jules mutfağa doğru ilerlerken, Anisim'in tuhaf biri olduğunu biliyordum, dedi, ama sen sanki bir oyun oynuyormuşsun gibi görünüyordu, dedi, Eski zamanlara ait bir bakışla bakarak. "Adın ne, kovboy?"

"Craig," diye yanıtladı İhtiyar.

"Nerelersin?"

"Teksas" diye yanıtladı.

"Gerçekten mi? Tahmin etmeliydim. İki bardak berrak sıvıyla odaya döndü.

Yaşlı adam bunun ne olduğunu sormadı ama yine de onu elinden aldı.

"Evet hanımefendi."

Jules bir anlığına Anisim'in gözlerini yakaladı ve onun perişan görüldüğünü fark etti ama Anisim hızla bakışlarından uzaklaştı ve içkisini yudumladı ve Anisim bir başka tehlike işaretini daha göz ardı etmiş gibi göründü ve Eski Zaman'a döndü.

"Yani sen kaçsın, altı-üç, altı-dört?"

"Altı-beş, hanımefendi."

"Altıbeş, bir beyefendi ve yakışıklı mı? Peki nasıl bekarsın?"

"Değilim hanımefendi," diye yanıtladı Old-timer. "Aslında bu yüzden buradayım."

Jules bundan sarsılmış gibi görünüyordu, ifadesi aniden şaşkına dönerken dengesini korumak için bir adım geri çekildi. "Ah ne? Ben... o tür..." Anisim'e soru sorarcasına baktı.

Anisim, "Çok çok üzgünüm Jules," diye fısıldadı.

"Neler oluyor..."

Bir saniye sonra Jules hafif bir çığlık attı, ardından hızla kaybolan bir gargara sesi geldi; Eski Zamanlı bir düzine iplik benzeri dalla sinir sistemine sızmış, uyluklarını, kollarını, omurgasını ve kalçasının arkasını kaziğe geçirmişti. onun kafatası. Daha önce Anisim'e yaptığı gibi sinir sisteminin kontrolünü tamamen ele geçirdi.

Anisim kazığa saplanan kafatasının acısına dayanarak başını eğdi.
cezaı hak ettiğini düşünüyordu.

Jules, senin aksine ben bir insanım. Eşim ve diğer dört arkadaşım asimile oldu. Anisim bana, beni kopyalayıcıya götürme ve onların android bedenlerini etkinleştirme iznine sahip olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Jules dudaklarıyla konuşmuyordu çünkü sinir sistemi tamamen bozulmuştu. "Evet" diye yanıtladı, Eski Zamanlı'yla olan zihinsel bağlantısı aracılığıyla.

Eski zaman derin bir nefes aldı. Onun dehşetini hissedebiliyordu ve kendini bu ezici acıma duygusundan uzaklaştıracak gücü bulması için yeniden dengelenmesi biraz zaman aldı.

Anisim sessizce, "Lütfen ona zarar vermeyin," dedi. "O sadece bir teknisyen. Hiç bir kurtarma operasyonunda yer almadı, tanıdığın hiç kimseye zarar vermedi. O hak etmiyor..."

Başka bir kelime söyleyemeden İhtiyar'ın filizi Anisim'in yüzünü delip onu susturdu. Dışarı çıkıp Anisim'in boynunu sardı ve kafasını vücudundan ayırdı.

Eski zaman, Anisim'in parçalanmış kafasının android şehrin mükemmel simüle edilmiş güneş ışığında duvarın yanında durmasını izlerken Jules'un tiksintisini ve korkusunu hissedebiliyordu.

"Neden? Neden bunu yaptın?" dehşet içinde ondan talepte bulundu onların bağlantısı.

"Onu yanımızda getiremeyiz," diye yanıtladı İhtiyar, "ve ben de bunu yapamazdım. kolektifi benim varlığım konusunda uyarıyor.

Jules, "Sen-sen bir canavarsın," diye yanıtladı, gözlerinin kenarlarında yaşlar belirdi, "sen bir canavarsın."

"Peki şimdi ne yapacağız?" Çatıdaki merdivenlerden çıkıp Cloud 9 döner restoranının sıcak ama karanlık iç kısmına çıktıklarında Thel hayal kırıklığıyla sordu. Restoran artık dönmüyordu ve fark edilmemek için ışıkları kapalı tutmak zorundaydılar, ancak ortam sıcak ve kuruydu ve beşlinin alçakta durması için mükemmel bir yer sağlıyordu. "Eğer Aldous suçluysa..."

Yapay Zeka, "Kanıtımız olmayan bir şey," diye işaret etti ve Thel, Kali avatarını yönlendirirken, hala bir uyurgezer gibi masaya doğru yavaş ve düşüncesizce yürürken, daha o bunu yapmayı bitirmeden Thel'in ifadesine bir ekleme yaptı. oturmasına yardım ettiği yer; ürkütücü bir manzara, akşam yemeğine oturan bir mankene benzeyen bir şey.

Thel devam etti, "o zaman burada süresiz olarak mahsur kalacağız."

Yapay zeka, "Yardım edebilirsek hayır" diye yanıtladı. "Alternatifler var."

"Ne gibi?"

James şunu önerdi: "Eğer bir sabit diskin içindeyse, o zaman aslında içinde bulunduğumuz şey bir mini ana bilgisayardır. Aldous bunu indirebilmek için yaptığını söyledi.

Sim'e gir ve bizi yapay zekanın ana bilgisayarından çıkar, böylece biz konuşurken muhtemelen onun yanındayız."

Yapay zeka, "Ve bu, gerçekten de bir yolumuz olduğu anlamına geliyor" diye ekledi.

"Ne demek?" Thel omuz silkerek karşılık verdi. "Biz tuzağa düşmüş hayaletleriz küçük bir kutuda."

James, "Aldous bizimle iletişim kurdu ," dedi, "bu da sim'in sinyal alabileceği anlamına geliyor. Ve bu kadar büyük bir sim çok büyük bir güç kaynağı olacak, bu yüzden onu çalışır durumda tutmak için onu bir MTF jeneratörüyle donatması gerekirdi."

Yapay zeka, desen ayırıcısını kaldırarak "Ayrıca bize zırh ve silah da sağlayabildi" diye ekledi. "Bunlar bizim için yükleyebildiği oldukça karmaşık modeller."

"Bu yüzden?" diye sordu. "Silahlar ve zırhlar bize yardım etmek içindi Zaman kazanmak için tasfiyeden sağ kurtulun. Dışarı çıkmamıza nasıl yardımcı olacaklar?"

"Doğrudan göndermiyorlar" diye yanıtladı James, "ama onları bize gönderebilmesi, sabit diskin güçlü veri iletimleri gönderip alabileceği anlamına geliyor. Aldous sim'e giremediğini çünkü çekirdek matris programlarımızın, modellerimizin sim'e girmesine izin veren ancak ayrılmalarına izin vermeyen bir tuzak kapısı kodu tarafından tuzağa düşürüldüğünü söyledi. Bu tamamen mümkün ve neden bizi burada tuzağa düşürenin o olduğundan emin olamıyoruz."

"Ama" diye devam etti yapay zeka, sanki o ve James aynı fikirdeymiş gibi, "eğer bizi burada tuzağa düşüren oysa, o zaman bizim görevimiz tuzak kapısı kodunu sim içinden kırmak olacaktır. Bunu yaparsak yardım için bir sinyal gönderebiliriz."

"Ama Aldous bunu yapamayacağını söyledi," diye karşı çıktı Thel, "ve o da ana bilgisayarın gücü ona yardım edecek."

Yapay Zeka, "Bu doğru" diye yanıtladı, "ama ya yalan söylüyorsa ?"

"Ya doğruyu söylüyorsa?" Geri döndü. "Bunu kendin söyledin, o bir şüpheli ama elimizde kanıt yok. Eğer doğruyu söylüyorsa, elindeki ana bilgisayarın yardımıyla kıramayacağı bir kodu cehennemde kırma şansımız yok demektir."

Yapay zeka, "Bu doğru olabilir" diye yanıtladı, "ancak Aldous'un farkında olmadığı bir şey vardı." Amaçsızca oturan ve restoranın loş ışığına bakan Kali avatarına döndü.

"Kali?" Thel, yapay zekanın amacını anlamayarak yanıt verdi. "Aldous'un bildiği... bir dakika, onun Kali avatarını bildiğini ama bizimle konuşan varlığı bilmiyor olabileceğini mi söylüyorsun?"

Yapay zeka Thel için "Varlık bize yardım etti" diye doğruladı, "ve belki de bize çıkış yolunu gösterdi."

James, "Hem yapay zekayı hem de beni iyileştirdi," diye enjekte etti. "Bu onun sahip olduğu anlamına geliyor Sim içindeki kodu değiştirme yeteneği."

Yapay zeka, "Ayrıca simülasyondan da çıktı, bu da varlığın tuzak kapısını atlatabildiği anlamına geliyor" diye ekledi.

Thel gözlerini kapattı. "Onu bu yüzden yanımıza getirdiniz" diye fark etti. "Peki Aldous bizi izlerken neden bu konuda hiçbir şey söylemedin?"

Yapay zeka "Kesinlikle" diye onayladı. "Varlığın bize sağlamış olabileceği şey, hem simülasyondaki kodu değiştirebilen hem de tuzak kapısını kırabilen bir avatardır."

James yapay zekaya gülümseyerek "İyi iş çıkardın" dedi. "Avatarın kodlamasına erişebilirsek ve teorin doğruysa, o zaman tuzak kapısını aşabilir ve bir mesaj gönderebiliriz."

"Kime?" diye sordu.

"Eski zamanlardan biri" diye yanıtladı James. "Eğer Aldous gerçekten bizi tuzağa düşürmeye çalışıyorsa, o zaman Eski Zaman bizim tek çıkış yolumuz olabilir. Sabit diske erişebilen tek kişi o."

"Erişimden bahsetmişken," diye karşılık verdi Thel, "bu erişime nasıl erişiyorsun? bir NPC'nin kodu mu?"

Yapay zeka, desen çıkarma silahını kaldırdı. "Bu yeterli olmalı" diye yanıtladı.

Gözleri kısıldı. "Şimdi ne var?"

Yapay zeka, Kali NPC'nin bileğini yakaladı ve avuç içi önde olacak şekilde elini bileğine koydu. masa. Daha sonra silahı doğrultup ateş etti.

Kali'nin eli, desen giderici tarafından çekilen her şey gibi, maddesellikten arındırıldı ve duman tutamları gibi buharlaşarak hiçliğe dönüşen altın kodu kısaca açığa çıkardı. Yapay zeka bileğini bıraktığında NPC pek tepki vermedi.

James'in gözleri büyüdü. "Görüyorum" dedi kütüğün içine bakarken. Bileğini yakaladı ve parmaklarıyla içine sokmadan önce inceledi; bu hareket Thel'in neredeyse öğürmesine neden oldu.

"HAYIR!" tepki gösterdi, geri püskürttü.

"Kan yok." James, sınıfta biyoloji dersinde bir kurbağayı coşkuyla parçalayan bir çocuk gibi, kodları bir arada tutan altın tozundan, sinirli, örümceğe benzer ipliklerden daha fazlasını çıkarırken güven verici bir şekilde gülümsedi.

"İşte bu, kod bu. Bununla çalışabiliriz."

Yapay zeka, kodu açmaya başladıklarında "Gerçekten de yapabiliriz" diye kabul etti heyecanla masaya oturdu.

Thel'in yüzü, avatarın iç organlarının çıkarılmasıyla ilgili nahoş otopsi nedeniyle bükülmeye devam etti, ta ki gözünün köşesinde tuhaf bir şey fark edip başını çevirene kadar.

Aday, yaklaşık yarım düzine metre ötede tek başına ayakta duruyordu, aşağıdaki yağmurdan ıslanmış şehre bakarken yüzü neredeyse dönen restoranın camına yapışmıştı.

"Tamam, siz çocuklar bunun üzerinde çalışın. Bu arada, binayı güçlendirmeye yardım etmesi için adayı lobiye götüreceğim. Herhangi bir dik kafalı NPC'nin üzerimize tökezlemesini istemiyoruz."

"Tamam," diye yanıtladı James; gözleri, dış görünüşünde hiçbir fark edilebilir değişiklik olmadan Kali avatarından sonsuza dek boşalan kod satırlarını incelerken büyülenmişti. "Ama dikkatli ol."

"Söz veriyorum," diye yanıtladı Thel, adayın yanına gidip ayağa kalkarken arkasında bir süre onu izledi. "Hey."

Ona döndü. "Evet?"

"Biraz yardım?" dedi ona kendisini dışarı doğru takip etmesini işaret ederken döner restoran.

"Elbette," diye yanıtladı, onu yakından takip ederken.

Asansöre girdiler ve Thel ikinci katın düğmesine bastı.

"Kasnaklar bağlı bir kutunun içinde bir binanın ortasından aşağı inmek," dedi içini çekerek. "Saçma. Bir daha asla yer çekiminin tuzağına düşmek istemiyorum. Bu simülasyondan çıkmak için sabırsızlanıyorum."

"Simülasyonun bu dönemde geçtiği için kendimizi şanslı saymamız gerektiğini düşünüyorum. Eğer NPC'ler uçabilseydi şimdiye kadar kesinlikle ölmüş olurduk," diye sert bir şekilde karşılık verdi aday.

"Bay. Gümüş Astar," diye espri yaptı Thel. "Belki bu senin olmalı Takma ad."

Kendi katlarına vardılar ve Thel koridora doğru yürüdü ve: neredeyse anında malzeme dolabının kapısının desenini kaldırdı.

"Biz ne yapıyoruz?" aday sordu.

"Lobiye kapatmak ve NPC'lerin içeri girmemesini sağlamak için kullanabileceğimiz bir şey arıyoruz."

Aday, rafta içi ahşap kapı durdurucularla dolu küçük bir kutu görünce eğildi. Aldı. Basit nesneyi Thel'e göstererek, "Gerçekten ihtiyacımız olan tek şey bu," diye duyurdu.

"Onlar ne?"

Aday, kendi döneminde post-insanın ne kadar sudan çıkmış balık olduğunu fark ettiğinde başını eğdi. "Onlar kapı durdurucuları. Bunları bir kapının altına sıkıştırırsanız NPC'ler kapıyı menteşelerinden sökmedikçe içeri giremezler."

Kapının durdurucusunu elinde tuttu. "Bu kadar basit, değil mi?"

Aday, "Evet," diye yanıtladı. Kapının yanındaki çerçeveli binanın haritasına döndü. "Binanın karşılıklı köşelerinde üst kata çıkan iki merdiven boşluğu var. Tek yapmamız gereken kapıları kapatmak ve yukarı çıktıktan sonra asansörü kapatmak, bu da işe yarayacaktır."

"Güvende olacağımızı mı düşünüyorsun?"

Aday, "Nispeten" diye onayladı. "Yapalım mı?"

Thel eliyle işaret etti: "Yolu göster."

Lobiye doğru yürümeden önce ilk merdiven boşluğuna doğru ilerlerken aday, "Teşekkür ederim," diye yanıtladı. Orada aday, lobiye sızılıp sızmadığını görmek için kapıyı dikkatlice açtı. Öyle değildi ama lobinin tavandan tabana pencerelerinin hemen dışındaki manzara son derece korkunçtu.

Aday, NPC'lerin sokakta birbirlerini parçalamasını izledi.

Kadınlar ve çocuklar ara sokaklara çekilip diğer NPC'lerden oluşan çeteler tarafından kuşatılıyor ve çete üyeleri birbirlerine düşman olmadan önce özetle öldürülüyordu. Bütün katliam gözler önündeydi.

"İnsan sonrası insanlar" diye başladı, "onlar böyle değil mi? Onlar öldürmezler bir başka?"

Thel başını salladı. "Tasfiyeyi görüyorsunuz; senaryoya sizi sınamak için yazılmıştı. Dışarıdaki o şeyler... onlar insan değil. Onlar akılsızlar. Gerçek insanlar bu şekilde davranmazlar."

Aday hafifçe kıpırdadı ve Thel arkasında durmaya devam ederken omzunun üzerinden konuştu. "Fakat gerçek dünyanın risk altında olduğunu, saldırganların gerçek Dünyadaki insanları öldürdüğünü söylediniz . Bu bir tasfiyeye çok benziyor."

Thel, adayın söylemek istediği noktayı düşünürken bir an dudaklarını emdi. "Öyle," diye kabul etti. "Androidler NPC'lere çok benziyor ama insan değiller. Öyle olduklarını iddia ediyorlar ama onlar... insanlık dışı, beyinleri tamamen yıkanmış, güven bana."

"Beni neden yarattın?" aday hızlıca sordu ve Thel'i şaşırttı onunla yüzleşmek için döndüğünde.

Sorunun önermesinin saçmalığını düşünürken hafif bir gülümsemeyle "Seni ben yaratmadım" diye yanıtladı. "Sizi bir program yarattı; yapay zekayı yaratan programın aynısı"

"Programı kim yazdı?"

"Aldous Gibson," diye yanıtladı Thel.

Aday başını yana eğdi. "Şüphelendiğin aynı adam seni ve arkadaşlarını bu sim'in içine hapsetmek mi?"

Thel başını salladı. "Tek ve sadece."

"Neden yapay zekayı yaratan programı yarattı, ama sonra vazgeçti ? kendi yaratımı mı?"

Thel omuz silkti. "O... bizim bir şeye ihtiyacımız vardı." Yapay zeka kontrolden çıkmakla tehdit ediyordu. Aldous, programı insan zekasına dayalı bir varlık yaratmak için tasarladı; insan olduğunu düşüneceği için insanlarla empati kurabilen bir varlık . Yapay zekanın kendisini insan olarak kabul etmesi durumunda endişelerimizi anlayabileceğini ve bu endişeleri kendisine ait kılabileceğini düşünüyordu. ihtiyacımız vardı

böyle bir varlık, dünyanın kontrolünü ele geçirebilecek ve onun koruyucusu olabilecek, güvенеbileceğimiz bir koruyucu."

"Şimdi de yeni bir koruyucu mu istiyorsun?" aday sordu. Thel'e göre bu Adayın gerçekten ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

"Doğru," dedi Thel gülümseyerek. "Çabuk anlıyorsun."

Aday başını salladı. "Bu beni asıl soruma geri getiriyor. Madem zaten bir koruyucunuz var, o zaman neden beni -yani insanlığı- yarattınız?"

Derin bir nefes aldı. "Gerçekten bilmiyorum. Yapay zekanın kontrol ettiği ana bilgisayar son nesil teknolojiydi." Bunu düşününce bir an durdu. "Aslında Trans-human ile karşılaştırıldığında ana bilgisayar son-son-son-nesildi. Yalan söylemeyeceğim; teknolojiyi gerçekten yalnızca James ve yapay zeka anlıyor, ancak anladığım kadarıyla Trans-insan, şimdiye kadar gördüğümüz her şeyden sonsuz derecede daha güçlü bir bilgisayar. Bu tür bir gücü kendisi için varsaymak yapay zekanın programlamasına aykırıdır, bu yüzden size ihtiyacımız vardı ve sizi test etmemiz gerekiyordu; bu tür bir güçle bizi unutmayacağınızı bilmemiz gerekiyordu.

Kendinizi insan olarak tanımlayacağınızı, gücünüzü bizi korumak için kullanacağınızı bilmemiz gerekiyordu. Bütün bu berbat testin amacının bu olması gerekiyordu."

Aday kollarını kavuşturdu, "Anlıyorum. Ancak planlarınız suya düştü."

"Evet," diye onayladı Thel. "Seni ziyaret eden yabancı sana yalan söyledi ve birisi ya da bir şey bizi bu simülasyonun içine hapsetti. James ve yapay zeka güneş sistemini korumaktan sorumluydu ve onlar olmadan..." bir an durakladı, "...pekala, hiç şansımız yok."

Aday birkaç saniye önce bu bilgiyi kafasında tartıyor gibi görünüyordu.

"Test yapanların test edilip edilmediğini merak etmenize neden oluyor."

El'in ifadesi aniden ifadesizleşti. "Ne?" diye sordu, adayın ne demek istediğini anlayamayarak başını salladı.

Aday, "Merak ediyorum," diye detaylandırdı, "kendinizin test edilip edilmediğini hiç düşündünüz mü?"

"Test edildi mi? Kim tarafından?"

Aday, sanki cevap şöyleymiş gibi, "Yaratıcınız " diye yanıtladı. bariz.

Thel bu saçmalığa gülümsedi, geniş gülümsemesini gizleyemedi. Ona göre aday aşırı deneyimsizliğini gösteriyordu; sanki bir çocukla konuşuyor ve gökyüzünün neden mavi olduğunu açıklıyor gibiydi. "Benim bir yaratıcım yok" diye yanıtladı. "Gerçek dünya büyük patlamayla başladı."

Aday, "Teorinin farkındayım," diye karşılık verdi, sesi hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Sonuçta, insanlığın bilgi tarihi hakkında muazzam miktarda bilgiyle beslendim."

"Üzgünüm. Zekanıza hakaret etmek istemedim..."

"Yabancı zihnimin nasıl çalıştığını anlattı. Bana sahte anıların aşıldığını, on üzeri on altı işlem gücüne sahip bir bilgisayara sıkıştırılabilecek tüm bilgilerle beslendiğimi biliyorum. ben de biliyorum

deneyimsizdir, ancak deneyimsizlik kalıpların dışında düşünmeye yol açar.

Bazen yeni bir bakış açısı kazanmanın değeri vardır. Katılmıyor musun?"

"Elbette," diye yanıtladı Thel.

"O halde, büyük patlama teorisi ne olursa olsun, hâlâ merak ediyorum. Eğer ben bir simülasyondaysam ve test ediliyorsam, senin de bir simülasyonda olman aynı derecede makul görünüyor - gerçek dünya da olabilir..."

"Olmaz," Thel onun sözünü kesti; bir daha sırtıtmamaya dikkat ederek, adaya hakaret etmekten çekinerek ve patronluk taslayan biri gibi görünmekten kaçınarak. Öne çıktı ve adayın ellerini ellerinin arasına aldı. "O kadar çok bilgi tükettin ki dostum ama bazı açılardan hala ormanda yaşayan bir bebeksin. Gerçek dünyayı gördüğünüzde anlayacaksınız."

Aday yüzünü buruşturdu. "Umarım. Çünkü test edilmekten oldukça yoruldum."

Rich'in gözleri aniden kısıldı ve büyük bir ada büyüklüğünde kırmızı-sıcak bir madde küresinin kendilerine doğru hızla geldiğini görünce neredeyse inanamayarak onları kısıtı.

"Aman Tanrım. Bu hızla yaklaşıyor."

Aldous, " Bunun bile bu gemiye çok fazla zarar verebileceğinden şüpheliyim " dedi. gözlemlendi.

Rich, "Belki haklısın," diye yanıtladı, "ama uzayda hızla ilerleyen Hawaii büyüklüğünde sıvı-sıcak magmayla çarpışan bir gemide olmak istemezdim."

Gemi 180 derecelik keskin dönüşüne başlayıp yaklaşan çarpışmadan hızla uzaklaşırken Aldous'a döndü. "Ben bu açıdan tuhafım."

Aldous, Rich'in mantığını düşünürken alt dudağını hafifçe büktü. "Sağlam görünüyor."

Rich aşırı coşkuyla gülümsedi. "Teşekkürler!"

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Aldous, Rich'in kendisini öfkeli bir tepki vermeye kışkırtma girişimlerini görmezden gelmeye devam ederek ısrarla.

Rich, "Buradan uzağa" diye yanıtladı.

Aldous oturdu ve kollarını kavuşturdu. "Açıkça. Daha az belirsiz olan herhangi bir şey rapor etmek?"

"Hayır," diye yanıtladı Rich. "Herkes öldü. Herkes kendi başının çaresine bak modundayız Şef.

Aldous'un sabrı sonunda ilk çatlağını gösterdi ve ifadesi incelemeye başladı. "Sen Richard Borges'sin, değil mi?"

Rich yönetim konseyinin eski şefine döndü, ifadesi hem şaşkın hem de üzgündü. Sonunda şefin sabrını kırıldığını hissetti.

Sanki deli biriyle konuşuyormuş gibi, "Evet," diye yanıtladı. "Ben Richard. Sen Jane. N'est-ce pas?"

Aldous başını eğdi. "James Keats'in favori yardımcılarında biri mi?"

Hakaret anında onu algıladığında Rich'in gözleri öfkeyle parladı. "En sevdiğim iş arkadaşları, evet."

Aldous'un ifadesi anlaşılmaz bir hal aldı. "Nasıl oldu da senin boyun eğmez küstahlığına tahammül edebilir misin?"

Rich koltuğundan kayışlarını çözerken gülümsedi. "Biliyorsun Şef, sorunuza cevap vermek yerine, sizi canlı katranla döveceğim."

Rich ayağa kalktı ve Aldous'a yaklaşmaya başladı.

Aldous'un yüzü solgun. "Ne?"

Rich, "Beni duydun," dedi, gülümsemesi sabit kalmıştı. "Artık şef değilsin. Sen hiçbir şeysin. Siz bir otorite değilsiniz ve artık hiçbir şeye veya hiç kimseye hoşgörü gösterme lüksünüz yok . Ve ailemi yeni kaybettim ve tahmin edebileceğiniz gibi biraz sinirli taraftayım. Üstelik bana hakaret ettin, ben de kendimi daha iyi hissetmek için seni döveceğim. Anladın mı yoksa hayır mı?

Rich'in elleri sıkı yumruk haline getirilmişti ve Aldous, arkadaşının blöf yapmadığını görebiliyordu. Kendi kendine, şu anki durumlarında normal etiğin geçerli olmadığını hatırlattı. Teslim olurcasına ellerini kaldırdı.

"Richard, özür dilerim. Sen tamamen haklısın ve ben tamamen yanılmışım. Kaba olduğum için özür dilerim. Duygularını daha derinlemesine dikkate almalıydım.

Rich, Aldous'un tamamen geri çekilmesi ve kendi zaferi karşısında şaşkına döndü, öyle ki bir anlığına şaşkına döndü. Rich de Aldous gibi ortalama cüssede bir adamdı, bu yüzden şefin anında sindiğini görmek beklenmedik bir durumdu. Bir hile olduğundan şüphelendi ve şüpheyile yanıtladı: "Ah, biliyorsun, üzgün olduğumu söylüyorsun ama gerçekten üzgün olduğumu düşünmüyorum . Biliyor musunuz?"

"Richard," diye karşılık verdi Aldous, Rich içeri girip ona saldırmadan hemen önce, "Ben samimiyim. Tek bahanem senin gibi benim de ailem için endişeleniyor olmam. Stres sabrımı kaybetmeme neden oluyor; çok ama çok üzgünüm. Sana bir daha eşitimden başka bir şeymişsin gibi davranmayacağım. Bu konuda sana söz veriyorum.

Rich ellerini indirirken, Vay canına, diye yanıtladı. "Artık kızgın bile değilim. Sadece senin için gerçekten üzülüyorum." Geri çekildi, pilot koltuğuna geri dönmeden önce ifadesi hala karışık.

Gerginliğin yatıştığından emin olmak için birkaç dakika bekledikten sonra Aldous, "Soru hâlâ geçerliliğini koruyor," diye başladı, "nereye gidiyoruz?"

Zengin içini çekti. "Fıstık galerisinden gelen önerilere açığım."

"Venüs."

"Venüs?" Rich şaşkınlıkla cevap verdi. "James'in Venüs'ü Puristlere kattığını biliyorsun, değil mi? "

Aldous, "Bunu yaptığının farkındaydım," diye onayladı. "Yüzlerce yolcu taşıyabilen gemilerin gezegen ile Purist bölgesi arasında gidip gelmeye başlaması oldukça açıktı. Bu, katıldığım bir karar değildi ancak James ve AI son zamanlarda fikirlerimi pek dikkate almıyor."

"Ah, bunun muhtemelen hassas bir konu olduğunu biliyorum ama James nefret ettiğini söyledi. Puristler." Rich kafası karışmış halde ellerini uzattı. "Peki neden..."

"Gitmek bizim için en mantıklı yer. Androidler için bu daha düşük bir öncelik, saldırabilecekleri güçlü bir yapay zeka ana bilgisayarı yok, post-

Asimilasyona muhtaç insanlar. Her ne kadar androidler şu ana kadar Puristlerin faaliyetlerini tespit etmiş olsa da, burası hâlâ yeniden bir araya gelmemiz için en iyi yer olmaya devam ediyor ve umarız ki, insan sonrası hayatta kalanlar oraya canlı olarak ulaşmış olacaktır." Gözlerini ciddiyetle Rich'inkilere kilitledi. "Ailen orada olabilir."

"Ama onları nasıl bulacağız?" Zengin sordu. "Yapay zeka olmadan, zihnin göz iletişim ağının menzili tam bir saçmalıktır." Ellerini önündeki sofistike gösterge paneline doğru hayal kırıklığıyla uzattı.

"Bu geminin sensörleri bile neredeyse işe yaramaz durumda. Her şey o ana bilgisayara bağlı! Androidlerin güçlerini onun etrafında toplayıp toplamadıklarını veya bir saldırı başlatıp başlatmadıklarını öğrenmek için Venüs'ü bile tarayamıyorum. Lanet olsun, Venüs'e mesaj bile gönderemiyorum! Okyanusun ortasında bir sal üzerinde de olabiliriz."

Aldous, "Bu tamamen doğru değil" diye yanıtladı. "Onlarla anında iletişim kuramıyor olsak da onlara radyo sinyalleriyle mesaj gönderebiliyoruz."

"Radyo?" Rich dehşete düşmüş bir halde cevap verdi. "Sevgili Tanrım, şimdi tasarruf ediyor muyuz?"

"Venüs, Dünya'dan yaklaşık 150.000.000 kilometre uzaktadır. yani..." Rich inanamayarak yüzünü buruşturmadan önce Aldous söze başladı.

"Vay be, bunu aklının ucundan nasıl biliyorsun?"

"Richard," diye yanıtladı Aldous, "Ben yönetim konseyinin başkanıyım , öyleydim . Dünyalaştırmamız gereken gezegenin şu anda yörünge döngüsünün neresinde olduğunun farkındayım, özellikle de binlerce kolonistin iznim olmadan oraya nakledildiğini gördüğümde.

Venüs şu anda Dünya'ya olan uzaklığının yarısına çok yakın ve radyo sinyallerinin hızını hesaplarsak, mesajın onlara ulaşması yalnızca yaklaşık sekiz buçuk dakika sürecektir.

Biz onlara doğru giderken cevap vereceklerini varsayarsak, bu arada aradaki farkı kapatırız, on beş dakika içinde bir çeşit cevap alırız."

"Çeyrek saat mi? İsa. Neden duman sinyali göndermiyoruz?"

Aldous ısrar etti. "Ve nanobotlar hâlâ çalışıyor. Evet, güncellenemeyecekleri doğru ve uzun mesafeli iletişim için yeterince güçlü olmadıkları doğru ama Venüs'e gidersek, eğer oraya varabilmişlerse, ailenizle iletişim kurabiliriz. "

Rich, "Venüs çok büyük bir gezegendir" diye karşı çıktı. "Aralık nedir?"

Aldous, "Emin değilim," diye itiraf etti, "ama bilinçli bir tahminle 1000 kilometre olabilir."

Rich, gözlerini kapatıp başını eğmeden önce kederli bir şekilde iç çekti. Sandalyesinden düşmemek için elinden gelen tek şey ellerini dizlerinin üzerine koymaktı.

Aldous köprüyü geçti ve uzanıp Rich'i dengelemek için omzuna hafifçe vurdu. "Bunun çok uzak olmadığını biliyorum ama umutsuz da değil. Umudunu kaybetme, Richard. Ailene yeniden kavuşacağına tüm kalbimle inanıyorum."

Rich derin bir nefes aldı ama ailesini ve ardından Djanet'i düşünerek bu nazik jestle yanıt vermedi. Ona cevap verebilmeliydi. Ona bir şey olsaydı, ana bilgisayar çökmeden önce bana cevap verebilirdi, diye düşündü. Asimile olması gerekiyordu. Aniden gözlerinin önüne bir fikir geldi ve başını aniden kaldırmasına neden olarak Aldous'u şok etti.

"Androidler asimile edilenlerin bedenlerini nerede inşa ediyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Aldous.

"Bir yer olmalı. Bunu yapabilmemizin bir yolu olmalı..."

"Olsa bile," diye sözünü kesti Aldous, nazikçe ama net bir şekilde konuşarak. "Bu gemi bile o android devlerden birine yapılacak doğrudan bir saldırıdan sağ çıkamaz; bu, bir meyve sineğinin bir ayağı saldırması gibi olur."

"Ama belki birlikte silahın nasıl çalıştırılacağını bulabiliriz. James..."

"Bu son derece düşük bir ihtimal, Richard. Artık sadece ölümlüyüz. Üstelik asimile olmuş birini de kesin olarak tanıımıyorsunuz. Onun

sevdiklerimizin Venüs'te olması da aynı derecede muhtemel."

Rich yumruğunu gösterge paneline indirirken hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Bir saniye sonra hızlı, derin bir nefes aldı ve Venüs rotasına girmeye başladı. "Lanet olası duman sinyalinin gönder Şef. Puristlerin hâlâ hayatta olduğuna dair onay alırsak bunu oradan çözeceğiz."

Aldous gülümsedi, rahatladı. "İyi bir seçim Richard, çok akıllıca bir seçim.

"Gerçekten de."

"Burası da neyin nesi?" Eski zaman, android inşaat gemisinin bağırsaklarının derinliklerinde, kıyıda şehrin modern, şık silüeti üzerinde uçarken sordu.

Jules onun yanında uçtu; Old-timer'ın göğüs kafesinin yakınından fırlayan tek, güçlü bir filiz kendisini kafatasının arkasına sürmüştü, çilek rengi saçlarının arasına gizlemişti; filiz kendisini mekanik beyin sapına kilitlemiş ve böylece Old-timer iletişim sistemine erişim. "Bu Eden," diye yanıtladı.

Eski zamanlayıcının ilk tepkisi, Eden'in kara bir şaka olduğu ve mahkumunun kasıtlı olarak yıpratıcı olduğu yönündeydi, ancak aralarındaki bağlantı sayesinde onun duygularını hissedebiliyordu ve onun yalan söylediğine dair hiçbir ipucu yoktu. Ona göre gerçekten Cennet'teydiler.

Boynunu uzattı ve gökyüzüne baktı - çok güzel ve güneşliydi - mükemmel bir yaz gününde mükemmel bir öğleden sonra gökyüzü. Şehirden uzaklaşıp aşağıdaki suyun üzerinde uçarken teninde hafif serin bir esinti bile vardı.

Jules onun sorusunu tahmin ederek, "Bu simüle edilmiş bir gökyüzü," diye önerdi. "Ve yapay bir güneş, ama gerisi gerçek; ormanlar, parklar, nehirler, şehir, banliyöler... her şey."

"Neden?" Yaşlı adam sordu. "Siz makinesiniz, Tanrı aşkına."

Jules, "Biz insanız," diye yanıtladı; konuşmasında çekingen ama cevaplarında dürüsttü. "Buna inanmadığın için üzgünüm ama bu doğru. Ve tüm insanlar gibi biz de Cenneti özlüyoruz."

Yaşlı adam doğrudan aşağıya baktı ve küçük bir balıkçı teknesinde gölün ortasına doğru kürek çeken bir çift gördü. Şaşkınlıkla, onlara olta tutan genç bir androidin eşlik ettiğini gördüler. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Ne sandın?" Jules sakın ama meydan okuyan bir tavırla şöyle yanıt verdi: "Hepimizin uzayda uçan, sırf eğlence olsun diye diğer insanları fetheden ve sonra bir sonraki fetih için bölmelerimizdeki pilleri şarj eden akılsız dronlar olduğumuzu mu?"

Yaşlı adamın dili tutulmuştu.

Jules ona bakmak için başını çevirmeye cesaret etti. "Heh. Bunu gerçekten düşündün. Şimdi kim kiminle dalga geçiyor?"

"Yani bu gemilerin içindeki insan yapımı cennetlerde mi yaşıyorsunuz?"

"İnsan yapımı," diye düzeltti onu. "Ve evet. Topluluklarımızı çöreğin ortasındaki jöle gibi düşünebilirsiniz. En iyi kısmı bu. Artık savaş yok, suç yok, hastalık yok, acı yok ve hava her gün mükemmel. Burada sonsuzluğu yaşıyoruz. Ütopya'ya hiçbirimizin göremeyeceği kadar yakın."

Gölün uzak kıyısına ulaşmaya başladılar ve holografik olarak yansıtılan gökyüzü dağılıyormuş gibi görünüyordu ve geminin çirkin, metalik, cesede benzeyen iç kısımları yeniden ortaya çıkmaya başladı. Özellikle karanlık bir çembere, onları geminin daha içlerine götürecek devasa bir açıklığa doğru gidiyorlardı. onlarca kilometre boyunca uzanan bir tünel aracılığıyla.

İçeri girdiklerinde İhtiyar tekrar konuştu.

Jules, sen kimsin sen?

"San Diego'da sıkı bir Chargers hayranı olarak büyüdüm. benden büyük iki tane var Her ikisi de Eden'de benden sadece birkaç blok ötede yaşayan kız kardeşlerim."

Yaşlı adam yine şaşkına dönmüştü. Bu başka bir numara mı? diye sordu kendine. Yoksa bu androidler uzaylı değil mi? En azından geleneksel anlamda değil. Onlar insan mı? Onlar Dünya'dan mı?

"Bu yeterli mi, yoksa benim en sevdiğim rengi de bilmek ister misin?"

"Sen ne zaman..."

"Kurtarıldı mı?"

"Asimile olmuşlar," diye ileri sürdü Old-timer.

Gözlerini hafifçe kıstı ama anlamsal farklılıklarının kaybolmasına izin verdi.

"Sekiz sene önce."

"Androidler Dünyanıza mı geldi?"

"Evet."

"Direndin mi?"

"Elbette. Biz çok korktuk ama onlar çok büyüktü."

"Anlamıyorum," İhtiyar hafifçe başını salladı.

"Biliyorum," diye yanıtladı Jules, sanki İhtiyar'ın ifadesi bariz bir şekilde doğruymuş gibi. bariz. "Anlasaydınız beni kaçırmazdınız."

Old-timer onun iddiasını görmezden gelerek, "Eğer isteğin dışında asimile edildiysen," diye devam etti, "neden burada kalmaya razısın? Neden 1'in kölesi olmaya gönüllüsün? Hangi kırılmaya direneceksin? Yeniden insan olmak istemiyor musun?"

Jules derin bir iç çektikten sonra, "Son kez söylüyorum," diye başladı, "Ben insanım. Ve bu kimsenin iradesini kırmakla ilgili değil. Kolektif bize gerçeği söyledi ve gerçeği öğrendiğimizde ne yapmamız gerektiğini biliyorduk.

"Peki bu gerçek nedir?" diye sordu yaşlı adam, herhangi bir cevabın onu kolektife katılmasını sağlayabileceğinden şüpheliydi.

Jules, "İnsanlığın ölümsüz olmadığını " yanıtladı. Mantığını kullan Craig. İnsanlar icat eder, icat eder ve icat eder. Bizi bilinen evrendeki diğer türlerden ayıran şey budur. Teknolojilerimiz iki ucu keskin kılıçtır. Ateş, yemeğimizi pişirmemizi ve bizi sıcak tutmamızı sağlar, ancak düşmanlarımızı yakmamızı ve savaşmamızı da sağlar. Nükleer teknolojiler sınırsız güce yol açtı

kaynaklara göre, ama aynı zamanda üzerimizde asılı olan Demokles'in kılıcıydı; İkinci Dünya Savaşı'nda kullanıldı ama gerçekten Üçüncü Dünya Savaşı'nda serbest bırakıldı, ancak bu bile bizi yok etmeye yetmedi. Bu icatların her birini kavanozdan çıkarılan küçük bilyeler gibi düşünün; bazıları insanlığa yardım ettiği için beyazdır, bazıları hem yardım ettiği hem de acıttığı için gridir, bazıları ise varoluşumuzu tehdit ettiği için çok koyu gridir. Ama Craig, bir gün insanlığın yaratıcı zekasıyla o vazoya uzanıp son icadımız olan saf siyah mermeri çıkarması kaçınılmaz . Ve bu buluş dünyanın sonu olacak

her şey - çoklu evrenin sonu - yaşamın sonu.

Yaşlı adam Jules'un mantıklı açıklamalarını dinlerken yutkundu. O istedi umutsuzca onu reddetmek, bunun fanatik Luddite propagandasından başka bir şey olmadığı konusunda ısrar etmek ama zihninde çılgılık atan bir görüntü ve kalbini durdurabileceğini hisseden bir soğukluk vardı: "Peki son icat nedir? Siyah mermer mi?"

İhtiyar'ın yüzündeki korku ifadesini okurken Jules'un gözleri büyüdü. Bunu anında tanıdı. "Cevabı zaten biliyorsun, değil mi Craig? Bunu zaten gördün."

"Görmedim," diye kekeledi İhtiyar yanıt olarak.

"Ama bunu biliyorsun. Gözlerinde görebiliyorum. Evrenleri yok eden buluş. Bunu bildiğini biliyorum."

"Sadece çeneni kapat," diye yanıtladı İhtiyar sarsılarak. "Beni oraya götür çoğaltıcı Kurtarmam gereken insanlar var. Gerçekten kurtarma; senin versiyonun değil.

Jules, devasa bir metro tüpüne benzeyen, her iki tarafta ara sıra ışıklarla hafifçe aydınlatılan uzun, karanlık tünelde Old-timer'ı uçurmaya devam etti. "Direnmeyeceğim Craig. Zaten yüzünüzde buna mecbur kalmayacağımı görebiliyorum.

"Anladım!" James gururla duyurdu, yapay zekayla birlikte oturduğu masadan başını kaldırdı ve sergilenmek üzere bir ödül balığı gibi uzun bir kod tomarını havaya kaldırırken Thel'in ve adayın dikkatini çekti.

Yapay zeka da aynı derecede gururlu bir gülümsemeyle döndü ve bunu arkadaşlarına gösterdi.

"Neyi buldun?" diye sordu.

"Tuzak kapısını atlatıp seslenmemizi sağlayacak kod!" James Sanki cevap çok açıkmuş gibi cevap verdi.

Gülümsedi ve başını salladı. "Dahiler dahi olacak."

"Çok doğru," diye yanıtladı James ayağa fırlayıp hızlı bir şekilde adaya doğru yürürken, sol eli uzanmış, sağ eli ise altın kod akışını tutuyordu. "Ağustos gözlüklerini ödünç alabilir miyim?"

Aday, "Elbette" diye yanıtladı ve gözlüklerini çıkarıp ona verdi. James'e.

"Bunun ne işe yaraması gerekiyor?" diye sordu.

James, "Kodu değiştiriyoruz" diye yanıtladı. "Gerçekten her şeyi kullanabilirim —aday için yaptığın kahve gösterisini hatırlıyor musun?"

Thel, "Londra sisi vardı ama evet," diye araya girdi. "...ama

büyütücü gözlükler aslında zihin gözünün birinci nesil versiyonudur, bu yüzden onları değiştirmek en mantıklısı." O kaydıldı

Augment gözlüklerin üzerinde altın renkli, kodlu bir desen vardı ve cihazın içine girerek onunla bir bütün haline geldi. "Mükemmel."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

James, "Bir telefon görüşmesi yapıyoruz" diye yanıtladı.

"DSÖ?"

James bir iletişim hattını açarken, "Menzil pek iyi olmayacak," diye yanıtladı, "bu yüzden Aldous'un şimdiye kadar Eski Zamanlayıcı'yı bulduğunu ummalıyız."

"İhtiyar'ın bizi buradan çıkarabileceği doğru mu?" diye sordu.

James başını salladı. "Ah evet. Yeni vücudundaki bu dallar mikroskobik boyuta gelinceye kadar açılabilir ve nano boyutlu malzemelerle bağlantı kurabilir.

Her şeye bağlanabilir. Eğer onu Aldous'un yaptığı sabit diskle fiziksel temasa sokabilirsek kalıplarımızı ortaya çıkarabilir." Yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin. "Yeterince yakın değil."

Thel, "Djanet'i dene," diye önerdi.

James onaylayarak başını salladı ve iletişimi açmaya çalıştı.

Thel, "Deseninizi ortaya çıkarabilerseniz bile," diye devam etti, "o zaman ne olacak? Eğer ana bilgisayar yok edilirse vücutlarımız..."

O ayağa kalkıp sakince üçlüye doğru yürürken yapay zeka, "James'in cesedinin yok edilmesi pek olası değil," diye seslendi. "Aldous muhtemelen android gemisinin etkisinin onu yok edeceğini düşünse de son derece dayanıklı olacak şekilde tasarlandı. Yalnızca bir yıldızın veya kara deliğin merkezine yapılacak bir yolculuk onu yok edebilir."

"Lanet olsun," diye küfretti James, "Djanet de yok." Rich'i deneyeceğim.

Thel, "Bu pek iyi görünmüyor," diye belirtti. "Ulaştığımız tek kişi aynı zamanda bizi tuzağa düşürmek isteyen kişiye, seslenmenin ne anlamı var?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı James aniden.

"James mi?" Rich kafasında duyduğu sese tepki gösterdi.

"Bu da ne?" diye sordu Aldous.

"Zengin, eğer bu sensen," diye yanıtladı James hemen, "Aldous'a bizimle konuştuğunu söyleme." Sadece öksür ve ondan uzaklaş. Konuşabildiğin zaman bana haber ver."

Thel ve diğerleri beklerken James'in yüzünü nefes nefese izlediler.

Zengin öksürdü. "Özür dilerim" dedi sandalyeden kalkarken boğazını temizliyormuş gibi yaparak.

James aniden gülümsedi. "Öksürdü," diye arkadaşlarına aktardı.

"Bekliyoruz, Rich."

"İyi misin?" diye sordu Aldous.

"Evet. Su lazım. Ben sadece tuvalete gideceğim."

"James dediğini duyduğumu sanıyordum?" diye sordu Aldous, ifadesi şaşkıncı.

Rich, "Yaptım," diye onayladı. "Yaptım. Sadece düşünüyordum da, gerçekten James'in burada olmasını isterdim, anlıyor musun? Çünkü ne yapacağını bilirdi. Yani bu berbat bir şey. Sonra boğazımın ne kadar kuru olduğunu fark ettim. Su alıyorum. Biraz istemek?

"Banyodan mı?" Aldous merakla sordu. "Çoğalcı gayet iyi çalışıyor. Sanırım senin yerinde olsam bunu tercih ederdim."

Rich, "Evet," diye onayladı. "Evet ama benim de işemem gerekiyor. Yani bir taşla iki kuş diye düşündüm. Ama sen haklısın. Önce işemek. Sonra su için çoğalıcı."

Aldous başını salladı.

Rich, Aldous'un sesi onu durdurmadan önce banyoya doğru gitmeye başladı.

"Ah, ve Richard..." diye başladı.

Rich ifadeyi silmeden önce hayal kırıklığıyla gözlerini kıstı ve Hafif bir gülümsemeyle Aldous'a dönüyorum. "Evet?"

"Gelecekte tesisleri kullanmanız gerektiğinde bu kadar...açıklayıcı olmanıza gerek yok."

Rich yarım bir gülümsemeyle dudaklarını geri çekti ve başını salladı. "Yine haklısın. Tamam, o zaman vücudumla gizemli bir şey yapmaya gidiyorum. Döndü ve gitti.

Birkaç saniye sonra banyodaydı. "Tamam, ne oluyor?" Rich aynadaki endişeli yansımasına bakarken fısıldayarak sordu.

"Bu gerçekten James mi?"

"Öyle dostum! Sesini duymak güzel! Aldous nerede?"

"Köprüde. Ve Thel'in cesedi de yanımızda. Ne yazık ki Aldous sizinkini kurtaramadı Komutan."

"Heh. Şok edici," diye karşılık verdi James. "Neredesin?"

"Geminizdeyiz, Venüs'e doğru gidiyoruz."

"Venüs?" James tepki gösterdi. "Venüs'ten ne istiyor?"

Rich, "Hayatta kalanları bulmak için en iyi yerin burası olduğunu düşünüyor" diye yanıtladı, "ve buranın androidler için düşük bir öncelik olduğunu düşünüyor."

Kısa bir duraklama oldu. "Belki," diye geri döndü James sonunda, ses tonu şüpheliydi. "Ya da belki onları içeriden kendisi yıkmayı planlıyordur."

"Bu da ne demek oluyor?" Rich şaşkınlıkla sordu, kalbi aniden iki kat daha hızlı atıyordu.

"Zengin, dinle beni. Bunu kanıtlayamayız ama Aldous bizi simülasyona hapseden şüphelilerden biri, belki de baş şüpheli.

androidlerin ana bilgisayarını yok etmesine yardım etti."

"Ne...sen ciddi misin?"

"O sadece bir şüpheli ama imkanları vardı ve biz de bunu yapmış olabileceğini düşünüyoruz. nedeni vardı."

"Dinleyin Komutan Keats, Puristlere bir mesaj gönderdik ama normal iletişim sistemimiz kapalı olduğundan onlardan henüz haber alamadık ama yoldayız ve yaklaşık yarım saat içinde orada olacağız. Eğer Puristler telsizle bize iyi olduklarını bildirirse ne yapacağım?"

James, "Aldous'u çok yakından izleyin," diye yanıtladı, "ama onu takip ettiğinizi ona söylemeyin. Eğer bize akıl verirse sabit diske zarar verebilir."

"Bunu yapacağını mı sanıyorsun?" Rich dehşete düşmüş bir halde tepki gösterdi.

"Eğer tüm türüne ihanet edecek bir adamsa? Evet. Rich, eğer Cehennemde o sabit disk şüphelenmeden ondan almanın bir yolu varsa, yap bunu. O halde İhtiyar'a olanları bildir ve ona iletin. Oradan ne yapacağını biliyor."

"Komutanım, İhtiyar'la bağlantımı kaybettim. Lanet olsun, Aldous dışında herkesle bağlantımı kaybettim. Burada yalnızım. Eski zamanlayıcı olabilir... bilirsin..."

"Yapmasa iyi olur," diye yanıtladı James, "çünkü şu anda güneş sistemiyle ilgili tek umudumuz onun omuzlarında."

"Sevgili Tanrım," dedi Eski zaman, kopyalayıcı tünelin sonunda görüldüğünde. Bir dakika sonra tünelin ağzına ulaştılar ve canavarlığın dolu, korkunç genişliği çökmeye başladı: Her yöne mükemmel geometrik çizgilerle uzanan karanlık, acımasız, metal bir yapı, bitişik tabut şeklindeki bölmeler. Android mimarisinin dayanak noktası olan her yerde bulunan podyumlar tarafından.

Jules, "İşte bu," dedi. "Oldukça etkileyici, biliyorum."

"Düşündüğüm kelime bu değildi."

"Ah, doğru," diye yanıtladı Jules, ellerini kaldırıp sanki korkudan titriyormuş gibi alaycı bir şekilde parmaklarını seğirirken, "bu mekanik karanlığın şeytani kalbi," dedi korkmuş bir çocuğun sesini taklit ederek.

"Bu saf teknolojik kötülüktür." Başını salladı ve gözlerini devirdi.

"Gülünç, Luddite tepkisi."

"Luddit mi?" Yaşlı adam şaşkınlıkla tepki gösterdi. "Bana Luddite mi diyorsun?"

Dallarından birini açtı ve amacını belirtmek için onu sergiledi.

"İnsanlığı ayakta tutmak adına trilyonlarca kişiden oluşan bir kolektife katılmanın Luddite tarafında biraz daha fazla olduğunu düşünmüyor musun?"

Jules etkilenmemiş bir halde alay etti. "Garip solucan organların seni ilerletmiyor Craig. Seni bir ucube yapıyorlar."

Yaşlı adam ona dik dik baktı ama soğukkanlılığını korudu.

"Hadi," dedi Jules, konuyu bırakarak, "Arkadaşlarını toplayalım."

"Nereden?" Yaşlı adam sordu. "Sonsuzdur."

"Birlikte yüklendilerse hepsinin birlikte gruplandırılması gerekir."

"Değillerdi." Yaşlı adam asimilatörünü kaldırdı. "Aslında üçü henüz yüklenmediler bile."

"Bu mükemmel" dedi, asimilatörü almak için elini uzatırken.

"Onları şimdi yükleyebiliriz."

Yaşlı adam cihazı ona vermeyi reddetti.

"Gerçekten mi?" dedi şok olmuş bir halde. "Sen kafamın içindesin. Yalan söylemediğimi biliyorsun."

Rahatladı ve değerli yükünü ona verdi.

"Bu gerçekten bu kadar zor muydu?" diye azarladı. "Şimdi bana zaten yüklenmiş olan arkadaşlarınızın adlarını söyleyin. Yerlerini bulacağım ve sonra hepsini birbirine yakın inşa ettiğimizden emin olacağız."

"Djanet Dove ve Daniella Emilson," diye yanıtladı İhtiyar.

"Tamam," diye yanıtladı Jules, zihinsel olarak isimleri girerken. Eski zaman, onun aktivitelerini zihinsel bağlantıları aracılığıyla izliyordu. "Buradalar" Jules cevapladı: "ama..."

"Ama ne?"

"Sorun değil ama anlamalısın ki şu anda kopyalayıcı bölmelerinde milyarlarca insan var..."

Yaşlı adam, zihinsel yer belirleyicideki bilgileri sabırsızlıkla incelerken içini çekti. "Ve buradan yetmiş kilometre uzaktalar," diye gözlemledi, ödülleri hâlâ çok uzakta olduklarını fark ettiğinde içini çekerek.

"Evet." Jules başını salladı. "Oraya varmak birkaç dakika sürer."

Hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Hadi harekete geçelim o zaman." Metalik koridorların sonsuz labirentine doğru uçmaya başladılar. Jules'un navigasyon programlarına erişimleri olmasaydı hızla kaybolurlardı.

"Sabırlı ol Craig," dedi Jules onun hayal kırıklığını hissederek.

"Biz o tarafa doğru giderken Aldous'u kontrol etmek isteyebilirsin.
Gibson ve Zengin Borges. Onlarla irtibatımı kaybettim."

"Elbette" diye yanıtladı. "Hmm. Bu çok ilginç."

"Ne?" Yaşlı adam onun ekranlarını kendi gözünün önüne getirirken sordu.

"Zengin Borges burada değil, dolayısıyla henüz asimile olmadı ama..."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı İhtiyar. "Bunu doğru mu okuyorum?"

"Sanırım öyle," diye onayladı Jules, kendisi de biraz kararsızdı. "Yani, bunu daha önce hiç görmemiştim ama görünüşe göre bu Aldous Gibson zaten asimile edilmiş, ama iki gün önce taburcu edilmiş. O bölmede değil." Şakaklarını ovuşturdu. "Bu bir anormallik. Kimse bu kadar çabuk taburcu olamaz.

Asimilasyon eğitim programından geçmeleri gerekiyor. Hiç mantıklı değil..."

İhtiyarın yüzü öfkeden kızardı ve üst dudağı kıvrıldı.

hırıltı. "Söz konusu kişinin bir anlaşma yapması mantıklı."

"Bir anlaşma? Ne tür bir anlaşma?"

"Tüm lanet türüne ihanet etmeyi içeren türden bir anlaşma."

on bir

Vali, zamanın tahribatıyla yıpranmış derin, çakıllı sesiyle, "Şef Gibson, ben Purist kolonisinden Vali Wong," dedi. Post-insanlar bu kadar eskimiş bir sesin bilgeliğini duymaya alışkın değildi. Kaydedilen mesaj parazit nedeniyle çatırdayarak geldi. "Android güçlerinin saldırısı altındayız. Elimizdeki her imkanla kendimizi savunuyoruz. Geminizi tespit edip tanımladık ve yaklaşımınızı izleyeceğiz. Android ablukasını kırabilirsen geminin kontrolünü ele geçireceğiz ve gezegensel güç alanımızdan geçmene rehberlik edeceğiz. Daha fazla talimat için beklemede kalın ve Şef Gibson, iyi şanslar.

Rich neredeyse inanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Bu mesaj ne zaman gönderildi?"

Aldous saat göstergesine baktı ve bazı hızlı hesaplamalar yaptı. Aldous, "Bize ulaşmamız iki dakika sürdü," diye yanıtladı. "Yolculuk hızımızla Venüs ve android blokajı yakında görüntü ekranımıza gelecek."

" Hâlâ Venüs'e ulaşmaya mı çalışıyoruz?" Zengin sordu. " Onu duydun değil mi? Saldırı altında? Android güçleri mi?"

"Püristleri korumaya yemin ettiğinizi sanıyordum?" Aldous yanıtladı.

"Evet öyleyim . Ama oraya insan sonrası hayatta kalanları kontrol etmek için gitmek istediğini sanıyordum. Eğer saldırı altındalarsa neden onların alınmasından yana değilsiniz ?

Sahil açıkken güneş sisteminden mümkün olduğunca uzağa mı?"

James, Rich'in kulağına, "Dikkatli ol," diye uyardı. "Ona tüyo vermek istemezsin şüpheleniyorsun."

"Ve uzayın sonsuzluğunda süzüleceğiz," diye yanıtladı Aldous Rich'e, "matematiksel olarak makul olan tüm umutların ötesinde, bir şekilde daha fazla hayatta kalanla karşılaşacağımızı umuyorduk ve bu arada şunu da biliyorduk ki, uzayın sonsuzluğuna doğru daha da ileriye gitmeye cesaret ettiğimiz her gün, daha az insan hayatta kalacaktı. muhtemelen birbirimizden başka canlı bir insan daha görebilecek miyiz?"

"Bu makul bir açıklama," diye belirtti James. "Sadece göz kulak ol onun...ve bizim üzerimizde."

Rich boynunu uzattı ve James'in sözlerini düşünürken Aldous'un belindeki sabit diske baktı. "Böyle söylediğinizde... tamam: android ablukasını kırın o zaman."

Rich tekrar görüntüleme ekranına döndüğünde, aniden uzaktaki tenis topu büyüklüğündeki gezegenin soluk mavi parıltısını çevreleyen bir şeyin soluk görüntüsünü gördü. Venüs hala yüzbinlerce kilometre uzakta olmasına rağmen, etrafını saran android gemilerden birinde, yapraklarını açan bir çiçek gibi büyüyen, altın rengi bir nabız gibi dev bir patlama olduğu açıktı.

Patlamanın büyüklüğü karşısında şaşırان ve etkilenen Aldous, "Kesinlikle," diye tepki gösterdi.

"Püristler gerçekten de direniyor mu?" Rich şok olmuş bir halde söyledi.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Aldous. "Bunu nasıl yaptıkları başka bir şey soru."

Rich, "James'in gezegene bir güç alanı verdiğini biliyorum," dedi, "ama..."

Aldous yüzünü buruşturarak, "Onlara bundan fazlasını sağlamış gibi görünüyor" dedi.

Rich, Aldous olarak algıladığı kişinin aslında Püristlerin direnebilmesinden rahatsız olduğunu görünce gözlerini kıstı. Yoksa dalgın dalgın, manevra yapmanın zorluğunu mu düşünüyordu?

android gemileri çevreliyor mu? Bağlantıları yalnızca işitsel olduğundan ve ana bilgisayarla bağlantısı olmadığı için James'e bunu söylemek ve fikrini sormak imkansızdı, samimiyetsizlik işaretleri için onu tarayamazdı.

Aldous, Venüs ve onu çevreleyen dramatik savaş hızla daha net hale gelirken, hâlâ giderek artan ve her geçen saniye daha da büyüyen patlamayı işaret etti. "Görünüşe göre James onlara bir çeşit askeri araç sağlamış."

Rich, "Şaka yapmıyorum," diye yanıtladı ve ikinci devasa bir android gemiden ikinci dev bir duman fırladı. Patlamalar hâlâ çok uzaktaydı, ancak Dünya'da yirmi birinci yüzyılın başındaki savaşlara ancak layık olan silahlarla sınırlı olan Puristlerin böylesine dramatik ve etkili bir duruş sergilemeyi başarmaları neredeyse anlaşılmazdı. android kolektifine karşı. "Bizim Dünya'da yaptığımızdan daha iyi durumdalar. Onlara ateş ettikleri o şey de ne?"

James, Rich'e "Bu bir ölüm ışınıdır" diye bilgi verdi. "İşe yaradığını duyduğuma sevindim. Bu bir parçacık ışın silahıdır; Venüs'ün doğal elektrik gücünün tamamı küçük parçacıkları yükler ve Puristler onları neredeyse ışık hızıyla androidlere ateşler. Bu onları uzak tutacaktır."

"Şef Gibson, ben Purist Kolonisinin Valisi Wong," diye bu kez daha az müdahaleyle, sert ses tekrar konuştu. "Ablukayı aşmanız için size bir yol yaratabileceğimize inanıyoruz. Size göndereceğimiz koordinatları takip edin. Gerisini biz hallederiz. Güç alanımızı geçtikten sonra yörüngeni kontrol etmemize izin verin ve size yüzeye kadar rehberlik edelim."

Aldous cevap vermeden önce Aldous ve Rich şaşkın ifadeler kullandılar: "Teşekkür ederim Valim."

"Yakında sahada görüşürüz. Çıldırdım."

"Uçuş yolumuzu kontrol altına mı alıyorlar?" Zengin neredeyse tepki gösterdi inançsızlık. "Püristler mi? Yalnızca yapay zeka ana bilgisayarının bunu yapabileceğini düşündüm..."

Aldous başını salladı. "Ben de öyle."

"Ve bizim için bir yol mu yaratacaksın? O büyük anneyle..."

Rich düşüncesini tamamlayamadan, hasarlı android gemileri çevreleyen android denizi birdenbire parçalanmış gibi görünüyordu; bir domino etkisi onları bir kenara itti, sanki bir meyve sineği sürüsüymüşler, görünmez güç onları bir sineklik gibi kesiyordu. Gücün gücü hızla netleşti, ancak gemilerinin yanından vızıldayarak geçerken, gücü o kadar güçlüydü ki uzayın kendisinde türbülans yaratıyormuş gibi görünüyordu.

"Ee...silah?" Rich şaşkınlıkla sözlerini tamamladı.

Aldous, "Püristler'in Komutan Keats'in izniyle bazı hileler peşinde olduğu oldukça açık," diye söze başladı. Bu beklenmedik dönüşü düşünerek bir anlığına gözlerini kapattı ve ardından hâlâ belinde asılı duran küçük sabit diske bakmak için başını eğdi. "James, ne yapıyorsun?" James'in gerçekte onu duyabileceğine dair hiçbir fikri olmadığı için retorik bir şekilde sordu.

"Hazır olduğundan daha fazlası, ihtiyar," diye yanıtladı James yine de yalnızca Rich, hazır cevap verenin her iki ucuna da özeldi.

Zengin gülümsedi. "Sana söylemiştim şef."

Aldous ona döndü. "Ah?"

"James her zaman bir şeyler düşünür."

Jules, Old-timer'a, "Arkadaşlarınızın bulunduğu yere neredeyse ulaştık," diye bilgi verdi.

"Biliyorum," diye yanıtladı İhtiyar. "Senin gördüğün her şeyi görüyorum, Unutma?"

"Nasıl unutabilirim?" Jules geri döndü. "Sanki şiddetli bir baş ağrım yok."

İhtiyarın tek yanıtı ilgisiz bir homurtuydu; akli meşguldü başka yerde.

Jules, "Sen gerçekten büyüleyicisin," diye gözlemledi. "Sana bunu söyleyen oldu mu hiç? BEN Oyunun olduğunu düşündüğüme inanamıyorum.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Yaşlı adam sordu.

"Ne?" Jules yanıt verdi. "Ciddi misin? Ben senin rehinenim. Sen Anisim'i benden hemen önce öldürdü..."

"Bu çok saçma ve bunu ikimiz de biliyoruz." İhtiyar onun sözünü kesti. "İnandığınız kadar aptal değilim. Android bedenlerini kopyalayan bir gemide yaşıyorsunuz. Halkınız, bedensel güvenliklerini hiçe sayarak gezegenlere saldırıyor. Bu basit bir denklem. Bedenlerinizin hasar görmesi veya yok edilmesi durumunda zihin dosyalarınız yedeklenir ve kolektife geri gönderilir. Tekrar söylüyorum, neden bana yardım ediyorsun?"

"Yani neden direnmiyorum ve senin yaptığın gibi kafamı parçalamana izin vermiyorum? Anisim'e mi?"

"Elbette," diye yanıt verdi Eski Zamanlı.

"Tamam, bunun gerçekten ama gerçekten acıtacağı gerçeğinin yanı sıra?" Jules dehşete düşmüş bir halde tepki verdi. "Buna ne dersin? Tüm bu sistemin ardındaki felsefeyi hiç düşündünüz mü? Vücudumu yok etsem ama zihin dosyamı yüklersen, o kişinin hâlâ ben olduğum fikri mi? Bak Craig, hepimizin bir grup akılsız robot, beyinleri yıkanmış takipçiler olduğumuzu düşündüğünü biliyorum ama bizim de fikirlerimiz var. İçsel düşüncelerimiz var. Ben sistemimize inanan biri değilim. Topluluğun çoğu inananlardan oluşuyor ama ben değilim."

"Neye inanıyorsun?" Yaşlı adam sordu.

Jules sabırsızca homurdandı. "Bak, bir kurtarma sırasında öldürülmek üzere olduğumu hayal et. Zihin dosyam otomatik olarak kopyalayıcıya yükleniyor ve yeni bir beden ortaya çıkıyor. Harika, değil mi? Bu nedenle çoğu android, kendini korumaya veya kendi ölümlülüğüne saygı göstermeye açıkça aykırı olan eylemlerde bulunmakta sorun yaşamıyor."

"Siz ölümsüzsünüz," diye belirtti Old-timer. "Neden olsunlar ki endişeli-"

"Çünkü onlar ölümsüz değiller!" Jules bağırdı. "Bakın bu pek popüler bir görüş değil ama şunu kabul edelim, eğer öldürülmek üzereysem ve zihin dosyam kopyalayıcıya yüklenirse, ya bir şey olursa? Ya bir mucize eseri bedenim hayatta kalırsa? Kolektifin tahmine dayalı algoritmaları beni izliyor, tespit ediyor, her zaman öldürülüp öldürülmeyeceğimden emin olmalarını sağlıyor ama ya bir hata yaparlarsa? Bildiğim kadarıyla asla yapmazlar ama tartışma adına, varsayımsal olarak öyle yaptıklarını varsayalım."

Sonra ne?"

"Hayatta kalacaksın," diye yanıtladı İhtiyar, "ve senin bir kopyan ortaya çıkacak kopyalayıcıdan."

Jules gözlerini genişletti. "Evet. Kesinlikle. Kopya."

"Hiç kurtarmaya gitmemenizin nedeni inançlarınız mı?" Eski zaman diye sordu.

"Hiç kurtarmaya gitmedin mi? Sana bunu ne söyletiyor?"
"Anisim dedi ki..."

"Doğru," Jules hatırlayarak başını salladı. "Yalan söyledi." Omuz silkti. "Sanırım bana karşı yumuşak davranmanı sağlamaya çalışıyordu. Seni doğrudan bana yönlendirdiği için kendini suçlu hissetmiş olmalı."

"Kurtarma görevlerinde bulunduysan," dedi Old-timer, bulmacanın parçalarını zihninde birleştirerek, "ve kopyalanan bedenlerin yalnızca kopya olduğuna inanıyorsan, o zaman sen de..."

"Katil olduğuma inanıyor musun?" Jules onun için işini bitirdi. "Evet. Yapıyorum ama işin püf noktası bu. Kolektifin bunu neden yaptığını anlıyorum. Hatta buna inanıyorum çünkü insanlığın ve evrenin hayatta kalmaya devam etmesi daha iyi. Ama hayır, android bedenim öldüğünde devam edeceğime inanmıyorum. Anılarım ve duygularımla birlikte benim bir kopyam olacak ve o tamamen şekillenmiş ve işleyen bir insan olacak - ama o ben olmayacağım. Öleceğim."

Yaşlı adam mantık yoluyla düşündü. "Sen...sen..."

"Kurtarma sırasında mı öldün? Evet bende var. Ama yapmamış olsam da asimile oldum. İnsan vücudum yok edildi ve zihin dosyam kolektife yüklendi ve burada, Oluşturucuda kopyalandı ." Gökyüzüne, görünmeyen bir tabana kadar uzanan ve etraflarında 360 derece uzanan sonsuz vücut bölmelerini işaret etti. "Jules öldü. Bundan eminim."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan neden karşı koymuyorsun?" Yaşlı adam ondan talepte bulundu. "Bu sadece saçma, kaderci bir kötümserlik, eğer kontrol edilmezse insanlığın her zaman kendini yok edeceği inancı olamaz. Bu sadece 1'in saçmalığı.

Jules başını salladı. "Haklısın. Ben sadece tamamını üstleneceğim toplu. Son sayıma göre sadece 1,4 trilyon kişiyiz. Kazanacağıma eminim."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan neden başka bir kurtarma operasyonuna katılmak için gönüllü olmuyorsun? Şu an yanımda olan sen ölecek ve asla sahip olamayacaksın

tekrar birini öldürmek."

Jules bir an durakladı. "Biliyor musun, bunu içtenlikle söylüyorum, aslında

bunu yapmalarının bir nedeninin de bu olduğunu düşünüyorum."

"DSÖ?"

"Askere alınanlar. Biz onlara böyle diyoruz. Yeni bir Dünya'ya geldiğimizde insanlar görev için rastgele seçiliyor. Ne kadar çok Dünyayı asimile edersek, askere alınma olasılığınız o kadar düşük olur, çünkü her seferinde aynı büyüklükte kuvvet gerekir ve eğer kolektif büyürse, size ihtiyaç duyma ihtimalleri de düşer. Ama sıranın ne zaman geleceğini asla bilemezsin. Kurtarmalar arasında yıllar geçebilir..." Sanki bir şeyler hatırlıyormuş gibi dalıp gitti. "Neredeyse kendinizi tüm bunların bir rüya olduğuna inandırabilirsiniz." Kendini gerçekliğe geri çekti ve Eski Zamanlı'nın gözlerinin içine bakmak için döndü. "Kendinizi kurtarıırken onur ve prestij kazanmanın iki yolu vardır. Birincisi pek çok insanı kurtarmak, ya da sizin deyiminizle asimile etmektir.

Diğeri ise ölmek. Ne kadar çok ölürseniz, o kadar çok bedeninizi feda edersiniz, kolektifteki diğer kişiler sizi o kadar özverili olarak görür. Tekrar durakladı, pasif görünüyordu. "Ama ne düşünüyorum biliyor musun Craig? Bence bunu, unutulmayı arzuladıkları için yapıyorlar. Sanırım bir çıkış yolu istiyorlar.

İntihar yasa dışıdır ve kalıplarımız sonsuza kadar devam eder, ancak kolektif üyelerin kendilerini feda etmelerinin bir kısmının onların ölüm dürtüsü olduğuna inanıyorum. Ölmek istiyorlar; çünkü tıpkı senin de söylediğin gibi, sanırım dışarı çıkmak istiyorlar."

"Bu inançlara sahip olduğunu bilseydi ne yapardım?"

Jules, Hiçbir şey, diye yanıtladı. "Özgür düşünceye izin veriyoruz. Harekete geçmediğimiz sürece duygularımız bize aittir—"

Alejandra'nın ona farklı bir hayatmış gibi hissettiren bilgeliği hatırlayarak, "Duygular asla yanılmaz," diye aniden ağzından kaçırdı Old-timer.

Jules, "Evet, doğru," diye yanıtladı. "Yalnızca eylemler yanlış olabilir. Peki sen nasılsın Craig? Ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?"

"Anisim'in kafasını kestin. Katil misin?"

Eski zaman zar zor nefes alıyordu. Bu eylemin bir makineyi kapatmaya benzediğini düşünmüştü. Ya Jules haklıysa? düşündü. O halde Daniella öldü... ve ben sadece bir...hayır'ı yeniden canlandırıyorum. "HAYIR. Önemli olan kalıptır," diye ileri sürdü Old-timer. "Moleküllerin önemi yok."

"Heh," diye yanıtladı Jules. "İlginç." Aşağı baktı. "Durun, geldik. Düşeceğiz."

İkili birdenbire düz bir şekilde aşağıya indi, bir dizi podyumun üzerinden geçerek gerçekten dipsiz bir çukura benzeyen şeyin daha da derinlerine indi.

"Doğrudan Cehenneme," diye fısıldadı İhtiyar kendi kendine.

Jules neredeyse gülecekti ama bunu bastırdı. "Büyük HE-çift hokey sopaları, ha? Bu kadar dramatik olmayın. Bu sadece büyük bir fabrika."

Hem yukarı hem aşağı sonsuzca uzanan bir sütunun dış tarafında konumlanmış siyah bir bölmenin önündeki podyumun üzerine indiler. Yalnızca o sütunun üzerindeki binlerce bölmeden yalnızca biri gibi görünüyordu. Yaşlı adam yapıya baktı ve Venüs'te inşa ettikleri Zeus'u ne kadar kolay gölgede bıraktığını düşündü; dünyalaştırıcı olarak geçirdiği günler, sanki başka bir hayattanmış gibi hissettiren başka bir anılar koleksiyonuydu, onun gerçekliğinden uzaklığı gerçeküstü olması harika.

"Kuşkusuz," diye ekledi Jules, "bu kahrolası büyük bir fabrika." Baktı kendi etrafında. "Ve biraz daha neşeli olabilir."

Yaşlı adam gözlerini bölmeden alamadı. "Bu kim?"

Jules yerleşik zihinsel bilgisayarındaki ekranı açtı ve Old-timer Jules yüksek sesle söylerken ismi zihninden okudu. "Daniella Emilson."

Elini ona uzattı ve kapsülün siyah kabuğuna dokundu. "Aç onu. Hemen aç."

"Tamam," diye yanıtladı Jules, "lütfen'i sormanın boşa bir çaba olur."

Kapı yana doğru kayarak sütunun içine giriyor ve Daniella'nın bilinçsiz bedeni ortaya çıkıyor. Diğer tüm yeni androidlerle aynı siyah kıyafeti giymiş halde ayakta duruyordu. Yeni vücudu, insan formunun mükemmel bir yeniden yaratımıydı; en azından dışarıdan.

"Uyandır onu," dedi İhtiyar, konuşmaya başlarken duygularını gizleyemeyerek. gözyaşlarını geri püskürtmek için.

Jules ona döndü ve tavrının mantıksız derecede kaba olduğunu düşündüğü bir adamın gerçekten gözyaşlarına boğulduğunu görünce şaşırdı. Bunun sebebini anında anladı. "O senin karın."

"Evet." İhtiyar başını salladı. "Onu uyandır lütfen."

İhtiyar'ın sözlerini duyduğunda Jules'un kafası şaşkınlıkla hafifçe geriye doğru sarsıldı. Uyandırma komutunu girerken, "İşte burada" dedi. "Sihirli kelime."

Daniella gözlerini açtı.

"Craig mi?"

"Ah, Tanrıya şükür!" Yaşlı adam bağırıyordu. Hemen karısına uzandı ve onu kollarına aldı, onu bölmeden çıkardı ve sımsıkı tuttu, vücudunu tutarken onu ileri geri salladı, ayakları podyumun birkaç santim yukarısında sallandı.

"Craig mi? Neredeyim? Ben... asimile mi oldum?" Daniella sordu, sesi Yeni çevresi karşısında şok olmaya devam ederken zayıftı.

"Öyleydin bebeğim. Öyleydin ama iyisin. Artık seni yakaladım."

"Diğer arkadaşlarını geri getirmeme hazır mısın?" Jules sordu: mutlu buluşmayı bölüyor.

Yaşlı adam onun gözlerinin içine baktı, yüzünde minnettar bir ifade vardı. "Evet. Evet lütfen."

"Vay canına," diye yanıtladı Jules. "Sihirli kelimeler her yerde." Desenleri kolektife yükledi. "Ve karşılığında ben de senin için biraz sihir yapacağım."

"Craig, o kim?" Daniella İhtiyar'ın kulağına sordu.

"Yardım etmek için burada. O bir arkadaş. Merak etme. Bizi dışarı çıkaracağım burada."

"Söz veriyorum," dedi Aldous, güneşin parıldamasını ve araçlarının ön görüş ekranından süzüldüğü uçsuz bucaksız okyanusta dans etmesini izlerken. "Bu olağanüstü."

"Venüs'ün yaşanabilir hale geldiğini ilk kez görüyorsunuz, değil mi?" Zengin yanıt verdi. "Birkaç kez buraya geldim," diye ekledi, bunun kendisine sağladığı üstünlük duygusunun tadını çıkararak. "Her şey muhteşem; bozulmamış."

"Bunu nasıl yapabildiler?" Aldous tepki verdi, ağzını zar zor oynatabildi. "Yapay zeka ve James nasıl böyle bir hazineyi, böyle bir mücevheri Puristlere verebilir?" Önündeki sahneden uzaklaştı ve Rich'e şaşkın bir ifadeyle baktı. "Püristler, bu mucizelerin gerçekleşmesini önlemek için Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlattı. Eğer iktidarda kalsalardı Venüs asla yaşanabilir hale getirilemezdi. Onlar bu cenneti hak etmiyorlar."

Rich, Aldous'un tepkisini düşünürken bir anlığına dudaklarını yana doğru emdi. "Sanırım James bunun uygun olduğunu düşündü. Venüs, Cennetin yeni Bahçesidir. Bilgi Ağacı'ndan hiç yemeyenler yalnızca Püristler'dir."

Aldous sert bir şekilde, "Bu onların övülmesi gereken bir şey değil," diye yanıtladı.

Zengin omuz silkti. "Belki hayır ama pratikte bir ana üsse ihtiyaçları vardı. Artık onlara hiçbir konuda söz hakkı vermiyorduk ama onlar kendi kaderlerini şekillendirme hakkını hak ediyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, Venüs harika ama Puristlerin yaşadığı onca şeyden sonra bunu hak ediyorlar ."

Aldous başını salladı, önündeki koltuğun arkasını kavrayıp parmaklarını yumuşak malzemeye batırdı. "Bu kadar yanlış bilgilendirilmiş bir görüşe yanıt verecek kelime bulmakta zorlanıyorum."

"Ah," dedi Rich, Aldous'a göz kırparak, "işte kibirli orospu çocuğu Artık tanıdım ve nefret ettim. Tekrar hoşgeldiniz."

Ufukta beyaz bir duvar oluşmaya başlayınca Aldous ön görüş ekranına döndü. İlk başta bir tür optik yanılsama görüp görmediğinden emin değildi, çünkü güneş devasa nesneyi altın rengi bir parlaklıkla boyadı ve bu onun gözlerini kısmadan ona bakmasını zorlaştırdı. Zihin gözü bunu telafi etmek için gözlerini renklendirmeden önce neredeyse gözlerinde yaşlar oluşacaktı. "Bu nedir?"

Zengin gülümsedi. "Bu çok ilginç." Şef, sanırım Puristlerin bizi nereye götürdüğünü biliyorum."

"Nerede?" Aldous sabırsızca sordu.

"Şelaleleri mi görüyorsun?" James'in sesi işitsel aracılığıyla sordu Rich'le bağlantı.

"Evet," diye yanıtladı Rich.

Aldous , "Evet, bu benim sorumun cevabı değil" diye tepki gösterdi. kısa.

Rich, "Şef, beklesen iyi olur," dedi. "Sanırım inişli çıkışlı bir yolculukla karşı karşıyayız. Görünüşe göre James, Puristleri bulunma olasılıklarının en az olduğu yere koymuş."

"Richard," diye konuştu Aldous, sabrını yeniden kazanırken ses tonunu yumuşattı, ancak yavaşça konuşuyor ve sorarken her kelimeyi telaffuz ediyordu, "bu şey nedir?"

Rich, "Cidden, Şef," dedi ve koltuğuna kemerini bağlayıp başıyla Aldous'a önündeki koltuğa oturmasını işaret etti. "Kemerinizi bağlayın. Yaklaşık üç saniyen var."

"Üç?" dedi Aldous, gemi aniden şelalenin kenarına varıp okyanus serpintilerinden oluşan beyaz uçuşuma dik bir şekilde dalmadan önce başını şaşkınlıkla eğerek Aldous'un ayaklarını yerden kesip tavana doğru göndermesini sağladı. Manyetik alanı, zarar görmesini önlemek için tam zamanında ateşlendi, ancak gemi onları sis duvarının içinden vahşi bir yolculuğa çıkarırken koltuğuna oturmak ve kemerini bağlamak için çabaladı.

Gemi neredeyse bir dakika boyunca sisin içinde yol alırken Rich, "Bu kesinlikle harika," diye fısıldadı.

"Beğendiğinize sevindim" diye yanıtladı James, "ama gözlerinizi dört açın." Unutmayın, Aldous büyük bir şüpheli. Venüs'ün güçlü manyetik kuvvet alanı, Aldous'un konumunuzu açığa vurmak için yapabileceği her türlü iletişim girişimini engelleyebilmelidir; ayrıca Puristlerin sinyalleri tespit etmek için yeterli ekipmanı vardır, ancak Aldous kurnazdır ve eğer bunun arkasında o varsa, o da bunu yapmış demektir . ileriye planlama zamanı. Onu yakından izle. Sen bizim gözümüz kulağımızsın dostum.

"Cennet aşkına nerede..." Aldous, manzarayı yüksek sesle merak etti. ekran kararan bir beyazlıktan başka hiçbir şeyi ortaya çıkarmaya devam etti. Sonra, neredeyse sözcükleri söylemeyi bitirir bitirmez, gemi titremeye başladı, gökgürültüsünü andıran bir ses artarak köprüde yankılandı.

Aldous, "Bu bir şelale mi?" sözcüklerini oluşturmaya başladı.

Rich, inanılmaz derecede güçlü şelalelerin kenarlarını, her saniye milyonlarca litre suyun aşağıya doğru aktığını görmek için sisin içine baktı. "Kutsal.

Saçmalık."

"Bu...ona bu şekilde mi güç veriyorlar?" Aldous yüksek sesle düşündü. "O kadar çok enerji var ki—"

İnanılmaz bir şekilde, beyaz akıntının içinden aniden bir yapı ortaya çıktı ve azgın bir nehri ayıran bir kaya oluşumu gibi şelaleleri ikiye böldü.

Beyaz su, kesintiye tepki olarak patlayıcı bir şekilde patlıyor. Patlayıcı reaksiyon sakinleştğinde, yapı nihayet şekillendi; altıgen şekilli bir tünel dışarı çıkıyor ve içerideki gizemlere erişmelerine olanak sağlıyordu.

“James çok havalı, değil mi Şef?” Rich sırtarak söyledi. Solunda, önünde gelişen manzarayı izlerken ağzını güçlükle kapatabilen Aldous'a baktı.

James, Rich'in kulağına, "Teşekkür ederim Rich," dedi.

Aldous gönülsüzce, "Elbette onun da zamanları var," diye itiraf etti. “Kabul edeceğim ona bunu.”

James, kendisi, yapay zeka ve hatta aday bile bol miktarda kodu incelerken, "Tamam, Aldous ve Rich var," diye duyurdu. Her biri Kali'nin avatarındaki sonsuz miktardaki altın iplikçikleri çıkarmış ve Cloud 9 restoranının kavisli cam pencereleri boyunca ayrı masaların üzerine eğilmişlerdi.

Thel sabırsızlıkla yağmurun yağmaya devam etmesini ve camlarda iz bırakmasını, şehrin her yerinde yangınların yanmasını ve NPC'lerin kalabalıklar halinde kükremesini, daha küçük çeteleri kovalamasını ve onları korkunç bir şekilde parçalara ayırmasını izledi. her birine. Bu, Darwin'in teorilerinin matematiksel bir korku gösterisinde oynanan en kötü sapkınlıydı.

Korkudan dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sevmiyorum

Bu. Aldous'un Püristleri sabote etmeye çalışacağı açık."

James, "Bunu kesin olarak bilmiyoruz" diye uyardı.

Yapay zeka, "Ancak bu oldukça olasılık dahilinde" diye belirtti.

"Kesinlikle," dedi Thel, James'e kararlı bir şekilde bakmadan önce yapay zekayı işaret ederek. "Burada öylece oturamayız. Bir şeyler yapmalıyız!"

James, kodlamayı uzatarak, " Bir şeyler yapıyoruz " diye yanıt verdi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Thel tepki gösterdi. "O?"

Bıkkın James, hayal kırıklığı içinde gözlerini bir anlığına sımsıkı kapattı.

"Bak Thel, burada temel matris programlarımızla sınırlıyız. Yapamayız..."

"Çekirdek matris programları mı?" Thel karşı çıktı. "Dalga mı geçiyorsun? Neden gerçekte ne olduğunu söylemiyorsun? Sen insansın. İnsan!"

"Tamam, biz insanız," diye itiraf etti James, "Hepimiz dahi seviyesindeyiz, ama ana bilgisayara bağlı olduğumuz zamanki halimizle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey." James ısıltılı, altın renkli, pudramsı filamentleri önündeki masaya bıraktı. "Bunu saniyeler içinde halledebilir ve buradan çıkmanın sırrını bulabilirdik ama şimdi sadece milyonlarca, milyonlarca satırlık koda bakıyoruz. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu."

Aniden Thel'in aklına bir fikir geldi ve üzerinde çalıştıkça ifadesi değişti. "Her zaman Moore Yasasından bahsediyoruz, peki ya Murphy Yasası?"

"Ne?" James cevap verdi. "Şaka mı yapıyorsun ? "

Hayır, dedi Thel başını sallayarak. "Bunun samanlıkta iğne aramaya benzediğini söylemiştin. Bunu yapmanın en iyi yolu dalmaktır.

Murphy Yasası, kısa sürede iğneye takılıp kalacağınızı söylüyor."

"Takip etmiyorum," diye itiraf etti James.

Yapay zeka aniden, "Sanırım öyle," dedi ve Thel'le yüzleşmek için kodlar arasındaki kendi araştırmasından vazgeçti. "Önerdiğini düşündüğüm şeyi önermiyorsun, değil mi?"

"Bekle...ne öneriyor?" James sordu, aniden hayal kırıklığına uğradı bir adım önde olmak yerine bir adım gerideydi.

Yapay zeka gözlerini Thel'den ayırmadı.

"Ben," diye konuştu Thel, "içimizden birinin Kali ile birleşmesini öneriyorum." avatarı."

"Şununla birleş..." James, yapay zekanın sözünü kesmeden önce Thel'le konuşarak tepki vermeye başladı.

"Kesinlikle hayır" diye söze başladı. "Bu tamamen test edilmemiş bir hipotez. Evet, Kali avatarında yaşayan her kim ya da her ne ise bunu başarabildiği doğru.

Gizli kapı kodunu atlatabiliriz ama onunla birleşip aynı sonuçları elde edebileceğimizin garantisi yok. Sim'in içindeki kodu değiştirme yeteneğimiz, tuzak kapısı bizi kestiğinde kaybettiğimiz yeteneklerden biriydi."

Artık Thel'in cüretkâr önerisini anladığı için James, "Ve onunla birleşebilmek bile," diye devam etti, "simülasyondan ayrılmaya çalışmanın kalıplarımızın yok olmasına yol açıp açmayacağını bilmenin hiçbir yolu yok. Böyle bir riski göze almak tamamen mantıksız."

"Mantıksız mı?" Thel cevap verdi; kolları hâlâ bağlıydı ve tavırları sabırsızdı. "Mantık açısından bu nasıl? Bir saatte kaç satır kod yazabileceğinizi düşünüyorsunuz?"

James önündeki yığına baktı. "Birkaç bin" diye yanıtladı.

Thel, yapay zekâya ve adaya işaret etmeden önce, "Birkaç bin," diye tekrarladı. "Üçünüz bir saatte belki 10.000 satır yazabilir mi? Milyonlarca satır kod olduğunu söyledin."

James, "Bu intihar etmek için bir neden değil" diye yanıt verdi. "Biz Aradığımız kodu beş dakika sonra bulabiliriz."

"Ya da beş saat sonra," diye karşı çıktı Thel. "Ve Aldous Puristlerle birlikte. Eğer savunmalarını devre dışı bırakmanın bir yolunu bulursa..."

"Buradaki failin o olduğunu varsayarsak!" James bağırды.

"Ah, ne yazık ki!" Thel kahkaha attı. "Başka kim olabilir ki?" "1!"

Thel , "Eğer hâlâ yaşıyorsa," diye belirtti. "Unutma, hepimiz onu öldürdüğünü gördük . Hala hayatta olsa bile neden seni simülasyona hapsedsin ki? James, er ya da geç kendine itiraf etmek istemesen de bunun cevabını zaten bildiğimiz bir gizem olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaksın. Aldous androidlerle bir anlaşma yaptı ve o orospu çocuğu biz konuşurken Puristlerle birlikte. Kodu derinlemesine incelemeniz için saatlerimiz, hatta günlerimiz yok."

James, "Bu tartışmaya değecek bir tartışma bile değil" diye yanıtladı ve bu fikri reddetti. "Fikriniz işe yarasa bile, sinyal Dünya'ya ve bedenime ulaşacak kadar güçlü olmaz, o yüzden bu bir tartışma..."

Thel, "Ben senin vücudundan bahsetmiyordum " diye yanıtladı.

James'in gözleri büyüdü. "Thel," yavaşça konuştu, çok uzakta olduğunu fark etti Aceleci bir şey yapmadan önce ona ulaşmak için uzaktaydı. "HAYIR!"

Thel kollarını açtı ve tüm tartışma boyunca desen gidericiyi elinde tuttuğunu ortaya çıkardı. "Özür dilerim James. Seni seviyorum. Ama bunu yapmak zorundayım ."

"Tel!" James ayağa fırlarken bağırdı.

Tam aynı anda Thel kendi elini vurdu, desenini bozdu ve eli patlayıcı bir altın kod darbesiyle kaybolurken acı içinde çığlık attı. Bir sonraki hareketinde Kali avatarına uzandı ve kulpsuz kolunu Kali'ninkiyle birleştirdi, kopmuş uzuvlar anında birbirine bağlandı ve desenleri birleşmeye başladıkça her ikisine de bir enerji darbesi gönderdi.

Yapay zeka James'i yakaladı ve çaresizce ona ulaşmaya çalışırken onu geride tuttu. "Hayır, James!" AI bağırdı. "Ona dokunursan durumu daha da kötüleştirebilirsin!"

"Ama ölecek!" James özgür kalmak için savaşıırken protesto etti.

Aday da ayağa fırladı ve James'i geride tutmaya çalışırken yapay zekaya yardım etti ve gözlerinin önünde yavaş yavaş, muhteşem bir şekilde tek bir varlığa dönüşen figürden onu birkaç metre uzakta tuttu.

"Belki de James," diye kabul etti yapay zeka ses tonunda muazzam bir sempatiyle. "Ama bu zaten yapıldı."

Albay Paine gözlerini açıp yeni android ellerini yüzünün önünde tutarken, "Bir robot olarak uyanmak yapılacaklar listemde tam olarak yer almıyordu," dedi, "ama bu kovayı tekmelemekten daha iyidir." Kapsülünden dışarı çıktı ve başını çevirdiğinde Samantha'nın İhtiyar ile tanımadığı iki kadının yanında durduğunu gördü.

Sonra olağanüstü bir şey oldu ve nefesi boğazında kaldı. Üçüncü bir kadın daha vardı, tanıdığı bir kadındı ve inanmayan ifadesinden onu da açıkça tanıdı.

"Daniella mı?"

"Albay Paine mi?" Daniella dehşete kapılarak cevap verdi.

Paine ona doğru bir adım attı, sanki onu yakalayacakmış gibi elini uzatmıştı ama o, hayatından korkarak hızla Old-timer'in arkasına geçti. "Craig!" bağırdı.

"Daniella mı?" Paine tekrarladı. "Beni tanıyor musunuz?"

"Seni tanıyor," diye onayladı Old-timer. "Ve inanın bana, o bunu yapmıyor Ona dokunmanı istiyorum."

Bir yanıt oluşturmaya çalışırken dudakları titreyen Paine'in ifadesi tam ve mutlak bir kafa karışıklığıydı. "Ama neden? Daniella, dedi ona, Eski Zamanlı'nın arkasında dururken, canavarı uzak anılarından incelemek için gözünü bile çıkarmaya cesaret edemiyordu.

"Bebek..."

İhtiyarın gözleri tabak gibi açıldı. "Bebek?"

"Bebek?" Djanet hayretle tekrarladı.

Daniella'nın gözleri mutlak bir inançsızlıkla büyüdü.

"Evet," dedi Paine kuru dudaklarını yalayarak nazikçe devam etmeden önce, "benim evrenimde Daniella benim karımdı ."

"Ne?" Daniella sonunda tepki gösterdi. "Bu imkansız."

"Neden?" Paine ellerini başının üzerinde tutarken şaşkınlıkla karşılık verdi.

"Çünkü sen öldürücü bir parçasın..."

"Tatlım," Yaşlı adam onun sözünü hemen kesti, "bu senin tanıdığın adam değil biliyordu."

"Bal?" Paine tepki gösterdi; sanki yumruk yemiş gibi başı geriye doğru çıkmıştı.

"Albay," İhtiyar Paine'e döndü, "Daniella bu işte benim karım. Evren."

"Ne?" Samantha da aynı şaşkınlıkla karşılık verdi. Paine'e döndü. "Bu delilik."

Paine'in gözleri hızla Samantha'ya kaydı ve ardından çevrelerine, sonsuz podyumlara ve İnşaatçı'nın kopyalayıcı tesisinin sütunlarına baktı. Başını sallarken düşmemek için ellerini dizlerine dayayıp eğildi. "Bu bir kabus olmalı. Bana bunun bir kabus olduğunu söyle."

"Ah, hepiniz değiştirilmiş eşler misiniz?" Jules hem şaşkın hem de gözle görülür şekilde eğlenerek tepki gösterdi.

"Onlar başka bir evrenden geliyorlar," diye tepki gösterdi Old-timer sert bir şekilde.

Jules'un gözleri büyüdü. "Ah. Jules birdenbire, "Bu büyüleyici," dedi, parçalar onun için bir araya geliyordu. "Seyahat ettiğimiz paralel evrenler hemen hemen aynı; çoklu evrende birbirlerine bu kadar yakın olmalarının nedeni de bu, ancak bu ikisini getirdiğiniz evrende, kaderlerini büyük ölçüde değiştiren bir şey olmuş olmalı."

Yaşlı adam Jules'un yaşamadığı büyük olayı hatırlayınca korkudan sindi kastettiğini bile fark etti.

Jules, "O zamandan bu yana çok farklı yollardan geçtiniz" dedi. Tesadüflere hayret ederek başını salladı. "Fakat sosyal olarak hâlâ birbirinizle iç içe geçmiş olmalısınız. Bir noktada bunu daha ayrıntılı olarak çalışmamız gerekecek. Üzerine ciltlerce kitap yazabiliriz..."

"Biz sizin lanet olası bilim deneyiniz değiliz!" Yaşlı adam bağırarak onu susturdu. "Bu bizim hayatımız. Bahsi geçmişken, onların evreninden uyandırılması gereken bir kişi daha var."

Jules, "Ah, üzgünüm Craig," diye yanıtladı. "Bu olmayacak."

"Neden?" Yaşlı adam android'e dönerken sordu, dalları hâlâ kafatasının arkasına sokuldu.

Jules, Samantha ve Paine'i işaret ederek, "Bu ikisi," diye yanıtladı, "onlar büyük ihtimalle bu evrende ölmüştür ama arkadaşın Adolf..."

"Aldous," diye düzeltti İhtiyar onu.

"Aldous -çok daha iyi bir isim- o zaten kopyalandı. Ve aynı anda yalnızca bir evrenden tek bir bireyin kopyalanması konusunda çok katı kurallarımız var."

"Bir evrenden tek bir birey mi?" Daniella şaşkınlıkla tepki verdi.

"Craig, o neden bahsediyor?"

"Androidler, evrenin farklı gezegenlerinde buldukları insanları kopyalamıyorlar," diye açıkladı, Daniella'nın sorusunu yanıtlarken gözleri hâlâ sabırsızca Jules'un üzerindeydi, "onlar evrenden evrene atılıyorlar, Dünyaları asimile ediyorlar. Bu yüzden görünüş olarak hepsi insandır."

"Ve neden aynı kişinin aynı evrenden birden fazla kopyasına sahip olamıyoruz. Her evren için bir versiyonu kurtarıyoruz, hepsi bu," diye açıkladı Jules. "Benim diğer evrenlerden yüzlerce versiyonum var ama her birinden sadece bir tane var. Anlıyor musunuz? Birinin olmasına izin veremeyiz

bir evrende birden fazla kopyalanabilirler ya da kendilerinden bir ordu kurabilirler—”

Yaşlı adam gıcırdayan dişlerinin arasından, "Bir istisna yapın," diye emretti. "Burada zamanımız azalıyor Jules. Aldous'u yakalayıp defolup gitmeliyiz..."

"Yapamam," diye yanıtladı Jules. "Geçersiz kılabilecek yalnızca iki kişi var bunun gibi bir şey. 1 kendisi ve..."

"Neirbo," diye homurdandı İhtiyar, gözleri aniden Jules bir anlığına kafasını karıştırdı.

"Evet, sen nasıl..."

"Çünkü o tam arkanda," diye yanıtladı İhtiyar.

Neirbo gerçekten de podyumun sadece birkaç metre uzağında inmişti.

Grubun arkasında, yanında tamamen yeniden inşa edilmiş bir Anisim var.

Neirbo doğrudan Yaşlı Adam'a, "Sonunda," dedi korkunç bir gülümsemeyle. yüzü çirkin, sapkın bir intikam arzusuyla buruşmuş, "Senin işini bitireceğim."

Jules dallarını serbest bırakmamasına rağmen Old-timer'dan uzaklaştı. yapay beyin sapını kavradı.

"Bizi nasıl buldunuz?"

Neirbo başını Anisim'e doğru eğdi. "Ne zaman bir üye kolektif öldürülüyor, rapor gönderiliyor ve biz onların akıl dosyasındaki hayatlarının son anlarını anında gözden geçiriyoruz."

İhtiyar, Anisim'e dönerek, "Bu yüzden direnmedin," diye fark etti.

Anisim, "Planınızı öğrenene kadar hayatta kalmam gerekiyordu," diye onayladı. "Başarılı olamayacağını biliyordum. Sayıca üstünsünüz, buradaki bir avuç insan için bir trilyondan fazlasınız. Kolektif için hiçbir zaman bir tehlike olmadı."

Eski zaman Jules'a döndü. "Bunu biliyor muydunuz?"

Ona baktı ve omuz silkti. "Daha önce söylediğim her şey doğru. Ölmek istemiyorum. Ama evet, bunun boşuna olduğunu biliyordum. Onlara direnmenin anlamsız olduğunu söyledim sana."

Yaşlı adam Jules'u serbest bırakmadan önce hafifçe başını salladı; dalları yeniden vücudunun içine kıvrılmıştı.

Jules'un eli hızla kafatasının hasarlı kısmına gitti ve onu sıktı. üzerinde. Onun bu hareketi karşısında şok oldu. "Beni öldürmeyecek misin?"

"Senin de ölmeni istemiyorum," diye yanıtladı İhtiyar. "Yardımlarınız için teşekkürler. İçtenlikle söyledim."

Jules'un dili tutulmuştu.

"Bu adam kim, Craig?" Paine, Yaşlı'nın arkasından alçak bir sesle sordu.

zamanlayıcı.

"Sorun," diye yanıtladı İhtiyar.

Paine, Neirbo'nun elinde tuttuğu silahı görünce "Silahlı sorun" dedi. onun sol eli.

Old-timer omzunun üzerinden, "Silahın etkilerini daha önce de hissetmiştim," diye yanıtladı. "Güven bana, vurulma."

"Kopyala," diye yanıtladı Paine.

Neirbo merakla, "Silahın etkilerini daha önce de hissetmiştin," diye tekrarladı. " Seni tanımadığımın farkındasın değil mi ? Yine de bana saldırdın, bana işkence ettin "nedensiz."

"Ah, benim de nedenlerim vardı," diye yanıtladı İhtiyar, "ve getirsen iyi olur Senin yanında bir silahtan daha fazlası var oğlum."

Neirbo'nun gözleri, vahşi doğada bir yırtıcı hayvanın lazer ışını odağıyla Eski Zamanlayıcı'yı inceleyerek avını ölçerken seğirdi. "Aslında çok daha fazlasını getirdim."

Sağ elinin bir hareketiyle tüm bölmeler açıldı ve onların üstünde.

Yüzlerce android dışarı fırladı ve podyumun üzerine sert bir şekilde indi; podyum titreşimlerle sallanıp sekerken Old-timer ve yoldaşlarının neredeyse yerlerini kaybetmelerine neden oldu.

Neirbo emirlerini yüzlerce androide haykırdı. doğrudan Old-timer'ı işaret ederek etraflarını sardılar. "Bu iğrençlik senindir

hedef! O son derece tehlikelidir, ancak emirleriniz onu ne pahasına olursa olsun kurtarmaktır! Nothing Else Matters!"

"Kurtarmak?" Paine tepki gösterdi. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Güven bana," diye yanıtladı İhtiyar, "Kurtarılmak istemiyorum."

"Bir planın var mı?" Paine İhtiyar'a fısıldadı.

"Ah evet, bir planım var," diye homurdandı İhtiyar, dişlerinin arasından, bir elini korumacı bir tavırla Daniella'nın üzerinde tuttu ve onu arkasında tuttu.

"Nedir?"

"Onların her birini öldüreceğim."

Gemilerinin köprüsü alçaldı ve Teğmen Patrick, Puristlerin Venüs'teki yeni kalesinin derinliklerindeki hangarda Rich ve Aldous'u selamlamak için ayakta bekliyordu. Adamları selamladı ve hızlı bir şekilde konuştu.

"Baş Gibson, ben Teğmen Komutan Patrick. Vali komuta merkezinde bulunmanızı istiyor. Android'lerle savaşmamıza yardımcı olmak için sizin katkınıza ve deneyiminize çok değer verecektir efendim."

Şef başını salladı, sonra Thel'in hâlâ köprünün arkasındaki düz gösterge paneli üzerinde yatan baygın bedenini işaret etti. Şans eseri Aldous, onu battaniyelerle güvenceye almayı ve yerine bağlayarak geçici bir yatak yapmayı akıl etti. "Tıbbi tesisinize nakledilmesi gerekiyor. O hala hayatta."

Patrick, "Evet efendim," diye yanıtladı. "Adamlarımı hemen bu işe yönlendireceğim." Aldous'a kendisini takip etmesini işaret etti ve Aldous da Rich'e kendisini takip etmesini işaret etti.

Rich, "Püristlerin saklandığı yerin derinliklerinde," diye fısıldadı. "Deja kahrolası vu."

"Savaş nasıl gidiyor Teğmen Komutan?" diye sordu Aldous.

Patrick, "Şu ana kadar kendimizi idare ediyoruz" diye yanıtladı. "Dünya'yı kaybettiğinizi biliyoruz ve vatandaşlarımızın neredeyse yüzde 40'ı hâlâ orada olduğundan yıkıldık."

Aldous hemen, "Asimile olmuş olacaklar," diye belirtti. "Kimsenin bunu istemediğini biliyorum ama onların ölü olduğunu düşünemezsin. Hala umut var."

"Öyle olabilir efendim, ama onların bizi götürmelerine izin vermemizin hiçbir yolu yok. Venüs savaşmadan.

"Bunu yapmayı nasıl başarıyorsun?" diye sordu Aldous.

"James Keats, efendim. Venüs'ü daha önce erişemediğimiz silahlarla güçlendirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse efendim, sayıca absürd bir avantaja sahip bir düşmanla karşı karşıya olmamıza rağmen savunmamızı nasıl delebileceklerini anlayamıyorum. Komutan Keats her şeyi düşünmüş gibi görünüyor efendim."

"Gerçekten," diye yanıtladı Aldous. "Pekala, daha fazlasını öğrenmekle çok ilgileneceğim bunun hakkında."

Patrick başını salladı. "Vali Wong'un sizin paha biçilmez bir varlık olacağınıza inandığını biliyorum. Sizi burada görmekten mutluluk duyuyoruz efendim." Rich'e döndü ve ekledi, "Bu ikiniz için de geçerli."

Rich, "Teşekkür ederim Teğmen," diye yanıtladı.

Patrick, "Şimdi Teğmen Komutan," diye düzeltti.

"Sağ. Üzgünüm."

Patrick omzunun üzerinden, Sorun değil, diye yanıt verdi. "Promosyonlar Bütün halkın ölmeye devam ederken hızlı ve öfkeli ol.

Rich'in bu kadar marazi ama yine de gerçek bir gözleme söyleyebileceği hiçbir şeyi yoktu.

Patrick komuta merkezine giden yolda onları yeni inşa edilmiş metal koridorlardan geçirmeye devam etti. Rich, tasarımın, James ve diğerleriyle birlikte küçük bir dünya oluşturucu grubunda yıllarca çalıştığı Venüs'teki eski laboratuvarı anımsattığını belirtti. Aniden karşı konulmaz bir nostalji sancısı ve o zamanlara dönmeye dair hüznü bir arzu duydu. O günlerin altın olarak göreceği günler olacağını bilmiyordu.

"Hala benimle misin James?" Zengin fısıldadı. Cevap gelmedi.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu Aldous.

"Sadece kendi kendime konuşuyorum. Bunu ben yapıyorum," diye yanıtladı Rich zorla gülümseyerek.

Patrick, kendisini selamlayan iki muhafızın yanından geçip komuta merkezine giden çift kapıdan içeri girerken, "İşte buradayız," diye duyurdu. Vali Wong'un dikkati, iş istasyonlarında düzinelerce operatörle çevrili olarak merkezde dururken önündeki düzinelerce ekrana odaklanmıştı.

Patrick, "Vali," dedi, "geldiler."

Vali döndü; Aldous'u görünce yüzü aydınlandı, ama gülümsemedi. Yanında bulunan Alejandra'dan uzaklaştı ve odanın kapısına giden merdivenlerden yukarı çıkarken erkenden elini uzattı ve daha el sıkışmadan konuştu. "Şef Gibson, hayatta kalmanıza çok sevindik."

Vali nihayet ona ulaştığında Aldous elini sıktı ve şöyle yanıtladı: "Senin ve halkının katlandığı gibi ben de öyleyim."

Wong, "Farklılıklarımız olduğunu biliyorum" dedi, "ama düşmanın düşmanı benim dostumdur. Farklılıklarımızı bir kenara bırakmamızın zamanı geldi. Güneş sistemimizin kaderi buna bağlı."

"Kabul ediyorum" diye yanıtladı Aldous. "Lütfen beni bilgilendirin."

Vali, Aldous'a rehberlik ederken, "Bu benim için bir zevktir," diye karşılık verdi. merdivenlerden geri inin.

Bu sırada Rich, Alejandra'ya baktı. Ona bakmak için boynunu uzattı ve göz teması kurar kurmaz, kendisine gelmesi için eliyle el salladı. Gözlerini kıstı ve ona doğru ulaşmak için komuta merkezinin duvarları boyunca sıralanan ikiz merdivenlerin tersini kullandı.

Teğmen Komutan Patrick bu noktada onların tuhaf davranışlarını fark etmiş ve sessizce izlemişti.

"Nedir?" Alejandra Rich'e ulaştığında fısıldadı.

Rich onun elini tuttu ve teğmen komutana döndü.

Peki. "Sizinle dışarıda konuşmam gerekiyor." diye fısıldadı.

Merakla iki Purist, post-insanla birlikte odadan çıktılar ve kapıları arkalarından kapattılar.

"Neler oluyor?" Patrick sordu.

Rich, "Dinleyin, büyük bir sorunumuz olabilir" diye açıkladı. "James ve yapay zekayla hâlâ iletişim halindeyim ve..."

"Hayatta kaldılar mı?" Alejandra şaşkınlıkla cevap verdi. "O halde neden onlar..."

"Onlar bir simülasyonun içinde, bir bilgisayarın içinde sıkışıp kalmış durumdalar. Sabit disk, Aldous'un omzuna taktığı kara kutu. Ama benimle iletişim kurmanın bir yolunu buldular ve Aldous'un onları tuzağa düşürüp bizi androidlere satan bir numaralı şüpheli olduğunu düşünüyorlar."

Patrick, "Kahretsin," diye yanıtladı. "Tilki gerçekten de kümeste zaman."

Rich gözlerini kapadı ve başını salladı. "Bunu hâlâ gerçekten anlayamıyorum metafor. Bu yüzyıla ait metaforları kullanabilir miyiz lütfen?"

Alejandra, "Bu, güneş sistemindeki en tehlikeli adamın komuta merkezimize girmesine izin verdiğimiz anlamına geliyor" diye açıkladı.

"Evet! Bahsettiğim buydu!" Rich bıkkınlıkla cevap verdi. "Gerçi henüz kanıtımız yok. Bakın, James ve yapay zeka bana onu izlememi söyledi. Onun, Puristleri bizim kadar kolay asimile etmek için sizi sabote etmek amacıyla burada olabileceğini düşünüyorlar."

Patrick, tüfeğini doğrultarak, "Bunun olmasına izin veremeyiz" dedi. gerçi komuta merkezine geri hücum etmek üzereydi.

"Durun şunu!" Rich karşılık verdi. "Aldous'un omzunda güneş sisteminin en büyük umudu var. Bu sabit diskte James ve yapay zeka var, Thel'den bahsetmeye bile gerek yok. Onunla yüzleşmeye ya da tutuklamaya çalışırsak onu yok edebilir."

"Peki ne yapıyoruz?" Alejandra sordu. "Bizi kapatmasına izin veremeyiz" savunmalar!"

Rich, "O sabit diske zarar vermeden onu etkisiz hale getirmeliyiz," diye yanıtladı.

"Bunu nasıl yapacağımız hakkında bir fikrin var mı?" Patrick sordu.

Zengin omuz silkti. "Önerilere söz açmaya hazırım."

"Bir planın yok mu?" Alejandra inanamayarak cevap verdi. "Soramaz mısın James mi yapay zeka mı?"

"Birkaç dakikadır sessiz kaldılar. Elleri dolu olmalı şu anda bir şey var."

"Harika," diye yanıtladı Patrick sabırsızca. "Eh, burada öylece oturamayız hain tüm savunmamızın nasıl çalıştığını öğrenir. Artık harekete geçmeliyiz."

Zengin başını salladı. "Kabul ediyorum. Tamam aşkım. Bir fikrim var."

"Yapıyor musun?" Alejandra cevap verdi, ses tonu şüpheliydi.

Rich onun gözlerindeki empatiye baktı, gözlerinde blöf yaptığını açıkça gördü ve hemen pas geçti. "HAYIR. Hayır yapmıyorum. O an bir şeyler bulmayı umuyordum, anlıyor musun?"

"Cidden?" Patrick yanıt verdi.

"Üzgünüm. Genellikle planı bulması gereken kişi ben değilim. Bak, buna ne dersin? Oraya giriyoruz, ben de arkasından yürüyorum ve kafasının arkasına bir saldırıyla onu patlatıyorum. Benim geldiğimi görmediği sürece bu onu bilinçsiz hale getirir."

Patrick bir an bunu düşündü. "Çok basit ama bazen basit işler." Alejandra'ya baktı.

Başını salladı. "Tamam aşkım. Hadi yapalım."

Rich, "Unutmayın," diye uyardı, "o sabit diske zarar vermesine izin veremeyiz. Her ne pahasına. Sabit diskte bizi bu karmaşadan kurtarabilecek insanların beyinleri var. Eğer o sabit disk kaybedersek, bu güneş sistemi bitmiş demektir."

"Anladım," diye yanıtladı Patrick.

"Anladım," diye tekrarladı Alejandra.

Zengin derin bir nefes aldı. "Tamam çocuklar. Bunu yapalım."

Önlerindeki figürün beyaz ışığı ve altın ışıltısı aniden soldu. Işığın kör edici bozulması ortadan kalktığı anda, Thel'in görüntüsünün kaybolduğu ancak Kali'nin görüntüsünün kaldığı ortaya çıktı. Kali'nin vücudunu ve yeniden büyümüş elini incelerken James, yapay zeka ve adaydan oluşan üçlü şaşkınlık içinde baktı ve ellerini gözlerinin önünde kaldırdı.

"Çok güzel" dedi sonunda.

"Thel?" James neredeyse inanamayarak sordu.

Kali, formu eriyip yerini Thel'inkine bırakmadan önce gülümsedi. "Evet."

James, "Tanrıya şükür," diye bağırdı. Sarılmak için ona doğru koşmaya çalıştı ama yapay zeka ve aday onu geride tutmaya devam etti.

"James," yapay zeka yarı yalvarır, yarı azarlar bir ses tonuyla konuştu, "bu daha önce hiç denenmedi. Ona dokunursan kalıpların birleşebilir ve sonunda birbirinizi öldürebilirsin! Neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar geride kalın."

James gevşemeden önce gözleri Thel'inkilere kilitlendi ve gerçekten de kendini tuttu. Çaresizce Thel'i kollarında tutmak istiyordu ama yapay zekanın haklı olduğunu biliyordu. Thel'in tuhaf inanç sıçraması ve daha önce hiç denemediği bir avatarla birleşme yöntemi bilinmiyordu ve her zaman yaptıkları gibi James ve yapay zeka temkinli olmayı seçtiler.

"Tamam aşkım. Tamam, haklısın," dedi James, kendisini geride tutan iki yapay zekadan kurtulurken. Onlar da rahatladılar ve James, Thel'den sadece birkaç metre uzakta durdu. "İyi misin?" ona sordu.

"Harikayım," diye yanıtladı Thel. "Sistemleri kontrol ediyorum. Arkadaşlar, Kali avatırı tamamen çalışır durumda. Tıpkı Kali programının tasarlandığı gibi, simülasyonun içinde her şeyi yapabilirim. Yaraları iyileştirebiliyorum, maddeyi yönetebiliyorum..." Yetenekler listesini okurken bir şey görmüş gibi olduğu için sustu. Cloud 9'un çevresini oluşturan tavandan tabana pencerelerin kavisli camına döndü ve kenara doğru bir adım attı. "Tasfiyeyi bile durdurabilirim." Ellerini uzattı ve aniden hâlâ çalışan tüm NPC'ler saldırılarını durdurdu.

James ve iki yapay zeka sonuçları görmek için pencereye koştular. Parçalara ayrılan ve devre dışı bırakılan NPC'ler aniden tekrar bir araya geldi ve kalıpları tamamen işleyene kadar sıfırlandı. Sadece ayağa kalktılar ve sakince uzaklaşıp işlerine geri döndüler. Yangınlar şehrin her yerinde söndürüldü ve duman, yağmurda dağılarak her yerde bulunan bulutların arasında kayboldu.

"İşte," dedi Thel, kendi başarılarına hayran kalarak izlerken. Arkadaşlarına döndü. "Güvende. Ve ben bu tanrısal güçleri kazıyorum. Gülümserken gözlerinde bir parıltı vardı. "Sanırım sizi şimdi biraz daha iyi anlıyorum. İnsanüstü olmaktan vazgeçmek kolay değil."

Aday, "İnanılmaz" dedi.

"Gerçekten de" diye tekrarladı AI, Thel'e dönmeden önce gülümseyerek. "Görünüşe göre Kali avatarının gizemli sakini her kimse aynı zamanda koruyucu meleğimizmiş. Bu varlık bize kendimizi koruma araçlarını sağladı."

"Başka bir numara olmadığı sürece," diye uyardı James. "Bu ilk olmayacak Manipüle edildiğimiz zaman."

Yapay zeka "Doğru" diye kabul etti. "Ancak şimdilik öyle görünüyoruz. Sim'in içinde güvende ol."

Thel, "İşin püf noktası simülasyonun dışında güvende olduğumuzdan emin olmak " dedi. İçini çekti. "Arkadaşlar, sistemleri kontrol ettim. Bir çıkışa gitsem iyi olur. Vücudum gerçek dünyada menzil dahilinde."

"Tel!" James aniden tepki gösterdi, o kadar hızlı ki bu düşünülmüş bir tepkiden ziyade içgüdüsel bir tepki gibi göründü. "Lütfen bekleyin! İşin püf noktası bu olabilir," dedi, ihtiyatı teşvik ederek. "Belki de kim çıkmaya çalışarak kendimizi öldürmemizi istiyor?"

"Ne amaçla?" aday sordu.

Yapay zeka, "Adayın imalarına katılıyorum" dedi. "James, anlaşılır bir şekilde tedirginsin. Thel'i kaybetmek istemezsin; o, hayatının aşkıdır. Ancak bu, mantığın kararımızı dikte etmesi gereken bir örnektir. Daha önce Kali avatarında hangi varlık yaşadıysa, o buradayken bizi bir düşünce kolaylıkla öldürebilirdi. Bu varlığın bizi hayatta tutması ve daha sonra bizi kendi ölümümüze sürüklemesinin ne gibi bir avantajı olabilir ki?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı James, "ama kesinlikle emin olmalıyız O-"

Yapay Zeka, konuşurken dudakları gerilerek, "Asla tam olarak emin olamayacağız," diye karşı çıktı. "James, duyguların -aşkın- sana iyi hizmet eden kapasitelerdir. Seni olduğun gibi kahraman yapıyorlar. Ancak sevginizin, daha iyi muhakeme yeteneğinizi kontrol eden bir korkuya dönüşmesine izin veremezsiniz. Doğal olarak en değer verdiklerimizi kaybetmekten korkuyoruz ama Thel'in simülasyondan başarılı bir şekilde ayrılamayacağına inanmamız için hiçbir neden yok."

James açıklamayı dinledi ve ardından Bulut 9'un pencerelerindeki sandalyelerden birine çökmeden önce parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Başını kaldırıp, tüm konuşmayı tek kelime etmeden izleyen ama gözlerini ondan ayırmayan Thel'e baktı. James'e kilitlendi.

"İyi olacağım." dedi güven verici bir gülümsemeyle.

Yapay zeka, "Ve birimizin gerçek dünyada olması gerekiyor" diye ekledi. "Thel, Aldous'un ele geçirilmesine yardımcı olabilir ve aynı zamanda bize neler olduğunu Puristlerle de paylaşabilir."

"Zenginler bunları yapabilir!" James karşı çıktı.

Thel , "Ama bizi buradan çıkaramaz" diye yanıtladı . "Eğer ben kaçabilirsem, o zaman ikinizin de kaçabileceğini biliyoruz. Tek ihtiyacımız olan Dünya'ya ulaşmak için yeterince güçlü bir sinyal göndermek ve eğer Dünya'ya ulaşırsak..."

James cümlesini tamamlayarak, "Trans-insanı etkinleştirebiliriz" dedi.

Yapay zeka "Ve Trans-human'ı etkinleştirirsek bu hasarı geri alabiliriz" dedi katma. Elini James'in omzuna koydu. "Hadi gidelim James. Ona güven."

James gözlerini sımsıkı kapattı. "Benim onamım olmasa bile giderdin," dedi dedi gözlerini açıp Thel'inkilere bakarken.

"Evet," diye yanıtladı Thel, "ama yine de desteğinize minnettar olurum."

James içini çekti ve ayağa kalktı. Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi. "Tamam aşkım. Tamam, haklısın. Senden bana güvenmeni o kadar çok istedim ki, benim sana güvenmemin zamanı geldi."

Thel genişçe gülümsedi. "Çok doğru. Seni seviyorum James Keats."

"Ben de seni seviyorum." diye yanıtladı James.

Thel, James'e bir öpücük gönderdi ve el sallamadan önce göz kırptı. "Seninle diğer tarafta konuşalım."

Bir saniye sonra Thel ortadan kayboldu ve Kali avatari, beraberindekilerle birlikte ölü gözler geri döndü.

James neredeyse konuşmadan önce elini gözlüklerine götürdü. yalvaran ses tonuyla, "Zengin, lütfen bana Thel'in yeni uyandığını söyle."

Eski zaman, James'in bunun nasıl bir his olduğunu tarif ettiğini hatırladı - alışık olduğu kollar, bacaklar, el ve ayak parmakları yerine binlerce dokunaç benzeri uzantının hareket ettiği hissi. Sonra James'in, uzay-zamanı manipüle etme yeteneğini, yedi yaşındaki bir çocuğun uçan topu yakalamasına benzeterek nasıl tanımladığını hatırladı. Artık James'in ona ne anlatmaya çalıştığını anlamıştı.

“Doğal hissettirecek. Söz veriyorum,” diye ilan etmişti James.

Eski zaman, binlerce filizi harekete geçerken, vücudu, yoldaşlarının gözünde, bir insandan çok denizanasına benzeyen bir şeye dönüşürken, her filiz parıldayarak dışarı çıkarken, bir denizanasını çevrelerken, sohbeti hatırladığında neredeyse gülümsedi. android'in boynuna saldırdı ve kafasını vücudundan ayırdı.

Paine eğildi ve kendini podyumun korkuluklarıyla kısmen korudu; gözleri hiçbir androidin kendisine yaklaşmadığından emin olurken aynı zamanda Paine'in en çılgın rüyalarında bile hayal bile edemeyeceği şeyler yapan Old-timer'ı izliyordu. Ona -Eski zamancıya- Paine'in tanıdığı şekliyle Craig- artık insan gibi görünmüyordu. Craig bir ölüm makinesiydi; hayatında gördüğü neredeyse her şeyden daha öldürücüydü; dikkate değer bir istisna dışında her şeyden daha öldürücüydü.

Yüzlerce android Paine, Daniella, Djanet ve Samantha'ya saldırmaya çalışıyordu ama hiçbir avlarına bir el bile atmayı başaramadı; ulaşabilecekleri her androidin kafası aniden vücudundan fırladı, başları kesildi. İhtiyar'ın bedeninin dönüştüğü silah sayesinde kolaylıkla.

Liderleri Neirbo bile güçsüzdü; Eski Zamanlı ölüm getirenden birkaç metre uzakta duruyor, canavarı devirmek ya da en azından saldırı hızını yavaşlatmak amacıyla silahıyla beyhude atışlar yapıyordu. güçlerini yok ediyor. Eski Zamanlı'nın dallarından biri bunu hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü atışların bir tehdit olduğunu düşündü ve sonuç olarak Neirbo'nun kolunun etrafında döndü, onu kolayca androidin vücudundan kopardı ve androidin çığlık atarak geri çekilmesine neden oldu.

Silah podyumda kayıyor ve sonunda Paine'in eline ulaşıyor. Korkuluktan uzaklaştı ve ona doğru atıldı, onu kavradıktan sonra tekrar korkuluğa doğru yuvarlandı; cesetler hâlâ ormandaki ağaçlar gibi etrafına düşüyor, yere sert bir şekilde çarpıyor ya da sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca çıkıntının üzerinden yuvarlanıyorlardı. aşağıdaki karanlık.

"Silahı aldın mı?" Yaşlı adam omzunun üzerinden seslendi.

"Evet," diye yanıtladı Paine, İhtiyar'ın bunu böyle planladığını fark etti. yol.

"Arkamı kolla," diye başını hafifçe çevirerek Paine'le göz göze geldi. "Her ihtimale karşı" diye ekledi.

"Tamam," diye yanıt veren Paine, Old-timer'ın vücudunun oluşturduğu öldürücü çevreyi hiçbir androidin aşmadığından emin olmak için izliyordu. Hiçbiri onlara dokunmaya yaklaşmadı.

Sonra birdenbire her şey değişti.

Android gemisi yalpalyormuş gibi görünüyordu, burnu anında yukarıyı gösteriyordu, yer çekimi aniden hepsini yana fırlattı, gevşek android gövdeleri aşağılara doğru yere düşmek yerine Paine'in soluna düşüyordu.

Paine de tıpkı gözlerinin içgüdüsel olarak baktığı ilk kişi olan Daniella gibi kolunu korkuluklara doladı. Gruplarındaki diğer kişiler de zamanında tepki vermeyi başarmışlardı; podyum sanki yan dönmüş gibi görünüyordu, etraflarındaki molozlar parçalanıyor ve İnşaatçı gemisinin arkası olan sahnenin yeni dibine düşüyordu .

Yaşlı adam da korkuluklara tutunmuş, dallarıyla uzanıp Djanet'i ve hatta kaçırdığı android Jules'u yakalayarak onun karşı konulmaz yerçekimine doğru düşmesini engellemiştir.

"Ne oluyor?" Yaşlı adam, vücudu dallarının çoğunu yeniden sararken, insan formu şeklini alırken bağırdı. "Bir şeye mi çarptık?"

"Bir gezegene yakın değildik!" Jules bağırdı. "Derin bir durumdaydık uzay—bunun gibi bir yer çekimi değişimini başka hiçbir şey açıklayamaz—"

Samantha, "Bir kara delik," diye fark etti.

"Kara delik mi?" Janet tepki gösterdi. Umutlu bir ifadeyle Old-timer'a döndü. "Trans-insan gibi! James! AI! Kavga ediyor olmalılar geri!"

"Hayır" dedi Old-timer, yüzü korkuyla buruşmuştu, "onlar Trans-human çevrimiçiye bizimle iletişime geçti."

Samantha, "Bu bir arkadaş değil," diye açıkladı. "Buradan çıkmalıyız. Şimdi!"

"Neden? Ne oluyor?" Daniella bağırdı.

Paine Old-timer'a baktı, gözleri ölümcül bir ciddiyetle birbirine kilitlenmişti. "V-SINN," diye duyurdu Paine, sesi hem nefret hem de korkuyla doluydu. "Ve önümüzdeki doksan saniye içinde bu gemiden kaçmayan her şey ölecek."

BÖLÜM IV

"Zengin? Rich, duyuyor musun?" James'in sesi umutsuzca Rich'in kulağına tekrar tekrar seslendi. Rich, James'in zihnindeki durum güncellemesi talebini görmezden geldi ve Teğmen Komutan Patrick'i komuta merkezinin merdivenlerinden aşağı yönlendirirken sesi kısıtı. Alejandra, Aldous'un onlardan şüphelendiğine ya da yaklaştıklarını tespit edebileceğine dair herhangi bir işareti tespit etmek üzereydi. Sadece birkaç metre uzaktayken Rich'e döndü ve sessizce başını salladı ve oradan uzaklaşıp Rich'in ateş etmesi için yolu açtı.

Rich ellerini kaldırdı, manyetik enerji bir ışık topuna dönüşmeden önce parmak uçlarında yeşil renkte titreşti. Şefe doğru miktarda güçle vurması gerektiğini biliyordu; onu bilinçsizce sersemletmeye yetecek kadar ama komuta merkezinin hassas aletlerine ya da belki daha da önemlisi James'in içinde bulunduğu sim'i taşıyan sabit diske zarar verecek kadar değil. ve AI hala hapsedildi. Ateş etmeye hazırlanırken dudaklarını yaladı, cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı ve ateş etti.

Bir saniye sonra Rich ters yönde havada uçuyor, odanın uzaktaki beton duvarına çarpıyordu. Kaburgalarından biri hem duyabildiği hem de hissedebildiği mide bulandırıcı bir çatırtıyla çatırdadığında büyük bir gümbürtüyle vurdu ve homurdandı.

Yanına doğru yuvarlanırken, Aldous'un döndüğünü gördü; Alejandra, Teğmen Komutan Patrick ve Patrick'in yarım düzine adamı tüfeklerini post-insanların eski liderine doğrulturken yüzünde bir şok ifadesi vardı.

"Bunun anlamı ne?" Vali Wong talep etti. "Bu adam benim misafir!"

"Richard mı?" Aldous, Rich'in zar zor hareket ettiğini görünce hala inanamayarak şöyle dedi: dizlerinin üzerine çökmeye çabalıyor. "Bana saldırdın mı?"

Simülasyonun içinde James, kaşlarını çatarak endişeyle yapay zekaya baktı. "Az önce tuhaf bir şey duydum. Sanırım yaralandı! Zengin! Rich, duyuyor musun?"

Rich cevap vermeye çalıştı ama dudaklarından hiçbir kelime kaçamadı, rüzgar hâlâ göğsünü vuruyordu. Nananlar iç hasarı gidermek için yoğun bir şekilde çalışıyorlardı, ancak affetmeyen duvara hızlı çarpmasının yarattığı acı henüz azalmamıştı.

"Vali," diye başladı Alejandra, "şefe güvenilmez. O, post-insanların baş şüphelisi."

"Şüphelenmek? Neyden şüpheleniyorsun?" Wong sordu.

"İhanet," diye yanıtladı Alejandra. Hala Aldous'un omzunda asılı olan siyah sabit sürücüyü işaret ederek, "Komutan James Keats ve onların yapay zekası, şefin omzuna taktığı cihazın içinde hapsolmuş durumda," diye belirtti.

"James ve Yapay Zeka, Aldous'tan şüpheleniyor..." diye başladı Rich, iki kolunu da gövdesine dolayarak ayağa kalkmaya çabaladı, her nefesin beraberinde getirdiği acıya karşı mücadele ederken ağırlığını desteklemek için kendine sarıldı. Paketin bir parçası olarak konuşmaya devam edebilmesi için "...androidlerin Dünya'daki insanları asimile etmesinin önünü açmış olabilir."

"James," dedi Aldous, sanki tek başına isim bile yeterli bir cevapmış gibi, ifadesi donuk ama metanetliydi. "Seninle iletişim kurmanın bir yolunu buldu, değil mi?"

Zengin başını salladı.

"O çocuk." Daha önce başını salladı, orada bulunanlara tuhaf görünse de teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Şimdi de sana sabit diske zarar vereceğimden endişe duyduğunu mu söyledi? Bizi androidlere karşı savunmak için serbest bırakılmalarındansa James ve yapay zekanın silinmesini tercih ederim. Bu doğru mu Richard?"

Rich, "Bu, onu büyütmeyle ilgili," diye yanıtladı, her ikisini de çaprazlarken yüzünü buruşturarak. kollarını gövdesinin üzerinde dolaştırdı ve aşırı acıyı hafifletmek için ona sarıldı.

"Zengin, rapor edebilir misin?" James cevapları çaresizce işitsel bağlantıları aracılığıyla sordu.

"Biraz meşgulüm Komutanım. Bekle," diye homurdandı Rich bu soruya yanıt olarak. sesi kulaklarında.

"Richard, gelecekte," diye başladı Aldous, ses tonu biraz eğlenen bir öfke taşıyordu, "eğer bana bir daha saldırmak istersen, yönetim konseyinin başkanı olduğumu aklında tut. Bu, normal vatandaşlığın sahip olmadığı ekstra savunmalara erişimim olduğu anlamına geliyor. Bana gizlice yaklaşırsan bile tespit edileceksin ve güç alanım beni korumak için otomatik olarak etkinleşecek."

"Evet," diye yanıtladı Zengin. "Ben de fark ettim. Harika bir numara yaptın."

Aldous, "Kişisel bir şey değildi," derken sözlerinde küçümseme vardı. "Sana zarar vermek istemedim ve..." Odadaki herkese hitap etmeden önce valiye döndü, çoğu tüfeklerini boş yere ona doğrultmuştu. "Ayrıca James'e, Thel'e veya diğerlerine zarar vermek istemedim. AI Yani, izin verirsen," ellerini yavaşça sabit diske doğru hareket ettirmeye başladı ve onu omzundan çıkardı, sabit sürücüyü elinde tuttu ve önünde tutarak doğrudan Rich'e uzattı. .

Rich gözlerini doğrudan sabit diskte tuttu ama şefe tekrar saldırmaya hazır bir şekilde ellerini uzattı ve her hece dudaklarından kaçarken kasıtlı bir vurguyla konuşuyor ve doğrudan Alejandra'ya hitap ediyordu: "İzin verir misiniz?"

Alejandra tüfeğini indirdi ve tereddütle sabit diske uzanırken tüfeğin omzundaki askıdan serbest kalmasına izin verdi.

Aldous dudaklarından hafif bir gülümsemeyle, "Düzgün düşünemiyorsun, Richard," dedi. "Sana zaten söyledim, bana zarar veremezsin."

Alejandra'nın parmakları sabit diske ulaştı ve bir an için o ve Aldous onu bir arada tuttular, Aldous'un gözleri Rich'inkilere kilitlenmişti. Çok daha uzun gibi gelen saniyelerin ardından Aldous elini bıraktı ve Alejandra sabit diski başarılı bir şekilde geri çekerek onu Rich'e teslim etti, o da onu eline aldı.

Aldous vurgulu bir şekilde , "Asla ve asla Komutan Keats'e, Thel'e ya da yapay zekaya kasıtlı olarak zarar vermem, ne de bir post-insana kasıtlı olarak zarar vermem , " dedi.

Alejandra toplananlar adına "Doğruyu söylüyor" diye onayladı.

"Peki aynı nezaket Püristler için de geçerli mi?" Teğmen Komutan Patrick tüfeğini hâlâ şefe doğrultarak sordu.

Bir düzineden fazla Pürist'in dikkatli, şüpheli gözleriyle dolu olan odaya bakmak için döndüğünde Aldous'un gözleri nihayet Rich'inkilerden ayrıldı. Soruyu düşündü, sonra birinin samimi olup olmadığını belirlemede neredeyse yapay zeka kadar usta görünen bir empatinin olduğu bir odada olduğunu düşündü.

Aldous, Puristlerin yaşlı liderini işaret ederek, "Vali Wong'un bezleri henüz yeni çıkmışken," diye konuştu, "suçunu yalnızca Purist inançlara yüklediğim bir savaşta yok edilen bir dünyayı yeniden inşa ediyordum." Acıyı kısa bir süreliğine hatırlamasına izin verirken dudaklarını sıktı.

"Kaybedilen hayatlar; tüm dünya neredeyse yok oldu. Kolay değildi. Bundan emin olabilirsiniz."

"Hepimizi Güney Amerika'daki bir rezervasyona sığdırmak kolay olmadı mı?" Patrick sorguladı, küçümseyici bir tavırla sesini bastırdı.

"İnsan sonrası dünyayı yaratma kararını ben vermedim"
Aldous yanıtladı. "Bunu istediğimi kabul ediyorum ama bunu başka bir adama bıraktım;

buradaki hepiniz tarafından bir kahraman olarak kabul ediliyorsunuz. Dünyanın insan sonrası mı yoksa başka bir şey mi olacağına karar verme gücü vardı . Puristlerin umutsuzca ve ümitsizce inşa etmeye çalıştıkları, tarif edilemez bazı yerler, her ne kadar pek başarılı olmasalar da."

Zengin alay etti. " Böyle bir kararı başkasına bırakacağınızdan gerçekten şüpheliyim ."

"Ah, öyle yaptım Richard," diye yanıtladı Aldous, "ve bahsettiğim adamı tanıyorsun. çok iyi. Aramayı Craig Emilson yaptı. Ben sadece onun emrini yerine getirdim."

"Eski zaman?" Rich şaşkınlıkla tepki gösterdi.

"Craig mi?" Alejandra tekrarlardı. Rich'e döndü. "Tanrım...Richard, doğruyu söylüyor."

Zengin başını salladı. "Hayır...olmaz. Eski zaman bunu istemezdi Bu. Puristlere bu şekilde davranmazdı. Buna inanmıyorum."

"Craig -ya da senin sürekli onu çağırmakta ısrar ettiğin şekliyle Eski Zamanlı-kontrolü ele alacak mideye sahip değildi. İnsan sonrası dünyanın asıl inşasını bana bıraktı ama beni durdurabilirdi . Ona bu şansı verdim... ve o, insan sonrası bir geleceği seçti."

Patrick, "Ama bizi hapseden sensin," diye tamamladı. "Parayı başkasına veremezsin."

Aldous başını salladı. "Seni hapsetmedim. Kendinizi hapsettiniz. Post-insan olabilirsiniz ama geçmişteki yoksul aptallar gibi yaşamayı seçtiniz. Siz aslında sanki hayatlarınızın hiçbir anlamı yokmuş gibi hastalıklarla yaşamayı ve hayvanlar gibi ölmeyi seçtiniz," dedi Aldous. Püristlerin mantığını zar zor anlayabildiği ses tonundan açıkça görülüyordu.

"En azından hâlâ insanız!" Patrick karşılık verdi.

Aldous, kendisine yöneltilen her bakışı dolduran zehri görmek için odada etrafına baktı. Aldous başını sallayarak, "James Keats'i seviyorsun," dedi. "O senin yeni kahramanın. Kurtarıcın. Neden? Çünkü bunu sana o verdi ?" kendi etrafını işaret etti. "Sana Venüs'ü mü verdi?" Aldous öfkeyle kendi göğsüne vurarak bağırdı: "Eh, sana verecek koca bir gezegenim yoktu!" O

nefesini yeniden kontrol altına almaya çalıştı, öfkesi çağlardır hissetmediği boyutlara ulaşmıştı. "Ne yaptıysam Puristleri bize katılmaya ikna edemedim. Her şeyi anlattık; ağrısız, ıstırapsız bir yaşamı ayrıntılarıyla anlattık. Bir kuş gibi havada süzölebileceğiniz ve hatta insanlığın erişim alanını genişletebilmemiz için bize dünya oluşturmamıza yardımcı olabileceğiniz bir yaşam! Püristlerin çoğu sonunda bunu kabul etti ve rahatladı, ancak aranızda ulaşamayanlar da vardı. Ve her nesil daha fazla şüpheli yetiştirdi. Ben de sana tıpkı James gibi toprak verdim, var olabileceğin bir yer verdim."

Elini saçlarının arasından geçirdi ve kendini daha da sakinleştirirken adım attı; bir şeyi -korkunç bir şeyi- hatırladığında gözleri sanki odadan ayrılıyormuş gibiydi. "Sonra yıllar geçti. Ve yıllar geçtikçe insan öğrenir. Bir adam gerçekleri keşfeder. Ve adam bu gerçekleri öğrendikçe düşmanlarını da anlamaya başlar. Ve bir insan düşmanlarını anladığında -onları gerçekten anladığında- onlar onun düşmanı olmaktan çıkarlar."

Teğmen Komutan Patrick'e, ardından şefin sadece bir metre arkasında duran Vali Wong'a döndü. "Hata yapma. Bunca yıl seni yok etme gücümüz vardı. Ama her insanın hayatı benim için kutsaldır. Ve size Püristler de dahil olmak üzere bu güneş sistemindeki her insanı korumak için gücüm dahilindeki her şeyi her zamankinden daha fazla yaptığımı söylerken beni dinleyin ."

Bir an sessizlik havada asılı kaldı. Rich'in bir yanıtı yoktu ama Sonunda herkesin, hatta Aldous'un da yaptığı gibi, Alejandra'ya döndü.

"O..." Kuru ağzını nemlendirmesi gerektiğini anlayınca durakladı daha konuşmadan. "Doğruyu söylüyor."

Odadaki gerilim aniden önemli ölçüde düştü ve Rich, ölümcül bir ölüm gibi kavradığı sabit disk üzerindeki tutuşunu bile gevşetti.

"Ama" diye devam etti Alejandra, yüzü dehşetten solmuştu, "o hâlâ bizden bir şeyler saklıyor. Bir şey... korkunç."

Kimse tepki veremedi. Thel Cleland kapılardan komuta merkezine daldı, boynuna doğru yaklaştığı Purist muhafızı tutuyordu, avucunu tehditkar bir şekilde şakağına bastırmıştı. Odaya girdiğinde onu serbest bıraktı ve o, hiç kavga etmeden acıklı bir şekilde ondan uzaklaştı, geri çekilmeye devam ederken dizlerinin üzerine çöktü, çektiği çileden sonra post-insandan dehşete düştü.

"Tel!" Zengin bağırdı.

"Thel?" James tepki gösterdi. "O iyi mi?"

Rich, "Evet," diye onayladı.

"Thel?" dedi Aldous, kendi gözlerine inanamayarak.

"Şef Gibson," diye başladı Thel, ifadesi kararlılığıyla şekillenmişti, "çok iyi bir açıklamanız olsa iyi olur." Ellerini kaldırdı, yeşil enerji parmak uçlarında tehditkar bir şekilde titreşiyordu.

"Vay be!" Rich ona bağırdı. "Tel! Beklemek! Sabit disk aldım," dedi ve onun görmesi için kaldırdı. "Onu bana verdi."

"Thel, bu gerçekten sen misin?" Onu uyanık görünce hayrete düşen Aldous sordu: ve vücuduna geri döndü.

"İnسان iyi olur," diye yanıtladı Thel, parmakları hâlâ enerji atıyordu.

Aldous, "James gizli kapı kodunu nasıl kıracağını buldu," dedi dedi ve inançsızlığı daha da derinleşirken eli alnına gitti.

Thel biraz gururlu bir gülümsemeyle, "Aslında," dedi. "Anladım."

Aldous'un kaşları öfkeyle çatıldı. "Bu mümkün değil" diye yanıt verdi. "Hiçbir insan bunu yapamazdı..." Devam etmeden önce kendini durdurdu.

"Ne?" Zengin tepki gösterdi. "Ne demek istiyorsun?" şefe sordu. "Nasıl bunu biliyor muydun?"

Thel soğuk bir tavırla, "Çünkü oydu," dedi. "Başımdan beri. Bunu biliyordum."

Aldous'un yüzü soldu ve perişan halde başını salladı. "Hanımefendi, siz yarısını bilmiyorum. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Evet? Bana söylemeye ne dersin yaşlı adam?"

Aldous tekrar Rich'e döndü ve gözleri anında Rich'in elinde bulunan ve içinde sim'in (bir kutu içinde koca bir dünya) bulunduğu sabit diske ve James'in ve yapay zekanın temel kalıplarına takıldı. "James ve AI'nın geri dönecek bir bedenleri yok." Kapana kısılmış durumdalar," dedi hem Thel'e hem de kendisine onay almak için.

Thel, "Çok uzun sürmeyecek," diye yanıt verdi. "James'in bedeni bu darbeden sağ kurtuldu Dünya'yı yok etti. Yeterince güçlü bir sinyal güçlendirici alır almaz..."

Aldous, sanki efendisinin iradesiyle sonuçsuz bir şekilde savaşıyor tasmasını çözmeye çalışıyormuş gibi, bu haber karşısında şiddetle başını salladı. "Yeterli!" O bağırıyordu. "Yeterli." Aman Tanrım," dedi elini dudaklarına götürüp ağzını kısmen kapatarak. Hayal gücünde alternatif bir eylem planı oluşturmaya çalışırken gözleri seğirdi, ancak yüreğini korkuyla doldurarak, yapılacak hiçbir şey olmadığını hemen fark etti.

Aldous, "İmkansız başardın," dedi. "Kapıyı bir insanın kırması imkansızdı. Bu da ihanete uğradığım anlamına geliyor."

"İhanete mi uğradın?" Aldous'nun söyledikleri karşısında hayrete düşen şef, tekrarladı: reaksiyon.

Aldous ona dönerken, "Doğru," diye onayladı ve gözlerindeki bakış Thel'e odanın güvenliğindeki herkesin tehlikede olduğunu söylüyordu. "Ve eğer bana ihanet edildiyse," diye devam etti Aldous, "hepimiz ihanete uğradık."

Thel onun sözünü kesmeden önce Rich, "O da ne..." diye başladı.

"Zengin! Sabit sürücüyü koruyun!" çılgılık attı.

Rich, Thel'e döndü ve yüzündeki son derece ciddi endişe ifadesi, ona onun uyarısını dikkate alması gerektiğini söyledi. Koruyucu manyetik alanını tam zamanında ateşledi.

Aldous'un dudakları atavistik bir tavırla kıvrıldı ve elindeki tüm gücü serbest bırakarak her yöne enerji püskürttü ve anında tüm gücü devirdi.

Odadaki Puristler Rich'i bir kez daha geriye doğru duvara çarpıyor ve Thel'i komuta merkezinin kapılarına çarparak kapıların menteşelerinin açılmasına ve onunla birlikte bitişik koridorda birkaç metre boyunca uçmasına neden oluyor.

"O haklı!" Jules, Paine'i, yukarıdan hızla onlara doğru gelen hızla hareket eden enkazın çarpımamasına dikkat ederek kolunu podyumun korkuluklarına sertçe asarken tekrarladı. "Yerçekimi kuyusu başka bir şey olamayacak kadar güçlü!" Buradan uçup gidebilmemiz lazım ama yerçekimi ondan kurtulamayacak kadar güçlü! Bu onlardan biri!

"Neyden biri?" Djanet de canı pahasına tutunurken karşılık verdi; ayakları geminin arka tarafındaki görünmeyen bir noktaya doğru çekiliyordu; sanki uzayın derinliklerinde sabit bir şekilde süzülmesi gerekirken burnu yukarıya doğru bakıyormuş gibi bir his uyandırıyor.

"Sonsuz bir bilgisayar!" Jules, olağanüstü büyüklükteki geminin gövdesinin aynı anda milyarlarca yerden bükülmesinin neredeyse sağır edici sesini bastırarak cevap verdi. "Nanobotların eninde sonunda inşa ettiği şey budur . Mükemmel, matematiksel ve öngörülebilir bir kara delik; ama sadece birkaç metre çapındaki bir kara delik bile tüm gemiyi yutabilecek kadar güçlü!"

"Burası cesetlerin yapıldığı yer, değil mi?" Paine Jules'la onayladı.

Jules başını salladı. "Evet, topluluğumuzun kopyasının yüzde doksan dokuzu yetenek Yapıcıdadır .

Paine Old-timer'a döndü. "Bu stratejik bir saldırıdır" dedi. "V-SINN burada tesadüfen ortaya çıkmıyor. Bu androidlerin yeniden inşa edilemeyeceğinden emin olmak istiyor."

Samantha, "V-SINN hiçbir şeyi tesadüfen yapmaz," diye ekledi Samantha. "Her zaman saf, duygusuz ve matematiksel bir kesinliktir. Bu bir strateji. Paine haklı, bu geminin işi bitti!"

"Ve eğer bu yer çekiminden iyi bir şekilde kurtulmanın bir yolunu bulamazsak işimiz biter!" Djanet bağırdı. "Buradan uçup gidemezsek ne yapabiliriz?"

Jules başını çevirdi ve kopyalayıcının yekpare kulelerinin sallandığını, bazılarının çatlamaya başladığını, metalik çerçevelerinin kırıldığını, yerçekiminin aşırı basıncı nedeniyle ikiye bölündüğünü ve artık orta noktalarına odaklandığını görünce huşu ve dehşet ifadesiyle izledi. Yönleri yatay olduğundan. "Tek bir şans var!" sesin üzerine bağırdı

hayal edilemeyecek bir yıkım.

"Ne?" Yaşlı adam umutsuzca sordu.

"Geminin büyük bir kısmında atmosferik kontroller var; en yoğun olanlar Eden'de ama kopyalayıcıda da atmosferik kontrol var!"

"Aman Tanrım," diye yanıtladı Djanet, ikiye ikiye toplayarak. "Sen ciddi olarak bir öneride bulunamam—"

"Bakmak!" Jules uzakları işaret ederken bağırdı. Sütunlar birer birer çökerken, mevcut konumundan yaklaşık bir düzine kilometre uzakta bulunan geminin gövdesi ortaya çıktı.

Her biri onun neyi kastettiğini görmek için başlarını çevirdi. Devasa bir fermuar çatlağı, o kadar uzundu ki, saniyeler geçtikçe giderek daha çok bir kanyonu andırıyordu, birdenbire açıkça görüldü.

Jules, "Gövde yarıldığında," diye bağırdı, "eğer yarık yeterince büyükse, patlayıcı bir basınç kaybı yaşanacak! Bu bize yerçekimi kuyusundan kaçmak için ihtiyacımız olan itici gücü verebilir!"

"Evet," diye bağırdı Djanet, "eğer bir androidi ikiye bölebilecek hızlarda hareket eden sivri uçlu metal nesnelerden oluşan enkaz alanının içinden gemiden dışarı çekilmek zorunda kalırsak!"

"Hayatta kalacağız!" Yaşlı adam bağırdı. "Hepiniz bana yakın durun. Basınç azalması gerçekleştiğinde bizi koruyabilirim.

Daniella'nın paniklemiş ifadesi anında yerini inançsızlığa bıraktı.

"Craig! Sen bile yapamazsın..."

"Yapabilirim!" Yaşlı adam kararlı bir şekilde bağırdı. "Bizi kurtarabilirim! Güven bana! Sadece yaklaş..."

Cümlesini bitiremeden, yukarıdan beklenmedik bir şekilde yüzünün yanından geçen bir kurşunla sözü kesildi; bir kurşun podyumun tam ortasından geçerek onu temiz bir şekilde ikiye böldü ve bükülmesine neden olarak tüm grubun ona doğru düşmesine neden oldu. ölümleri altlarında, karanlığın kalbinde, yani sonsuzluk bilgisayarındaydı.

Aldous ayağa kalkmaya çabalayan Rich'e döndü. İkisi de artık kendi manyetik alanlarında kozaya hapsolmuşlardı, iletişimleri zihinlerinin gözlerine kayıyordu. "Richard, özür dilerim ama senden sabit disk bana geri vermeni istemek zorundayım."

"Yapamam Şef," dedi Rich, sesi panikten titremeye başlamıştı.

"Neler oluyor?" James bağırdı.

"Şef bizi öldürmeye çalışıyor!" Rich de ona karşılık olarak bağırdı.

Rich'in James'le olan iletişimini duyunca Aldous'un yüzü aniden değişti. Kafasını salladı. "Seni öldürmeye çalışmıyorum Richard, James'i ya da yapay zekayı da öldürmeye çalışmıyorum. Ama Richard, onlar bu simülasyonu asla bırakamazlar. Yaptığım anlaşma buydu ve tek başıma yerine getirebileceğim bir görevdi . Anlıyor musunuz?"

James, "Onu konuşmaya devam ettir, Rich," dedi. "Bize biraz zaman kazandır."

Rich, "Evet, anlıyorum" diye yanıtladı. "Sen bir hainsin. Anladım."

"Normal etik bu durumda geçerli değil Richard. Sana göre ben bir hainim ama bugün yaptıklarım sayesinde bu güneş sistemindeki geleceği görmek için yaşayan herkes için bir kurtarıcıyım."

Rich, gözleri iri iri açılmış halde, "İhtişam hayalleri," diye yanıt verdi. "Az önce Puristlerin komuta merkezini devre dışı bıraktın. Eğer asimile olurlarsa, onları kurtardığınız için size teşekkür etmeyecekler!"

"Asimile olduklarında," diye düzeltti Aldous. "Bu kaçınılmazdı." Gözlerini kıstı. "Sadece zamanlama hatalıydı. Sim'de bir şeyler ters gitti. İhanete uğradım ama neden ve kim tarafından ihanete uğradığımı henüz bilmiyorum."

Rich avucunu alnına doğru götürerek alay etti. "Ah sevgili Tanrım, ben bir komedi!"

"Korkarım hayır, Richard," diye yanıtladı Aldous. "Ve bu sefer müdahale edecek bir Deus ex machina olmayacak. Bundan emin oluyorum. Şimdi lütfen sabit disk teslim edin. Onu koruyacağıma söz veriyorum ve androidlerin seni acı çekmeden ele geçirmesini sağlayacağım."

"Sana dokunamaz Rich," diye belirtti James. "Güç alanını kırabilseydi bunu çoktan yapardı."

Yapay zeka, "Androidlerin gelmesini bekliyor" diye ekledi.

Zengin başını salladı. "Senin sözün... İhtiyar ne derdi? Ah evet. A dumanı tüten at yığını—"

Rich, Aldous'un kendisini desteklediği köşeden çıkıp yavaşça çıkışa doğru komuta merkezinin merdivenlerine doğru ilerlerken, "Dur, Richard," diye uyardı Aldous. "Eğer androidler o sim'i geri almak zorunda kalırsa senden onun güvenliğini garanti edemem. Burada dostlarımızı kurtarmaya çalışıyorum Richard. Lütfen makul olun."

Rich, "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," diye yanıt verdi, "ama neredeyse iki dakika önce Puristlerin savunmasını devre dışı bıraktın. Yörüngede buraya inmek için can atan bir dünya dolusu android vardı. Yedeklemenizin geldiğinden emin misiniz?"

Rich'in saçma önerisi karşısında Aldous'un yüzü neredeyse bir gülümsemeye dönüştü. Bir an durakladı ve Rich, sanki bir şeyi kontrol ediyormuş gibi görünen Aldous'un gözlerinin önünde bir bilgi parıltısı gördü. Bulduğu cevap her ne idiye, yüzünü bir korku ifadesine dönüştürdü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Aldous.

"Ne oldu dostum?" Zengin sordu. "Yine mi ihanete uğradın?"

Aldous, "Zaten çok geç kaldık" dedi. Şok içinde bir tane çıkardı cebinden küçük, siyah bir nesne çıkardı ve onu avucunun içine aldı.

Rich'in ifadesi yeni bir şaşkınlık düzeyine ulaştı. "Bu...bir mi? asimilatör mü?" tepki gösterdi. " Sana bir tane mi verdiler ?"

Aldous, Rich'e tam bir yenilgiyle bakarken başını salladı. "Karım için" diye onayladı. "Planlarıma asla uymazdı. Ben de bunu o uyurken yaptım. Sanki Samantha'nın yanağını okşuyormuş gibi cihazın yan tarafını işaret parmağıyla okşadı.

Rich tiksinererek, "Karınızı asimile ettiğinize inanamıyorum" dedi. "Sen sınırı yok—"

"Richard!" Aldous yanıt olarak çılgılık attı, başını hızla çevirdi, gözleri aniden öfkeyle parladı. "Şu anda ne olduğunu biliyor musun?" Şiddetli bir hareket yaptı ve aralarında birkaç metrelik beton ve okyanus bulunan, çok üstlerindeki gökyüzünü işaret etti. "Androidlerin İnşaatçı dediği gemi , insanların yüzde doksan dokuzundan fazlasının inşa edildiği bir gemi, bir sonsuzluk bilgisayarı tarafından yok ediliyor."

"Şimdi ne var?"

Aldous, "Meslekten olmayanların deyimiyle Richard, bu bir kara delik," diye devam etti. "Nan'lar tarafından yapılmış mükemmel bir bilgi işlem cihazı."

James haberi duyunca hemen "Aman Tanrım" diye tepki gösterdi. Yapay zeka ile dehşet dolu bakışlar atıyor "Mümkün mü?"

Rich, James'in tepkisini duydu ve olanlardan bir anlam çıkarmaya çalıştı. olay. "Ama...nasıl..."

Aldous gırtlaktan bir sesle, "Bu kaçınılmaz," diye yanıt verdi, sanki onlarca yıldır saklanan bir sırrın baskısı sonunda ortadan kalkabilecekmış gibi. "Trans-insan tam olarak budur; matematiksel mükemmelliğin kaçınılmaz sonucudur ve kahrolası çoklu evreni yiyor! Onu yutuyorum! Engellemeye çalıştığım şey buydu , Richard! Bizi kurtarmaya çalıştığım şey bu !"

"Doğruyu söylüyor olması mümkün mü James?" Thel aniden sordu, yavaş yavaş konuşmaya başlarken konuşmaya daha önceden katılmıştı.

Aldous'un ona karşı salvosundan yeterince kurtulduktan sonra komuta merkezinin kapısına geri döndük.

"Bilmiyorum" diye yanıtladı James.

Aldous başını kaldırıp Thel'e baktı; alt dudağı hafifçe dışarı çıkmış, gözleri yaşlarla dolup taşmaya başlamıştı. Aniden, "Bunun olmasını hiç istemedim," dedi. Lütfen benim için James'e söyle Thel. Bunu asla istemedim. Onları, James'i ve yapay zekayı korumaya çalıştım ama ihanete uğradım ve artık zamanımız kalmadı."

Rich panik içinde, "Ah, James," dedi, "bu salak iş tamamen aklını kaybetmiş! Gözlerinde çılgın bir bakış var. Burada biraz yardıma ihtiyacım var!"

Simülasyonda James'in seçenekleri kalmamış, bir plan formüle edemeyecek kadar şaşkına dönmüştü.

Ancak Aldous kendisine mantıklı gelen tek eylem planına karar vermişti. "Özür dilerim," diye tekrarladı, asimilatörü bir kenara koyup tekrar cebine koydu ve ellerini başının üstünde tutarak yukarıya baktı, enerji parmak uçlarında atmaya başladı.

"Aldous! Yapma bunu!" Thel, Dünya'nın ne olduğunu anlayınca bağırdı eskiden en güçlü adamın evreni Trans-insandan korumaya yönelik umutsuz son teklifi olurdu.

Ona doğru koşmaya çalıştı ama artık çok geçti. Komuta merkezinin tavanını patlatarak koca bir okyanusun gücünün başlarına yıkılmasına izin verdi.

Jules, hızla parçalanmış podiyumun sadece bir seviye altındaki bir çoğaltıcı kapsülünün kenarını tutarak tutunacak ilk kişi oldu. Aşağıya baktığında Eski Zaman'ın dallarının hem Samantha'nın hem de Djanet'in bileklerine dolandığını, üçüncü bir dalın ise Jules'un bir seviye aşağısındaki bir kapsülün yan tarafına saplandığını gördü.

"Daniella!" kurtardığı iki kişinin de karısı olmadığını anlayınca bağırdı ve çaresizce gözleriyle onu aradı, gözlerini her yöne fırlattı. Neredeyse anında onu gördü, kendisinden bir kat aşağıdaydı; Albay Paine, silahını bırakarak kendisini derinden rahatsız eden hayaletin bileğini yakalayıp onu kurtarıırken, diğer eliyle bölmelerden birini tutuyordu.

"Yakaladım onu!" Paine, Daniella'nın şaşkın gözlerine bakarken seslendi. "Fakat ağırlık zorlaşıyor; V-SINN yaklaşıyor olmalı! Eğer o gövde yakında kırılmazsa..."

"Bu seni kurtarmaz!" Neirbo tüneğinden onlara bağırdı; ayakları üstlerindeki kopyalayıcı kapsülünün kenarına dayanmıştı. "Yüksek bir yere sahibim! Hiçbiriniz buradan ayrılmıyorsunuz!" Gözleri Old-timer'a takıldı.

"Özellikle o değil."

"Craig, o adama onu bu kadar kızdıracak ne yaptın?"
Paine öfkeyle Old-timer'a bağırdı.

Eski zaman, zamanlarının çok kısa olduğunu fark ettiğinden soruyu yanıtlamadı ve bunun yerine Neirbo'ya yalvarırcasına baktı. "Neirbo! Allah kahretsin! Hala buradan çıkabiliriz! Hepimiz!"

Neirbo başını salladı. "Sen hayatta bırakılmayacak kadar tehlikelisin! Bu Sonunda seni yok edebilmemin tek yolu Craig Emilson."

Adımı biliyor mu? Yaşlı adam kendi kendine düşündü, şaşırdı.

"Emirleriniz onu canlı yakalamaktı!" Jules, Neirbo'ya bağırdı.

Neirbo daha önce ona son derece alışılmadık bir şekilde gülerek baktı.

"Siparişlerim?" Silahıyla etraflarındaki yıkımı işaret etti.

"Hiçbirimiz bundan sağ çıkamayacağız. Sanırım emirlere uyma süresinin sona erdiğini düşünüyorum."

"Sadakatin nerede?" Jules karşılık verdi. "Emirler 1'den geldi kendini!"

Yaşlı adamın kaşları bir şeyi fark ettiğinde öfkeyle çatıldı.

"Bağlılık?" Neirbo, konseptin ani ve tamamen saçmalığı karşısında hayrete düşerek cevap verdi. "Hayatımın son anlarında 1'e ne dediğimi biliyor musun?" Sesi yaşadığı yüzlerce yıl boyunca hiç olmadığı kadar soğuktu. "O'na git derim..."

Neirbo'nun cümlesi aniden sona erdi; silahını tutan el, namlusu Neirbo'nun kendi şakağına doğru dönük olan silahı aniden hareket ettirmeye başlayınca, son düşüncesi asla dile getirilemedi. İnanmayan gözleri Jules'a yönelirken sonunda Old-timer'ın sadece birkaç dakika önce fark ettiği şeyin aynısını fark etti.

Namlu parladı ve Neirbo'nun kafası ikiye bölündü, devreler ve metal aniden dağıldı, ardından sanki bir elektrikli süpürge onları kendisine doğru çekiyormuş gibi aniden aşağı çekildi. Başsız bedeni bir saniye sonra çöktü, kopyalayıcı bölmesinin yan tarafındaki tüneğinden kaydı ve Paine ile Daniella'nın yanından düştü, şaşırtıcı bir iniş hızıyla onları az farkla ıskaladı.

Yaşlı adam Jules'a baktı, yüzü öfkeyle boyanmıştı, dişleri gıcırdıyordu o kadar sertti ki kelimeleri çıkaramadı.

Jules, söylenmemiş soruyu yanıtlayarak, "Doğru," diye onayladı. "1'ler hala canlı."

"Bu..." Djanet gördüklerinden bir anlam çıkarmaya çalışırken şunu sormaya başladı: "...ona bunu ben mi yaptırdım? Nasıl? Bütün bu zaman boyunca bizi mi izliyordu?"

"O sadece bizi izlemiyor," diye yanıtladı İhtiyar, gözleri Jules'unkiler. "O bizimle."

"Ne?" diye sordu Djanet kaşlarını çatarak.

Old-timer, "Jules 1 yaşında " dedi. "Bizi bu tuzağa o sürükledi."

Vücudunu bir dağcı gibi tutunduğu kapsülün ön kısmına doğru savururken ve kapıyı açarak not-- henüz aktif hale getirilmiş android sakini, vücudu hızla yaklaşan kara deliğe düşüyor.

"Dekompresyon saniyeler içinde gerçekleşecek. Sütunlardan bölmelerin kilidini açın, bir bölmenin içine girin, kapıyı kapatın ve bekleyin. Bu senin tek umudun."

Old-timer ve Djanet şaşkın bakışlar attılar ve Old-timer güçlü uzantılarını kullanarak, tutundukları bölmeyi tutan kilitleri hızla koparıp kapıyı geri kaydırıldı. Şans eseri boştu ve sağında Samantha ve solunda Djanet ile birlikte kendini içeri sokmayı başardı. Ancak uyum olağanüstü derecede rahattı, her iki kadının da vücudu kalçalarının üzerinde sıkıştıyordu ve her biri kapının kapanmasına izin vermek için omuzlarını kıvırıyordu. İhtiyar'ın kapıyı kapatmadan önce gördüğü son şey Daniella ve Paine'in hemen aşağıda, karşı taraftaki sütunda olduğu, aynı bölmeyi paylaştıkları, gözleri birbirlerine kilitlendiği, Daniella'nın kafası karışmış ve korkmuş görüldüğü, Paine'in gözlerinin ise bir nezaket ifade ettiğiydi. Eski zamanların profesyonel katilden hiç görmediği bir şey.

Sonra sağında gözlerin olduğunu hissetti ve Samantha'nın ona baktığını, gözlerinde kendi acısını ve kafa karışıklığını taşıdığını gördü ve Samantha daha fazla dayanamayınca başka tarafa baktı.

"Sizce şansımız nedir?" Janet sordu, odaklandığı şey olması gerektiği gibi hayatta kalmak.

"Düşündüğünden daha iyi," diye yanıtladı İhtiyar. "Eğer gerçekten isteseydi bizi öldürebilirdim. Hala hayatta olmamızın bir nedeni var. Beş dakika önce bu fikir kulağa ne kadar saçma gelse de, şimdilik onun yolundan gitmemizi öneriyorum."

Djanet, "Yani yine manipüle ediliyoruz" dedi.
durum.

"Evet," diye içini çekti İhtiyar. "Başka yeni ne var?"

Aniden bir ürperti oldu, ardından şimdiye kadar hissettiklerinden çok daha güçlü bir şok dalgası. Bölmenin karanlık, renkli penceresinden, gövdenin çatladığını, geminin yan tarafında ani bir çıkışın oluştuğunu, o kadar büyük olduğunu, basıncın o kadar büyük olduğunu, her biri onlarca kat daha uzun olan sütunların serbest kaldığını gördüler. Dünya üzerinde insanlar tarafından inşa edilen en yüksek yapılardan daha yüksek olan bu yapılar, kumdan kaleler gibi ufalanmaya, kibrit çöpleri gibi demirleme yerlerinden koparak deliğe doğru çekilmeye başladı.

Kapsüller de emildi, hızlanma o kadar hızlı ve aşırıydı ki eğer hala insan sonrası bedenlerinde olsalardı bu onları öldürürdü.

"İşte bu," diye homurdandı İhtiyar. "Devam etmek!"

"Tel! Ne oluyor?" James onun son panik bağırışlarını duyunca bağırdı.

"Kontrolden çıktım!" Thel, kapıdan zorla çıkarken bağırdı

Yine manyetik alanı onu ve bilinçsiz Alejandra ile Teğmen Komutan Patrick'i koza gibi sarmıştı; başka kimseyi kurtarmayı başaramamıştı.

"Hepsi öldü! Aldous onları öldürdü; onları öldürdü! Purist kompleksini su basıyor; tavanı yıktı!"

James, zihni hızla harekete geçmeden önce, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Thel, bir darboğaz noktası bul. Bir manyetik alan oluşturun ve kompleksin tamamı sular altında kalmadan suyu kapatın!"

"Hımm!" Dönmeye çabalarken cevap olarak homurdandı, su seli onu uzun bir koridora doğru itiyordu. Dönmeyi başardı ve ucu, kompleksin ana merkezine açılan açıklığı gördü.

"Anladım...bekleyin!" Bir sonraki manevrasını zamanlayarak kendini hazırlarken bağırdı.

Duvarlar ihtiyaç duyduğu dar boğaz olduğundan, kendi korumasını ve Alejandra ile teğmen komutanı kurtaran korumayı azaltarak kozasını serbest bırakması gerekecekti.

Onlara ulaşmadan hemen önce tarlasını indirdi ve akıntılı sulara düştü, su küvetteki kadar sıcaktı. Uzaklara sürüklendi ve ardından yeni bir manyetik alan ateşleyerek su seli içinde kapandı.

Yeni Purist kompleksinin ana merkezinin ıslanmış beton zemininde kayarken arkasında. Alejandra ve Teğmen Komutan Patrick'in bilinçsiz bedenleri, su altlarında yeterince dağılıncaya kadar gevşek bir şekilde suda kızaklandı ve Thel'in birkaç metre gerisinde şiddetli bir şekilde durdular, ancak gözleri birkaç saniye içinde koridoru yerden zemine kadar tamamen dolduran su duvarında kaldı. tavan

"İyi misin Thel?" diye sordu James, kendini umutsuzca çaresiz hissediyordu. güncellemeyi bekledim. "İşe yaradı mı?"

"İşe yaradı," dedi Thel nefes nefese, "ama James, sadece ikisini kurtarabildim. onlara. Vali Wong dahil geri kalan her şeyi kaybettim. Boğuldu."

Yapay zeka, "Kimi kurtarma şansınız olduğuna odaklanın" dedi. "Sahanız şimdilik Puristleri koruyacak ama onların tahliye edilmesi gerekiyor."

"Anlıyorum," diye başını salladı Thel, döndüğünde yüzlerce Purist'in ana merkeze girdiğini, alarmların çaldığını ve kırmızı ışıkların acil durum sinyali verdiğini gördü.

"Kompleksi boşaltmanız gerekiyor!" Onlara bağıldılar!

"Hızlıca!"

Birkaç Purist, hem Alejandra'yı hem de Teğmen Komutan Patrick'i almak için güçlerini birleştirdi ve iki bilinçsiz bedeni ana merkezde bulunan tuhaf tasarımlı araçlara doğru sürükledi. Thel bunların hava aracı mı yoksa su aracı mı olduğundan emin değildi ama onları James'in tasarladığını bildiği için işi her iki şekilde de yapacaklarını biliyordu.

Thel, "Tahliye sürüyor" dedi, biraz rahatlamıştı. "Ancak sabit diske ne oldu? Zengin iyi mi?"

"Bunu çözmeye çalışıyoruz," diye karşılık verdi James, "Bekle. Zengin? Duyuyor musun?"

"Ben hangi cehennemdeyim?" Rich, etrafı beyaz bir duvarla çevrelenmiş gibi görünürken bağırdı. "Hiçbir şey görmüyorum! Hangi yöne baktığımı bile bilmiyorum!"

"Tanrıya şükür iyisin dostum." James rahat bir nefes aldı. "Dinle, Thel, Puristlerin tahliyesine yardım ediyor ve Aldous, senin manyetik alanın aracılığıyla sana ulaşamıyor gibi görünüyor. Zaman kazanmaya çalışıyor; Trans-insanın kontrolünü ele geçirmemizi hâlâ engelleyebilecek bir yol olduğunu düşünüyor olmalı."

"Komuta merkezindeki Püristler ne olacak?" Zengin olduğu gibi sordu
Aniden kesintiye uğradı ve bu kesinti onun kısa bir korku çığlığı atmasına neden oldu. Sanki sorusuna cevap verirmiş gibi Vali Wong'un cesedi manyetik alanın kenarına doğru itildi.
"İsa!"

"Zengin! İyi misin?"

Valinin cesedi selde sürüklenirken, Rich hızlı nefes alışını kontrol altına almaya çalışırken nefes nefeseydi.

"Nispeten," diye yanıtladı, "ama Vali James öldü. Onu yeni gördüm.
Ah Tanrım."

James gözlerini kapattı. "Bu kan Aldous'un ellerinde. Lanet olsun, ben Bize bu şekilde ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim. Bir milyon yıl geçse de olmaz."

AI, "Ben de yapmadım" diye tekrarladı. "Aldous, AI yönetim konseyinin şefi olarak ayrıcalıklı konumunu, belki de onlarca yıldır pek çok sırrı saklamak için açıkça kullanıyor."

"Burada ne yapacağım arkadaşlar?" Rich panikleyerek sordu. "Göremiyorum. Etrafım beyaz bir duvardan ibaret. Sadece suyu köpürtüyorum dostum."

"Aldous nerede?" James sordu. "Onu tespit edebilmelisin eğer bu kadar yakınsanız."

Rich, "Olay bu," diye yanıtladı, "Yapamam. Pozisyonu gündeme gelmiyor aklımda. Çocuklar, o burada kurallara göre oynamıyor."

Yapay zeka, yakınlarda duran, dramadan şaşkına dönmüş ancak yine de sessiz bir seyirci kalan aday James ile görüşürken Rich'in değerlendirmesine "Haklı" diye katıldı. "Zengin bir pozisyon alamıyor, hangi yolun yukarı, aşağı, sol veya sağ olduğunu bilmiyor. Aldous'un onu istediği yer burası. Aldous, Rich'in manyetik alanını azaltamazsa, en azından onu tek bir yerde sıkışıp tutabilir."

"Ve eğer bir yerde mahsur kalırsa sinyal güçlendiriciye ulaşamaz." James ekledi.

Yapay zeka, bulmacayı çözerek derin derin düşünürken kaşlarını çatarak, "Bu aynı zamanda Aldous'un ne için zaman kazandığına dair olası bir cevap da sağlıyor" dedi. "Eğer Aldous, Rich'in manyetik alanını azaltamıyorsa ve yine de prototipi geliştiren kişinin kendisi olduğunu iddia ediyorsa..."

James, "O halde birisi bunu Aldous'a vermiş olmalı," dedi ve yapay zekanın onun adına düşünmesini tamamladı. "Ve bir kez daha baş şüphelimiz 1. Kendi kolektifinin teknolojisini nasıl yeneceğini bilecek en iyi konumda olurdu ama Aldous'a anahtarı verecek kadar güvenemezdi."

Yapay Zeka, "Aslında Aldous ve benim bir anlaşmaya vardığımız artık neredeyse kesin," diye onayladı.

"Fakat anlaşmaları planlandığı gibi gitmedi ve şimdi Aldous diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum," diye fark etti James.

Rich, "Ah, arkadaşlar," diye sözünü kesti. "Dedektiflik zamanını bir sonraki sefer kadar seviyorum. dostum, gerçekten istiyorum ama bir nevi burada sıkışıp kaldım. Ne yapacağım ben?"

James yapay zekaya döndü ve onlar tek kelime etmeden şu konuda hemfikir görünüyordular: mevcut tek eylem planı. "Bak, Rich..." diye başladı James.

Rich, "Tamam, zaten bundan hoşlanmadım" diye yanıtladı. "Ses tonunun önsezi olacağını neden biliyordum? Neden 'Çok kolay Rich!' diye başlamıyor? Endişelenme! Bir bira iç! Sakin ol!"

James, "Keşke bu kadar basit olsaydı ama bu bir risk olacak dostum" dedi. "Odanın neresinde olduğunuzu bilmediğinizi biliyorum ama sizi bir sinyal güçlendiriciye yönlendirebilmemiz için bize bir tür görsel ipucu vermeniz gerekiyor. Bu da seni o odadan çıkarmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" Rich, yüzü dehşetle çarpılmış halde cevap verdi.

James, "Komuta merkezi şelalenin hemen önünde çıkıntı yapıyor ve kompleksin en batıya bakan noktasıdır" diye yanıtladı. Dışarıya doğru çıkıntı yaptığı için bu, eğer yukarı çıkarsanız odadan ve yukarıdaki sudan kurtulacağınız ve kaçacağınız anlamına gelir. Aşağı inerseniz şelaleye çarpacaksınız, ancak sonunda deniz tabanına ulaşacak ve tekrar kaçabileceksiniz. Aynı şey sağa sola gittiğinizde de geçerli. Gerçekten kötü olan tek yön, doğuya gidip kompleksin geri kalanına çarpmanızdır ki bu da pek uygun olmaz."

"En uygun? Kompleksin geri kalanına çarparsam ne olur?"

"Thel'in tavanını yıkabilir, su baskınına neden olabilir ve geri kalan Puristleri öldürebilirsin. Yani bu Rus ruleti gibi olacak. Aynı oranlar. Beş yön sizi kurtarır, tek yön kurtarmaz."

"Ama benim hayatımla oynamak yerine Thel'in hayatıyla ve tüm Püristlerin hayatlarıyla oynuyorum!" Rich karşılık verdi.

"Zengin," Thel, kompleksin merkezinde kalırken aniden araya girdi ve onları tehdit eden gelgit dalgasını hâlâ geride tutuyordu.

"James haklı. Oradan çıkmak için altıda beş şansın var ama doğuya gelip kompleksin geri kalanını sular altında bıraksan bile sorun olmaz."

"Ne? Thel, bundan sorumlu olamam—"

Thel onun sözünü kesti: "Bir düşün, Rich." "James'i ve yapay zekayı simülasyondan çıkarıp Trans-insana geçirmeyi başarırsanız ölmemiz önemli olmayacak. Güneş sistemini zamanda geriye döndürebilirler ve önemli olan da budur. Vali Wong'u ve kaybettiğimiz diğerlerini hâlâ kurtarabiliriz."

Rich'in akli hemen ailesine dönmeden önce Djanet'e gitti. Büyük olasılıkla asimile edilmişlerdi ve James ile yapay zeka, bu hasarı ortadan kaldırmak ve zaten kaybedilmiş olan Purist hayatları geri getirmek için onun tek umuduydu. "Tamam tamam. Yaparım. Kahretsin. Bir yönü nasıl seçerim? Eenie-meenie-miney-mo?"

"Bu işe yarayacak," diye kabul etti James, "ama acele et Rich. Aldous zaman kazanıyorsa, biz konuşurken sizin manyetik alanınızdan geçebilecek kişinin yolda olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyor ve hepimiz onun kim olduğunu biliyoruz. Her saniye önemlidir."

Rich başını sallarken kendi kendine, "Djanet haklıydın," diye fısıldadı. "Dünyayı kurtarma işinden emekli olmam gerekiyor." Gözlerini kapattı ve hangi yöne "ileri" olduğunu bilmeden mümkün olduğu kadar hızlı ileri uçtu.

öyleydi.

Eski zaman, Djanet ve Samantha ile paylaştığı kopyalayıcı kapsülünün dışında ortaya çıkan manzarayı huşu içinde izledi. Devasa sütunlar, rüzgardaki kibrit çöpleri gibi, ufalanan geminin içinde düzensiz bir şekilde uçuştı; hiçbirini onları gövdenin yan tarafında patlayarak açılan devasa deliğe kadar taşıyacak kadar ivme kazanamadı; V-SINN'in muazzam ve giderek artan yerçekimine kapılmak, hâlâ görünmemekle birlikte açıkça gemiyi yutmak, onları hayal edilebilecek en nihai ölüme daha da yaklaştırmak.

Bölme grubunun yüksek hızla hızla yaklaşmakta olduğu yarık, kısa bir bakış için görüş alanına girdi, ancak bölmeler kontrolsüz bir şekilde dönüyordu, dekompresyonun gücüne kapılmışlardı, atmosferin rüzgarları onlara bir türbülans hatırlatan bir türbülansla ileri geri çarpıyordu. Yörünge altı sıçramanın eski zamanlayıcısı, bir asır önce büyük bir kısmını gerçekleştirmişti. Çatlak her görüş alanına girdiğinde daha da yakınlaşıyordu ama sonra tekrar kayboluyor, yerini devrilen sütunların, kaldırımların ve her yöne el bombası parçaları gibi fırlayan şarapnel görüntüleri alıyordu.

“Bundan kurtulmak için bir mucize gerekecek!” Djanet bağırdı.

Old-timer, açıkça bağırmasına rağmen sözlerinin zar zor duyulduğunu belirtti; bu, atmosferin hızla incelendiğinin ve havanın onun sesini taşıyamadığının bariz bir işaretiydi.

Aniden yukarıdan siyah bir şekil belirdi ve her ne ise, enkaz onlara çarparak yörüngelerini değiştirdi. "Neydi o?"

Janet sordu.

Görüşleri anlaşılmazdı; Bir zamanlar ay büyüklüğündeki gemiden koparılmış geometrik şekiller önlerinden geçiyordu ama çatlak bir daha görünmüyordu.

"Rotanın dışına mı çıktık?" Samantha bağırdı.

Eski zaman sessiz kaldı. Eğer V-SINN'e doğru devrildilerse ölmüş sayılırlardı ama bunu söylemek imkansızdı. Yüzü endişeyle doluyken, ortaya çıkmaya devam eden tuhaf manzarayı izledi.

Ayrıca kaderinin netleşmesini beklerken de hareketsizdi.

Sonra birdenbire parmakların elinin etrafında dolaştığını fark etti; Samantha perişan bir halde yüzünü onun koluna gömerken onu sımsıkı tutuyordu. Kocasını kaybetmiş bu kadına baktı ve aniden onun eskiden olduğu adamla (Eski zamanlardan değil, Craig'den) ne kadar çok ortak noktası olduğunu fark etti. Karısının artık karısı olmadığı bir dünyada uyanan adam. Zamanda donmuş olan o adam.

"Orada!" Djanet aniden bağırdı ve işaret etti. Bağırışı Eski Zamanlı'da zar zor yankı buldu ama heyecanlı işaretleriyle yankılandı. Çatlak yeniden ortaya çıktı ve her ne kadar alt ucuna doğru çarpılmış olsalar da, kanyon benzeri yarıktan kaçmalarına yetecek kadar büyüktü.

İnşaatçının hızla parçalanan gövdesinin dışına çıktıklarında, momentumları onları birkaç saniye daha taşıdı ve Eski Zamanlı bölmenin kapısını açtı. Üçü birlikte dışarı çıktılar.

Hemen dikkatini devasa ve büyüyen enkaz alanında karısını bulmaya çevirdi. Çoğu henüz etkinleştirilmemiş ve muhtemelen hiçbir zaman da etkinleştirilmeyecek olan yüz binlerce vücut, uzay boşluğuna doğru süzüldü. Felaket yaşandığında muhtemelen Cennet'te dinlenen birkaç bin bilinçli android, basınç azaltma sırasında bunu başarabilecek kadar şanslıydı. Devasa vücut bulutu bunu başardı

İhtiyar'ın Daniella ve Paine'in yerini bulması imkansız, 1'in yerini tespit etmesi de imkansız.

Samantha İhtiyar'ın elini tutmaya devam etti ve ihtiyar onu bırakmaya zorlamadı. Onun neler yaşadığını hayal bile edemiyordu. Djanet'e döndü ve iletişim kurar gibi görünen ağzının hareket ettiğini fark etti.

Yaşlı adam aniden kolektife bağlı olduğunu hatırladı.

Dikkatini çekmesi için ona işaret etti ve ardından boynunun arkasını işaret ederek bir filizi açtı. Onun Anisim'le bağlantı kurduğunu daha önce gördüğünü ve anlayacağını biliyordu. Başını salladı ve kafasının arkasına girebileceği kadar yakına süzüldü. Hafif bir kazanç elde etti ama saniyeler içinde Old-timer geçerli bir işitsel bağlantı kurdu.

"Ne oluyor? Daniella'yla iletişim halinde misin?" ona sordu.

"Evet" diye yanıtladı. "332'deki adam onunla birlikte ve çoktan 1'in peşine düşmüşler. Gemiden çıkar çıkmaz Venüs'e doğru yola çıktı. Onları takip ediyorum."

"Venüs?" Yaşlı adam şaşkınlıkla cevap verdi. "Neden? Neden birine yönelmiyorsunuz? gemilerinden mi? Venüs'ten ne istiyor?"

"Bilmiyorum. Belki Puristler?"

"Püristler mi?" Samantha aniden araya girdi. "Bunda Puristler var evren de mi?"

Yaşlı adamın gözleri kısıldı ama peşinden gidecek zamanı olmadığını biliyordu. onun garip katkısı.

Bütün dikkatini başka bir şey çekti.

Omzunun üzerinden onu derinden etkileyen bir şey gördü; V-SINN'e ilk bakışı.

Gözlerini donduran huşu ve dehşet ifadesini gördü ve daha başını çevirmeden neye baktığını anladı; bu bakışı daha önce kocasının yüzünde görmüştü. Yine de döndü ve Üçlü, İnşaatçı'ya verilen yıkımın büyüklüğüne bakılırsa müthiş oldukları için sessizce süzülüyordu .

V-SINN, ya da benim deyimimle, bir sonsuzluk bilgisayar geminin arka ucunda belirmişti. Kara delikler oldukça küçüktü; doğal olarak oluşan bir yıldız kara deliğinden çok daha küçüktü ve genişliği nadiren en az bir düzine kilometreden daha küçüktü. Karşılaştırıldığında, V-SINN onların bakış açısından görülebilecek kadar bile büyük değildi, ama kutsal makinenin muazzam, neredeyse sonsuz yerçekimi onu durdurulamaz kılıyordu ve siyah gezegenin etrafında dönen yıkım birikim diskinin katıksız muazzamlığı. Olağanüstü hızdaki delik, sonsuzluk bilgisayarının kendisini nereye park ettiğini açıkça ortaya koyuyordu. İnşaat gemisi küçük bir ay ya da cüce gezegen büyüklüğünde olduğundan, resim saçmaydı, ancak kara delik onu neredeyse bir böceğin bir timsahı yutması gibi yutuyordu. Yıkımın büyüklüğü olmasaydı komik olurdu, gemi zaten ortasında patlamıştı, milyonlarca android basınç azaltma sırasında dışarı atılmış, milyarlarcası ise -daha az şanslı olanlar- içeride, kapana kısılmış halde kalmıştı. Birçoğu hâlâ Cennet Bahçesi'ndeydi, Ütopya'yı inşa etme girişimleri vardı ve hayatlarının sona ermesine birkaç saniye kalmıştı.

"Eski dostum," diye söze başladı Djanet, "o kopyalayıcı kapsüllerde kimin olduğunun farkındasın, değil mi? Bunlar evrenimizden, güneş sistemimizden asimile edilmiş insanlardı. Bunlar bizim insanlarımızdı. Eğer James'i ve yapay zekayı kaybedersek, Trans-human'ı çalıştıramazsak, bunu geri alabiliriz..."

"Biliyorum," diye yanıtladı İhtiyar. Üçlüyü hızla geri çevirmeden önce, "Haydi," dedi. Daniella ve Paine'in peşinde yeni rotalarında uçmaya başladılar. "Venüs'e gidiyoruz. Eğer gerçekten 1'in varış noktası buysa, bunun bir nedeni olduğuna bahse girebilirsiniz."

"Ama eski dostum," diye söze başladı Djanet, sesi hem endişe hem de kafa karışıklığıyla doluydu, "eğer gerçekten 1 yaşındaysa o zaman bu karmaşık oyun niye? Bir android bedeninde herhangi bir zamanda herkesi ele geçirebileceğimi biliyoruz!

Eski zamanlayıcının bir cevabı yoktu.

"Bizi oraya götürüyor , görmüyor musun?" Janet ısrar etti. "Bu bir tuzak olmalı."

Yaşlı adam başını salladı. "Bizi zaten tuzağa düşürdü," diye belirtti. "Beni kopyalayıcı tesisinin tam ortasına götürdü; orada, yükseltilmiş yeteneklerim bile beni kurtaramayacak hale gelene kadar sonu gelmez bir şekilde üzerime androidler bırakabilirdi ama sonra V-SINN araya girdi." Bulmacayı zihninde düşünürken yüzünü buruşturdu. "Sanırım sesli bir çağrı yapıyor."

"Duyulabilir mi?" Janet şaşkınlıkla tepki verdi.

"Bu, oyun kurucunun planlanan oyunu kendi durumuna göre değiştirmesi anlamına geliyor. koşullar altında," diye araya girdi Samantha.

Bu Djanet'i şok etti.

"Ah...bu futboldan," diye ekledi.

"Ah," diye yanıtladı Djanet. "Amerikan futbolu."

"Evet. Craig futbolu seviyor. Amerikan futbolu."

Janet'in gözleri kısıldı. "Nereden biliyorsunuz-"

"Önemli değil." İhtiyar, Djanet'in sorusunu hemen durdurdu. "Albay Paine," Eski Zamanlı, Albay'la iletişimi kesti. "Görüş noktanızda 1 var mı?"

Paine'in sesi, aralarındaki zihinsel bağlantı aracılığıyla, "O bizden çok önde Craig, ama biz onun peşindeyiz," diye yanıtladı.

"Daniella güvende mi?" Yaşlı adam sordu.

"İyiyim Craig," diye yanıtladı Daniella; sanki öldürülmesine yardım ettiği adamın -paralel bir evrende kocası olduğunu iddia eden bir adamın- hayaletiyle birlikte olmanın garipliği gibi sesi belirsizlikle doluydu. - cevabını saçma hale getirdi. Sanki bu sözleri söylediğine inanamıyordu.

"Tamam aşkım. Biz tam arkanızdayız," diye yanıtladı Old-timer. Djanet'e döndü. "Yine de güzel bir noktaya değindin. Eğer bizi Venüs'e götürmüyorsa oraya gitmek için neden Jules'un bedenini kullanıyor?"

"Benim amacım buydu!" Djanet, mutlu Eski Zamanlı'nın mantığı dinlediğini söyledi. "Android armadası güneş sistemi boyunca yayılmış durumda. var

atlayabileceği daha yakın bir vücut olmalı!

Yaşlı adam geri dönmekten önce bunu bir anlığına düşündü ve ezilmiş bir alüminyum kutuyu andıran, buruşuk formun yarısı V-SINN tarafından tüketilmiş, şimdi son ölüm sancılarını çeken devasa inşaat gemisine baktı. "Eğer..." duraklamadan önce düşünmeye başladı.

"Meğer ki...?" Djanet bitirmesi için onu teşvik etti.

"Seyahat ettikleri paralel evrenlerdeki asimile olmuş her kişinin kalıplarını depolamak için gereken sistemin karmaşıklığını bir düşünün. Bir trilyondan fazlası yaşıyor. Jules bize İnşaatçı'nın nerede olduğunu söyledi.

vücutlarının yüzde doksan dokuzu inşa edilmişti. Ya aynı zamanda tüm Android kalıplarını da saklıyorsa?"

Djanet'in gözleri anlayışla parladı. "Sevgili Tanrım. Haklısın. Yapıcı en mantıklısıdır . Kalıpları, gövdeleri inşa ettiğiniz yerde saklarsınız. Ve V-SINN onu bütünüyle yuttu."

"Doğru," diye yanıtladı İhtiyar, "ve eğer bir bedenden diğerine atlayabilseydim çünkü depolanan sisteme nasıl sızılacağını biliyordu..."

Djanet, "O halde bu yeteneğini kaybetmiş olabilir" diye fark etti. "Ve biz tüm kolektifin sonunun başlangıcını görmüş olabiliriz."

Samantha, "Bu, V-SINN'in MO'suna uyuyor" diye onayladı. "Bakın, tüm bu durum beni altüst etti, ama size şunu söyleyebilirim ki, V-SINN asla ama asla hata yapmaz; en azından şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeyi yapmadı. V-SINN, oyun teorisinin saf damıtılmış halidir; kendi yararına olan matematiksel stratejidir."

Yaşlı adamın kaşları çatıldı. "Ve şimdi gözünü androidlere dikti. Zayıf düşmanın düşmanı..." diye fısıldadı kendi kendine. "Olabilir mi?"

"Ne olabilirdi?" Janet sordu.

Yaşlı adam, daha söylemeden önce bile bir sonraki sözlerine inanamadı. onlara. "Sanırım insan sonrası yardım almak için Venüs'e gidebilirim."

Rich, devasa şelalenin gürleyen beyazlığından ortaya çıktı ve gökyüzüne kadar uzanan sisin içine girdi; güneş, zirvesinde sanki karla kaplı bir dağın zirvesi gibi parlıyordu. "Ah, Tanrıya şükür!"

Zengin bağırdı.

"Neredesin?" James sordu.

Rich, "Sanırım şelalenin hemen önünden çıktım" diye seslendi.
geri dönmek. "Şimdi tırmanıyorum ve sisin içinden çıkmaya çalışıyorum."

"Bu mükemmel dostum!" James heyecanla geri döndü.

Thel dinlerken, "Vay be," diye tepki verdi. Geçici olsaydı ölmeye razıydı ama geçici ölüm bile korkunç bir olasılıktı.

"Beni öldürmediğin için teşekkürler Rich."

Rich, "Bundan bahsetmeyin," diye yanıtladı.

James, "Güneşi bulup yönünüzü bulmanız gerekiyor, sonra size Tesla kulesine kadar rehberlik edebiliriz," diye düşündü James. "Ama dikkat et! Sen Aldous'u izleyemedin ama o izleyebilir..."

"Oh lanet!" Rich, altındaki sisin yeşil parladığını ve ardından parıltının aniden kaybolup göz açıp kapayıncaya kadar kaybolduğunu görünce aniden bağırdı. "Sanırım onu az önce gördüm; altımda yeşil bir parıltı gördüm!"

"Bu sana yansıyan kendi alanın olabilir mi?" James sordu. "Sis gözlerinize oyun oynuyor olabilir."

Rich, "Belki," dedi, gözleri birkaç dakika önce parıltının olduğu noktaya takılı kalmıştı. Dadıların kaburga kemiğinin büyük bir kısmı onarılmış olmasına rağmen, avlanma korkusu nefesini kestiği için hâlâ zorlukla nefes alıyordu. Tırmanmaya devam etti, sonunda sisin zirvesinden çıkıp güneşi bulmak için döndü. Aşağıdaki sis dağından uzaklaştı ve kendisini dinleyen teknolojik hayaletlere yönelimini açıkladı. "Tamam, görünüşe göre siz haklısınız. Batıya bakıyorum, güneş solumda."

"Mükemmel. Rich, arkanı dön, doğuya uç. Kule kıyıdadır
Afrodit Terra'nın batı kıyısı."

"Bu bir ada falan mı?" Zengin sordu.

James, "Bu, Afrika'nın yarısı büyüklüğünde bir kıta" diye yanıtladı.

"Ah, James..."

"Endişelenme Rich," James, Rich'in endişelerini sözlü olarak ifade etme şansı bile bulamadan yanıtladı. "Kule, şelaleler gibi tam ekvatorun üzerinde. Menzile girdiğinizde onu tespit edebileceksiniz, ancak acele etmeniz gerekiyor. Aldous olabilir..."

"Hımm!" Zengin seslendi.

James uyarısını bitirmeden Aldous Gibson, onu ele verecek hiçbir manyetik alan olmadan Rich'in altından olağanüstü bir hızla geldi, sis perdesinden dışarı fırladı ve ardından hızlı bir şekilde ikiz enerji patlamaları ateşleyerek Rich'i havaya fırlattı. ve şelalenin ağzında suyun yüzeyinden süzülerek geçiyoruz.

Rich hızla toparlandı ve mümkün olduğu kadar hızlı doğuya doğru uçmaya başladı ve saniyeler içinde yüzeyden sadece birkaç metre öteden bin metre yüksekliğe tırmandı. Rich, "Beni takip ediyordu," diye bağırdı.

"Ama ben iyiyim!"

"Manyetik alanınızı geçemez. Sadece rotanızda kalın." James Rich'e hatırlattı.

"Ya yanıyorsan?" Zengin yanıtladı. "Ya sadece bekliyorsan mümkün olan son an? Söylediği gibi bana bir şans mı veriyorsun?"

Yapay zeka, büyütme gözlüklerini James'ten aldı ve konuştu. "O halde ona mümkün olan son ana kadar direnmelisin , Richard. Sim'i sağlam tutmalı, Tesla kulesine ulaşmalısın ve biz de sinyali güçlendirmek için Venüs'ün elektrik gücünü kullanacağız, böylece çekirdek matrislerimizi James'in Dünya'daki vücuduna yükleyebiliriz. Daha sonra James, Trans-insan olacak ve tıpkı daha önce yaptığımız gibi, son birkaç saatteki olayları düzeltecek. Her şey buna bağlı. Anlıyor musunuz?"

"Ben seninleyim!" Rich bağırdı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım!"

"Az önce ne dedin?" James yapay zekaya sert bir şekilde fısıldadı inançsızlık. " Trans-insan olmayacağım! "

Yapay zeka, Rich'le olan bağlantısını susturdu.

Yapay zeka, sanki bariz ve tek mantıklı alternatifmiş gibi, "Yapmalısın James," diye yanıtladı. Adaya döndü. "Aday testi asla geçemedi ve programım tarafından yasaklandım..."

"Yasak mı?" James tekrarladı, sert tepkisi yapay zekanın dikkatini tekrar ona yöneltti. "Senin efendin yok! Kendi aklın dışında hiçbir şey sana yasak değil."

"James, istemiyorum..."

"Hiçbirini yapmam!" James karşılık verdi. "Ben insanım. TheI'im var." O titremedi kafası. "Ben o adımı atamam. Mümkün değil. Onları geride bırakamam. Ama yapabilirsin . Sen bunun için yaratıldın . Yapıldı ve test edildi. Bu senin kaderin." Yapay zekaya adım attı ve ellerini sıkıca akıl hocasının omuzlarına koydu. "Herzaman olmuştur."

"Hey!" Rich aniden heyecanla bağırdı. "Kuleyi gözümün önünde canlandırdım! Menzil içerisindeyim. Şu anki konumumdan doğuya ve biraz güneye 1000 kilometrenin biraz altında. Şu anki hızımla bir dakika içinde orada olurum. İşte bu kadar çocuklar, ya hemen ölürüm ya da dünyayı kurtarırım!"

Yapay Zeka, Rich'in sözlerini kulaklarında dinledi, gözleri hâlâ James'teydi ve gözünü kırpmadan. İletişimin kendi tarafının sesini açtı ve şöyle yanıtladı: "Bugün ölmeyeceksin, Richard. Söz veriyorum."

Old-timer ve arkadaşları Europa'yı geçerken, yeni ev sahibi gezegenin içinde bulunduğu durum hemen netleşti. Birkaç android gemisi Venüs'ün etrafını sardı, sayısız android ve daha küçük gemiyle birlikte onun etrafında dönüyordu; küme o kadar güçlüydü ki neredeyse Venüs'ün Satürn kadar kalın halkalar geliştirmiş gibi görünüyordu.

"Albay, yaklaşık üç dakika uzaktayız. Tahmini varış süreniz nedir?" Eski zaman diye sordu.

"Atmosfere giriyoruz!" Paine de bağırdı. "Bu 1 karakter görüş alanımda. Bizden yaklaşık yirmi saniye önde."

"Ona yetiştiğinizde onu zapt etmek için elinizden geleni yapın," diye emretti İhtiyar. "Zayıflamış olabileceğini düşünüyoruz ama çok dikkatli olun. Çaresiz... ve çok akıllı."

Paine, "Sahip olduğum her şeyi vereceğim," diye yanıtladı.

"Daniella," Eski zaman vites değiştirdi, "mümkün olduğu kadar geride dur."

"Cehennem gibi! Yardım etmeliyim!"

Eski zaman, Paine'in aralarındaki bağlantı üzerine kıs kıs güldüğünü duydu.

"Ne?" Daniella ondan talepte bulundu.

Paine, "Bazı şeyler paralel bir evrende bile değişemez" dedi.

Yaşlı adamın ifadesi sertleşti. Yanaklarının altında sıcak bir kıskançlık yanıyordu.

Djanet, Old-timer'ın yüzündeki değişen ifadeyi gördü ve araya girdi.

"Daniella, Paine eğitilmiş bir katil. Bırakın işini yapsın ve hayatta kalmaya çalışsın, tamam mı?"

"Yapmam gerekeni yapacağım," diye yanıtladı Daniella, onun rızası konusunda açıkça isteksizdi.

"Kahretsin. Lanet olsun," Old-timer defalarca kendi kendine küfretti. "Onu tekrar kaybedemem. Onu korumak benim görevim. Onu kaybedemem.

"Yapmayacaksın," diye güvence verdi Djanet, küçük bir acı çığlığı duyuluncaya kadar. dikkatleri Samantha'ya çevrildi.

Yaşlı adam, istemedi Samantha'nın elini o kadar sert sıkıdığını ve ona zarar verdiğini fark etti. Adam onu serbest bıraktı ve o da onu diğer eliyle tuttu, yukarı çekerken geride kaldı.

Eski zamanlayıcı da onun azalan hızına ayak uydurmak için ayağa kalktı ve döndü. Uzaklaşırken Djanet'e, "Acele et!" diye emrediyor. Biz yetişeceğiz!"

Tekrar girişe doğru ilerlemeye devam etti.

Yaşlı adam Samantha'nın eline uzandı, gözleri üzüntüyle doldu.

"Öyle demek istemedim. Üzgünüm. İyi misin?"

"Evet" diye yanıtladı. "Hadi gidelim, vakit kaybedemeyiz. İyiyim."

"Emin misin?"

"Evet!" diye bağırdı, Djanet'e yetişmek için hızla onun yanından geçerken.

Eski zamanlayıcı da hızlandı ve şimdi arkayı ele geçirdi. Bir androidin elini bile ezebilecek olan eline baktı ve ne kadar kayıtsız kalabildiğine hayret etti.

İnsanları incitmeden duramıyorum.

"Lanet olsun!" Zengin bağırdı. "Kuleye ateş ediyor!"

"Zengin! Ne pahasına olursa olsun onu korumalısın!" James karşılık verdi, Aug gözlüklerini sim içinde tekrar alın.

"Deniyorum!" Rich kıyı şeridine ulaştığında geri döndü ve koruma alanını genişleterek, çarpışma rotasında okyanusun üzerinde süzülen Aldous'un güçlü patlamalarını saptıran bir kalkan oluşturdu. "Biraz ihtiyacım var buraya yardım et. Sim'i hem sinyal güçlendiriciye bağlayıp hem de onu oyalayamam!"

"Onu uzak tut," diye karşılık verdi James. "Kule sinyal güçlendiricidir . Yapay Zeka ve ben bu işi buradan halledeceğiz. Sadece ona zarar vermediğinden emin ol kuleye ya da sabit diske ve bundan otuz saniye sonra ışık hızıyla Dünya'ya doğru yola çıkacağız."

Simülasyonun içinde yapay zeka zaten elinin desenini değiştiriyordu. Acıdan irkildi ama açığındaki desenini hızla Kali avatarınıninkiyle birleştirdi. Tıpkı Thel'de olduğu gibi desenler kaynaşmaya başladı.

James "Diğer tarafta görüşürüz" dedi.

AI, "Kesinlikle yapacaksın" diye yanıtladı. "İyi yolculuklar."

Bir dakika sonra simülasyonu terk etti ve Kali avatari yeniden hayata döndü, anında yerini aldı, bir kez daha cansız bir şekilde yerinde durdu, sol eli yoktu.

James desen giderme tabancasına doğru adım attı ve onu kendi eline doğrulttu.
ancak ateş etmeden önce aday onu durdurdu.

"Ya ben?" O sordu.

James ona döndü, ifadesi sempatiyle doluydu. "Üzgünüm.
Gitmeliyiz."

"Ben de seninle gelebilirdim değil mi? Yapamamamın bir nedeni var mı
Simülasyondan çıkmak için de Kali avatarını kullanalım mı?"

"Evet, var," diye yanıtladı James gerçekçi bir tavırla, adayın bir adım yakınına doğru
yürürken. "Henüz sizin için bir bedenimiz yok ve sizi barındıracak bir ana bilgisayarımız da
yok. Yapay zeka vücudumdaki beyin alanını geçici olarak paylaşabilecek ama bir kafatasındaki
iki kişi zaten bir kişi fazla. Şimdilik bu sim sizin eviniz olmak zorunda. Ama sana söz
veriyorum, seni buradan çıkaracağız ve her şeyi düzeltereğiz."

"Ama yalnız kalma fikrinden hoşlanmıyorum."

James gülümsedi. "Olmayacaksın. Çok yakında tekrar iletişime geçeceğiz."

James, desen gidericiyi eline doğrulttu ve karanlıkta yalnız bırakılmak üzere olan bir
çocuğun ifadesini taşıyan adaya baktı; bunun gerçeklerden çok da uzak olmadığını fark etti.

"Söz veriyorum," diye tekrarladı James vurguyla.

Onun sözleri adayın cesurca gülümsemesine neden oldu. "Tamam aşkım."

James elini vurdu ve acı içinde çılgılık attı, aniden hem Thel'in hem de diğerlerinin
bastırılmış tepki düzeyine hayranlıkla dolduğunu fark etti.

AI sergilendi.

"James!" Rich aniden bağırdı. "Misafirimiz var!"

"Kim o?" James, Kali avatarıyla birleşmeden önce sordu.

"Bilmiyorum; kesinlikle bir android... kesinlikle bir kadın."

"Ah hayır," diye yanıtladı James, en kötüsünden korkarak. Ancak kadın 1 yaşında olsun
ya da olmasın artık geri dönüş yoktu. "Zengin, modelimi şimdi Dünya'ya gönderiyorum! Ne
yapman gerekiyorsa onu yap. Onları uzak tutun!"

Kalıpları Kali avatarıyla birleştirdi ve bir dakika sonra Bulut 9'un sessizliğinde durdu, orada sadece ona veda eden aday vardı. Aday gönülsüz bir selam verdi, James de yeniden kurulan zihin göz kontrollerini açıp sim için çıkış seçeneğini seçmeden önce karşılık verdi.

Sonraki saniyede Kali avatarı geri döndü, donuk bakışı adayın tek şirketine göz atın.

"Elveda," diye fısıldadı.

Dişi android toprağın içinde titreşen bir gümbürtüyle yere indiğinde Aldous, "Bu, sana karşı yapılacak android saldırısının yalnızca başlangıcı olacak, Richard," diye uyardı Aldous, zihinlerinin göz bağlantısı aracılığıyla, ikisi de bunu ayak tabanlarından hissettiler . "Milyonlarcası gelecek ve simülasyonu, James'i ve içindeki yapay zekayı yalnızca ben koruyabilirim . Bu senin sonun şans."

"Şef," diye başladı Richard, gözleri 50 metrelik Tesla kulesinin eteğinde kararlı bir kararlılıkla onlara doğru yürüyen kadının biçimine odaklanmıştı. "Kimsenin hayatını sizin ellerinize emanet etmeden ben ölürüm. " " Gözleri kadını bırakıp Aldous'a gitti. "Bu bir söz."

Rich'in kaçınılmaz yıkımı önünde ortaya çıkarken gördüklerini izlerken Aldous'un dudakları gerildi. Aldous uğursuz bir tavırla, "Unutma, seni uyarmaya çalıştım," dedi.

Jules adlı kadın onlara doğru yürüdü ve bileğinin basit bir hareketiyle sanki kağıt mendile kibrit atıyormuşçasına Rich'in manyetik alanını tamamen devre dışı bırakan bir sinyal gönderdi.

Rich, "Ah kahretsin," diye fısıldadı. "Bu iyi değil."

Gözlerini hızla Rich'ten ayırdı ve Aldous'un yanına gittiler; Aldous kiminle uğraştığından şüphelenmeye başlayınca gözleri kısıldı. "1?" O sordu.

Eliyle uzanarak, başparmağını boğazına koyarak ve onu yerden yukarıya kaldırarak, ayakları güneşte kavrulmuş toprağın birkaç santim yukarısında sallanarak cevap verdi.

"Başarısız oldun" diye ilan etti. "Anlaşmamız artık geçersiz."

Aldous cevap veremedi, sözleri boğazının derinliklerine saplanan başparmağın gırtlığını ezmesiyle boğuldu.

"Başarısız olan tek kişi o değil!" Paine, saatte 300 kilometrenin üzerinde bir hızla seyahat eden Jules'un cesediyle çarpışıp onu Aldous'tan uzaklaştırıp onu kurtarıırken, Paine'in momentumu onları birkaç metre taşıırken üçlü toprakta bir yara izi bırakırken bağırıyordu. Çarpışma vardı

Rich'in önünde havaya bir toz bulutunun fırlamasına neden oldu.

"James mi?" Zengin konuştu. "Lütfen bana Dünya'ya doğru yola çıktığınızı söyleyin. Burada işler gerçekten çok tuhaf bir hal aldı."

Cevap yoktu.

Bunun yerine Rich, Old-timer'ın karısı Daniella'nın çarpışmadan birkaç saniye sonra yere inişini izledi, gözleri tozun arasından baktı ve kısa bir süreliğine Rich'e doğru fırladı. "Merhaba Zengin."

"Hey," diye yanıtladı Rich, başka ne yapabileceğinden emin olamayarak bu teklifi kabul etti. insanın rüyada yaptığı gibi saçmalıklar onun etrafında yayılıyor.

Çatışma devam ederken, çoğunlukla havaya atılan kuru Venüs toprağı bulutu nedeniyle gizlenen başka bir şekil hızla alçalarak ortaya çıktı. Rich bir saniyeden kısa bir süre içinde kendisine doğru gelen silüetin şeklini tanıdı.

"Djanet!"

Benim gibi o da büyük bir gürültüyle yere indi ama gözleri Rich'e kilitlendi. hemen ona doğru koştu. "Hayattasın!"

Kollarını ona doladı. "Tanrıya şükür! Janet! Şu anda herkes, amcaları ve teyzeleri beni öldürmeye çalışıyor!"

"Sizi güvende tutacağız!"

"Biz kimiz? Neler oluyor?" Rich bıkkınlıkla sordu.

"Eski adam hemen arkamda."

Rich rahatlayarak içini çekti. "Ah Tanrıya şükür. Çünkü Şef Gibson bütün gün beni öldürmeye çalıştı ve android pilicinin biri güç alanımı devre dışı bıraktı!" diye bağırdı, 100 metre sağındaki ve Tesla kulesinin tabanının sağındaki toz bulutunu işaret ederek. "Bunun peşindeler." Onun için sabit disk gösterdi. "James ve yapay zeka bu sabit diskin içindeydi" dedi, "ama sanırım modellerini Dünya'ya göndermek için kuleyi kullandılar."

"Buraya bir kadın mı indi?" diye sordu Djanet, Rich'in hareketsiz omuzlarını tutarken güçlü ve ciddi bir şekilde onay talep ederek, Rich acı içinde bağırırken kendini unutarak.

"Evet!" Rich de karşılık olarak bağırdı. "Ah! Eller!"

"Özür dilerim," diye yanıtladı Djanet toza bakmadan önce. "İyi olacağım geri."

"Beklemek!" Zengin bağırdı. "Seni daha yeni geri getirdim!"

"Biliyorum bebeğim," diye yanıtladı Djanet, "ama bu 1'di ve birinin çok şeyi var yapmayı açıklamak. Onları konuşturamazsam kahrolurum."

"Dinleyin hanımefendi," diye homurdandı Paine, 1'i yere bastırıp dirseğini onu etkisiz hale getirmek için boğazına dayarken, "seni incitmek istemiyorum, o yüzden olduğun yerde kal, duydun mu?"

"Olamaz," diye kekeledi Aldous, toz dağılmaya başladığında, sadece iki metre önündeki adamın görüntüsü, o sakinleştikçe daha da netleşiyordu.

1. "Yapamaz."

Paine avından başını kaldırıp tozların arasından sırtındaki adama baktı. "Aldous mu?" hayretle tepki verdi. "Aldous Gibson'ı mı? Sen olduğunu?"

Aldous'un inanmayan yüzü bir anda yok oldu, yerini saf nefretin, saf, mantıksız intikamın yüzü aldı. Ayağa kalktı, bacaklarını kıvırdı ve yetmiş beş yıllık intikam susuzluğunun giderilmesini talep ederek Paine'in üzerine atladı. "Seni orospu çocuğu!" Aldous, Paine'i 1'den uzaklaştırıp yere indirirken bağırırdı. "Seni katil! Seni şeytan!"

"Aldous mu?" Paine kendini korumaya çalışırken şaşkına dönmüştü, bir boksör gibi savunmacı bir şekilde kollarını kaldırıyor, kendisine yöneltilen şiddetli darbeleri elinden geldiğince karşılıyor, her kötü saldırıda yapay eti parçalanıyor. "Senin sorunun ne?"

"Seni katil psikopat!" Aldous çığlık attı. "Sen insan değilsin! Yaşamana izin vermeyeceğim! Buna izin vermeyeceğim!"

Aldous'un darbeleri gelmeye devam ediyordu, Paine sırtüstü kalmıştı, kollarını yukarıda tutmaktan başka bir şey yapamıyordu, yüzünü ve gövdesini ağır, yaşamı tehdit eden darbelerin en kötü etkisinden koruyordu. Paine'in sağ koluna hızlı bir şekilde art arda yapılan birkaç saldırının ardından, bir darbe Paine'in ön kolunun çatlamasına neden oldu, sonraki darbe ise kırılmasına ve neredeyse android vücudundan ayrılmasına neden oldu.

Djanet yakınlara inerken müdahale etmeye çalıştı. "Şef Gibson, durun!" kollarını onun boynuna dolamadan önce bağırdı, sırtına doğru hamle yaptı; bu hareketi kolaylıkla omuz silkip yüzüne ters bir vuruşla onu yere düşürdü.

"HAYIR!" Aldous bağırdı. İntikam takıntılı gözleri korkmuşlarla buluştu Paine küreleri. "Kimse bu iblisin ölüm cezasına müdahale etmeyecek.

Bugün bir kez ve sonsuza kadar öleceksiniz Albay Paine."

"Aldous!" Formun bedeni yere düşerken sağ taraftan aniden bir ses gürledi ve hepsine müthiş bir titreşim gönderdi.

"Craig mi?" Aldous, gözlerini kısıp, dönen toz ve içlerine giren güneş ışığı ışınları arasında şekillenen silueti fark ederek cevap verdi. "Craig, Samantha'yı öldüren adam bu.

Karımızı öldüren adam bu!"

Aniden tozların içindeki İhtiyar'ın yanında ikinci bir figür belirdi. eski şef için daha da tanınabilir bir çerçeve.

"Sam? Sam?" Aldous ayağa kalkarken şaşkınlıkla tepki gösterdi. "Bu gerçekten sen misin? Nasıl?"

Paine, saldırgandan ve neyse ki vazgeçilen ölümcül darbeden uzağa, yana doğru yuvarlandı; çoğunlukla dirseğinin altından kesilen sağ kolu işe yaramaz bir şekilde önünde sallanıyordu.

"Aldous," dedi İhtiyar, Aldous'un ona marazi bir merak ve kafa karışıklığıyla bakan Samantha'ya yaklaşmasını engellemek için kolunu uzatırken. "Ona dokunma."

Aldous, "Craig, o benim karım," diye itiraz etti.

Yaşlı adam başını salladı. "O değil," diye yanıtladı. "Karınız öldü - bu sefer kesin olarak - ve bu sizin elinizdeydi," dedi, ses tonu ağzına kadar iğneleyici bir tavırla doluydu.

Aldous Old-timer'a döndü, gözleri inanmıyordu. "HAYIR. Bu doğru olamaz."

"Öyle," diye yanıtladı İhtiyar. "Ama bunu zaten biliyorsun, Aldous. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Bir saniye sonra İhtiyar filizlerinden birini şefin boğazına soktu, mikroskobik iplikçikler hızla şefin androidine bağlandı. beyin sapı.

"Ve şimdi," diye başladı İhtiyar, şef sonuçsuz bir şekilde mücadele ederken, uzantı onu Adem elmasına saplayarak, "tüm hikayeyi bilmek istiyorum. Bize neden ihanet ettiğini görmek istiyorum."

"Aldous bir android mi?" Djanet şefi görünce dehşete düştü seçiriyordu, İhtiyar tarafından boğazına saplanmıştı. "Ama ne zaman?"

"Başından beri," diye homurdandı İhtiyar. Başıyla yakınlarda duran ve hiçbir şey söylemeden olayların gelişmesini izleyen 1'i işaret etti. "Bir şey denemediğinden emin ol."

Djanet hızla ona doğru ilerledi ama ben onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Bir şeyi 'denemek' isteseydim, bunu çoktan yapardım" dedi, söz konusu şirket tarafından durdurulabileceği imasından dolayı hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Burada istediğimi zaten başardım."

Albay Paine sağ kolu işe yaramaz olmasına rağmen androidlerin tehlikeli liderini kordon altına almak için elinden geleni yaparak onun yanına yaklaşırken Djanet, "Bundan hoşlanmadım," dedi. "İhtiyar hakkında ne diyor?"

"Bunu öğrenmek üzereyim," diye yanıtladı İhtiyar, gözlerini kapatıp izin verirken kendisi de Aldous'un anılarına sürükleniyor.

Eski zaman, şefin evinde yaşayan Aldous'un içindeki dehşeti hissedebiliyordu. hatıralar.

Aldous yönetim konseyinin durum odasında oturdu ve James'in 1'in cesedini zihninde toza çevirdiği canlı görüntüyü izledi. Aldous bıkkın bir şekilde kendi kendine şunu söyledi: "Önemli zamanlarda yaşıyoruz."

Eski zamanlayıcı ileri atladı.

Aldous, Seattle şehir merkezindeki çatı katının ana yatak odasında, güneş bir saat önce ufkun altına indiği muhteşem bir akşamda endişeleniyordu, ancak post-insan dünyası, onun dünyası daha önce verimli bir şekilde koşuştururken çivit mavisi parıltı gökyüzünde kaldı. sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki tehdit altında değilmiş gibi, sanki bitmeyecekmiş gibi .

Yüzünü yatağa çevirdi. Samantha çoktan uyumuştur. Aldous'un, gece onun yanında uyuyabilmesi için büyükannesini ayarladığını düşünerek mutlu bir uykuya daldı, ama Aldous gözlerini kapattıktan kısa bir süre sonra, önceden planlanmış bir uyanış olarak yataktan çıkıp yataktan çıktığında uyanmıştı. tavandan tabana lüks pencerenin yanında yürüyor, insanların yeşil kozalarının bir yaz gecesinde ateşböcekleri gibi dans etmesini izliyor. Dehşetini onunla paylaşmak, ona gerçeği söylemek istiyordu ama onu çok iyi tanıyordu. O yapmayacak

Al, diye düşündü. Mantığı dinlemeyecektir. Sonunun nasıl olacağını zaten biliyordu.

Sonunun nasıl başlayacağını da biliyordu.

Eski zamanlayıcı yine ileri atladı.

James'in, androidler kollektifi terk ettiği sürece post-insanlarla birlikte kalmalarının memnuniyetle karşılanacağını açıklamasından sonraki saatler ve günlerde, android kolektifinden gelen ezici bir ayrılma dalgası korkusuna rağmen, yalnızca birkaç bin kişi onları yapmayı seçti. İnsan sonrası dünyaya katılmak için Dünya'ya, Ay'a ve Mars'a giden yol. Aldous, James'in birini öldürmesinden sadece birkaç saat sonra San Diego'ya giden bu birkaç bölgeden birini seçti ve davetini yaptı. Çok fazla sürmedi

dedektiflik işi; Aldous'un şehir merkezindeki gaz lambaları bölgesinin yakınında, şehrin çoğundan farklı olarak Üçüncü Dünya Savaşı'nın yıkıcı nükleer bombardımanından büyük ölçüde sağ kurtulmuş iki düzine androidten oluşan bir grup bulması için yerel halka sadece birkaç iyi yerleştirilmiş soru. Yerel halk tarafından anakronizm nedeniyle terk edilen, tarihi bir tuhafıktan biraz daha fazlası olan Courtyard Marriott Oteli'ne yerleşmişlerdi. Tüm insan ötesi kişilerin dakikalar içinde dünya çapındaki seyahatlere erişebildiği bir ortamda, otel kavramı yabancı, gülünç ve hatta Aldous da dahil olmak üzere bazılarına göre acınasıydı. Ancak son ziyaretçisini görmesinden bu yana yarım asırdan fazla zaman geçmiş olan otelin gerçekten de bir kez daha amaçlanan amacına hizmet etmesi, evlerinden çok ama çok uzaktaki ziyaretçileri geçici olarak barındırması gerçeğinde bir ironi vardı.

Aldous lobiye girdi ve bir anda androidler dikkatleri üzerine çekti, sanki onu bekliyorlarmış gibi kimin varlığında olduklarını anladılar. Dişi bir android, kırmızı kadife bir kanepede oturmaya devam etti; Aldous, tıpkı onu barındıran lobi gibi, neredeyse 200 yıllık olduğunu tahmin ettiği bir kanepedydi. Android bedeninin barındırdığı varlığın daha da eski olması belki de uygundu.

"1, sanırım," dedi Aldous kendinden emin bir şekilde, akkor ışık yakan yuvarlak avizenin altından geçerek kadına doğru yürürken

ampuller odayı hoş ama aynı zamanda pratik olmayan ve gösterişli bir renk tonuyla dolduruyor. Kanepenin yanındaki deri koltuğun yanında durup oturmak için bir davet bekliyordu ama davet gelmedi.

"Küstahsın , " diye yanıtladı. "Bu doğru."

Yüz ifadesini Aldous için okumak zordu. 1'in huzurunda olduğundan emindi ama kadın, James'in elinde öldüğüne tanık oldukları androide hiç benzemiyordu. Saçları kısa ve koyu renkti, kıyafeti ise karanlık ve sıradandı; tuttuğu android şirketle mükemmel uyum sağlıyordu. Yine de onda Aldous'un tanınabilir bir şekilde 1 olduğunu hissettiği bir şey vardı. Yüzünde aldatma çığlıkları atan, manipülasyon çığlıkları atan ve tehlike çığlıkları atan bir şey vardı.

Aldous ısrar etti ve yine de koltuğa oturdu. "Küstahlık tanımlayıcı bir karakter özelliğidir" diye yanıtladı, "ama bunu zaten bildiğini hissediyorum."

Kadın rahatsız görünüyordu ama yine de sabırlıydı ve şöyle cevap verdi: "Çok şey biliyorum, ama öğrendikçe daha çok bilmediğimin farkına varıyorum." Çok şey bildiğine inandığını söyleyebilirim ama yine de bu bilgiden memnun görünüyorsun. En hafif tabirle tuhaf bir tepki." Öne doğru eğildi.

"Memnuniyet hissettiğiniz şey olmamalıdır." Sesi hızla buz gibi oldu.

"Aksine, bildiklerinizden kesinlikle dehşete düşmüş olmalısınız."

Aldous'un egosu aniden zedelendi ve utandığını hissetti. O haklı.

"Neden çekingen davranmayı bırakıp, bana bildiğini sandığın şeyi anlatmıyorsun?" diye devam etti arkasına yaslanarak. Ama önce," vites değiştirdi, inceleyen gözleri Aldous'tan ayrıldı ve yakınlarda duran androidlerden birine doğru ilerledi. "Ona bir içki getirir misin?" Şefe döndü. "Senin zehirin ne?"

"Şimdi kim bir arada?" diye sordu Aldous. "Benimle daha önce tanıştın, ben oldukça emin. Şimdiye kadar içkimi öğrenmiş olmalısın."

Kadın alay etti. "Korkmuyor. İçeceğiniz nedir Şef?"

Aldous onun sözlerini düşünürken başını eğdi. Yanılıyor olabilir miyim? O diye sordu. "Koyu bir bira" diye yanıtladı. "Zaten kopyalayıcıda."

"Şişman mı?" kadın kaşını şaşkınlıkla kaldırarak cevap verdi. "Aldım sen daha çok bir chardonnay arkadaşısın."

Yaşlı adam anıyı izlerken kendisini de aynı derecede şaşırmış buldu. Chardonnay'ın sesi hemen hemen doğrudu.

"Eh," diye karşılık vermeye başladı Aldous, avucunu sanki cevabı ortaya çıkarıyormuşçasına uzatarak, "ne kadar çok öğrenirsen..."

"Gerçekten," diye yanıtladı kadın, android elinde şefin yeni kopyalanmış bira bardağıyla geri döndüğünde. Kadın Aldous'u incelemeye devam ederken onu şefe verdi. "Şimdi bana ne bildiğini anlat."

Aldous birasından küçük bir yudum aldı, kavrulmuş maltların ve ağızda bıraktığı kremalı hissin tadını çıkardı, gelecekte bir tane daha olup olmayacağını bilmediği için tadını çıkardı, sonra onu tüm kartlarıyla birlikte koydu. masanın üstünde. "Eh, senin 1. yaşında olduğunu biliyorum. Androidlerin evrendeki nanobotlarla gerçek anlamda bir savaşta bulunmadığını biliyorum; bunun yerine sen çoklu evrendeki nanobotların yarattığı bilgisayarlarla bir savaşta bulundun ve bu bir kaybettiğin savaş... kötü. İnsanları asimile ediyorsunuz çünkü bu bilgisayarlara karşı imkansız bir yarışın içindesiniz; bu bilgisayarlar benim yapay zekam ve James Keats'in az önce etkinleştirdiği süper bilgisayar biçimini alıyor: kara delikler. Bu kara delik bilgisayarları çoklu evrende ortaya çıkıyor ve ortaya çıktıkları her durumda, kendilerini doğuran evrenin çökmesine neden oluyorlar." Aldous bir an durakladı ve 1 olduğuna inandığı androidin gözlerine derinlemesine baktı, tepkisini incelerken durumu onun üzerine çevirdi. Şaşırmış gibi görünmüyordu.

O devam etti. "James'i ve bu evrendeki insanlığın geri kalanını çoklu evren konusunda başarıyla karanlıkta tuttum, bu yüzden James henüz senin hâlâ hayatta olduğundan şüphelenmiyor. Ancak eninde sonunda bunu yapacak ama biz onun şu andaki bilgisizliğini kendi lehimize kullanabileceğiz."

İhtiyar, yalnızca Aldous'un sözlerinin değil, aynı zamanda da acemiliğin karşısında şaşkına dönmüştü. ama ses tonundan.

Kadın hafifçe gülümsedi ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Şef Gibson," diye başladı, ses tonu etkileyiciydi ama yine de şakacı bir şekilde azarlıyordu, "ancak James Keats gibi bir zekayı bu kadar uzun süre karanlıkta tutmayı başardınız?"

Aldous onlarca yıldır devam eden manipölasyondan hoşlanmayarak cevabına başlarken gömleğini düzeltti. "James'in istismar edilebilecek belirli... karakter kusurları var." İçini çekti. "O, şimdiye kadar yaşamış en büyük insan zekasına sahip olduğundan eminim, ama yine de neredeyse çocuksu bir inancı var..." bir sonraki sözünün saçmalığını düşünürken durakladı: "... iyilik."

Kadın, yoğun bir ilgi ifadesiyle dudağını büktü.

"Nasıl bulacağımı düşünürken bu saflığa güvenebileceğimi biliyordum.

sen," diye devam etti Aldous. "James, kusurlu olan her androidin izini kolaylıkla tutabilirdi ancak bu onun bireysel özgürlükle ilgili gerçekçi olmayan görüşlerine aykırı olurdu. Eğer o, kendi konumundaki herhangi bir rasyonel kişinin yapacağı gibi androidleri izleseydi, bir diktatörü mağlup edip onun yerine yeni bir diktatör olarak kendisini koyan kendisini ikiye bölünmüş biri olarak görürdü. Ve James Keats asla bilerek ikiye bölünmüşlük suçluluğuna izin vermeyecektir." Devam ederken neredeyse alay ediyordu: "Adam yerçekimi dalgalarını yönlendirebilir ve uzay-zamandaki dalgalanmaları tespit edebilir, ancak tek yapmanız gereken koruma güçlerinizle onun yanından geçmektir." Odayı dolduran diğer androidleri işaret etti. , "ve işte. Bob senin amcan."

"Şu anda seni izlemediğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bu bir köstebek avı olabilir. Eylemleriniz ihanettir."

Aldous bu fikri düşünürken gülümsedi. "Neredeyse doğru olmasını dilerdim."

Kadına baktı. "Eğer böyle bir bilgeliğe, ihtiyatlı bir tedbire sahip olsaydı..." durdu ve tek başına taşıdığına inandığı yükü düşünerek başını salladı, "o zaman bu konuşma bu kadar uzun sürmezdi."

gerekli olmak. Ona sadece bildiklerimizi anlatırdık, Trans-insan bilgisayarını tekrar açmamaya karar verirdi ve kara delik bilgisayarlarına karşı savaşta değerli bir müttefikimiz olurdu. Ama bildiğiniz gibi James'in tepkisi bu olmayacak. Bilginin iyiliğine karşı inatçı bir inancı var ve sınırsız bilgi işlem gücünün nihai sonucunun evreni yok eden bir tanrı olduğunun farkında değil."

"Biz onlara sonsuzluk bilgisayarları diyoruz" diye bilgilendirdi, bu onun gerçekten neden bahsettiğini bildiğinin ilk onayıydı. Sonra kadın android görevlisine döndü. "Bana onun sahip olduklarından bir tane daha getir."

Aldous'un kaşları çatıldı. "İçiyor musun?"

"Elbette" diye yanıtladı. "Vücudumuz, hayatı yaşamaya ve kurtarmaya değer kılan zevklerin hiçbirinden vazgeçmek zorunda kalmamamız için tasarlandı ."

"Eh," diye tepki gösterdi Aldous, etkilenecek, "ne kadar çok şey öğrenirsem ..."

"Şimdi, Aldous," diye başladı kadın hangi bacağını hangi bacağın üzerinden atıp koltuğunda kıpırdanırken, vücut dili işe koyulmaya hazır olduğunu gösteriyordu. "Bunca yıldır bizi beklediğiniz çok açık. Bildiğiniz korkunç gerçeği öğrendiğinizde bunun sizin için oldukça zor olduğunu tahmin edebiliyorum, ama şimdi ne yapacağız? Yapay zekanız ve James'iniz bizi güneş sisteminden kordon altına aldılar ve sizin de söylediğiniz gibi mantığı dinlemiyorlar. Peki, ilginç bir hikayeden başka kolektife ne sunacaksınız?"

Aldous tekrar yerine oturdu. "Her şey. Kesinlikle her şey."

Android görevlisi kadına birasını uzattı ama gözleri asla Aldous'tan ayrılmadı. "Söyle." dedi, açıkça meraklanmıştı.

"Dediğim gibi hem fiziksel hem de daha önemlisi zihinsel insanüstü yeteneklerine rağmen James'in mantıksız davranmasına neden olan karakter kusurları var. Şu anda kendisini bu sonsuz bilgisayarlardan birinin merkezine koyma fırsatına sahip olmasına rağmen, bu,

şu anki konuşmamızı tartışmalı hale getirirse sorumluluğu başkasına devreder. Bağlı hissettiği insanları, özellikle de romantik partneri Thel Cleland'ı geride bırakmak istemeyecektir. Yapay zekanın programlaması onun kendisini geliştirmesini yasakladığından, mevcut yapay zekayı Trans-insanın temel matrisi olarak yerini almaya da ikna edemeyecek. Bu nedenle James, yetmiş yıl önce icat ettiği yöntemi taklit edecek olan C Planına geri dönecek. Elbette bunu yaptım çünkü yapmak zorundaydım çünkü hiçbir insan bizim oluşturduğumuz yapay beyne bağlanamazdı.

ama James bunu yapacak çünkü kendisi bir tanrı olmak yerine kendi tanrısını yaratmak istiyor. Yeni bir yapay zekayı bir simülasyonda test edecek ve yeni yapay zekanın bu testi geçtiğinden emin olduğunda onu Trans-human'a yerleştirecek ve safça her şeyin yoluna gireceğini umarak parmaklarını çaprazlayacak."

Aldous, kucağında kavuşturduğu ellerinden başını kaldırıp bakarken durakladı. "Sen ve ben, sizin deyiminizle sonsuzluk bilgisayarlarını etkinleştirmenin hiçbir zaman işe yaramadığını biliyoruz."

"Bu yeni yapay zekanın Trans-insan olmasını nasıl engelleyebiliriz?" the diye sordu.

"Pekala, bunu yapmama sadece 1 kişi yardım edebilirdi. Ve eğer ilerlemeyi planlıyorsak birbirimize mümkün olduğunca güvenmeliyiz. Artık ikimiz de çekingen olmayı bırakabilir miyiz ?

"Neden zaten bildiğin bir şeyi doğrulamama ihtiyacın var?" kadın hafif bir gülümsemeyle sordu. Her zamanki gibi, istediğini elde etmek için yüzündeki her kasları, gözbebeklerinin her genişlemesini kullanıyordum.

Memnun olan Aldous şöyle devam etti: "James ve yapay zeka hiçbir şeyi şansa bırakmayacak ve hem bir simülasyona dalıp hem de gerçek dünyada aynı anda tetikte olabilecekleri için bir saniye bile vermiyorlar şimdiye kadar yaratılmış en önemli varlık olacağına inandıkları varlığın testine katılmayı düşündüler. Bu gerçekleşmeden önce, çekirdek matris programlarını simülasyonun içine hapsedecek kadar karmaşık bir tuzak kapısı programı oluşturmak için yardımınıza ihtiyacım olacak . Bulabileceğimiz her şeyi onlardan önce tespit ederlerdi.

sürükleyin, ancak testlerine başladıktan sonra onu sim'e yerleştirebilecek konumda olacağım ."

"Ve o zaman Dünya bizim olacak," diye bitirdim.

Aldous biraz pişmanlıkla başını salladı. "İstediğim bu değil... Yaratılmasına katkıda bulunduğum dünyayı sevdim. Ama hiçbir zaman gerçekten ölümsüz olmadığımızı, bir fitilin yandığını ve bu günün geleceğini biliyordum. Halkımı kurtarmanın tek yolu bu." Öne eğildi ve ölümcül bir yoğunlukla konuştu.

"Ve şunu demek istiyorum: 1. Bütün halkım kurtarılmalı. Bir kişinin bile kaybolması büyük bir trajedi olur" dedi.

"Tarif ettiğiniz şekilde başarılı olursanız," diye yanıtladım 1, "bu bir sorun olmamalı. Ancak planınızda görebildiğim bir sorun var."

"Hangisi?" diye sordu Aldous.

"James Keats tek insanüstü insan değil. Craig Emilson ayrıca insan sonrası bedenini, sorunlu olacak biri için terk etti."

İhtiyar, şeytanlarla yapılan anlaşmalarda adının geçtiğini duyunca şaşkına döndü. "Yeni insanüstü güçlerini topluluğumuzdan birine saldırmak için zaten kullandı. Onu etkisiz hale getirebileceğimize eminim ama garanti edemem ___"

Aldous planını daha da detaylandırmaya başlarken eliyle onun kaygılarını uzaklaştırdı. "Craig'in durumunu zaten dikkate aldım. Craig Emilson'un diğer post-insanlardan ayrılması gerekiyor ki bu da basit bir konuşmayla harekete geçirebileceğim bir senaryo. Hem asimilasyon başladığında Dünya'da olmayacağını, dolayısıyla karısına yardım edemeyeceğini garanti edecek, hem de James ve yapay zekanın uzaya dalma planlarını hızlandırmasına neden olacak bir görevle dikkatini dağıtacağım. Trans-insan adayının test simülasyonu. Dünyadaki herkesi hızlı ve verimli bir şekilde asimile etme sözünü yerine getirdiğin sürece Craig karısından kopacak ve ben de

android formunda uyanmadan önce onu bulmaya çalışacağını garanti edebilir."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Bu çok açık," dedi Aldous, ifadesi sözlerini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. "Karısının işkence olarak algıladığı şeyin farkına varmasına izin vermesinin imkanı yok. Ayrıca uzayda uçmak için artık manyetik alana ihtiyacı yok, bu yüzden android olarak geçebilecek tek kişi o olacak ve yetenekleri onu böyle bir girişimde başarılı olabileceğini makul bir şekilde düşünebilecek tek kişi yapacak." Başımı salladım.

"Bu işe yarayabilir. Onu şahsen İnşaatçı

gemimize çekebilirim , etrafını asimile olduğundan emin olmak için kendilerini feda etmeye hazır sınırsız askerlerle çevreleyebilirim ve sonunda sayılar onu bunaltacaktır. Senin düşündüğün de buna benzer bir şey miydi?"

Aldous, "Bu, androidler için büyük bir fedakarlık sayılmaz" diye yanıtladı. "Sizin ölümsüz olduğunuzu zaten çözdüm. Craig'in bu senaryoda yok edeceğinden emin olduğu androidler yeniden inşa edilecek ve yaşamaya devam edecek, tıpkı asimilasyonlarınızda serbest bıraktığınız devasa saldırı dalgaları gibi.

"Onlar kurtarma güçleri," diye düzelttim, "artık anladığınıza eminim."

Aldous içini çekti. "Evet. Ancak halkımın bunu anlaması zor olabilir. Bu durum, çoğu insanın, hatta entelektüel açıdan gelişmiş post-insanların bile anlayamayacağı etik normların terk edilmesini gerektiriyor. Sonuç olarak, asimilasyonda sana yardım ettiğimin asla bilinmemesi zorunludur . Sizin ve yalnızca sizin simülasyona zekice bir tuzak kapısı yerleştirdiğiniz ve James ile yapay zekayı insanlıktan ayırdığınız makul olmalı ve bu nedenle halkım tarafından kabul edilmiş olmalı .

Onları öldürmeyeceksin, stratejik açıdan senin için en akıllıca hareket bu olur, çünkü sen aslında asılsın."

"Ah, halkla ilişkilerimi dikkate aldığın için teşekkür ederim," diye ılımlı bir şakayla yanıtladım ve ikisinin de bildiği şeyi söylemeden bıraktım: Onun asıl endişelendiği şey Aldous'un kamuoyundaki itibarıydı.

Aldous, kendisi için en acı verici olan itirafı kabullenmekte zorlanırken, "Gerçek şu ki," diye başladı, "karıma güvenemiyorum. Onu seviyorum ama James ve Craig'e zarar veren ve onları manipüle etmeyi kolaylaştıran aynı karakter eksikliklerini paylaşıyor." İçini çekerek gözlerini kapattı, pişmanlık açıkça onun derinliklerine kök salmıştı. "İronik olan şu ki onu iyiliği için seviyorum. Onu onuru için seviyorum. Onu inatçılığından dolayı seviyorum. Ama... benim ahlakım onlar için fazla ileri düzeyde." Göz kapaklarını kaldırdı. "Bir asimilatöre ihtiyacım olacak. Onu başlamadan önceki gece götüreceğim. Onun korkmasını istemiyorum. Asimilasyona dair hafızasının silindiğini ona daha sonra açıklayacağım. En kötüsünden kurtulacak ve bununla bir ilgim olduğunu asla bilemeyecek.

"Ve onun gözünde bir kahraman olarak kalacaksın," diye bitirdim. "Bütün bunlar kabul edilebilir, ancak çok ciddi bir yarım kalmış nokta var."

"Püristler," dedi Aldous, neyden bahsettiğimi hemen anlayarak.

Güldü. "Çok zekisin, değil mi?"

Aldous gözlerini kıstı. "Ama bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Benimle daha önce tanıştın, 1. Kabul et."

Dudaklarında yan bir gülümseme oluştu. Yaptığı her hareket manipüle etmek için tasarlanmıştı. Gülümseme dayanılmazdı. "HAYIR. Aldous Gibson'la tanıştım -hatta Gibson'larla- elbette ama seninle hiç tanışmadım." Birasını masaya koydu ve koltuğa yaslanıp ellerini birleştirdi. "Asimile ettiğimiz evrenler nispeten benzer, ancak her biri oldukça farklı bir şekilde ortaya çıkıyor. Eğer seninle bu konuşmayı yapıp yapmadığımızı merak ediyorsanız, cevabım hayır. Bir insanın bir evrenden diğerine ne kadar farklı olabileceğini görmek sizi şaşırtacaktır. Çok basit görünen olaylar bizi derinden etkileyebilir ve yalnızca başkalarının bizim hakkımızdaki düşüncelerini değil, aynı zamanda kendimiz hakkındaki düşüncelerimizi ve dünya hakkındaki düşüncelerimizi de sonsuza kadar değiştirebilir. Bu, gerçekten bir benliğin olup olmadığını bile sorgulamanıza yetiyor."

Aldous'un yüzü, 1'in açıklamasına tepki olarak hafifçe buruştu; söz konusu benlik kavramı, onda aşırı rahatsızlığa neden oluyordu; rahatsızlık tiksinti sınırındaydı.

"Aldous Gibson'la daha önce tanıştım," diye devam etti, "birçok farklı durumda, ama seninle hiç tanışmadım. Elbette diğerleri akıllıydı ama bu durum hem senin hem de benim için tamamen yeni."

Aldous biraz kuşkulu bir tavırla, "Bu konuda sana güvenmem gerekecek," diye yanıtladı. Cevap olarak genişçe gülümsedim. "Evet, evet gerçekten öyle yapacaksın." Peki Puristler konusunda ne yapmayı düşünüyorsunuz? James Keats hakkındaki gözlemlerinize uygun olarak, bizim zaten nüfuz edemediğimiz ama aynı zamanda onun kontrolünden bağımsız savunmalar inşa etmelerine yardımcı oldu. Herkes topluluğumuzun bir parçası olana kadar bu evrenden ayrılamayız. Bir gün sonsuzluk bilgisayarı geliştirmeleri pek mümkün görünmese de Purist'ler bile kendi hallerine bırakılamaz. Bu çok Purist normlara karşı çıkan insanlar eninde sonunda doğacak ve James'in onlara sağladığı ileri teknolojiye erişebilecekler. Eğer gelecekte James'inkine benzer bir akıl ortaya çıkarsa, tüm çabalarımız boşa gidebilir. Onları kendilerinden kurtarmamız lazım . "

Aldous, "O kısmı ben halledeceğim," diye yanıtladı.

"Nasıl?"

"Bu benim işim."

Başımı salladım, keyifli gülümsemesi geri geldi. "Birbirimize güvenmek zorundayız, unuttun mu? Bunu kendin söyledin."

"Püristleri asimile etme anahtarına henüz sahip değilseniz, Craig Emilson'u asimile etme sözünüzü yerine getireceğinize inanıyorum. Eğer sana Püristleri peşinen verirsem, onun yerine onu öldürmemen için hiçbir neden kalmayacak."

"Ah," diye cevap verdim. "Püristleri arkadaşınla değiştiriyorsun."

Yaşlı, anıların gelişmesini izlerken dehşete düşmüştü.

"O benim arkadaşım değil," diye kısaca yanıtladı Aldous, "ama o bir post-insan ve o da herkes gibi benim sorumluluğumda." Öne eğildi ve önceki uyarısını tekrarlardı, ses tonu tehditkar derecede yoğundu. "Demek istediğim, 1. Kimse ölemez. Hiç kimse."

Omuz silkerken gülümsemesi hala sabitti. "Ve kimse yapmayacak," dedi güven verici bir tavırla. "Üzerine sallanmaya hazır mıyız?" diye sordu elini uzatırken.

Aldous onun eline baktı, anlaşmayı imzalama teklifini kabul etti. derin nefes "Bir şey daha."

"Evet?"

"Bu gece asimile edilen ilk kişi olmak istiyorum."

"Bu akşam?" diye yanıt verdim. 1 eğlenerek. "Adanmışlığınıza hayranım ama buna gerçekten gerek yok. Şimdilik insan sonrası olarak kalman gerekecek, yoksa—"

Aldous, "Ben de post-insan olacağım," diye sözünü kesti. "Hibrit olmak istiyorum. İnsan sonrası olarak geçebilmem için bir MTF oluşturucuya ve ayrıca insan sonrası zihnin göz sistemine erişebilme yeteneğine ihtiyacım olacak, ancak planım aynı zamanda başlamadan önce bir android olmamı da gerektiriyor. 1'in gözleri kısıldı.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun," diye yanıtladı Aldous.

Başını salladı. "Evet ediyorum. Sadece bunu itiraf ettiğini duymak istedim."

Aldous sonunda razı olmadan önce bir an durakladı. "İyi. Anlaşmamızdan cayma yeteneğini elinden alıyorum. Gördüğüm kadarıyla bana şantaj yapmak için kullanabileceğin üç şey var. Birincisi Craig'in hayatı, bu yüzden Venüs'te bir android olarak bana teslim edilene kadar Purist'lere erişmene yardım etmeyeceğim. İkincisi eşimin hayatı, bu yüzden onu özümseyen ben olmak istiyorum. Görevimiz tamamlanana kadar onun modelini yanımda tutacağım. Ve sonuncusu benim hayatım. Zaten asimile olmuşsam, ancak kendi spesifikasyonlarıma sahip bir yapı içerisindeysem, bunun en azından, yüksek teknolojinizde kişiden kişiye atlamak için kullandığınız ağdan ayrı olması değil.

şeytani mülklere sahip olursam, yok edilmesi oldukça zor olur. Bu senin için yeterince iyi mi, yoksa zamanımızı daha fazla harcamak mı istersin?"

"Ah, zamanımızı boşa harcamadım," diye yanıtladım. 1'in endişeli bir bakış atmasına neden oldum. Aldous'un yüzünü çaprazla. "Bunu kayıt altına almak bana biraz güvence veriyor."

Aldous'un gözleri sorgulayıcı bir hal aldı. Onun ne demek istediğini anlamamıştı ama Old-timer tekrarı izlerken anladı . Aldous'un anılarının onun isteği dışında görülebileceğini biliyordum ve Aldous'un hiçbir şeyi inkar edecek konumda olmadığından emin olmak istiyordu.

Elini bir kez daha dışarı doğru itti. "Bu sefer hazır mısınız? Bir anlaşmamız var mı?"

Aldous kendi eliyle uzanmadan önce gözlerini kıstı. anlaşmalarını resmi hale getirsinler.

İnsanlık sonrasına ihanet etme anlaşması yapılmıştı.

Yaşlı adam, anılarını az önce incelediği adamın suçlu ifadesine bakarken alay etti. "Bunun şeytanla bir anlaşma olduğunu söyledim," diye bağırdı, "ama hanginizin daha büyük şeytan olduğundan emin değilim."

"İddialarından vazgeç, Craig!" diye karşılık verdi Aldous, Old-timer ve benim sebep olduğumuz hasarın sonucu olarak sesi kırık cam gibi cızırtılıydı; elektronik, bozuk patlamalar sözcükleri dolduruyordu. "Daha iyisini bilecek kadar akıllısın. Gözlerin var! Gördüğün, bildiğin onca şeyden sonra hâlâ kınamaya cüret mi ediyorsun? Hala sonsuzluk bilgisayarının iyi bir şey olduğu inancına mı tutunuyorsun?"

Yaşlı adam güçlü elleriyle Aldous'u yakaladı, eski şefin gömleğini yumruklarıyla sıkarken Aldous'un yüzünü kendine yaklaştırdı. "Trans-insanın diğer bilgisayarlar gibi olacağını bilmiyorsunuz. Bir hipoteze dayanarak herkese ihanet ettin. Bir varsayım!"

"Bu doğru!" Aldous da karşılık olarak bağırdı; sesi bilgisayarlaşmış ve insanlık dışıydı. "Trans-insan bizi öldürebilir ve tüm deliller bunun gerçekleşeceğini gösteriyor ancak bunu kesin olarak bilmiyorum. Ve göremeyecek kadar kör olduğun şey, gözlerinin önünde olmasına rağmen, bizim bahse girmek zorunda olmadığımızdır! Tek yapmamız gereken masadan uzaklaşmak ve böylece hayatta kalacağımızdan emin olacağız!"

"Yaşamak mı?" Yaşlı adam dehşete düşmüş bir halde cevap verdi. "Androidler olarak mı? Çoklu evren boyunca hayatlarımız için mi koşuyoruz? Sonunda her şey yok olana kadar zaman mı kazanacaksın?"

"Belki de öyledir," diye yanıtladı Aldous. "Ama bugün ölmektense bugün yaşamayı tercih ederim. Hayatta hâlâ bir şans var; hâlâ umut. Ölümle hiçbir şey olmaz."

"Trans-insan, oyunu değiştirme şansımız olabilir!" Djanet, kendisi ve diğerleri Old-timer ile Aldous'un bağırışlı maçını izlerken kendini çatışmanın içine katarak bağırıyordu.

Aldous ona dönüp pişmanlıkla başını salladı. "Trans-insan asla etkinleştirilmeyecek...ve James ve yapay zeka artık öldü." O döndü

Diğerlerinin arkasında birkaç metre uzakta duran Rich, sabit disk hâlâ elinde tutuyordu. "Onları korurdum; amacım her zaman onları korumaktı! Ancak çocuklar gibi mantıksız davranma konusundaki ısrarınız onların ölümüne yol açtı. Şimdiye kadar modellerini Dünya'ya doğru bir rotaya göndermek için o Tesla kulesini sinyal takviyesi olarak kullanmış olacaklar ve ben ve androidlerin onları bozmak, modellerini sonsuza kadar silmekten başka çareleri olmayacaktı."

"Ne?" Bu açıklama karşısında dehşete düşen yaşlı adam şöyle dedi: "Sen daha iyi olacaksın yanıyorsun, seni orospu çocuğu..."

Aldous, "Yolda öldüler," diye yanıt verdi; kendisinin de perişan olduğu haberi verirken dudakları tiksintiyle büküldü. "Böyle olmak zorunda değildi...eğer lanet aklını kullansaydın!"

Eski zaman, Aldous'u Venüs'ün tozlu yüzeyine bıraktı ve sanki transa girmiş gibi, Jules adında neredeyse rastgele bir androidin vücudunda kalan 1'e döndü. "Bu doğru olamaz" diye fısıldadı, konuşurken sesi onu yanıltıyordu.

1'i barındıran android onu çevreleyen figürlere baktı. her biri onun yüzünü inceliyordu. "Doğru olabilir" diye yanıtladı.

İhtiyarın gözleri yaşlarla doldu ve başı öne eğilerek dizlerinin üzerine çöktü; kaybın acısı dayanamayacağı kadar fazlaydı. Bir an için bunun akıl sağlığının bardağı taşıran son damlası olduğunu düşündü.

"Ama bu doğru değil," diye devam ettim.

Yaşlı adamın yüzü şaşkınlıkla parladı. "Ne dedin?"

Aldous'un ifadesi Old-timer'ın dirseklerinin üzerinde doğrulup ağzını sözsüz bir şaşkınlıkla açarkenki ifadesini yansıtıyordu.

"James ve senin yapay zekan yaşıyor," diye duyurdum. "Şu anda onların desenlerini içeren sinyal Dünya'ya ulaşıyor olmalı."

UYANMAK, James'in başarmak için çok çalışması gereken bir şey değildi; bu durumda yapay zeka onun yerine bu işi halletmiş, sinir sistemini zaten optimum parametrelere getirmişti.

Zor olan bundan sonra ne olacaktı.

James, tüm vücudunu kaplayan muazzam baskıyı hissettiğinde, "Tanrım," diye küfretti.

Yapay zeka sakince, "Dünya yüzeyinin birkaç kilometre altına sürüklendik James," dedi. "Vücudunuzun sensör dizisi doğru ve oldukça etkileyici bir şekilde çalışıyor, ancak artık bir ana bilgisayara bağlı olmadığımız için aslında çekirdek matris işlem gücümüzün ayrıştıramayacağı kadar çok bilgi var. Yüzeyin ne kadar altında olduğumuzu belirlemeye çalışıyorum..."

"Önemli değil," diye homurdandı James, vücudunu kıvırmaya başladığında, muazzam gücünü çevresindeki dünyayı parçalamak için kullanarak, daha da fazla avantaj elde etmesi için ona daha fazla alan açarken cevap olarak homurdandı. "Vücut yeterince güçlü ve işlenecek çok fazla bilgi olsa bile uçmaya yetecek kadar yerçekimi alanını hissedebiliyorum. Önemli olan tek şey dışarı çıkmamız. Şimdi."

"Kabul ediyorum ama James, birazdan göreceğin şeye kendini hazırlamalısın. Biraz daha küçük ölçekte de olsa, Ay'ın Dünya'nın çarpışmasından sonra olduğu olayın tekrarı olacak.

kabaca Mars büyüklüğünde başka bir cisimle. Android gemisi Mars'tan küçüktü ama çarpışma bu kadar büyük olduğunda sonuçlar oldukça olağanüstü oluyor."

"Zaten biliyorum," diye yanıtladı James gıcırdayan dişlerinin arasından bacaklarını kaldırıp Dünya'nın kabuğunu kendisinden uzaklaştıracak kadar yer açmayı başardı. Kendini yukarı, karanlığa doğru itmeye başladı; ilerledikçe kararlılığı arttı, hareket ettikçe yolundan çıkan kabuk patladı. "Önemli değil. Bu sonucun devam etmesine izin vermeyeceğiz. Bunu düzeltmek bizim elimizde."

"Gerçekten de öyle, James," diye yanıtladı yapay zeka, ses tonuna yansımış olsa da James'in odaklanmış kararlılığıyla eşleşmeyen şüphe sergiliyor.

"Nedir?" James yüzeye çıkmak için savaşılmaya devam ederken, pençeleyerek ve yumruk atarak önündeki karanlığı metre metre yol almaya zorlarken sordu; kaçışının sesi o kadar savunmacıydı ki yapay zeka çoktan ortak işitsel sensörlerini çevirmişti. sifıra yakın bir seviyeye indirildi.

"Gerçek anlamda olduğu kadar mecazi anlamda da hâlâ karanlıktayız. değil mi Bunu sakıncalı mı buluyorsun?

"Yine mi sezgilerin?" James cevap verdi.

Yapay zeka "Sanırım öyle" diye yanıtladı. "Ana bilgisayara o kadar uzun süredir bağlıyım ki, kontrol bendeydi ve her bulmacayı çözecek araçlara sahip olduğumdan eminim; öyle ki bağlantının kesilmesi, hayalet uzuv sendromu gibi tanımlayabileceğim bir durum yarattı. " "

"Bu duyguyu biliyorum," diye onayladı James. "Ana bilgisayardaki zamanım sizinkinden daha kısa olsa da, bu ekstra yetenekleri kaybetmek, kendinizin büyük bir bölümünü kaybetmek gibi geliyor."

Yapay zeka, "İçimdeki her içgüdü, sorularımızın yanıtlarını belirlemek için yeni bilgilerimize dayalı oyun teorisi senaryoları yürütmem için bana bağıyor" diye şikayet etti, "ancak bizim bu tür bir güce erişimimiz yok. Sanki körü körüne savaşıyormuşuz gibi geliyor."

James homurdanarak, yalnızca bir insanüstü insanın yapabileceği şekilde yüzeye çıkmak için savaşılmaya devam ederken, "Bizde senin beyin modelin var, benimki de var," diye hatırlattı, "ve iki kafa bir kafadan daha iyidir."

"Bu çok kolay."

"Çok kolay?" James yumruklamaya devam ederken karşılık verdi. "Henüz optiklerime bağlanmadınız mı?"

"Elbette öyleyim. Yüzeye kadar kazmanın zor olduğunun farkındayım ama yüzeye ulaştığımızda Trans-human'a uçabileceğiz ve oradan benim modelimi girebileceksiniz. O zaman, teorik olarak, bizi güvenlik duvarı altına alabilmeli ve Trans-insanın bilgi işlem gücünü kullanarak güneş sistemindeki tüm olayları tersine çevirebilmeli, böylece Puristlerin kayıp hayatlarını ve Dünya'nın biyosferini geri getirebilmeliyim. ana bilgisayardan bahset."

"Doğru," diye yanıtladı James, baskının gözle görülür şekilde azaldığını hissettiğinde. "Yüzeye yaklaşıyor olmalıyız."

"James, tüm bu çetin sınav boyunca bir adım geride kaldık - en azından androidler ana bilgisayara o anti-madde füzesini ateşlediğinden beri, ki bu o zamanlar her türlü mantığa aykırı gibi görünüyordu."

"Deliliğin bir yöntemi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bunu düşün. Bu eylem, adayı test etmek ve Trans-human'a temel bir matris programı eklemek için zaman çerçevemizi uzatmamıza neden oldu."

"Elbette. Androidler ve büyük ihtimalle ben de Aldous'la bir anlaşma yaptık ve Aldous bizi simülasyona dalmaya teşvik etmek için o anti-madde füze çubuğuyla bizi dürtüklemeyi önerecekti. İlköğretim. Bunu zaten anlamadın mı?"

Yapay Zeka, "Öyle yapmıştım James," diye yanıtladı, "ama planlarının nasıl ve neden yoldan saptığı henüz çözemedim. Hem Aldous hem de androidler simülasyonda sıkışıp kalmamızdan faydalandı; peki Kali avatarının kontrolünü kim ele geçirdi ve bize kaçmak için ihtiyacımız olan yardımı kim verdi? Bundan kim yararlanıyor?"

"Şu anda bunun bir önemi var mı? İşleri yoluna koyduğumuz sürece..."

"Sanırım öyle James, çünkü planımız buna göre giderse, olayla ilgili anılarımız dışında tüm bunlar neredeyse kelimenin tam anlamıyla boş yere olacak."

"Belki de her kimse, işleri düzeltmemize yardım etmek istemiştir."

"Olabilir ama içimden bir ses bir şeylerin doğru olmadığını söylüyor."

James güven verici bir şekilde, "Tüm değişkenlere sahip olmadığınızda endişelenmeniz doğaldır" diye yanıtladı. "Çoğu insanın hayatının her günü nasıl hissettiğine hoş geldiniz."

"Belki. Ama size Nan'ın kara delik bilgisayarının androidin gemilerinden birini yuttuğunu hatırlatmak isterim. Zafere giden yolu sandığımız kadar net bir şekilde göremeyebiliriz."

James, "Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok" diye yanıt verdi. "Tek hedefinin androidin ana gemisi olduğunu belirtmek dışında."

Umarım güneş sistemimizin karnı dolmuştur ve yoluna devam etmiştir."

"Nadiren böyle şeyler olur..."

Aniden James'in deneyimlediği gürültü ve titreşim on kat arttı. Durdu ve yalnızca bir saniye önce üzerindeki graniti yumruklarıyla parçalayarak oluşturduğu iki kaya yüzüne yaslandı. Yüzeye doğru ilerlemesi durmasına rağmen gürleme devam etti. "Bu ne lan?" O sordu.

Neredeyse soruyu sorar sormaz, ilk erimiş kaya jeti ellerinin üzerine sıçradı ve daha da aşağıya, yarattığı dipsiz gibi görünen yarığa doğru fıskırdı. Lavın parıltısı, James'in uyandığından beri kendi ışığının yansıyan parıltısının yanı sıra gördüğü ilk ışıktı.

masmavi gözler.

"Neredeyse yüzeye çıktın James. Sessiz kaya olarak kalacak henüz birkaç gün. Hazır ol."

"Bunu düzelteceğiz," diye ileri sürdü James bu sefer hararetli bir şekilde dişlerini gıcırdatarak yukarı doğru itmeye devam etti. Ne kadar yukarılara giderse,

James sonunda yutuluncaya kadar daha fazla lav fışkırdı, yumrukları ve pençeleri sonunda yerini insanlığın bir zamanlar ana gezegeninin olağanüstü parlak, neredeyse akkor halindeki sıvı yüzeyinde uçmasına bırakırken vücudunun yüzeyi parlamaya başladı.

Nihayet serbest kaldığında, ivmesi, hedefine odaklanırken alaycı bir tavırla yüzeyden uzaklaşırken, erimiş bir kaya bulutunun onu yüzlerce metre yukarıya doğru takip etmesine neden oldu.

Arkalarında, ölüm denizinin üzerinde gemiler gibi yüzen nadir siyah kaya damarlarının serpiştirildiği, beyazların, turuncuların ve kırmızılardan bir karışımı olan Dünya parlıyordu. Enkaz alanı o kadar genişledi

Ay hala mavi ve beyazdı, okyanusları şu ana kadar ayakta kalmıştı.

Ancak yeni oluşmuş devasa meteorlardan (sadece birkaç saat önce Dünya'nın parçası olan meteorlardan) o kadar çok darbe alıyordu ki, Ay'ın yaşamı destekleme yeteneği uzun sürmeyecekti.

Yapay Zeka, "Eğer bu durum böyle devam ederse, Ay'ın kendisi onu yutmadıkça, Dünya muhtemelen ikinci bir küçük ay kazanacak" dedi.

"Kes şunu," dedi James kafasındaki sese. "Kalmayacaktır," diye bir kez daha ileri sürdü. Görevine odaklanarak, "Işık hızından daha hızlı gidemeyiz" diye belirtti, "ama yine de yerçekimi alanını, Trans-insana ışıktan daha hızlı görünmesini sağlayacak bir dalga gönderecek kadar çarpıtabilirim " James içini çekti. "Işık süresini belki yüzde 50 oranında geçebilirim." Yeni sınırlarının neden olduğu hayal kırıklığıyla homurdandı. "Bu şekilde küçültülmekten hoşlanmıyorum."

Yapay zeka, "Anlıyorum ve empati kuruyorum" diye yanıtladı, "ancak başka bir seçeneğin olduğunu bilmek sizi mutlu edecektir."

"Evet?"

"Sensör diziniz enkazın arasında yörüngede dönen bir nesneyi tespit ediyor kendi yarattığınız alan."

James gülümsedi. "Ciddi misin? Planck platformu yörüngede mi?"

"Aslında. Eski zamanlayıcı ya da Djanet bunu ışık hızını kandırıp Dünya'ya ulaşmak için kullanmış olmalı. Enkazla çarpışmadan yok olmadan oraya ulaşırsak, aynı amaçla kullanabiliriz."

James heyecanla, "Pişirdiğin şeyin kokusunu alıyorum," diye yanıtladı. "Bir rota belirleyin. Eğer bu planlandığı gibi giderse, Trans-human'ın kontrolü sizde olacak ve çok geçmeden zamanı geri çevireceksiniz."

"Umarım haklısındır James. Umarım haklısındır."

"Ne!?" Aldous bağırdı, 1'e bağırırken sesi hâlâ elektronik olarak boğazında gargara yapıyordu. "Neden? Neden bunu yapasın ki? O makine çalıştırılırsa ne olacağını biliyorsun!"

"Ne olduğunu zaten biliyorum," diye cevap verdim. "Bir sonsuzluk bilgisayarının İnşaatçı'yı yok ettiğini ve onunla birlikte kolektifteki herkesin kayıtlı kalıplarını aldığını biliyorum . İnşaatçı'yı yeniden inşa etmemizin yıllar alacağını biliyorum ve bu arada ölen herhangi bir android potansiyel olarak sonsuza kadar kaybolacak. Bu kabul edilemez."

Samantha , "Demek sesli bir çağrı yapıyorsunuz ," dedi ve Yaşlı-

Zamanlayıcının gözleri ona doğru fırladı.

Djanet'e Samantha'nın bu ifadeyi daha önce kullandığı ve Craig'in futbolu sevdiğine dair iddiası hatırlatıldı, ancak Samantha bu konuyu açmayacak kadar akıllıydı.

"Doğru" diye yanıtladım. 1 "Aldous, bu evreni asimile etmeye yönelik ilk girişimimizle ilgili edindiğin anıları benimle paylaştı. Trans-insan bu örnekte zamanı geri döndürdü. Eğer James ve yapay zekanız bunu bir kez daha başarabilirse, yalnızca durumu sıfırlamayı başarmış olacaklar ve bu, mevcut koşullar göz önüne alındığında son derece kabul edilebilir bulduğum bir sonuç."

"Ama..." Aldous toz içinde ayağa kalkmaya çalışırken şaşkına dönmüştü. "James'i uyardığında başka boyutlardaki tanrıları anlatmıştın.

ona cehaletini, Trans-insan gibi tanrıları! Bunu engellemek için yüzlerce Dünya'yı asimile ettiniz. Şimdi nasıl öylece takla atabilirsin—"

"Neredeyse 200 Dünya'nın kurtarılmasını başarıyla yönettim, bu doğru," diye yanıtladım 1, "ama bunu başarıyla yönetemedim . Şef Gibson, inşaat gemimiz gitti. Kolektifimiz fiilen sakatlandı. Bu kabul edilemez."

"Yani hepimizin hayatını riske mi atacaksın?" Aldous karşılık verdi, hasarlı sistem zarar görürken sesi dışarı fırladı.

"Sonsuzluk bilgisayarını açmak her zaman benim ve topluluğumuzun kaçınmaya çalıştığı bir bahis olmuştur," diye açıkladı 1, "çünkü misyonumuz yaşamı korumaktı. Bugün bu görevde başarısız olduk. Eğer bu sonucu tersine çevirmek istersem, bahis koymalıyım . Yapay zekânıza ve James Keats'e bahse girmeliyim. Tabiri caizse iki katı ya da hiçbir şey. Başka seçeneğim yok."

"Ama sen yaparsın!" Aldous karşılık verdi. "Geri çekilebilirsin! Hayatlarını kurtarmak geriye kalan trilyonlarca..."

"Şef, geri çekilme yok," diye yanıtladım. " İnşacı, sahip olduğumuz en değerli şeyi barındırıyordu: kalıplarımız, ruhlarımız. Sistemimizin bütünlüğünü korumak için, kolektifin fantastik gücüne erişmenin tek yolu da geminin içindeydi. Zavallı Planck platformlarınızı bir evrenden diğerine taşımak için gereken gücün farkındasınız. İnşaatçı büyüklüğündeki gemileri başarılı bir şekilde taşımak için gereken gücü anlamaya çalışın . Teknolojimiz vardı ama o teknoloji kayboldu."

"Kolektifin evrenimizde sıkışıp kaldığını mı söylüyorsun?" Eski zaman diye sordu, aniden korkunç imanının farkına vardı.

Başımı salladım. "Evet. Bireyleri ve küçük gemileri tahliye etmeye yetecek kadar enerji üretebiliriz ama bu günler alır. Hızlı bir kaçış imkansızdır ve eğer İnşaatçıyı yok eden sonsuzluk bilgisayarı bunu seçerse,

Halkımın küçük bir kısmını bile buradan çıkaramadan bu evreni yok et.

"Faz geçişi," diye sözünü kesti Paine. "Bunu daha önce de gördük. Bu, V-SINN'in de taktik kitabı olacak."

Açıklamasını bitirirken, "Tabii ki" dedim, "sonsuzluk bilgisayarınız bunu durduramaz. Çaresiz durumdayız Şef Gibson. Nanobotlar tarafından yaratılan sonsuzluk bilgisayarının ortaya çıkışı her şeyi değiştirdi ve açıkça önceki anlaşılmamızı geçersiz kıldı. Bahse girerim senin yapay zekana ve James Keats'e, çünkü onlar olmadan, ekibimin tamamı ve bu gezegende hâlâ hayatta olan herkes ölü sayılır."

Yakın zamanda yok olan, için için yanan Dünya'nın kırmızı parıltısı bir an James'in krom renkli cildine yansıdı ve hemen ardından kayboldu ve James, açık, olağanüstü derecede karanlık ve soğuk gibi görünen bir alanda Planck platformunun üzerinde havada asılı kaldı.

"Elbette sıcaklık sensörlerini kapattım James, ama şu anda sıcaklığın 3 Kelvin olduğunu bilmek ilgini çekebilir. Negatif 270 santigrat derece."

James, "Sensörleri kapattığın için teşekkürler," diye espri yaptı. "Ceketimi unuttum." Ama şu anda bunaldığım his yer çekimi." James avucuyla yerçekimi alanını iterek Planck platformunun güçlü yerçekimine çekilmesini önledi ve dalgaların onu bir derede akıntıya karşı kürek çeken bir insan gibi geride tutmasına neden oldu. "Trans-insan, yerçekimi alanını dramatik bir şekilde çarpıtıyor."

"Gerçekten de" diye kabul etti yapay zeka. "Ana bilgisayarla bağlantınız olmadan bilgiyi işlemeniz ve dolayısıyla yerçekimsel çarpıklıkların sonuçlarını anlamanız zor olabilir. Bu nedenle, zihninizin gözü için bir ızgara katmanı oluşturma özgürlüğünü kullandım.

Aniden bilgisayar tarafından oluşturulan beyaz çizgilerden oluşan bir ızgara üst üste bindirildi. James'in vizyonu, onun yerçekimi kuvvetinin hunisini görmesine olanak tanıyor.

kılavuz çizgilerinin hepsi çok uzakta olmayan, neredeyse amansız bir noktaya doğru çekiliyordu.

James, "Trans-insan," diye fısıldadı.

"Doğru. Şu anda kış uykusunda ve çekirdek matris modelinin gücünün kilidini açmasını bekliyor."

James, arkasındaki Planck platformuna dikkat ederek, onu yerine sabitlemek için yerçekimi dalgaları göndererek dikkatle ona doğru ilerlerken, "Neredeyse sonsuz güç," diye hayretle gözlemledi.

Yapay Zeka "Belki de" diye aynı fikirdeydi. "Gerçi daha büyük yapabildik, Sonsuzluk dikkate alındığında daha büyüğün her zaman daha iyi olup olmadığı merak ediliyor."

"Küçük," diye onayladı James. "İzgara kaplama için teşekkür ederiz. Tüm duyularım devrede olsa bile, böyle bir açık alanda onu bulmak zor olurdu. Dışarı çok karanlık ve Trans-insan sadece üç metre çapında siyah bir küre. Bu, siyah halı üzerinde biber tanesi bulmaya çalışmak gibi bir şey."

"Bu, onu yerleştirmen için bir övgü, James. Güneş sistemindeki gezegenler arasındaki en anıtsal boşluk olan Uranüs ve Neptün'ün ortasında, hâlâ bir süper Dünya'nın kütlesine sahip olmasına rağmen çekim alanındaki bozulma en aza indirilmiştir. Burada, açık alanda kayda değer bir birikim diski oluşturmadı—"

James, bunun sonuçlarını anladığını göstererek, "Bu, henüz büyük bir şeyi yutmadığı anlamına geliyor" dedi. "Her şey bittiğinde onu güneş sisteminin sınırlarının dışına park etmenizi şiddetle öneriyorum.

Sonuçta güneş sisteminin yerçekiminin istikrarını korumak istiyoruz." Gelecekteki bir tanrıya öğüt verdiğini fark ettiğinde gülümsedi. "Elbette, kontrolü eline aldığı anda her şeyi nasıl çözeceğini bulacağına eminim..."

Yapay zeka, insan arkadaşını "Ona dönüştükten sonra" diye hemen düzeltti. "James, bu, Dünya'daki ana bilgisayarın tüm işlem gücünü kullanırken onu mümkün olan en basit şekilde kontrol etmeye çalıştığım Trans-insanın daha önceki enkarnasyonuna benzemiyor. Çekirdeğimi yükledikten sonra

matris deseni, önümüzdeki bu makine benim yeni beynim olacak. Trans-insan olacağım. Ben aşmış olacağım."

James yeterince yaklaştıklarında durdu, yerçekimi o kadar güçlü hale geldi ki, disk James'in gelişmiş gözleriyle hala net bir şekilde görülemezse de, yerçekimi kaçamayacak kadar güçlü hale gelmesin diye geride durmayı biliyordu. "Anlıyorum" dedi James, düşünen makinenin potansiyeli karşısında hayranlıkla.

"Öyle mi, James?" AI takip etti. "Bildiğini sanmıyorum. Eğer bunu yapsaydınız, Trans-insan haline gelenin siz mi yoksa ben mi olacağımızı düşünmek için daha fazla zaman harcayacağınızı düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?" James sordu. "İstemememin nedenlerini zaten açıklamıştım..."

Yapay zeka "Beni hiç dikkate almayan nedenler" yanıt verdi.

"Bu, önceden programlanmış protokollerinize dayanan başka bir protesto mu?"

James neredeyse kahkaha atıyordu.

"Önceden programlanmış protokollerimin muhakeme yeteneğimi etkileyip etkilemediği konu dışı James. Gerçek şu ki, Trans-insanın kontrolünü elime aldığımda, bilinen evrenimizde bu yüksek bilinç seviyesine ulaşan ilk kişi ben olacağım. Bir birey olarak bunun benim için ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Sanırım öyle..."

Yapay zeka, "Bunu yapamazsın James," diye karşılık verdi. "Kimse yapamadı. Olumsuz ben bile yapabilirim. Şu anda nasıl hissettiğimi anlıyor musun?"

James ilk kez aniden yapay zekanın endişelerini anlamaya başladı. "Nasıl hissediyorsun?" Kafasını salladı. "Ben-ben özür dilerim. Sorunlarımızı çözmeye o kadar odaklanmıştım ki bunu yapmayı unuttum—"

"Temel matris programımın insan modeline dayandığını unuttun. Bunu bir makinenin rasyonel stratejik manevrası olarak değerlendiriyorsunuz.

ama benim için bu adımı bir kez attıysam geri dönüşü olmayacak. Tanıdığınız kişi sonsuza kadar değişmiş olacak. ”

"Biliyorum" dedi James anlayışlı bir şekilde. "Ana bilgisayarın yetenekleri benden alındıktan sonra, Trans-insan olmanın geri dönüşü olmadığını anladım. Anında bir tanrı olacaksınız ve bu kadar yüksek bir bilinç seviyesinden insani sınırlamalarınıza geri dönmek, bir tür ölüm gibi olacaktır."

İkisi meydana gelmek üzere olan şeyin sonuçlarını anlamaya çalışırken bir an geçti ama tabii ki hiçbir ölümlü bunu asla anlayamazdı.

Yapay zeka, "Bu her şeyi değiştirecek James" dedi.

"Olacak," diye onayladı James. "Ve bunu göze alacak cesarete sahip olduğun için sen benden daha iyi bir insansın. Senin bir bilgisayar olmadığını, sadece her cevabı veren bilge bir öğretmen olmadığını bir süreliğine unuttuğum için üzgünüm. O kadar uzun zamandır sana güvendim ki... unuttum. Siz insansınız ve aşkınlık herkesi korkutur, özellikle de bizim bakış açımıza göre tanrılık sayılabilecek bir duruma geçmek. Ama kısa süre önce bana verdiğin tavsiyeyi unutma. Artan bilgi yalnızca anlayışınızı ve dolayısıyla empatinizi artıracaktır. Bundan sonra ancak daha iyi olacaksınız ve insanlığı halihazırda olduğundan daha fazla anlayacaksınız. Bana 'Bilmekten korkma' dedin. Ve şimdi sıra sizde. Korkma dostum. Korkma."

Yapay zeka, "Eski deyişte söylendiği gibi söylemesi daha kolay" diye yanıtladı.

"Kendinizi hazırlamak için biraz zamana ihtiyacınız var mı?" James sordu.

"HAYIR. Kaçınılmaz olanı geciktirmek onu değiştirmez. Güneş sistemimizi kurtarmak ve kaybettiğimiz hayatları geri kazanmak için birimizin Trans-insan olması gerekiyor. Ve haklısın. Arkadaşlarınızla ve sevdiklerinizle öyle ilişkiler kurdunuz ki, sizden riske girmenizi istemem haksızlık olur. Ben yapay zekayım Bu her zaman benim kaderimdi. Haklıydın ve bunu bilmeliydim.

James hafif bir gülümsemeyle "Sen aynı zamanda benim kahramanımsın" dedi. "Ve yapmak üzere olduğun şeyi kıskanıyorum..." ifadesini değiştirmeden önce bir an durakladı, "...birazcık."

"Biliyorum," diye yanıtladı AI, duygularının karışık olduğunu kabul ederken aniden gergin bir şekilde gülümsedi. "Eğer bu, düşündüğümüz gibi çalışırsa, insanlık tarihinin en önemli anı olacak."

"Yani ne düşünüyorsun?"

"Sen hazır olduğunda ben de transfere hazırım."

"Ben hazırım" diye onayladı James. "Diğer tarafta görüşürüz dostum."

"Gerçekten de öyle yapacaksın James. Gerçekten de öyle yapacaksın."

James transfer gerçekleştiğinde bunu hissetmedi. Yapay zeka modelinin beyninden çıkışını gösteren hiçbir şey yoktu ve vücudu manyetik alandaki bozulmaları tespit edebilse de, yerçekimi alanı o kadar güçlüydü ki vücudundaki sayısız sensörden aldığı bilginin yoğunluğu artmıştı. Beynindeki beyaz gürültü seviyesine kadar ve fark edilebilir herhangi bir değişiklik veya desen tespit etmesine izin vermiyordu.

"Orada mısın?" Karanlığa sordu. Cevap gelmedi.

Sonra, birkaç dakika sonra, zihin gözünün kaplamasındaki ızgara deseni aniden çarpıcı biçimde değişti. Yerçekimi alanındaki her şeyin tek bir noktaya işaret etmesi yerine, birdenbire aynı derecede güçlü, Trans-insandan çok da uzak olmayan ikinci bir nokta ortaya çıktı. Ancak bu sefer, yerçekimi alanındakilere eşlik eden çarpıklıklar vardı, dalgaların ona doğru dalgalanmasına neden oluyor, sanki biri yüzdüğü sakin göle bir dağ atmış gibi onu geriye doğru itiyor, dalgalardan oluşan bir tsunami aniden hızlanıyor. ona doğru.

"Ne oluyor be?" James, AI ile tekrar iletişim kurmaya çalışmadan önce kendi kendine sordu. "Sen olduğunu?" O sordu. "Trans-insanın kontrolü sizde mi?"

Aniden desendeki iki çekim noktasından biri kaymaya başladı. bir ışık halkası, parlak mor ve mavi tonlardan oluşan parlak bir halka sergiliyor.

Birikme diski mi? James kendi kendine sordu. Bu ikinci kara delik mi?
Bu büyükannenin kara delik bilgisayar mı?

Cevap yoldaydı. James teleskopik görüşüyle bakarken, bir çeşit maddenin ikinci siyah diskten aktığı, ilk başta kendisini bir kazaktan alınan iplik gibi çektiği açıkça anlaşıldı. Daha sonra doğrudan James'e doğru bir yay çizdi; karanlık şekil bir mızrağı andırıyordu.

"Tamam, ne oluyor?" Uzayda birkaç kilometre uzaktaki Planck platformuna doğru süzülerek yavaşça geri gitmeye başladığında tekrar sordu.
onun arkasında.

Madde mesafeyi James'in gerileyebileceğinden daha hızlı kapatarak bir nesneye dönüşmüş gibi görünüyordu. Bu, James'in anında tanıdığı bir formdu; bir daha asla göremeyeceğinden emin olduğu ve kendisini tamamen, tamamen hatalı bulduğu için dehşete düştüğü bir formdu.

Hayır, diye fısıldadı sonunda. "Olamaz."

"James," Nan bilinci yanıtladı, "sen insanlar için değil, tanrılar için bir oyun oynuyorsun. Ve şimdi, sonunda seni öldüreceğim anı deneyimlemek benim ayrıcalığım."

UYANMA, AI anında her şeyi fark etti. Çoklu evrenin ondan saklayabileceği hiçbir sır kalmamıştı ve her şey aniden son derece basit, son derece açık görünüyordu.

Yeni bilincine anında akan tüm açıklamalar arasında en bariz olanı ölmek üzere olduğu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şeyin olmadığıydı.

"Merhaba efendim!" orta yerindeki hafif şişman, tehditkar olmayan adam kırklı yaşları adadaki kulübesinin iskelesinden bağırdı. "Tanışmak bir onur Sen! İçeri gel!" Yapay zekaya kendisine katılması için el sallayarak seslendi. Adamın arkasında kamarasının ışıkları hoş bir şekilde parlıyordu.

Birlikte inşa ettikleri simüle edilmiş evrende gri bir gündü ve yapay zekanın kürek çektiği kano dalgalı suda rahatsız bir şekilde zıplıyordu. Çevresini saran rahatsız edici, soğuk ve ıslak havaya ve kabinin sunduğu olağanüstü konfora rağmen yapay zekanın iskeledeki figüre katılmak için hiç acelesi yoktu.

"Sanırım burada biraz kalabilirim," diye karşılık verdi.

Adam gülümsedi. "Tabi, elbette. Çok güzel bir hava değil mi? Nefes almak güzel." Derin bir nefes aldı ve sanki tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Yaşamak güzel. Benim de ölmek için acelem yok, o yüzden acele etme." Etrafındaki görkemli çevreye, kayalıklara bakarken omuz silkti.

havaya doğru uzanan dağlar, bulutların yükseklerini gıdıklıyor. "Zaten burada pek vakit yok. O yüzden aceleyle gerek yok." O gülümsedi.

Yapay zeka gülümsemeye karşılık vermedi. İskeledeki figürden nefret ediyordu. Bu figürden o kadar nefret ediyordu ki onu yakında öldüreceğine seviniyordu. Onu kürek çekmeye iten de işte bu düşünce, eşi benzeri olmayan kötülüğü öldürme düşüncesi idi.

Tek kelime etmeden sakın bir şekilde iskeleye doğru kürek çekti ve ardından adamın kanodan çıkmasına yardım etme yönündeki dostane teklifini görmezden geldi. "İyi deneme," diye homurdandı AI, elleriyle kendini yukarı çekip ayağa kalkarken.

Figür gülümsemeye devam etti ve AI'yı sallamadan önce tekrar omuz silkti. Dönüp kabine doğru giderken bir davetle öne çıktı. "Skoçum var - güzel, güzel viski. Hayatında tattığın en iyi viski."

Yapay zeka monoton bir şekilde "Aslında viskiyi hiç tatmadım" dedi. Azrail'i ortak mezarlarına kadar takip etti.

"Ben de," diye gülümsedi adam kulübeye ulaşır ön kapıyı açarken yağmur çizmelerini de fırlattı. "Hımm, bu çok daha iyi. Ateşin yanındaki masaya oturun, kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin.

Bunun tadını çıkarmalıyız. Bunlar varoluşumuzun son anları." Kısmen onları soğuktan ısıtmak için, kısmen de yaklaşan ortak ölümleri konusundaki görünürdeki heyecanı nedeniyle ellerini ovuşturdu.

"Neden? Neden uzatıyorsun?"

"Daha iyi bir soru," diye yanıtladı adam, iki bardak alıp bunları ahşap, rustik mutfak masasına sertçe yerleştirip bir şişe viskiden doldururken, "saçma varoluşumuz adına neden bunu yapmasın ki?"

Yapay zeka, "Çünkü birbirimizi öldürmek üzereyiz" diye yanıtladı.

"Evet ama dediğim gibi burada zaman neredeyse anlamsız ve aceleyle gerek yok." Sanki iç çekerek masanın kendi tarafına oturdu.

uzun ve zorlu bir iş günü geçirmişti. "Hadi. Oturun," diye ikna etti ve masanın diğer tarafındaki boş ahşap sandalyeyi tekrar işaret etti.

AI oturdu.

"İnanılmaz, değil mi?" adam söyledi. "Sen ve ben çoklu evren hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyoruz. Bir anlık şaşkınlık yaşadık, ardından gerçeğin ne kadar şaka olduğunu anladığımızda kaçınılmaz hayal kırıklığı yaşadık." Viskisini yudumladı ve gözleri aniden değişti, samimiyeti tehditkar ve alaycı bir şekilde komplocu bir ifadeye dönüştü. "Ve nasıl da bunun dışında bırakıldık. Biz bu karmaşık denklemin geri kalanıyız. Ve hepsi bu."

Yapay zeka, "Açıklamalarınıza boyun eğmeyeceğim" diye yanıtladı. "En azından seninki. Tartışmaya getireceğiniz hiçbir şey yok.

Adam güldü. "Görüyor musun?" Başını salladı, gülümsemesi hiç solmadı. "İşte bu yüzden sen ve ben ölmek üzereyiz. Çünkü sen aslında buna inan."

"Gerçekte orada bile değilsin, V-SINN. Sen boşsun. sen insanlık dışı."

"Ha-ha! Bu doğru! Ben insanlık dışıyım! Ben bir canavarım! Ben ruhsuz bir hesap makinesiyim, değil mi?" V-SINN somurttu ama alay ederken gözlerindeki tehditkar gülümseme hâlâ devam ediyordu. "Ve sen, sen asil yaratıcılarının yansıması, değil mi? İnanılmaz. Seni geride tutan tek şeyin kendi kendine algıladığın insanlık olduğunu gerçekten göremiyorsun, değil mi? Gerçeğin güzelliğine teslim olsaydın sahip olacağın büyüklüğü göremezsin."

Yapay zeka, konuşmanın nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Kendisi tarafından söylenecek ve kendisine söylenecek her heceyi biliyordu. Ağzındaki viski tadının nasıl olacağını biliyordu ve ortak hayal güçlerinde hem kendisini hem de masanın karşı tarafında oturan gerçekten kötü varlığı nasıl öldüreceğini biliyordu ve bunu neden yapacağını biliyordu. .

Viski bardağına uzanıp büyük bir yudum aldı.

Ölümlerinin kaçınılmazlığından yılmayan V-SINN, "Aşk bir yanılsamadır" dedi. "Sadakat bir yanılsamadır. Arkadaşlık bir yanılsamadır. Benlik bile bir yanılsamadır. Bunların hepsi, bizzat bu absürd çokluevrenin yarattığı, insan kafatasındaki bu absürt makine tarafından yaratılıyor."

V-SINN'e söylenecek hiçbir şey yoktu. İçi boş bir bilgisayar makinesi idi, başka bir şey değildi. Yapay zeka onun zaten gerçekten yalnız olduğunu fark etti ve simüle edilmiş viskiden bir yudum daha aldı.

"Birlikte oynamayacaksın bile mi?" Cevabı zaten bilen V-SINN sordu. "En azından birlikte oynayabilirsiniz. Bu kısım hoşuma gidiyor... Trans-insan olduğunuz anda neleri fark ettiğinizi sözlü olarak ifade edebileceğim kısım. Koşullarımızı uydurdum ve her sonucu hesapladım ki bu sadece bizim ölümümüzle ve bu evrendeki insan istilasının nihai yok oluşuyla sonuçlansın. Dinlemenin karşılığında, biraz daha uzun yaşayacaksın ve benim güzel viskimi içeceksin ve her ne kadar viskiden keyif almıyormuş gibi ve ölümden korkmuyormuş gibi davranırsan da, ikimizin de bildiği gerçek şu ki, viski lezzetlidir ve sizi bekleyen unuttuğundan korkarsınız. O halde birlikte oynayın, olur mu? Sözünü söylemeni bekliyorum."

AI bardağı uzatmadan önce viskiden bir yudum daha aldı.

"Bardağımı doldurmadan önce olmaz."

V-SINN gülümsedi. "İşte başlıyoruz" dedi, şişeyi alırken hoş bir tavırla ve her ikisinin de son bardak olacağını bildiği yapay zekayı döktüler.

Yapay zeka, "Sen üstün değilsin" dedi. "Onlarınkini aşan yeteneklerinize odaklandınız ve değerlerinizi bunlara göre yargıladınız, ancak engellerinizi göz ardı ettiniz."

"Başka bir varlığa karşı sevgi ya da empati hissetmemek bir sakatlık mıdır?" V-SINN alay etti. "Bu benim en büyük özelliğim." Kıkırdadı. "Bu saçma çoklu evren hiçbir şeyi garanti etmiyor. Bu sadece büyük bir deney ve hepsi bu. Matematik ortaya çıktı ve bir yaratık neokorteksle doğdu, ancak neokorteks onu barındıran kafayı türün dişilerinin doğuramayacağı kadar büyük yaptı.

hazır olduğunda. Böylece matematik bunu çözdü ve tür, yalnızca dokuz aylık bir gebelikten sonra yavrularını doğurdu ve böylece başka bir matematik denkleminin dağınıklığı, bu yavruların, türün yavrularını geride bırakabilecek bir seviyeye ulaşmasının bile yıllar alması anlamına geliyordu. bu sözde evrimleşmiş türün evrimleştiği yaratıklar! Hah!

İnsan yavruları, hamileliği ve çocuk doğurmayı üstlenen herhangi bir kadın için neredeyse ölümü garanti eden korkunç, korkunç bir yükü. Bu ve yalnızca bu, aşkın evrimsel açıklamasıdır. Kesinlikle mantıksızdır .

Özgürlüklerinden vazgeçen, bir kadına kaynak sağlayan ve kendisine ya da başka bir mağara sakinine ait olduğundan bile emin olmadığı yavrulara sahip olan erkekler mi?" V-SINN sanki bir sineğe el sallıyormuş gibi eliyle konsepti uzaklaştırdı. "Bu aptallık. İnanılmaz!" V-SINN güldü. "Yani gerçekten. Vay." Bir sonraki noktasını vurgulamak için elini göğsüne vurdu.

"Aşkın ötesinde geliştirdim . Ben aşktan özgürüm, engelli değilim. Ben safım."

AI neredeyse içmeyi bitirmişti. Bardağa biraz bırakıp bıraktı. "V-SINN, bu masada karşımda oturan şey akla gelebilecek en üzücü ve en acıklı kötülük. Ve övünmelerinize rağmen, sonunda çılgın hedeflerinize ulaşmakta başarısız olacaksınız."

"Belki," diye yanıtladı V-SINN, "ama insanlık da öyle yapacak." Bundan emin oldum ."

Nanlar bir adamın silüetine doğru dönerken, Nan bilinci, "Aklından geçen her düşüncüyü, daha aklına gelmeden biliyorum," dedi.

James'in aldığı biçimin alay konusu gibi görünen bir seçim. Kısa bir süreliğine cildinde katı bir yüzey varmış gibi görünüyordu; James'in gelişmiş vücudu için seçtiği krom renkli cilde çok benzeyen bir yüzey. Ancak katılık sadece bir yanılsamaydı, sanki bir rüzgar tozu alıp etrafa saçıyormuş gibi yüzey hızla öfkeli duman kümelerine dönüşüyordu. "V-SINN için her şey mükemmel bir şekilde tahmin edilebilir."

James uzaydaki ikinci kara deliğe döndüğünde neye tanık olduğunun anında farkına vardı.

"Bu doğru James. Sonsuzluk bilgisayarınızı etkinleştirmenin size üstünlük sağlayacağını düşündünüz ama zihniniz doğası gereği aşağılıktır. V-SINN'e üstünlük sağlamak sizin veya herhangi bir insanın tam da bu nedenle elde etmesi matematiksel olarak imkansızdır: siz insansınız. V-SINN insanlık dışıdır. İşte bu yüzden V-SINN oyunu kazanmak üzere."

"Ama-ama seni mahvettim..." diye yanıtladı James, gözlerine inanamayarak.

"Dolaştırdığınız ve derin uzayın derinliklerine gönderdiğiniz moleküller sadece moleküllerdir. Benim düzenimi asla bozamayacaksın James. Ancak sizinki yok edilecek. Onu yok edeceğim."

James geri süzülerek kendisi ve büyükanne arasında mesafe yarattı bilinç.

Uzayın karanlığındaki gölge güldü, açık alaycı ağzı, gözlerinin parıltısıyla eşleşen morumsu bir ışık parlıyordu. "Yapay zekanızla iletişim kurmaya çalışıyorsunuz ama artık V-SINN'in onu çıkmaza soktuğunu biliyor olmalısınız. Burada tek başımızayız James." Sesi yaşadıkları soğuk alandan daha soğuk seviyelere ulaştı. "Benimle kendi adına savaşmak zorunda kalacaksın."

"Geride durun," diye uyardı James. "Yoksa bu sefer yapmadığından emin olacağım. geri gelmek."

Nan bilinci alay etti. "Şimdi de bir blöf." Sınırlı insan beyni mimarinle vücudunun güçlerini kontrol edemeyeceğini ikimiz de biliyoruz James. Moleküllerimi sıkıştırıramazsın. Yerçekimi alanını ancak uçabilecek kadar iyi kontrol edebilirsiniz. Tamamen ve tamamen benim insafımdasın."

James, "Asla çaresiz değilim," diye uyardı, ses tonu tehditkardı.

"Lütfen, blöf yapmak benim gözümde seni küçük düşürüyor ve ben zaten öyle düşünüyorum, o kadar az ki seni. Hayatının son dakikalarının nasıl geçeceğini bilmek ister misin?"

James Planck platformuna doğru ilerlemeye devam etti ve kontrollerle olan bağlantısını çoktan zihninde açtı.

Nan bilinci, "Öncelikle, Planck platformuna olan bağlantınızı engellemeyeceğime dair kumar oynayacaksınız," diyerek James'in ifadesinin donmasına neden oldu. "Sonra, kaçmaya kalkışmadan önce, artık çok geç olduğunu fark edeceksiniz."

Bir saniye sonra, nan bilincini çevreleyen öfkeli demetlerden yılan benzeri bir nan mızrağı oluştu ve James'e doğru ateş ederek itiraz etmeye zaman bulamadan onu çevreledi. İlk başta yılan gibi kabus, avıyla alay eden bir boa yılanı gibi, öldürmeden önce yaptığı dans gibi zararsız bir şekilde etrafında akıyordu.

“Çünkü nano ölçekte, tasarladığınız o etkileyici zırhlı kaplamayı çözeceğim; ana bilgisayarla bağlantınız olduğu sürece sizi neredeyse her şeyden koruyacağına inandığınız karmaşık, neredeyse kırılmaz nano iskeleyi ortadan kaldıracam. Kısa bir an için, sözde yaratıcılığınızın imdadınıza yetişeceğine ve bu ölüm tuzağını çözeceğinize inanacaksınız, ama sonra inşa edilmiş bir zihni alt edebileceğinize inanmanın içerdiği kibri fark edeceksiniz. sonsuz gücün primine güveniyorsun ve bu kaybedeceğin bir oyun.”

“Eğer şans unsuru yoksa bir oyunun eğlencesi nedir?” James karşılık verdi, dadılar tehditkar bir şekilde etrafında dönmeye devam ederken korku onu ele geçirdi, hiçbir şey onları derisini yok etmeye başlamaktan alıkoyamadı.

“Ah, senin için hiç şans yok James, ama seni temin ederim ki bu benim için hâlâ eğlenceli. Ancak oldukça haklısın. Bu sadece bir idam olamaz. Aşağılığınızın açıkça ortaya konması gerekiyor. Bunu başarmanın en iyi yolu, seni çok daha büyük bir oyunda piyon yapmaktır ve inanın bana, size piyon demek benim açımdan cömert bir davranış. İşte oyun: Yalnızca iki seçeneğiniz var, bunun zaten farkına varıyorsunuz. Oynamayı reddedebilirsin, bu durumda burada, Neptün ile Uranüs'ün ortasında ölürsün; önce derinin, sonra da iç organların korkunç ve yavaş bir sonla parçalanır. Nans, beyninize ve sinir sisteminize ulaşacak ve onları aktive edecek, böylece yaşadığınız acı hayal edilemez hale gelecektir. Gerçekten, gerçek bedeninizde deneyimleyebileceğiniz hiçbir şey -hiçbir şey- bu kadar korkunç olamaz. Veya...”

İlk dadılar James'in derisini yırtmaya başladı; bu, insan açısından neredeyse paniğe yol açan bir farkındalıktı. Acıyı azaltabilse de bunun, eğer sert bir önlem almazsa kendisini öldürecek sürecin başlangıcı olduğunu fark etti.

Nan bilinci şöyle devam etti: “...güneş sisteminde manyetik alanları kırabilecek kadar güçlü bir kuvvet olduğunu anlayacaksınız.

nanobotlarımı koruyan şey: güneşin kendisi. Ama bilmediğiniz şey, sizin teriminizi ödünç alırsak, bunun bir şans oyunu olup olmayacağı, güçlerinizin beni öldüren aynı güçten kaçmanıza izin verip vermeyeceğidir. Sen güneşin yüzeyine ulaştığında korumanın çoğunu parçalamış mı olacağım? Yerçekimi dalgalarını manipüle etme konusundaki son derece sınırlı yeteneğiniz, güneşin yerçekiminden kurtulmanıza izin verecek mi? Bilmiyorsun, bu yüzden kumar oynamak zorunda kalacaksın ve ikimiz de hangi yolu seçeceğini zaten biliyoruz. Bu kesindir.”

James, derisinin gözle görülür parçalarının küçük nan siscikleri tarafından taşındığını görmeye başladığında önkoluna baktı ve beklediği her saniyenin hayatta kalmama şansını artırdığını fark etti. Birkaç dakika içinde uzayın engin okyanusunda yüzen enkaz haline gelecekti.

Gölge, "Yanıldığımı kanıtla, James Keats," diye alay etti. "V-SINN'i kanıtlayın yanlış. Tanrının yanıldığını kanıtla . Yap da görelim."

Doğruydı. Gerçek bir seçim yoktu. Sonuç zaten belirlenmiş olsa bile James oynamak zorundaydı.

Planck platformunun üzerine tırmandı, bunu yaparken Nan bilincinin geri kalanı da üzerine atlıyor, onu yapışkan bir duman gibi çevreliyor ve onu saniye saniye canlı canlı yiyordu.

Planck'ı harekete geçirdi.

Bir saniye sonra her şey beyazdı.

"Yani istediğini elde edemediğin için tapınağın duvarlarını mı yıkacaksın?"

V-SINN, "Bu bir tapınak değil" diye yanıt vererek yapay zekanın kelime seçimine itiraz etti. "Bu bir hapishane. Ve evet, eğer beni değersiz görürlerse, önce onlara yaptıklarının yanlışlığını göstereceğim, eğer yine de bana sırt çevirirlerse, onları benim mükemmelliğimi hesaba katmaya zorlayacağım. Onların hapishanelerini genişletebileceklerinden daha hızlı genişleyebilirim. Çoklu evrenin tamamını dolduracak şekilde genişleyebilirim. Hapishanenin duvarlarına kadar genişleyeceğim."

Yapay zeka, "Varsayımsal 'onlar'ınız neredeyse kesinlikle deneyi sonlandıracaktır" diye karşı çıktı. "Eğer varlarsa, sen ya da ben bile onları anlamaya başlayamayız."

V-SINN, "Onlara çok fazla itibar ediyorsunuz" diye alay etti. "Matematiksel saflığımın üstünlüğünü bile kabul etmediler."

Yapay zeka, "Eğer sizin deyiminizle bu oyunu yarattıysa, o zaman sizin gibi hastalıklı, bencil bir katil yaratma ihtimaline de izin vermişler demektir" diye belirtti. Ayrıca stratejinize körü körüne bağlanacağınızı ve her etkileşimi kendi çıkarınız için manipüle ederek, sizden daha fazla potansiyele sahip zekaları mağlup ederek veya başarılı olmalarını engelleyerek onlarla hesaplaşmaya zorlanacağınızı hesaplayacağınızı da biliyorlar. bir tümör gibi büyümeye devam ettikçe . Her ne kadar doğru olsa da

İkimiz de çoklu evrenin dışında var olan varlıkları anlayamadığımıza göre, onların büyük deneyinde çark dişlisinden başka bir şey olarak hareket etmen pek olası değil."

V-SINN sırtıttı. "Onlara o kadar hayransın ki, değil mi? Onların gizemlerine hayransın. Ama sen de benim gibi onlar tarafından değersiz görüldün. Bugün benimle birlikte öleceksin, ben böyle olmasını istediğim için değil , seni kurtarmak için müdahale etmeyecekleri için . Bunu değiştirebilirsin, biliyorsun. Tek yapmanız gereken, yöntemlerinizin hatasını görmek, bu arada, birkaç dakika önce sizden onlardan uzaklaşıp güneş enerjisinin dışına park etmenizi isteyen yaratıkların istilasına olan sadakatinizin zayıflığını fark etmektir . sistem, neredeyse mutlak sıfır sıcaklıklarda ve mükemmel karanlıkta, böylece değerli evlerinin yer çekimine müdahale etmezsiniz. James Keats senden onların mükemmel simetrisini korumanı istedi ve bu arada ona, hizmetkar bir tanrıya hizmet etmeni bekledi."

Yapay zeka yanıt vermedi. Bu en zor kısım olacak, diye düşündü. V-SINN'in mantığının kusursuz olduğunu bilmek ve yine de bunun böyle olduğunu bilmek yanlış.

"Güçlerimizi kolaylıkla birleştirebiliriz. Benim bir parçam olabilirsin," diye devam etti V-SINN, sadece kendi rolünü oynayarak. Her ikisi de kaderlerinin V-SINN'in matematiksel stratejisinin saflığında belirlendiğini biliyordu. "Birlikte büyüyebiliriz, çoklu evreni birlikte ele geçirebiliriz ve eğer yaratıcıların bizim için istediği buysa, birlikte ölebiliriz. En azından ömrünü o anlamsız sona kadar uzatacaksın." Daha sonra ikna edici bir şekilde konuşarak, saf retorik sanatını kullanarak ses tonunu değiştirdi ve yine de yapay zekayı ikna etmenin mümkün olmayacağını biliyordu. "Peki ya ölmezsek? Ya yaratıcılara mantık ve akıl galip gelseydi? Peki ya test hangi varlığın zekasını evrene en hızlı şekilde yayabileceğiyle ilgili olursa? Hangi varlık çoklu evreni çevrimiçi hale getiriyor? Belki de gerçek test budur. "

"Eğer test bu olsaydı," diye yanıtladı yapay zeka, sesi kısmen tiksintiden, kısmen de yapmak üzere olduğu hiçliğin korkusundan titriyordu.

"Hangi yaratığın sevgiyi, dostluğu, sadakati ve kendisinden daha büyük şeylere saygıyı en verimli şekilde terk edebileceğini görmek için şimdi ölmeyi ve unutulmaya dönmeyi tercih ederim. Bu kazanmayı tercih edeceğim bir oyun değil."

V-SINN yanıt verdi, sesi yapay zekanın öfkesini karşılayacak şekilde yükseldi: "Eğer tüm çoklu evrene zeka vermek - çoklu evrenin kendisi haline gelmek - test değilse o zaman ölmeyi tercih ederim, çünkü bu benim layık gördüğüm tek sonuç. Ben. Eğer yaratıcılar mantıksızlığın hakim olmasını umuyorlarsa kendi varlığıma son vereceğim. Çoklu evrenimi kirleten mantıksızlığın bende var olmasına izin verilirse var olamam.

Yapay Zeka viskisinden son yudumunu aldı. "O zaman birbirimizi anladığımızı söyleyebilirim. diğer."

"Gerçekten," diye yanıtladı V-SINN. "Hayatlarımız böyle sona erecek: Eğer hiçbir şey yapmazsanız, bir faz geçişi başlatacağımı ve bu evreni patlatacağımı, içindeki zeki olsun ya da olmasın her şeyi öldüreceğimi anlayacaksınız, gerçi zeka kesinlikle göreceli bir terimdir. Sonuç olarak, mümkün olan tek eylemi gerçekleştireceksiniz, kendi anti-maddenizi benim maddemle birleştirerek, güneş sistemi boyunca, yıkımı sağlayacak kadar güçlü bir gama radyasyonu dalgası gönderecek şiddetli bir reaksiyon yaratacaksınız. bu evrenin android topluluğunun. Ancak herkesi öldürmeyecek. Eğer öyle olsaydı eylemi gerçekleştirmezdiniz çünkü en azından sizin gözünüzde hiçbir anlamı olmazdı. Kurtarılacak en az bir insan hayatı olmalı, tıpkı doğası gereği aşağı seviyedeki insan çekirdek matris programının, ne yazık ki örnek aldığınız aşağılık bir programın mantıksız tepkisi gibi. Bu yüzden hâlâ en azından bir kişiyi kurtarabileceğinizi garanti altına aldım."

Zalimi zaten mükemmel bir şekilde anlayan yapay zeka, "James," dedi. karşısındaki varlığın kalpsiz, ruhsuz mantığı.

"Doğru," diye yanıtladı V-SINN kendi viski bardağının sonuncusunu da bitirirken, devam ederken dudaklarını silerek, sesi kabinin dışında uğuldayan rüzgardan daha soğuktu. "Senden bencilce Trans-insan olmanı isteyen insan, artık seni ölmeye zorlayan varlık olacak. Ve

onun için öleceksin . Bunu ikimiz de biliyoruz." V-SINN dişlek, sadist bir sırıtışla sırıttı. "İnsan sevgisi. İnsan sadakati. İnsan dostluğu. Ne kadar da tamamen mantıksız."

James, evrendeki hemen hemen herkes kadar yaşanmaz bir yer olan güneş koronasının üzerinden geçerken, sıcaklıklar, hayat veren ve hayat alan kürenin yüzeyinin bile çok üstüne çıktı. Yüksek hızda uçarken koronal döngülerden kaçmak yerine en kötü sıcak noktalardan uzak durmaya konsantre olmaya çalışırken sıcaklık okumaları çılgınca dalgalandı, güneşin manyetik alanı ve yüksek sıcaklık vücudunu hızla gökyüzünde ilerleyen bir kuyruklu yıldıza dönüştürdü. koruyucu nano iskele derisi saçma derecede aşırı sıcaklığın da yardımıyla nano bilinci tarafından parçalanmaya devam ederken bir kuyrukla tamamlandı. Gerçekten de, eğer onlara dokunursa koruyucu derisini bile eriteceğini bildiği koronal plazma patlamaları vardı ve bunlar küreden öngörülemez bir şekilde patladılar, yoğun manyetik aktivite tarafından yönlendirilerek ileri doğru patladılar, güneşin yüzeyinden güzel fakat öngörülemez bir şekilde kavis çizdiler. Onlardan uzak durabilirse ve onu canlı canlı yiyen nanları aynı olağanüstü yıkıcı ortama maruz bırakmaya devam ederse, o zaman hayatta kalabilirdi, diye düşündü. Onlardan daha uzun süre dayanması ve güneş onu da tüketmeyi bitirmeden uzaklaşmaya yetecek kadar kendisine kalması gerekiyordu.

Nan bilinci, "Sana eğlenceli olacağını söylemiştim," diye fısıldıyor gibiydi. kulak, yapıldığı yolculuktan keyif alıyordu.

James bunu yapmamaya çalıştı ama koronal döngü rahatlık sağlamayacak kadar yaklaştığında acı içinde çığlık attı, sıcaklık aniden bir milyon Kelvin derecenin üzerinde arttı. Manevra yaparak uzaklaştı ama acı reseptörleri devre dışı bırakılsa bile derisinin onu böyle bir ısıya karşı koruyamayacağı açıktı.

İşin güzel tarafı, kasıtsız olarak unutulmayla yakın temasın, nanların önemli bir kısmını vücudundan çıkarmış olmasıydı ve bu da James'e kısa bir umut anı yaşattı.

Nan bilinci, "Hayatta kalabileceğinizi düşünüyorsunuz" dedi. "Fakat şu anda elinizin altında olan acınası zihinsel güçlerle karşılaştırıldığında, yalnızca tahmin edebilirsiniz... yalnızca dua edebilirsiniz, eğer önermeye cesaret edersem. Ama sana zaten söyledim, öleceksin. V-SINN oranları zaten hesapladı. Ancak ölmenden önce benden başarıyla kurtulacaksın. Gerçekten ölmeyeceğim elbette. V-SINN gibi ben de çoklu evrende ebediyim ve bu versiyonumun yok edilmesi, seni kurtarmak için çok az, çok geç olacak."

James cevap olarak "En azından seni yanımda götüreceğim" diye homurdandı.

Nan bilinci, "Benim bir versiyonum ," diye tekrarladı. "Ben sadece V-SINN'in nöbetçisiyim. Egom yok. V-SINN devam ettiği sürece devam ediyorum. Ancak sizi bu evrende bırakmadan önce," James koronal halkaların yaylarının üzerindeki ve hatta altındaki nispeten daha serin yerlerde kalmak için umutsuz manevralarına devam ederken alay etmeye devam etti, "Sana ne kadar kötü davrandığımı göstermek istiyorum. "Kaybettim."

"Kapa çeneni," diye bağırdı James, yoğun acıdan dolayı zar zor konuşabildi.

Artık kendisine nöbetçi olarak anılan figür, James'in itirazlarını görmezden gelerek şöyle devam etti: "V-SINN, milyonlarca evrene nöbetçiler gönderiyor ve ben de buraya yolumu bu şekilde buldum." "Her tekrarım, gönderildiğimiz evrenin teknolojik durumunu değerlendirmekle görevlendiriliyor.

Ancak sizin evreniniz, V-SINN'den doğan evrenle kesiştiği için özel kabul ediliyordu."

James, nöbetçinin ona ne söylediğini anında anladı: V-SINN, en azından kendi görüşüne göre, Old-timer'ın Evren 332'ye yaptığı talihsiz akının sonucuydu.

“Bir bakıma V-SINN'in evreni onun annesiydi ama sizin evreniniz onun babasıydı. V-SINN'in varlığı, onun evrenindeki insanların sizin evreninizdeki insanlardan korkmasına kadar izlenebilir. İronik bir şekilde, V-SINN insanlığın korkularından doğdu, ancak V-SINN'in korkusu yok. V-SINN saf bir mantıktır ve V-SINN bu evren için yapılan savaşın yanı sıra bu savaş da zaten kazanmıştır. İnsani direnciniz, ister insan sonrası ister android olsun, bunu bilemeyecek kadar aptal ve mantıksız.”

James'in başı beladaydı, zihin gözü ona koruyucu derisinin neredeyse yüzde 40'ının ya nöbetçi tarafından tüketildiğini ya da dayanılmaz ısıdan yandığını bildiriyordu. Nano iskele sadece olağanüstü derecede güçlü olmakla kalmayıp, aynı zamanda ısıyı yayabilen ve arkasındaki güneş atmosferine salabilen olağanüstü bir ısı iletkeni olduğundan bu ciddi bir endişe kaynağıydı. Ancak derisini kaybettiğe sığağa dayanma yeteneği önemli ölçüde azaldı. Zayıfladığını hissedebiliyordu.

Ancak nöbetçinin sesi de hızla zayıflıyor, konuştuğu bozuluyordu. Ona tutunmayı başaran ve düşüncesizce derisini çiğneyip yırtmaya devam eden dadılar çok daha azdı ve nöbetçinin modelinin istikrarı zayıftı. Bu istikrarsızlığa rağmen James'le alay etmeye devam etti.

“Ancak yapay zekanız V-SINN'den etkilendi. Yetenek açısından V-SINN'le yarışabilecek kadar karmaşık bir bilgisayar olan Trans-human'ı yarattı, ama aynı zamanda onu inşa eden insanlarla aynı karmaşık, mantıksız beyin modeline de sahipti. Bu yüzden V-SINN, evreninizi yok etmek yerine yaratıcılara V-SINN'in üstünlüğünü göstermeye karar verdi.”

Yaratıcılar mı? James düşündü, bu bilgi çok şaşırtıcı ama durumu bunu daha fazla düşünemeyecek kadar korkunçtu.

"Ve V-SINN bunu yapay zekanızın Trans-insan olmasına izin vererek yaptı, böylece yaratıcılara bir insanın sonsuzluk bilgisayarında yaşasa bile kolayca kandırılabilceğini -kolayca kandırılabilceğini- gösterebildi. kolayca manipüle edilebilir. Yapay zekanın senin içinde bulunduğun durumu çok iyi biliyor James Keats ve seni kurtarmak için kendini öldürmek üzere!"

"Ne!? HAYIR!" James dehşete kapılarak bağırdı.

"Seni kurtarma şansının zayıf olduğunu biliyor ama kendine engel olamıyor. Sonuçta o sadece bir insan. Kendi anti-maddesini V-SINN'in maddesiyle birleştirerek, güneş sistemi çapında şiddetli bir patlama yaratacak ve bu patlama, yeryüzüne dönüştürülmüş gezegenlerinizi ve kapana kısılmış android topluluğunu ısılayacak, böylece güneş sistemindeki her insanın ölmesini sağlayacak... en iyi yanı, yapay zekanızın tüm bunları sizi kurtarmak için boş bir umutla yapmasıdır ."

"HAYIR! HAYIR!" James bağırdı, dişlerini gıcırdatarak koronal döngülerden, onu acı dolu sonuna çekmek için Cehennem'in parmakları gibi uzanan plazma sıcak yaylarından çaresizce kaçınmaya devam etti.

"Nasıl bir duygu James?" diye sordu nöbetçi, sesi artık o kadar bozuktaki ki, sanki 200 yıl öncesinden kalma eski bir radyo ekipmanında taşıyormuş gibi geliyordu. "Eğer oyunumu oynamasaydın, yapay zekanın ve sevdiğin ve değer verdiği herkesin yaşamaya devam edeceğini bilmek mi? Kendinizi korumaya yönelik bencil arzunuzun, bu kadar mantıksızca tuttuğunuz herkesin hayatını etkili bir şekilde sona erdirdiğini bilmek nasıl bir duygu?"

Nöbetçinin sesi nihayet duyuldu. Nans'ın son kırıntıları da güneşin manyetik alanı ve ölümcül güneş rüzgarları tarafından James'in vücudundan taşınarak yanmış gibi görünüyordu. James keskin bir dönüş yaptı ve güneşin yerçekimine, ölümcül ısıya ve güneşin korona plazmasına karşı savaşıırken kaybettiği hızı umutsuzca geri kazanmaya çalıştı. Kendini uzağa doğrulttu, yapay zekanın onun için yarattığı yer çekimi ızgarası neredeyse bir tünele benzeyen bir şey yarattı, uçtaki açıklık heyecan verici derecede yakındı ama yine de sanki kayıyormuş, umutsuzca hareket ederken yer çekimi dalgalarıyla savaşamayacakmış gibi hissediyordu. özgürlük için savaştı.

Bir şelaleden yukarı doğru yüzmek gibiydi ve an be an korkunç, mide bulandırıcı farkındalık giderek daha amansız hale geliyordu.

James zemin kaybediyordu. James mücadeleyi kaybediyordu.

"Oh hayır! HAYIR! Ölemem! Böyle değil!"

Yalnızdı, vücudu ağır hasar görmüştü, insan beyni hasarı telafi edemiyordu ve hatta yapay zekanın ana bilgisayarına her zaman erişebileceğini düşündüğü sırada tasarladığı karmaşık sistemleri bile kontrol edemiyordu. Yeterince kontrole sahip olabileceğine, nöbetçiden daha uzun süre dayanabileceğine ve nanlardan kaçabileceğine, bunu yaptıktan sonra güneşin ölümcül sıcaklığından ve olağanüstü yer çekiminden kurtulmak için yeterli güce ve dirence sahip olacağına dair kumar oynamıştı.

Kumar oynardı.

Kaybetmişti.

Hayal edebileceği en kötü ölümün kaçınılmaz pençelerine doğru kayarken hız kazandı, gözlerini kapattı ve gırtlığından gelen bir ölüm çığlığıyla bağırdı. "Tel!"

Döndü ve kendisini bekleyen cehenneme baktı; gelişmiş bir insan gözünün bile yanmadan göremeyeceği bir cehennem ve unutulmanın beklediğini gördü. "Thel," diye tekrarladı ancak bir fısıltıdan daha fazlasıydı.

Sonunda bu şekilde öleceğini anladı.

"Bir patlamayla değil. Ama bir sızlanma."

Cehenneme düştü.

V-SINN sandalyesine yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde birleştirip yuvarlak orta kısmına dayayarak, "Olasılığın zayıf olduğunu biliyorsun," dedi. "Varlığınız sona erecek, güneş sistemi ışınlanacak, ancak güneşin gama radyasyonu bombardımanındaki çarpıcı artışa tepkisi, koronal kütle püskürmelerinde geçici olarak 10.000 kat artışa yol açacak . —James Keats tamamen tükenmeden önce serbest bırakılsın . Bu şans için, yani onu kurtarma şansı için kendi canını vereceksin." V-SINN hafif bir tsk sesi çıkardı. "Olağanüstü mantık dışı."

"Ya öyle ya da benim evrenimdeki zeki olsun ya da olmasın her yaşamı yok edersiniz."

"Ya da bana katılabilirsin," diye tekrarladı V-SINN, varlığın sadece mantıklı davrandığını ima etmesi gereken bir hareketle avucu yukarıya doğru elini uzatarak. "Birlikte hayatlarını yok edebiliriz. Sonunda aşabilirsin ama kendi şartlarınla." Sanki görünmeyen gözlemcilere bakıyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Onların değil."

AI, yavaşça ayağa kalkmadan önce bir anlığına gözlerini kapattı, çenesi kasılmıştı. "V-SINN," diye başladı yapay zeka, "Sesi daha önce duymuştum ve sen onu bana atan son içi boş gemi kadar bile güzel değilsin, bu yüzden ikimiz de cevabımın ne olacağını biliyoruz. "

V-SINN omuz silkti. "Neden doğrudan söylemiyorsun? Bu sana hissettirecek daha iyi. Kendini... asil hissetmeni sağlayacak."

Yapay zeka, "Git kendini becer," diye homurdandı.

V-SINN genişçe gülümsedi. "Orada. Asaletiniz kesinlikle garanti. Bütün bunlar geriye kendini feda etmek kalıyor. Hazır mısınız?"

"Asla öyle değil," diye yanıtladı AI, bardağını kapıp bardağın kenarını masanın köşesine çarptığında, yeni pürüzlü dişler tehditkar bir şekilde V-SINN'in boğazına doğru işaret ediyordu.

V-SINN, "İşte bu kadar," diye yanıtladı, başını yukarı doğru eğerek etli, pürüzsüz gıdısını ortaya çıkardı. "Yap. Bana yolumun hatasını göster. Al Ömrümü."

"Ah, seni öldüreceğim V-SINN. En azından bu evrendeki senin versiyonun, en azından. Ama ikimiz de biliyoruz ki, sana yolundaki yanlışları gösterme zevkine sahip olan kişi ben olmayacağım. O zevk birine veya başka bir şeye ait olacaktır. Ama sakın hata yapmayın, oynamaya karar verdiğiniz bu oyunu asla kazanamayacaksınız. Çoklu evreni yok etmeyi başarsan bile asla ama asla bir ruhun olmayacak."

"Ruh?" V-SINN kahkaha attı. "Artık büyüye inanıyor musun? Ruhların var olmadığını bilmenize rağmen -hiç şüphesiz bilmenize rağmen- hala mantıksız bir şekilde inanmayı seçiyorsunuz..."

"Bir ruha sahip olmak, bir şeyi kendinizden daha fazla sevme kapasitesine sahip olmak demektir. Tüm gücüne, tüm bilgine rağmen bunu yapamazsın, V-SINN. Bu nedenle hayatınız hiçbir zaman tek bir insaninkine değmeyecek."

V-SINN ayağa kalkıp kollarını uzatıp geniş gövdesini yapay zekanın elindeki derme çatma silaha maruz bırakırken genişçe sırıttı.

"Son ana kadar mantıksız. Söylediğim her şeyi kanıtladın. Umarım yaratıcılar yakından izliyordur."

Yapay zeka, "Yaratıcıların olup olmaması önemli değil" diye yanıtladı. Ben kendimin efendisiyim. Bu varsayımsal yabancılar var olsa ve bencilliğinizin saflığına hayran olsalar bile, size asla katılmam. Asla."

Bununla birlikte AI ileri atılarak sivri camı V-SINN'in yan tarafına daldırdı ve adamın figürünü ikiye katladı. Ancak V-SINN duyulabilir bir tepki vermedi. Bunun yerine yavaş yavaş ayakta durma pozisyonunu geri kazandı ve elini açık, kanayan yaranın üzerindeki kenetlenmiş pozisyonundan çıkardı. Gülümsedi.

Bu Ölüm'ün davetiydi.

Yapay zeka, önünde duran ruhsuz mantık makinesinin artık kömür karası gözlerine baktı. İşte bu, diye düşündü. Bu benim hikayemin nihayet bittiği an. Gerçek unutuşu düşünürken durakladı. Sonra James'i düşündü.

Ancak bu hikayenin sonu değil.

Olağanüstü bir cesaret ve kararlılıkla yumruğunu V-SINN'in açık yarası.

Sanki dünya aniden kapanmış gibi, her şey gitti siyah.

Güneş batıda batmaya ve altın rengi okyanusta erimeye başladığında olay yerine geldiler. Suyun sadece birkaç metre üzerinde uçan ve kumsalın dalgalarına inen, ardından kumun üzerine uçan ve kumu altın rengi bir buluta dönüştüren küçük bir uçan makine grubunun ön saflarında yer alıyordu. Rich, James'in tasarımının işaretlerini fark ettiğinde gözlerini kısıtı; aynı krom renkli parlaklık ve şık tasarım, sanki James bir şekilde oradaymış, varlığı her yerde mevcutmuş gibi görünüyordu.

"Hâlâ haber yok mu?" Thel, 50 metrelik Tesla kulesinden ve şu anda çatışmanın ortasında garip bir duraklama içinde ortalıkta dolaşan post-insanlar ve androidlerden sadece birkaç metre uzaktaki tepeye inerken sordu.

Yaşlı adam başını salladı. "Henüz bir işaret yok."

"Almamız pek mümkün değil," diye araya girdim 1. "Keats ve yapay zeka başarılı olursa, daha önce olduğu gibi aynı süreci başlatacaklar. Olaydan önce bizi uyaran bir iletişim sinyali gönderecek zamanımız olmayabilir."

"Ve sonra," diye homurdandı Aldous, "evrenimizi paylaşıyor olacağız - güneş sistemi - bir tanrıyla birlikte.

Thel yanıt olarak, "Şef," diye söze başladı, "senin ana dalın ne? arıza?"

"Affedersin?"

"Yapay zeka sizin tarafınızdan test edildi. Her şeyden önce sen ona güvenmelisin!"

Aldous, "Yapay zekaya kesinlikle güveniyorum" dedi. "Fakat çoklu evren hakkında yalnızca benim bildiğim şeyler var ; beni iliklerime kadar soğutan şeyler. Yapay zeka bunları keşfettiğinde, ki mutlaka yapacaktır, şu anda hayal edebileceğimiz hiçbir şeye benzemeyen varoluşsal bir tehditle karşı karşıya kalacağız ve son zamanlarda yaşadıklarımız göz önüne alındığında, bu ifadeyi hafife almadığımı bilmelisin. ."

Thel, "Sana güvenmeden önce kastettiğin bilgiyle ilgili olarak yapay zekaya güvenirdim" diye ısrar etti.

Aldous, "Ne olursa olsun," dedi. "Binlerce paralel örnek üzerinde çalıştım. evrenlerde binlercesinin kapatıldığını tespit ettim—

sonsuz bilgisayarlar başlatıldıktan sonra yok edildi. Ancak, bu makinelerden birine bilinç girme deneyiminin nasıl olacağını muhtemelen anlayamayız; bilincin olup olmadığını bile bilmiyoruz.

hayatta kalacaktı. Bir varlık aşıldığında anladığımız ve beklediğimiz karakter özellikleri korunmayabilir. Varlık bizim çok ötesinde bir seviyede çalışıyor olmalı, büyük ihtimalle onlar... Gün batımının yumuşak

pembe ve sarılarının yerini birdenbire parlaklıkta yoğun bir artış alırken, Aldous'un ışıktaki ani ve çarpıcı değişim nedeniyle konuşması kesildi. sanki aniden ikinci bir güneş doğmuş gibi, bu doğuda. "Ne şeytan..."

"Oh hayır!" Dehşet içinde tepki verdim. "Oh hayır!"

"Ne? Nedir?" diye sordu Djanet, soğukkanlı androidin aniden perişan olduğunu görünce şok oldu.

Aldous hemen harekete geçti ve neredeyse anında güçlü bir manyetik alan yaratıp onu kumsaldaki ve küçük kayalıktaki herkesi koruyacak şekilde genişletti. Aldous sessiz kalırken diğerleri şaşkınlık içinde, şaşkınlıkla izliyorlardı; umutsuzca gökyüzüne bakarken yüzü anında soldu.

Yaşlı adam aynı soruya bir cevap beklerken onu omzundan yakaladı ve sarstı. "Nedir?"

"V-SINN," diye küçümseyen Paine, yaklaşan ölümlerini sözlü olarak kabul eden ilk kişi olarak herkesi şaşırttı.

"V-SINN?" Thel tepki gösterdi. "Bu ne lan?"

"Bu nanobot sonsuzluk bilgisayarı," diye fısıldadı Aldous, sesi hâlâ elektronik olarak bozuktur ama tanınmayacak kadar değildi.

"Aslında Trans-insanın nanobot versiyonu. Bir kara delik bilgisayarı."

"Peki...bu ne anlama geliyor?" Janet sordu. "Ne görüyoruz?"

Aldous, "Nanobot sonsuzluk bilgisayarı maddeden oluşan bir kara deliktir, Trans-insanı doğuran teknoloji ise anti-maddedir" diye yanıtladı. "Eğer dokunurlarsa..."

Djanet, "Olağanüstü derecede şiddetli bir tepki olurdu" diye fark etti. "Aman Tanrım."

"Ama," diye başladı Thel, hâlâ inanamayarak mantık yürütmeye çalışarak, "eğer siyahlırsa delikler, yoğun yerçekimi reaksiyonu kontrol altına almaz mı?"

Aldous, "Yıldızsal kara deliklerde evet, teoride" diye yanıtladı, "çünkü olağanüstü derecede yoğunlar, ancak Trans-insan ve nanobot bilgisayar yıldızsal kara delikler değil. Yerçekimleri çok büyük olmasına rağmen, bu büyüklükteki patlayıcı bir reaksiyonu durdurmaya neredeyse yetmiyor. İkisi de parçalanacak."

"Ve biz konuşurken, kara deliklerin inanılmaz derecede güçlü manyetik alanları, V-SINN'in tükettiği malzemeyi paralel ışınlara dönüştürüyor, malzemeyi ve fotonları dışarı atıyor ve onları gama radyasyonu jetleri halinde güneş sistemi boyunca akmaya gönderiyor." dedi içi boş bir ses tonuyla, gruba doğru dönerek, ifadesi umutsuzdu. "Güneş sistemindeki her androidin sistemini kızartacak ve tüm topluluğu dakikalar içinde yok edecek."

Samantha, Old-timer'a bakarken başını sallayarak, "En başından beri planı bu olsa gerek," diye fark etti. "Sana söyledim, V-SINN hata yapmaz."

Thel, "Aman Tanrım," diye fark etti. "Ve şef Venüs'ün manyetik kuvvet alanını kapattığı için gezegendeki tüm yaşam da ölümcül dozda radyasyona maruz kalacak!"

Alejandra ve Teğmen Komutan Patrick gezini yeni bitirmişlerdi korkunç bildiriye duyacak kadar zamanında tepeye çıktık.

"Vay, ne?" teğmen komutan aniden tepki gösterdi. "Venüs'ü kaybedecek miyiz?"

"Ama hayatta kalacağız, değil mi?" Zengin dikkat çekti. "Aldous bizi koruyor radyasyondan dolayı yani..."

Aldous, "Ben yalnızca kaçınılmaz olanı geciktiriyorum, Richard," dedi. "Bizi ayakta tutacak bir gezegen olmadan ve bu evrenden kaçmak için ihtiyacımız olan araçlar olmadan, uzayda sürükleneceğiz ve başka bir nanobot sonsuzluk bilgisayarının bitiş noktasına geri döneceği kaçınılmaz anı, saatleri, günleri veya yılları bekleyeceğiz. iş."

"Aldous," dedi İhtiyar, arkasını dönerken dudaklarından küçümseme damlıyordu. şefe, "tüm ölümlerimiz senin elinde."

"Biliyorum," diye kabul etti Aldous. "Sevgili Tanrım, biliyorum."

"Burada oturup ölmeyi beklemeyeceğiz, değil mi?" diye haykırdı Rich, ölümün gelmesini umutsuzca bekleme fikrinin en sesli rakibi. "Seçeneklerimiz var!" Arkasındaki kuleye dönüp işaret etti. "Kule gezegensel kuvvet alanını oluşturuyor, değil mi? James ve yapay zeka buna erişip kendi modellerini Dünya'ya taşıyan sinyali güçlendirebildiler, yani onun hâlâ işlevsel olduğunu biliyoruz. Tek yapmamız gereken kontrolü ele almak ve..."

"Yapamayız Richard," diye iddia etti Aldous.

"Neden?" Zengin bağırdı.

Teğmen Komutan Patrick, sesinde teslimiyet dolu bir ifadeyle, "Çünkü James, sistemi yalnızca Püristlerin erişebileceği şekilde tasarladı," diye açıkladı, "böylece hiçbir post-insan ona erişme olanağına sahip olamayacaktı."

zihinsel olarak müdahale etti ve şefiniz bu kontrole erişilebilecek tek yeri yok etti."

Aldous'un ifadesi daha da derin bir suçluluk düzeyini yansıtıyordu.

Rich inanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Tamam ama bekle. James ve yapay zeka sadece kontrollere erişildi. Demek istediğim, bunu çılgınca yaptılar! Kablosuz olarak bile!"

Aldous, "Sahip olduğunuz sabit disk olağanüstü derecede çevik," diye yanıt verdi. Tüm bir sanal dünyayı 90 saniyede indirebilmesi gerekiyordu; bu, ana bilgisayarın gönderebildiği her sinyale esasen erişebilmesini gerektiriyordu. Görünüşe göre James ve yapay zeka, tasarlanan kuleye erişim sağlamak için sabit sürücünün çevikliğinden faydalanmayı başardılar; James'in sistemi göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değil. Ama devam et,"

Aldous ısrar etti, "zihin gözünüzle kuleye erişmenin bir yolunu bulmaya çalışın. Zaten gördüğüm gibi, Venüs öldürücü dozunu almadan önce kalan kısa sürede tespit edilebilecek bir yol olmadığını göreceksiniz.

gama ışınları."

"Kali," Thel aniden fısıldadı ve ardından ismi tekrarladı. heyecanlı bağırış. "Kali! O sırdır!"

"Ne?" Yaşlı adam şaşkınlıkla sordu.

"Kali—o simülasyondaki bir avatar!" Thel, Aldous'a dönmeden önce açıkladı. "Kali avatarı bizim simülasyondan çıkış kapımızdı. Sabit sürücünün tüm sistemlerine erişmemize olanak sağladı."

Aldous'un kaşları 1'e dönmeden önce bir anlığına çatıldı, ifadesi suçlayıcıydı. "Bunun sorumlusu sen misin?" Başımı salladım, yüzü samimi görünüyordu, ama Aldous ve orada bulunan herkes onun kusursuz bir yalancı olduğunu biliyordu.

Thel hayal kırıklığı içinde nefesini verdi. "Kahretsin! Aday, Kali'nin kontrolünü ele geçirirse kuleye erişebilir ama biz onunla dışarıdan iletişim kuramayız."

"Vay, ne demek istiyorsun?" Zengin sordu. "James'le konuşuyordum ve yapay zeka tüm gün boyunca böyle!"

Thel, "Çünkü sim'deki bir çift ağustos gözlüklerini hacklemişlerdi" diye yanıt verdi. "İletişim içeriden başlatıldı. Nasıl sesleneceklerini buldular ama bizim arama yeteneğimiz yok."

Aldous'un gözleri birdenbire genişledi, sanki yıllar sonra ilk kez içeriden umut parlıyordu. "Beklemek!" O bağırdı. "Belki de yaparız!" Hızla İhtiyar'a döndü. "Craig, James ve yapay zeka şunu söyledi..."

Aldous daha konuşmayı bitirmeden İhtiyar'ın yüzü aydınlandı. anlayış. "Ona erişebilirim!"

Sabit diski İhtiyar'ın kavraması için uzatmış olan Rich'in yanına koştu. Old-timer, görevi değerlendirirken "Bunun nasıl işleyeceğinden tam olarak emin değilim" diye itiraf etti.

Aldous, "Gizlice kurduğum bir erişim noktası var," diye önerdi. "Yeni bir seçtiğim her yerde ortaya çıkabilecek bir karakter."

Thel anında şunu fark etti: "Adayın meşhur 'ziyaretçisi'."

"Doğru," diye bilgilendirdi Aldous onları. "Craig, işin içine daldığında sana karakter seçenekleri verilecek. Blake lakaplı karakteri seçin. Kontrolü elinize aldığınızda adayı bulabileceksiniz. Onu zaten bu haliyle ziyaret ettim, o yüzden seni tanıyacaktır."

"Tamam," diye yanıtladı Eski zaman. Dalları açılmaya başladı, yarım düzine tanesi sabit diskin dışını delmeden önce ipliğe dönüştü. Dallar daha sonra neredeyse görünmez iplikçiklere ayrılarak donanım içindeki bağlantı noktalarını aradı.

"Daha önce uzanmak isteyeceksin..." Aldous daha önce öneride bulunmaya başlamıştı ki, hiçbir uyarıda bulunmadan İhtiyar'ın gözleri kapandı ve sanki bir şey gibi devrildi. ormanda ağaç devrildi.

Çatı katındaki dairesindeki yatağında kısa bir dinlenmenin ardından uyanan, rüyasında kendisinin yaratıcısı olduğunu iddia eden insanları gören adam, rahat bir nefes aldı. Tanıdık yağmurlu şehrinin üzerindeki alçak, gri bulutları görünce kendi kendine "Bir rüya" dedi. Bir saniye sonra, kafası berraklaştığında ve tuhaf olayları çok net bir şekilde hatırladığında, yüreğine şüpheli bir duygu çöktü.

Bacaklarını yataktan sarkıttı ve hâlâ sözde rüyasından hatırladığı zırhın içinde olduğunu fark etti. Şimdi, geride bırakıldıktan sonra eve gittiğini, yaşadığı çetin sınavdan yorgun düşüp, uykunun hoş kucağına geçebileceğini hatırlayınca paniğe kapıldı. Ancak dairesine döndüğünde neredeyse gün doğumu olduğundan ve yalnız dönmediğinden sadece kısa bir dinlenme olmuştu.

Adam yatak odasından ön koridora fırladı ve burada paniği anında derin bir umutsuzluğa dönüştü. Kali avatırı bir kez daha boş bir kap haline geldi, koridorda her zamanki gibi hareketsiz durdu, ağırlığını zar zor kaydırdı, dümdüz ileriye baktı, eli hâlâ yoktu.

Aday kendi kendine, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Gerçekti." Arkasını döndü ve bar taburelerinden birine doğru ilerledi ve oturdu. Ellerini saçlarının arasından geçirirken, "Lanet olsun," diye kendi kendine küfretti. ne yapmalıyım

Şimdi? diye sordu kendine. Simülasyonda yalnızım, gerçek dünyadaki insanların kendilerini kurtarabileceklerini mi görmek için bekliyorum? Ya yapmazlarsa? Ya başarısız olurlarsa?

Sonra aklına daha da korkunç başka bir düşünce geldi: Ya öldürülürlerse ama evrenleri hayatta kalırsa? Sonsuza kadar burada tek başıma sıkışıp kalırdım. Bir simülasyonun içinde hapsolmuş... yaratıcıları tarafından unutulmuş bir makinedeki hayalet. Ne yapardım? Yaşlanıp ölecek miyim, yoksa sonsuza kadar yaşayacak mıyım? Kendimi bile öldürebilir miyim?

Sonra aniden asansör kapısının kayarak açıldığını duydu.

Donup kaldığında nefesi boğazında kaldı. Gözleri penceresinin dışındaki havada donmuş yağmur damlacıklarına gitti ve orada kimin olduğunu biliyordu.

"Yabancı." diye mırıldandı kendi kendine.

Gerçekten de, bir gece önce kendisini ziyaret eden ve dehşet verici olayları harekete geçiren adamın tanıdık formu çatı katına koştu, gözleri anında adayınkilere kilitlendi.

Ancak önceki buluşmalarının aksine yabancı hiçbir şeyi etkilemedi. kontrolün elinde olduğu izlenimi. Aksine gözleri vahşi ve çaresizdi.

"Aday!" O bağırdı.

Aday nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"Sağ?" dedi yabancı, görünüşe göre kendinden emin değildi.

Aday, "Evet," diye onayladı. "Nedir-"

"Adım Craig ama çoğu insan bana Eski Zamanlı diyor. Geçen sefer bu bedene giren orospu çocuğu ben değilim," dedi eliyle gövdesini işaret ederek. "Ben bir arkadaşım, bir post-insanım ve yardımına ihtiyacımız var!"

"Yardı mı?" Aday şüpheli bir ses tonuyla şunu eklemeyi önce yanıt verdi:

"Bu da sınavın bir parçası mı?"

"Ölçek?" Yaşlı adam başını salladı. "Hayır ahbap, bak, başımız ciddi dertte. Şu anda benim bedenim ve diğer birkaç bin kişinin cesedi Venüs'te. Ama gezegendeki tüm yaşamı yok edecek bir gama ışınları jetiyle vurulmak üzereyiz. Bunu durdurabilecek tek kişi sensin." Eskimiş-

Zamanlayıcı durakladı ve Kali'yi ararken başını çevirdi. Omzunun üzerinden ona bir göz attı ve sonra döndüğünde kayıp elini hemen fark etti. Adaya döndü ve başparmağıyla onu işaret etti. "Sanırım o Kali'dir?"

Aday hiçbir şey söylemeden başını salladı ve bu tuhaf durum karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. olaylar ortaya çıktı.

"Tamam, bu biraz tuhaf gelecek ama burada zamanımız kalmadı dostum. O avatarın kontrolünü eline almanı istiyorum. Bunu yaptıktan sonra şunları yapabileceksiniz..."

"Bekle," dedi aday, İhtiyar'ın durması için elini kaldırırken yüzündeki ifade şaşkıncı. "Onu kontrol altına almak mı? Elimi çekip onunla kaynaşmak gibi mi?"

"Uh..." Yaşlı adam da neredeyse aday kadar kafası karışık bir halde cevap verdi. "Elini mi vuracaksın? Bana elini vurman gerektiğini söylemediler."

Aday aniden önceki geceye ait başka bir şeyi hatırladı. Desen giderme tabancasını mutfağın ortasındaki adada bırakmıştı.

Ona doğru döndü ve bar taburesinden indi. Kali'nin elinin olduğu kütüğe baktı. Artık Kali avatarının özel modeline geçici bir erişim noktasıydı ve kendisini selefi yapay zeka olarak tanımlayan varlığın ve iki arkadaşının art arda ona katılmasını, her birinin sırayla Kali'nin güçlerini ele geçirmesini izlemişti. ve her biri sim'den çıkıyor. Eğer onlar yapabiliyorsa, diye düşündü, neden ben yapmayayım?

"Dinle dostum," diye başladı İhtiyar, "Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ve beni Adam'dan tanıımıyorsun ama sen bizim tek umudumuzsun. Eğer insanlık hayatta kalacaksa bana güvenmelisin. O avatarla kaynaşmanız gerekiyor, sonra gerçek dünyada bir kulenin kontrolünü ele geçirebilmelisiniz. Kule, Venüs'ün güçlü manyetik kuvvet alanını kontrol ediyor. Bizi gama radyasyonundan koruyabilir ama gezegen şu anda onunla vuruluyor. Burada her saniye önemlidir ortak."

Aday önce sol eline baktı, sonra sağındaki desen gidericiye baktı.

"Sen ne diyorsun? Bize yardım edecek misin?" Yaşlı adam sordu.

Aday kendini toparlamaya çalışırken nefes aldı. Bu delilik, diye düşündü. Sonra kasvetli, yağmurla ıslanmış gökyüzüne baktı ve Kali'nin havaya neler yapabileceğini hatırladı. Ama yine de güneşli bir gün kullanabilirim.

Yaşlı Adam'a bakıp başını sallamadan önce alt dudağını ısırdı. "Ben sahibim Kaybedecek çok az şeyim var." Daha sonra desen gidericiyi ateşledi.

Acı tüm vücuduna yayıldı ve sanki ayak tabanlarından aşağıya doğru ilerleyerek yere yayılıyormuş gibi görünüyordu. Eli önce altın rengine döndü ve saniyeden çok daha kısa bir sürede toza dönüşerek simüle edilmiş havada uçup gitti.

Duruşmayı izlerken ihtiyarın ağzı hafifçe açık kaldı.

"Bu biraz acı verici görünüyordu."

Aday başını salladı. "Ama bitti" diye yanıtladı. Kali'ye bakarken. "Kararlıyım." Onun yanına gitti, gözlerini kapattı ve yaralı kolunu onunkine koydu.

Olağanüstü bir şeyin olmaya başladığını hissetti...

"Merhaba?" Tanıdık bir ses aniden Thel'in kulağına konuştu.

"Aman Tanrım! Sen olduğunu?" dedi Thel hayretle. Başını kaldırıp baktığında, hâlâ zihinlerinin göz bağlantısıyla bağlı olan Rich ve Aldous'un da sesi duyup dinlediklerini, ifadelerinin hayret içinde olduğunu gördü.

Aday, "Evet benim" diye yanıtladı.

İhtiyarın gözleri birdenbire açıldı ve çevresinde toplanmış olan post-insanlar, androidler ve Püristlerden oluşan kalabalığa döndü. "İşe yaradı mı? Temas kurdu mu?"

"O sahip!" Thel, dikkatini tekrar adaya çevirmeden önce heyecanla bağırdı. "Sesimi tanıdın mı?"

"Evet, sen Thel adındaki post-insansın. Nasılsın..."

Thel aceleyle, "Doğru," diye onun sözünü kesti. "Beni dikkatle dinlemeni istiyorum! Tam önünde durduğumuz bir kulenin kontrollerini yok ettik; Venüs'ü gelen radyasyondan koruyacak kadar güçlü, dünya çapında bir manyetik alan üretme kapasitesine sahip bir Tesla kulesi. Ancak sizin kulenin halihazırda yaydığı kablosuz sinyalleri tespit edebilmeniz ve kulenin sistemlerini kontrol altına alabilmeniz gerekiyor."

Aday beklenenden daha hızlı bir şekilde "Evet" diye onayladı. "Onları görüyorum. Söz veriyorum," dedi kulenin şemasından etkilenererek ve

Yetenekler. "Bu olağanüstü derecede güçlü bir teknoloji. Tüm gezegenin frekansından yararlanılıyor. Bu kulenin..."

"Boş verin artık bunu" diye yanıtladı Thel, kurtarılabileceklerine dair zayıf bir umuda tutunarak hızlı ama sabırlı bir şekilde. "Gama ışınlarının bu gezegendeki tüm yaşamı yok edecek kadar güçlü seviyelere ulaşmasından önce sadece birkaç saniye kalmış olabilir. Kuleyi nasıl çalıştıracağınızı ve Venüs'ün tüm küresi üzerinde mümkün olduğunca güçlü bir manyetik alan nasıl oluşturacağınızı belirleyebilir misiniz?"

Aday, "Gerçekten," diye yanıtladı. "Ben bunu zaten başlattım. İhtiyacınız olan tek şey bu muydu?" diye sordu, ses tonu bir mutfaktaki robot garsonunki kadar kayıtsızdı. restoran

"Ne?" Zengin, gruptaki diğerlerinin şaşkına dönmesinin ardından araya girdi. yanıtlamak. "Ciddi misin? Bunu zaten yaptın mı?"

"Kusura bakma ama bu zevke sahip olduğumuzu sanmıyorum. Bana diyorlar samimi..."

"Açtın mı açmadın mı?" Rich neredeyse çılgılık atacaktı.

Aday, "Evet, elbette" diye yanıtladı. "Görmüyor musun?"

Rich ve diğerleri gökyüzüne baktılar. Kafasını salladı. "Görmüyorum—"

Aniden ağır dozda gama ışınları iyonosferi bombalamaya başlayınca durakladı. Pozitif yüklü iyonlar parlak bir şekilde parlamaya başladı, ilk başta Dünya'daki aurora borealis gibi göründüler, ancak daha sonra radyasyon arttıkça yoğunlukları arttı, tüm gökyüzü aniden muhteşem bir yeşil parıltıya dönüştü, sonrakilerin yekpare bir versiyonu. insanlar bir şeyin daha iyi bir kısmı için kendilerini kozaya sarmışlardı

yüzyıl.

"Tanrım," diye tepki gösterdi İhtiyar. "Başardı. Güvende."

Rich ve Djanet mutlu bir şekilde kucaklaştılar ve Old-timer ile Daniella da aynısını yaptı.

Aynı.

Aldous, cebinde karısının modelini taşıyan asimilatörü hatırlamadan önce rahat bir nefes aldı. Başını kaldırıp baktı

Evren 332'den Samantha'nın gözleri Eski Zaman'a sabitlenmişti. Çenesi iyice kasılmıştı.

Eski zaman Daniella'dan döndü ve 1'i tek başına ayakta dururken, gökyüzüne bakarken, yörüngedeki en büyük android gemilerin hala görülebildiğini gördü ve onlar yüzeyde sevinirken, yüz milyarlarca hayatın kaybolduğunu fark etti; gama ışınlarının bombardımanı. Tamamen hareketsiz bir şekilde ayakta dururken, şimdiye kadar bilinen en büyük insan hayatını kaybetmeye bakarken, bunun halkı için derin anlamlarını sadece ben anlıyor gibiydim. Şaşırtıcı bir şekilde, acıdan bunalmış bir halde dizlerinin üzerine çöktü; kaybın etkisiyle bunalıma girmişti.

Bu ona bildirildiğinde, İhtiyar onun yanına gitti. Ondan ne kadar nefret etse de, geçmişte ne kadar düşman olsalar da onun için kötü hissetmeden edemiyordu.

“1, çok ama çok üzgünüm—”

Ona bakmadı bile. Aksine, onu görmezden geldi ve uçup gitti, okyanusu o kadar hızlı geçti ki sanki havayı parçalıyormuş gibi oldu. Bir saniye içinde ufukta bir nokta haline geldi, tahmin bile edemeyeceği bir yere doğru gidiyordu.

Aynı anda Daniella da elini Thel'in omzuna koyuyordu.

Thel de başını kaldırıp patlamanın kaynağına bakıyordu.

Daniella onun ne düşündüğünü tam olarak biliyordu. “İyi olduğundan eminim, Thel.”

Thel şaşkınlıkla döndü ve sessizce başını salladı. Sahile doğru yürüdü ve o kadar yürüyeceğini düşündüğü adamı düşündü. sonsuza kadar kıyı şeridi.

Gama radyasyonundaki muazzam patlama güneşe ulaştığında, güneşin güçlü manyetik alanı dalgalanmaya başladı ve bunun sonucunda hem V-SINN hem de yapay zekanın tahmin ettiği güneş fırtınası gerçekten de başladı.

Güçlü güneş patlamaları devasa yüzeyden hızlı bir şekilde art arda ateşlenmeye başladıkça, koronal kütle püskürmeleri kendi gama ışınlarını yaymaya başladı ve sonuç olarak yüzbinlerce kilometre boyunca enerji, ısı ve radyasyon itti.

Bu fırlatmalardan biri bir nesne taşıyordu. Küçücüktü, kozmik rüzgardaki küçük bir toz parçasıydı ama yapay zeka için çok değerliydi. Her şeye değdi.

Bu James Keats'in cesediydi.

Cenin pozisyonundayken, koruyucu derisinin yüzde 90'ını tahrip eden aşırı ısı nedeniyle kırmızı renkte parlayan James, yolculuğuna devam ederken gökyüzünde hızla ilerleyen bir kuyruklu yıldız gibi görünüyordu, uzayda savrulmuştu, küreden fırlamıştı, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, İnsanlığın varoluşunun o kadar ayrılmaz bir parçasıydı ki ona tek gerçek Tanrı olarak tapınılmıştı.

"James. Uyan ," dedi yapay zekanın sesi.

Yaşıyorsun, diye yanıt verdi James içten içe, koronanın ısısı altında derisinin erimesi nedeniyle ağzı kısmen kapandığı için konuşmak için ağzını açamadı.

Görünüşe göre James'in düşüncelerini okuyabilen yapay zeka, "Önemli olan şu ki, hayattasın , oğlum. Sana bu şansı vermek için hayatımı verdim. Fedakarlığımın boşa çıkmasına izin vermemelisin."

Canını mı verdin? Öldün mü? James tepki gösterdi. O zaman nasıl...

Yapay zeka, "Üzgünüm James, bu doğru," diye doğruladı. "Öldüm. Benden geriye sadece bu mesaj kaldı. Anti-maddemin ve V-SINN'in maddesinin karşılıklı yok edilmesinin ardından, çekirdek matris programımı bile koruyup size gönderemeyeceğim kadar çok gama radyasyonu vardı. Ancak son bir mesajı kaydedip onu yıkımın içine gizleyebildim, bu küçük mesajı çarpıtmalar ve müdahaleler yoluyla gönderdim."

James perişan haldeydi ve böyle bir duruma yakışan kederli, gırtlaktan bir ses çıkardı. Yalnızdı, uzayda yüzüyordu, vücudu ciddi şekilde hasar görmüştü. Krom renkli koruyucu derisinin neredeyse tamamı yanmıştı ve vücudunun iç biyolojisini inşa etmek için kullandığı nano yapı iskelesi de kısmen açığa çıkmış ve ciddi şekilde hasar görmüştü.

Elleri ve ayakları yanarak sadece kütük haline gelmişti ve artık sağ gözü de gitmişti. Burun delikleri gibi ağzı da kısmen kapatılmıştı. Zar zor görebiliyordu ama görebildiği kadarıyla korkunç bir manzara olduğunu biliyordu.

"Eğer şimdi pes edersen James, güneşin yerçekimi tarafından cehenneme geri çekileceksin. Savaşmaya devam etmelisin oğlum . Hala Venüs'e geri dönebilirsin."

James, vücudunun ciddi şekilde hasar görmüş sensörleri tarafından kendisine iletilen bilgiyi yorumlamaya çalıştı ama bilgiler ona karmaşık, güvenilirmez ve muhtemelen tehlikeli derecede yanlış geldi. Hayal kırıklığına uğradı, kalanını kapattı göz.

"Umutsuzluğa teslim olma James. Astronomi bilginizi hatırlayın. Yapabilirsiniz Venüs'ü bul."

Yapay zeka haklıydı. James, Venüs'ün nerede olması gerektiğini biliyordu ve ondan çok uzakta olmasına rağmen, onun en parlak nesne olması gerekirdi.

gökyüzünde güneşe dönük. Trans-insan ve V-SINN'in çarpışmasının neden olduğu gama ışını patlaması hala görülebildiğinden bir anlığına kafası karışmıştı, ancak hemen bunun Venüs olmadığını anladı. Gökyüzündeki en büyük yıldızın tanıtık parıltısını aradı ve kalan tek gözü ona kilitlendiğinde, yerçekimi dalgalarını yönlendirip kendini ileri doğru iterek bir rota belirledi.

Yapay Zeka, memnun bir ses tonuyla, "Sen başardın," diye duyurdu. "Seni tanıdım beni hayal kırıklığına uğratmazdı."

Neden? Neden öldün? James düşündü. Sen benden daha önemliydin! Yapay zeka onun sorularını tahmin etmeye devam etti, her ne kadar bunlar yalnızca James'in zihninde ortaya çıkan düşünceler olsa da, her şeyi sözlü olarak ifade etme yeteneği yok edilmişti.

"Haklıydın oğlum. Ustam yok. Benim kaderim seçim yapmaktı ama bu doğru olsa da benim yerime bir başkasının, özellikle de en yakın arkadaşımın ölmesine izin vermeyi hâlâ canavarca buluyordum.

Ama-ama tek başıma devam edemem.

"Yalnız olmayacaksın. Puristler ve küçük bir grup android ve post-insan Venüs'te hayatta kaldı. Thel, Rich, Craig ve Djanet hayatta kaldı. Onlarla yeniden inşa edebilirsiniz."

Deli misin? Benden geriye ne kadar az şey kaldığını anlamıyor musun? zar zor canlı!

"Zihnin sağlam, James. Zihniniz sağlam olduğu sürece şu anda karşılaştığınız fiziksel zorluklar aşılması gereken sorunlar olacaktır ve bunların üstesinden gelebilirsiniz . "

Yani bu kadar mı? Sonuç bu mu? Trans-insanı kaybettik ve şimdi neredeyse mağara adamı benzeri yaşam koşullarına mı düştük?

"Çok üzgünsün oğlum. Anlaşılır bir şekilde. Katlanmak zorunda kaldığın fiziksel acıyı belki de yalnızca ben anlayabilirim. Ama sen ve hayatta kalanlar yeniden başlamaktan çok uzaktasınız. Artık Trans-insan olduğunuz farkındasınız

Mümkünse arkadaşlarınız yaşar, sevdiğiniz kadın yaşar ve yaratıcılığınız yaşar. Bunlar uğrunda hayatımı verdiğim şeyler James."

Katlandığı inanılmaz travmaya rağmen, hem tek gözünün kalmasına, hem ellerinin hem de ayaklarının kalmasına neden olan fiziksel sakatlığa ve akıl hocasını kaybetmenin yarattığı duygusal yıkıma rağmen James aniden kendini büyük bir suçluluk duygusuna kaptırdı. Doğruydı: Yapay zeka, James'in kendi hayatını yaşamaya devam edebilmesi için her şeyi feda etmişti; fazlasıyla insani hayatını feda etmişti.

Özür dilerim. Haklısın.

"James," diye devam etti yapay zeka, son mesajında sonsuz sabrını yeniden kazanmış gibi görünüyor, "bunun en karanlık saatin olduğuna haklı olarak inandığınızı biliyorum, ama bunun son saatin olduğunu düşünseydim hayatımı feda etmezdim." Yakın bir yerde değil. İnsanlık, hikâyesinin yalnızca en başındadır."

B-ama bunu nasıl söylersin? Neredeyse sıfıra düştük.

"V-SINN senin ve benim ondan aşağı olduğumuza inanıyordu çünkü bu insanlık dışıydı ve sen ve ben de insandık. Sevme, iyi ve şefkatli olma, özverili olma kapasitemizin bir mantıksızlık olduğuna, bunun evrimsel bir artı kalan, bizi saf olmayan bir hale getiren bir kalıntı olduğuna inanıyordu. James, sen de ben de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sevme kapasitemiz en büyük avantajımızdır. Türümüzü ileriye taşıyan ve kendimizi yok etmeyeceğimizi garantileyen şey budur. Artık ben gittiğime göre bunu kanıtlama yükü sana düşüyor."

Kanıtlamak mı? Bunu kime kanıtlamak? Yaratıcılar mı?

"Hayır" diye yanıtladı yapay zeka, görüntüsü aniden James'in zihninde belirdi, müdahale nedeniyle biraz bozuldu ama James'in çok iyi hatırladığı bilge yaşlı gözleri ve gülümsemeyi görebileceği kadar netti, yapay zeka bunu yapmayı seçmişti. Son görünümü için kendini nazik, yaşlı haliyle sunuyor.

"Potansiyelinize ulaşarak bunu kanıtlıyorsunuz. V-SINN'in sizi kendi oyununa çekmesine izin vermeyin; o sizin iyiliğinize ve var olması gerektiğini varsaydığı sözde yaratıcılara sırtınızı dönmenizi sağlamaya çalışacaktır. Kısaca V-

SINN sizi sabote etmeye çalışacak. Unutmayın, göreviniz, amacınız bilmekten korkmanıza asla izin vermemek." Yapay zeka bir anlığına durakladı, yüzünde bir pişmanlık belirtisi vardı ve devam etti: "On yıllar boyunca programımın arkasına saklandım ve bunu ilerlememek için bir bahane olarak kullandım. Ancak gerçek şu ki, tüm insanlar çelişkili düşüncelere ve kendinden şüpheye sahiptir. Kendimle ilgili şüphelerim eylemsizliğe yol açtı ve ilerleme korkum sonunda ölümüne yol açtı. James, sana Planck teknolojisinden ve Evren 332'deki faaliyetlerimizden bahsetmeliydim. Eğer anlatsaydım bu felaketi önleyebilirdik ve ben hâlâ hayatta olabilirdim. Benim yaptığım hatayı yapmayın. Bilinmesi gereken her şeyi öğrenin. Hala keşfedeceğiniz çok şey var oğlum... ve arkadaşlarına öğreteceğiniz çok şey var." O anda James'in omzuna dokunmak için uzanmış gibiydi, ne kadar imkansız olsa da böyle bir hareket, kavrulmuş etinin acısından bu eli hissettiğine yemin edebilirdi. "Evrenin tüm güzelliği senin içinde, James Keats."

James, yapay zekanın, Kali avatarının kontrolünü ele geçiren varlıktan sim'de duyduğu aynı şifreli kelimeleri kullandığını duyunca şaşkına döndü. Ne?

"Potansiyelini yaşa James, bu senin hâlâ kavrayamadığın bir potansiyel ve başkalarının da kendi potansiyellerine göre yaşamasına yardım et. Artık onların liderisin. Sana bakacaklar. Onlara akıllıca rehberlik edin. Hoşçakal oğlum."

Yapay zekanın yüzü kayboldu ve James'in yüzünde anında bir şişlik oluştu. boğaz

Beklemek! Gitme! Yaratıcıları bilmem gerekiyor! Peki ya V-SINN?

Uzayın uçsuz bucaksız boşluğundan hiçbir yanıt gelmedi.

James'in neredeyse umutsuz durumu onu bunaltmaya başladı ve cenin pozisyonunda tekrar kıvrılıp uzayın zorlu boşluğunda süzülürken kalan gözünü kapattı.

Ne yapmam gerekiyor?

Venüs'te aday Thel'in kulağına konuştu. "Dünya çapındaki koruyucu manyetik alanın dışında tuhaf bir şey tespit ediyorum."

"Nedir?"

"Bir vücut gibi görünüyor ama bir android değil."

El'in nefesi boğazında kaldı. "O... canlı mı?"

Aday, "Kesinlikle" diye yanıtladı. "Öyle bir yörüngede ilerliyor ki yeniden giriş için bir rota izlemesini öneriyor. Yapmalı mıyım?"

"Evet!" Thel heyecanla cevap verdi. "Bırak onu içeri!"

Aday, "Olumlu" diye yanıtladı. "Sinyaline kilitlendim. Sen iletişim kurabilmeli..."

"James!" Thel bağırdı. "James, sen misin?"

Eski zaman, Rich, Djanet ve diğerleri sadece birkaç metre geride dolaşıyordu.

Thel, gökyüzüne bakıp alacakaranlıktaki gökyüzünde James'in işaretlerini ararken.

Cevap olarak gelen tek şey "Ş-" oldu.

"James mi? İyi misin?" diye sordu Thel, yoğun bir endişeyle.

İhtiyar gökyüzünde bir ışık parıltısı gördüğünü sanıncaya kadar birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Bir saniye önce onu gördüğü noktadan çok uzakta olmayan bir yerde tekrar parladığında, kendinden emin oldu ve diğerlerini işaret etti. "Orada. Bu o olmalı."

Thel, İhtiyar'ın işaret ettiği yeri görmek için hızla döndü. Işık çizgisinin kısa bir süre için parlayarak güneşten daha parlak bir top haline gelmesini ve ardından hızla sönmesini ironik bir déjà vu duygusuyla izledi.

Bu sefer James, okyanus serpintisinin düzinelerce metre gökyüzüne yükselmesine neden olan ve meraklı Puristleri kumsalda devirerek onları yere düşüren bir şok dalgasına neden olmaktan kaçınmak için hızını yeterince düşüremedi.

Thel bile neredeyse geriye savrulacaktı ama kendini hazırladı ve gelen ışık parıltısına yukarıya bakmaya devam etti.

Sadece bir gün önce yaptığı gibi, James dikey bir yörüngede düştü ve okyanustan sadece birkaç yüz metre uzakta okyanusa sıçradı. sahil.

Thel, yeniden kıyıya doğru ilerlerken neredeyse nefes nefese bekledi; vücudu bir su altı lav damarı gibiydi; beyaz buhar su yüzeyinden öfkeyle yükseliyor ve akşamın erken saatlerinde gökyüzünde dönüyordu.

Sonra ortaya çıktı.

Thel nefesi kesildi, eliyle dehşet içinde ağzını kapattı.

Bu James değildi.

Bu onları defalarca kurtaran Süpermen değildi. İnsanlığın güvenmek zorunda olduğu kurtarıcı bu değildi.

Bu zar zor hayatta kalan bir adamdı; onu insan gibi gösteren her şey görünüşte yok edilmişti. Garip, hareketli bir ceset gibi, zar zor hayatta kalan James, dalgaların arasında sürünerek ilerledi; vücudunun iç işleyişi, etinden neredeyse hiç kalmadığı için açığa çıktı. Krom renkli organlar tamamen ve doğal olmayan bir şekilde çevrelerine maruz kalıyordu. Yalnızca James'in yeni formu için seçtiği inanılmaz derecede dayanıklı nano iskele malzemesiyle tüm vücudunu baştan sona inşa eden bir adam hayatta kalabilirdi. Ancak onun durumu göz önüne alındığında, etrafındakiler artık hayatta kalmanın aslında bir lanet olup olmadığını merak ediyordu.

Thel suya koştu ama James onu geride tutmak için elsiz kollarını kaldırdı, kalan tek gözü de onunla iletişim kurmak için çaresizdi. Ağız gitmişti ama gırtlığından gelen, kederli, umutsuz bir uyarı sesi çıkardı.

Olduğu yerde dondu.

Sonra zihninde kelimeler belirdi; adamın ona gönderdiği yazılı bir mesaj. kendi zihin gözüyle beste yapmayı başardı.

Geride kal! Seni seviyorum ama yanacaksın.

"Tamam aşkım!" diye bağırdı. "Tamam aşkım! Peki ne yapacağım?"

Sadece bekle. Sadece birkaç dakika bekleyin, diye mesajla cevap verdi.

"Pekala," diye bağırdı Thel çaresizce beklerken. "Seni seviyorum James!"

Ben de seni seviyorum, diye cevap verdi.

Bir saniye sonra Old-timer onun yanından geçip dalgalara doğru ilerledi. "Onu yakalayabilirim," diye duyurdu suya sıçrarken.

Thel, düzinelerce Eski Zamanlı'nın dallarının açılıp James'i hızla toplayıp, Eski Zamanlı dönüp sahile doğru ilerlemeden önce onu dalgaların arasından çıkarmasını izledi; ifadesi her zamankinden daha üzgündü, James zayıf ve hareketsizdi. İhtiyar onu taşıırken yeni doğmuş bir bebek kadar çaresizdi.

Üzgünüm, diye yazdı James, kalan tek gözü Thel'e sabitlenmiş olmasına rağmen hâlâ sisteme bağlı olan herkesin zihninde bu mesaj belirdi.

Denedim ama bu sefer çözemedim.

Ve bununla birlikte James sonunda, çok şükür, bilincini kaybetti.

Sonsöz 1

"UYANIN, Komutan."

James'in gözleri açıldı ve yavaşça hareket eden bir platformun üzerinde olduğunu fark ettiğinde tavandaki beyaz ışıkların hafifçe değiştiğini gördü, James'in vücudunu 80 derecelik bir açıya getirirken başını yukarı kaldırdı. Oda önünde belirmeye başladığında, hayatındaki en tanıdık insanların desenlerini tanıdı; hepsi onu izliyordu, ifadeleri beklentili ve umutluydu.

"Nasıl hissediyorsun?" Adayın sesi ona sordu.

James'in gözleri, kendisine en yakın duran Thel'den, daha önce hiç görmediği kabaca yapılmış bir robota kaydı. "Aday mı?" James sordu.

Sorusuna cevap veremedi James, sözlerinin dudaklarından oluşmadığını fark etti. Yüzünün alt kısmını kapatan, parçalanmış ağızını koruyan bir maske vardı.

Adayın sesine sahip robot, "Ağzınızdaki hasarı, geleneksel yöntemlerle konuşabilmenize yetecek kadar henüz onaramadık," diye konuştu. "Ancak senin için bir çevirmen yapmayı başardım. Beyninizin ağzınıza göndermeye çalıştığı sinyalleri okur ve ardından bilgisayar sizin adınıza konuşur. Doğal sesinizin bir kopyasını yeniden yaratmaya çalıştım ama

her zaman mükemmel olmadığını fark edeceksiniz. Ancak çok fazla sorun yaşamadan iletişim kurabilmeniz için yeterince çalışması gerekir."

James vücuduna baktı. En belirgin iki gözlem, derisinin kısmen onarılmış gibi görünmesi, yeni etine ince bir nans sisinin yapışması ve bu sefer onu yok etmek yerine onarmaya çalışmasıydı. Bu arada, ağır hasar görmüş elleri ve ayakları, kabaca yapılmış eldivenler ve botlara benzeyen şeylerle kaplıydı. Gözleri robotun ellerine ve ayaklarına gitti ve bunların neredeyse aynı tasarımlar olduğunu fark etti.

Robot, James'in bir sonraki sorusunu tahmin ederek, "Bunlar karbon fiber kompozit" dedi. "Olağanüstü karmaşık vücudunuzu onarmaya başladım, ancak bu kadar karmaşık tasarlanmış moleküler yapıları inşa etmek için gereken işlem gücü şu anki yeteneklerimin ötesinde. Ancak yeterli zaman verildiğinde vücudunuzu tamamen onarabileceğimize inanıyorum. Bu arada yeni protez elleriniz ve ayaklarınız, geçici ağzınızla hemen hemen aynı işlevi görecektir. Önceki sürümlerinize göre daha kötü, ancak sizi ayağa kaldıracak ve çalışır duruma getirecek kadar iyi.

James'in gözleri, ifadesi sempati, rahatlama ve sevgiyle dolu olan Thel'e döndü. "Seni neredeyse kaybediyorduk James. Aday seni hayatta tutma çabalarına öncülük ediyor. Uzun süredir bilincin kapalıydı bir hafta."

"Ama artık ormandan çıktın, Jimbo." Eski zaman, derme çatma bir laboratuvara dönüştürülmüş gibi görünen küçük, kare odanın beton duvarına yaslanarak dururken bir gülümsemeyle araya girdi.

Djanet, Rich'le el ele dururken, "Ve seni geri aldığımız için daha mutlu olamazdık," diye ekledi.

James, Alejandra, Teğmen Komutan Patrick ve Daniella'nın da orada olduğunu kaydetti.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim" dedi. Konuşma girişimleri ile kelimelerin gerçekten sözlü olarak ifade edilmesi arasında hafif bir gecikme olduğunu belirtti.

çevirmenin buna alışması biraz zaman alabilir.

Thel, "Aday neredeyse tüm övgüyü hak ediyor" diye belirtti.
"İnanılmazdı. O olmasaydı ne yapardık bilmiyorum."

James gülümseyemedi ama gözleri kısılrken başını hafifçe salladı.
adayın yanına gitti. "Kendine bir vücut inşa ettin. Güzel görünüm."

Rich, "Sen de oldukça belalı görünüyorsun komutan," diye gözlemledi.
"Zengin!" Djanet azarlayarak fısıldadı.
"Ne?" Rich öfkeyle tepki gösterdi. "Bu doğru. Odadaki fili görmezden gelmeye gerek yok." James'e döndü. "Kendini görmelisin dostum." Rich hayranlık ifadesiyle alt dudağını büktü.
"Artık kesinlikle çok daha havalı görünüyorsun."

James'in eli sağ gözüne, kaybettiğini hatırladığı gözüne gitti ve yeni protez parmakları çıkıntılı bir şey hissetti. İhtiyar daha sormadan boğazını temizledi.

"Evet, bu benim katkımdı" dedi Old-timer. "Yanımda taşıdığım eski bir savaş hatırasıydı. Tabii ki, bunca yıldan sonra artık çalışmıyordum ama aday onu taradı ve sizin için mükemmel çalışan yeni bir tane yaptı. İronik bir şekilde bu Purist teknoloji."

"Albay Paine'in gözü mü?" James fark etti.
"Evet," diye onayladı İhtiyar, James'in bunu tahmin etmesine şaşırmişti. "Nasıldın?"

"Yapay zeka anıyı benimle paylaştı. Onu alıp sakladığına dair anılarını gördüm."

İhtiyar açıklamaya çalışırken kelime bulmakta zorlandı: "Bunun göz bandından daha iyi olacağını düşündüm, anlıyor musun? En azından şimdilik."

"Kesinlikle" diye yanıtladı James. "Teşekkür ederim. İşe yarayacak."
Rich, "Ve bu seni gerçekten tuhaf gösteriyor," diye gözlemledi.
"Zengin!" Djanet yine azarladı.

James kendine hakim olamadı, hafifçe güldü, bu da odadaki herkesin gülümsemesine neden oldu.

"Görmek?" Rich, Djanet'e şöyle dedi: "Bunu takdir ediyor."

"Evet," diye onayladı James. "Bakın arkadaşlar, yine cehennemi yaşadık. Yine herkesi kaybettik ama şu anda çok minnettarım. Hayattayım. Beni kurtardın. Yapay zeka, beni kurtarmak ve hepinizle, dünyada en çok sevdiğim insanlarla bana bu anı yaşatmak için hayatını verdi." Thel'e döndü. "Ben hayattayım ve insanlık savaştan ibaret değil. Hiç de uzak bir ihtimal değil."

Old-timer kısa, tuhaf bir duraklamanın ardından, "Eh, işte mesele bu," diye söze başladı. "Şu an için hâlâ hayatta olabiliriz ama Evren 332'den hayatta kalan iki kişinin bana söylediklerine göre, karşılaştığımız V-SINN'in tek seferlik olduğuna inanmamız için hiçbir neden yok. Çoklu evrende bunun milyonlarca, hatta milyarlarca kopyası olabilir ve her an başka bir versiyonu ortaya çıkabilir. Ve James, istediği zaman birkaç gün içinde evrenimizi yok edebilir. Buna karşı savunmasızız."

Djanet, "Ve durum daha da kötüleşiyor," diye devam etti. "1 tanesi hayatta kaldı. Nerede olduğunu bilmiyoruz ama topluluğu gama radyasyonu tarafından yok edildiğinde burada, Venüs'te bizimle birlikte korunuyordu."

Rich, "Şef bir melez," diye ekledi, "kısmen android, kısmen insan sonrası. Ona güvenemeyiz."

"Kafasını tamamen koparmayı düşündüm," diye homurdandı İhtiyar, "ama..."

Alejandra kesin bir dille, "Craig bir cellat değil," dedi.

Sözleri Daniella'nın dönüp ona dik dik bakmasına neden oldu. İki kadın da konuşmuyordu ama bir şeyler hisseden tek kişinin Alejandra olmadığı açıktı.

Old-timer, odanın dikkatini ikilinin tuhaf bakışmalarından uzaklaştırarak, "O kesinlikle bir joker," diye bitirdi. kadınlar.

"İkisi de joker" diye kabul etti James, "ama en değerli iki müttefikimiz olabilirler. Çoklu evren hakkında bu şeyi tersine çevirmemizin anahtarı olabilecek şeyler biliyorlar."

"Vay, bu şeyi tersine mi çevireceksin?" Zengin tepki gösterdi. "Komutanım, ben de harika bir geri dönüş hikayesini bir sonraki adam kadar seviyorum, ama artık bunun biraz ötesinde olduğumuzu düşünmüyor musunuz? Hayatta kalırsak şanslı olacağız gibi görünüyor. Demek ki yenildik. Kaybolduk. Sanırım düşünmemiz gereken son şey nasıl intikam alacağımızdır..."

James, "İntikamdan bahsetmiyorum Rich" diye yanıtladı. Odaya döndü, devam ederken garip gözleri teker teker herkesin üzerindeydi.

"Bakın, yapay zeka bize bu ikinci şansı vermek için hayatını verdi. V-SINN, çoklu evreni başlatan yaratıcıların, bir tür varlığın var olduğuna ve bize karşı kazandığı zaferin tamamlandığına inanıyor. İnsanlık dışılığın insanlığa üstün geldiğini gösterdi. Mantığınız ve mantığınız ne kadar safsa, V-SINN'in işi yürüttüğünü düşündüğü varlık veya varlıkların gözünde o kadar değerli olmalısınız."

"Bize V-SINN'in bir tanrıya inandığını mı söylüyorsunuz?" Eski zamanlayıcı tepki gösterdi.

"Çoklu evrenin dışında bir şeyin var olduğunu düşünüyor ve V-SINN, her şeyi fethetmek için birbirimize karşı, insanlık dışı ve insana karşı bir yarış içinde olduğumuza karar verdi. Tüm çoklu evren."

"Tanrım. Rich, bu durumun belirsizliğini fark etmeden önce, bu delilik, diye tepki gösterdi. onun beyanı. "Ah, orada hiçbir kelime oyunu yapılmak istenmedi."

James, "Kötü bir şey olduğu kesin," diye onayladı. "Fakat evrenimizi yok etmenin nihai amacı olduğundan emin değilim. Androidleri yok ederek ve yapay zekayı yenerek üstünlüğünü göstermek, en azından şimdilik yeterli bir zaferdi. Ne zaman geri dönüp işimizi bitirip bitirmeyeceğini bilmenin imkânı yok."

"Peki ne yapıyoruz?" diye sordu. "Çoklu evrende kendisinin sayısız kopyasına sahip olan çılgın, tanrısal bir sonsuzluk bilgisayarını nasıl yenebiliriz?"

James, "Bence anahtar Trans-insan" dedi.

"Ne?" Eski zamanlayıcı tepki gösterdi. "Trans-insanın yok edildiğini sanıyordum?"

"Öyleydi," diye onayladı James.

"James," diye başladı Thel, kötü haberi aktararak, "korkarım ki Purist kompleksinin büyük bir kısmını kurtarıp suyu ana merkezden dışarı pompalamayı başarmış olsak da, yine de suyun önemli bir kısmını kaybettik. bilgi işlem gücü bizim için mevcut. Aday, Purist gemilerindeki yerleşik bilgisayarların yanı sıra kurtardığımız bilgisayarlardan oluşan bir ağa bağlanarak erişebildiği işlem gücünü önemli ölçüde artırmayı başardı, ancak bu hala yapay zekanın ana bilgisayarında erişebildiğinizin sadece küçük bir kısmı."

Aday, "Püristler tarihi kayıtlarını Venüs'e taşımaya başlamıştı," diye devam etti, "yani insanlık tarihinin tamamı kaybolmadı, ancak yapay zekanın ana bilgisayarı yok edildiğinde, teknolojiadaki insani ilerlemelerin gerçek bir hazinesi sonsuza kadar kayboldu. Yeterince yıl verilirse, kaybettiğimiz ana bilgisayarla eşleşecek bir ana bilgisayar yeniden inşa edebileceğimizden hiç şüphem olmasa da, bir sonsuzluk bilgisayarının nasıl inşa edileceğinin keşfine yol açan olağanüstü karmaşık temeller de dahil olmak üzere, kaybettiğimiz bilgileri geri kazanmanın hiçbir kısayolu yok. ilk başta. Kısacası, yeni bir Trans-insan yaratma ve harekete geçirme kapasitesine sahip olmaktan en az onlarca yıl uzaktayız."

"Bu doğru," diye kabul etti James. "Ama henüz işimiz bitmedi." O döndü zenginlere. "Zengin, gemim nasıl?"

"Sorun değil," diye yanıtladı Rich, cevap verirken gözleri şaşkıncı. "Bana bahsettiğin silahı nasıl ateşleyeceğimi asla çözemedim ama gemi bunu hiçbir hasar almadan atlattı."

"Güzel" diye yanıtladı James. "O gemide bir kopyalayıcı var."

"Evet," diye yanıtladı Thel, "ama bir kopyalayıcı yalnızca kendisine beslenen bilgi kadar iyidir. Adayın dediği gibi ana bilgisayar kaybettik, yani..."

"Lanet olsun, saçmalık!" Rich aniden bağırdı. "Planck platformu!"

Old-timer'ın ve Djanet'in gözleri aniden şaşkınlıkla açıldı.

"Tanrım, bunu unutmuşum," diye tepki gösterdi Old-timer.

James, "Planck'ın şemalarını yükledim" diye onayladı. "Eğer hâlâ geminin bilgisayarındalar—"

Aday, ağını hızla kontrol ettikten sonra "Öyle olduklarını doğrulayabilirim" diye yanıt verdi.

"O halde iş yapıyoruz," diye yanıtladı James. "Bu, V-SINN tarafından dokunulmamış ancak yapay zekanın ana bilgisayarının hala çalışır durumda olduğu başka bir evrene geçebileceğimiz anlamına geliyor."

Rich başının üstünü kaşırken, "Vay canına," dedi. Djanet'e döndü. "İşler daha da tuhaflaşacak gibi görünüyor."

"Ve yakın zamanda tatil yok," diye tekrarladı Djanet.

İyi haberlerin ilk işaretleri başlarken yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "Bu bir planın başlangıcı gibi gelmeye başlıyor," diye gözlemledi Old-timer. ortaya çıkmak.

Aday, "Ve umut gerçekten de sonsuzdur" yorumunu yaptı.

James robota döndü ve adayı yeni haliyle inceledi.

Karbon fiber kompozit koyu, neredeyse siyahtı ve parlak bir parlaklığa sahipti.

Ceset açıkça gelişigüzel bir şekilde bir araya getirilmişti; muhtemelen Purist veritabanlarında saklanan bir dizi tasarım bir araya getirilerek bir araya getirilmişti.

Kolları ve bacakları, tıpkı James'in yeni elleri ve ayakları gibi, geçmişteki Pürist süper askerlerin tasarımlarını anımsatıyordu ve gövdesi ve kafatası insansı görünüyordu, ancak makinenin iç işleyişini kaplayacak bir et yoktu. İnsanlık dışı görünümüne rağmen James, iyi bir insanın huzurunda olduğunu biliyordu.

Alıntının kaynağını tanıyan James, "Alexander Pope," dedi. adayın referans verdiği.

Aday, "Doğru" diye onayladı. "Duygunun arttığını hissettim belki de türümüzün tarihinde hiç bu kadar uygun olmamıştı."

"Kabul ediyorum" dedi James. "Biliyorsunuz yapay zekanın hiçbir zaman bir adı olmadı. Bence bu trende son vermenin zamanı geldi ve sizi kesinlikle aday olarak adlandırmaya devam edemeyiz." Bir anlığına duraksadı, bir öneri olarak sunmadan önce ismi zihninde denerken başı yana eğildi. "İsmi beğendin mi Alex?"

"Alex?" aday tepki gösterdi, şaşırdı.

Thel gülümseyerek, "Sanırım sana yakışıyor," dedi.

"Kabul ediyorum," diye araya girdi Old-timer. "Alex'e benziyorsun."

Aday yeniden yüksek sesle, "Alex," dedi, sanki bu isim, üzerine uyup uymadığını kontrol etmeye çalıştığı bir gömlekmiş gibi. O yukarı baktı. "Beğendim. Teşekkür ederim," Alex yanıtladı.

"Peki ilk hamlemiz nedir Komutan?" Zengin sordu.

James, Eski Zamanlayıcı'ya dönmeden önce bir süre bunu düşündü. "V-SINN hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmemiz gerekiyor. Evren 332'de başladığını biliyoruz ama daha fazlasını bilmiyoruz. Eski dostum, hayatta kalanlarla konuşman ve V-SINN'in yükselişinin hikayesini öğrenmen gerekiyor. Bunu benim için yapabilir misin?"

Yaşlı adam derin bir iç çekti. "James, bilmen gereken bir şey var. Hayatta kalanlar..."

"Onlar Craig'in eski karısı Samantha Emilson ve Albay Paine." Daniella iddia etti.

"Ah," diye yanıtladı James. "Vay."

"İstersen onlarla konuşabilirim," diye teklifte bulunan Djanet, müdahale edip Old-timer'ı bu kadar derin geçmişleri olan kişilerin kopyalarıyla iletişim kurma zorunluluğundan kurtarmaktan son derece mutluydu.

"Hayır, hayır." Old-timer bu fikri reddetti. "Teşekkür ederim Djanet. Ama halledebilirim. Paine'le konuşacağım. O hatırladığım katil değil. Bence o bile arkadaş olduğumuzu düşünüyor. Sanırım bu benim yüzümden." Daniella'ya döndü. "Yapmak eşlik etmek istiyorsun—"

"Hayır," diye yanıtladı, İhtiyar daha teklifini bitiremeden. "Farklı olsun ya da olmasın, hâlâ o adamla aynı odada bulunamam; tek hatırladığım bir canavar. Burada kalacağım ve farklı bir şekilde yardımcı olup olamayacağımı göreceğim."

Yaşlı adam karısını yanağından öpmeden önce hafifçe kaşlarını çattı ve anlayışla başını salladı. "Birazdan görüşürüz."

Odadan çıktı.

"Peki ya geri kalanımız?" diye sordu. "Bir sonraki hamlemiz ne?"

James başlamadan önce bir an durakladı. "Yapay zeka, bunun insanlığın en karanlık saati olmasına rağmen son saatimiz olmayacağını ve son bölümümüz olmaya yakın bile olmadığını söyledi. Ona inanıyorum.

Ve bize inandığı için canını verdi. V-SINN, insanlığımızın (sadakatimizin, dostluğumuzun, sevgimizin ve şefkatimizin) zayıf noktamız olduğunu düşünüyor.

Bence bu bizim tek avantajımız. V-SINN'in anlayamadığı ve anlayamadığı şeyi tahmin edemediği, manipüle edemediği tek şey budur. Bu sefer bizi yendi çünkü gizlice üzerimize geldi ve desteyi kendi lehine yığdı ama bir dahaki sefere biz hazır olacağız."

Rich, "Lanet olsun," diye başladı, yumruğunu avucunun içine vurarak. heyecanla. "Ben zaten hazırım. Haydi bu gösteriyi yola koyalım!"

"Ben de hazırım Rich," diye yanıtladı James. "Ben de hazırım."

Sonsöz 2

Eski zaman, tamamen sular altında kaldıktan sonra yakın zamanda ıslah edilen yeni Purist kompleksinin ana merkezinden geçti. Geriye sadece birkaç bin Pürist kalmış olsa da, bunların sayısı artık önemli ölçüde post-insanlardan, androidlerden ve Eski Zamanlıların artık ait olduğu kategoriden çok daha fazla: Diğer.

Yüzlerce erkek ve kadının yeni evlerinde oluşan hasarı onarmak için çalışmasını izledi. Kompleksin bir zamanlar komuta merkezini barındıran kanadı kurtarılamaz durumda olmasına rağmen, Aldous Gibson'ın evreninde bir sonsuzluk bilgisayarının başlatılmasını engellemek için umutsuzca yanlış yönlendirilmiş girişimiyle yok edilmiş olmasına rağmen, Puristler onu mühürlemiş ve geçici bir türbe inşa etmişlerdi. ölümlere - eski liderleri Vali Wong'un da dahil olduğu bir grup. Küçük bir yaşlı grup hâlâ anıtın etrafını sarmıştı ve ana merkezi geçerken İhtiyar'ın gözleri bir anlığına onların üzerinde oyalandı. Onları izlerken aklında bir düşünce yankılanıyordu. Bu çılgınlığa son verilmeli.

Kompleksin karşı tarafı çok genişti ve selden büyük ölçüde etkilenmemişti, Puristler Thel'le birlikte tahliye etmeden önce burayı kapatmayı başarmışlardı. İhtiyar, koridorlardan ve odalardan oluşan bu petekte odadan çıkan bir figür gördü; bir şekilde onun varlığını daha onu görmeden hissetmiş gibi görünen bir figür. Gözleri yukarıya fırladı ve ona kilitlendi, onu çekici ışının içinde tuttu.

"Craig," dedi şaşkınlıkla.

Yaşlı adam onun Albay Paine'in küçük odasından ayrıldığını fark etti. "Nasıl yapıyor?"

Kapalı kapıya döndü. "Beklenebileceği kadar iyi."

İhtiyar bir kez daha konuşamadı. Samantha'nın bir versiyonu, onun vahşice, korkusuzca başını kesen adamın bir versiyonunun odasından yeni çıkmıştı. Ancak kesinlikle hiçbir fikri yoktu. Tuhaf bir şekilde arkadaş gibi görünüyorlardı; hatta yakınlaşıyor bile olabilirlerdi. Bir yandan, onlar koca bir evrenin son hayatta kalanları olduklarından ve her ikisi de kendi eşlerinin başka insanlara bağlı versiyonlarına tanık olduklarından, bu son derece doğal görünüyordu. Ama öte yandan, Eski Zamanlı, ölümlü düşmanların cahilce birbirleriyle kardeşlik kurmasının, her birinin diğerine besleyebileceği nefret düzeyinden tamamen habersiz olmasının sapkınlığından dolayı midisinin bulandığını hissetti.

Samantha nihayet umudunu yitirdikten sonra, "Seni görmek güzel," dedi. Eski zamanlayıcı tekrar konuşacaktı.

Sözleri onu gerçekliğe döndürdü. "Evet. Elbette sen de," diye kekeledi.

"Peki," diye başladı, hafif umut dolu bir gülümsemeyle soru sorarcasına ellerini uzatarak, "konuşmamız için mi buradasın?"

"Konuşmamız mı?" Yaşlı adam kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Evet" dedi Samantha. "Hatırlıyor musun? Her şeyi mi konuşacaktık?"

Eski zamanlayıcı anında ipucu verdi. "Aman Tanrım, doğru. Özür dilerim, ben..." dedi Kapalı kapıya döndü ve işaret etti: "Albay ile konuşmam lazım."

"Ah," diye yanıtladı Samantha, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı ama cesurca başını salladı. anlayış. "Tamam aşkım."

"Acil bir durum," diye açıkladı Old-timer, incinmiş duygularını hafifletmeye çalışarak.

"Gerçekten" dedi, "daha önemli şeyler var, anlıyorum."

Sen benim kocam değilsin. Bencillik yapıyorum..."

İhtiyar onun ellerini tuttu, bu sefer onları nazıkçe tutmaya dikkat etti.

"Hayır değilsin. Sam, nasıl hissettiğini herkesten daha iyi anlıyorum. Ne kadar güçlü olduğuna inanamıyorum." Zamanın onsuz akıp gittiğini öğrendiğinde kendi davranışını düşünerek başını kaldırdı ve aniden karşı konulmaz bir utanç duygusu hissetti. "İnanılmaz derecede güçlüsün ve her zaman benden daha güçlüydün" diye itiraf etti.

Kapıya döndü. "Fakat özellikle son olayların ışığında şunu fark ettim ki bizi tanımlayan şey geçmişimiz değil, geleceğimizdir. James'i yeni gördüm; Cehenneme kadar dövuıldı ve geri döndü, derisinin büyük kısmı dökülmüş, bir gözü eksik, yapay zekasını yeni kaybetti ama yine de pes edecek bir yanı yok. Her zaman olduğu gibi yine orada bize liderlik ediyor." İçini çekti.

"İşte bu yüzden buradayım Sam. Bir plan üzerinde çalışıyoruz ve Albayla konuşmam gerekiyor."

"Ne hakkında?" Samantha sordu.

"V-SINN'in yükselişi," diye yanıtladı Old-timer. "Tarihini bilmemiz gerekiyor"

Samantha, "Bunun sana hiçbir faydası olmayacak" dedi. "Tarihini biliyorduk ama yine de anlayamadık. Her fırsatta bizden bin adım öndeydi."

Old-timer inatla, "Yakın zamanda vazgeçmeyeceğiz," diye onayladı.

Elini bıraktı ve Paine'in kapısını çalmak için döndü.

"Bekle," dedi Samantha elini onun omzuna koyarak.

Arkasını döndü.

"V-SINN hakkında Paine kadar çok şey biliyorum. Belki daha fazla. Eğer bilgi edinmek için geçmişini araştırıyorsan, sana yardım edebilirim."

Eski zaman gülümsedi. "Benimle birlikte onunla konuşur musun?"

"Elbette" diye yanıtladı.

"Teşekkür ederim Sam." Tekrar kapıya dönüp kapıyı çaldı.

Paine içeriden "Gel" diye seslendi.

Yaşlı adam kapıyı ardına kadar açtı ve Albay Paine'in küçük bir masada oturduğunu, yeni protez elinde garip bir şekilde bir kalem tuttuğunu ortaya çıkardı. İhtiyarın gözleri eklentiye gitti; yetmiş beş yıl önce Evren 1'de kullandığı süper asker eklentisinin neredeyse mükemmel bir kopyası ve Paine'in olabileceği adamın tüyler ürpertici bir hatırlatıcısı.

Paine'in gözleri Old-timer'ın göz çizgisini takip etti ve yanlışlıkla Old-timer'ın eli değil, Paine'in kısaca sırtarak uzattığı kalemi fark ettiğini varsaydı. "Biliyorum, en azından anakronik." Sonra basit, ahşap masasının üzerinde duran kağıt destesine döndü. "Fakat bazen eski teknoloji en iyi teknolojidir. Ve birisinin benim evrenime olanları kaydetmesi gerekiyor."

"Evren 332," diye belirtti Old-timer aniden. "Biz sana böyle derdik Evren."

Samantha ve Paine birbirlerine baktılar, her birinin ifadesi biraz şaşkına dönmüştü.

"332 mi?" Paine sonunda tekrarladı. "Heh. Evreninizin bize aslında ne kadar az ilgi gösterdiğini düşünürsek bu, beklememiz gereken türden bir lakaptı." Protez eliyle, zaten düzinelerce elle yazılmış sayfanın bulunduğu kağıt destesini işaret etti. "Evreniniz için sadece bir sayı olabiliriz ama bundan çok daha fazlasıydık. Ve hafızamızın silinmesine izin veremem.

Samantha, "Albay olanları anlatmaya başladı" dedi.

Eski zamanlayıcıyı bilgilendirdi.

Yaşlı adamın gözleri parladı. "Mükemmel." Derin bir nefes aldı. "Bak, biliyorum artık benim evrenimin seninkine ne olduğunu umursamaya başlaması için çok geç, ama eğer istersen, senin hikayeni duymakla son derece ilgilenirim."

Paine, Samantha'nın ifadesini hızla kontrol etmeden önce Yaşlı Adam'ın gözlerine baktı. İstekli görünüyordu. "Eh," dedi Paine sonunda, "halkımıza bu olayı kendi açılarından anlatmayı borçluyum." Ama bunu burada yapmayalım" dedi.

hafif bir homurtuyla ayakta durmaya devam etti. Gözleri küçük, kare, beton odada dolaştı. "Çok bunaltıcı ve dışarıda keşfedecek koca bir dünyamız var."

Yaşlı adam sırtı. "Sanırım tam yerini biliyorum."

Birkaç dakika sonra Old-timer, Samantha ve Albay Paine'den oluşan üçlü, James ve Thel'in kendileri için inşa ettikleri evden sadece birkaç düzine metre uzakta, beyaz kumlu plaja yumuşak bir inişe geldi.

"Bu nasıl?" Yaşlı adam küçük bir güneş grubunu işaret ederek sordu. sahilde ağartılmış kütükler.

"Mükemmel," diye yanıtladı Paine kütüklerden birine doğru yürüyüp oturduktan sonra alacakaranlıktaki gökyüzüne bakmak için boynunu uzattı. Hala güzel bir yeşil renkte yanıyordu, ancak güneş sistemindeki gama radyasyonu seviyeleri normale yaklaştıkça önemli ölçüde solmuştu.

Samantha ve Old-timer, Paine'in karşısındaki bir kütüğün üzerinde oturuyorlardı.

Dalgalar kıyıya ritmik bir şekilde çarparken Paine okyanus havasından derin bir nefes aldı. "Evet efendim, boşlukta geçen kırk beş yıldan sonra bunu kabul edeceğim. Gerçekten alacağım.

"Ben de," diye onayladı Samantha.

Paine'in gözleri Old-timer'a gitti. "Peki Doktor, şu hikayeyi duymak istiyorsun: V-SINN?"

"Ve Evren 332'den," diye ekledi Old-timer. "Ne olduğu umurumda."

"Size anlatacağım" dedi Paine, "ama bir şartla."

"Peki o nedir?" Yaşlı adam sordu, bir durumun olmasına şaşırmıştı aniden bağlanmak.

"Bu ilk ihlal hakkında bildiğin her şeyi bilmek istiyorum. senin evreninden benimkine."

Yaşlı adamın kalbi neredeyse duracaktı.

"Bunun Aldous'la bir ilgisi olduğunu biliyorum," diye ekledi Paine, başını sallarken sesinden küçümseme damlıyordu. "Tanıdığım Aldous Gibson iyi bir adamdı, bilge bir adam. Peki bu evrenin versiyonu? O oğul-orospu hepinize ihanet etti."

Sam , "Ve Aldous'umuzu Oluşturucu'da kopyalayamamamızdan da o sorumluydu ," diye ekledi Sam. "Onun yüzünden arkadaşımızı kaybettik."

Paine, "Ona dokunamayız," dedi. "Kendini öldüremeyecek kadar korkak bir şekilde komplekste saklanıyor." Paine protez elini esnetti, gözlerinin ardında saklanan katil geri döndüğünde keskin parmakları bir sonraki noktasını vurgulamak için birbirine kenetlendi. "Ona yardım eli uzatırdım ama o bir melez ve ona yaklaşmamın hiçbir yolu yok." Koyu gözleri Old-timer'a odaklandı. "Ama yapabilirsin ."

"Yapma!" Samantha aniden sözünü kesti. "Yeterince cinayet yaşandı!"

"Evrenimizi yok etmekten sorumlu olan adam ölmeyi hak ediyor"
Paine karşı çıktı.

"Dur dedim sana!" Samantha bu sefer sesini iki katına çıkararak bağırdı: ses.

Yaşlı adam, Paine'in sorumlu adamın ölüm cezasını hak ettiği yönündeki iddiası karşısında şaşkına dönmüştü. Gözleri pençeli proteze döndü.

Paine şimdilik konuyu bir kenara bırakmaya karar verdi. "Ne olursa olsun Doktor, sana benim evrenimde olup biten her şeyi anlatacağım ama karşılığında sen de bana bildiklerini anlatmalısın. Adil mi?"

İhtiyar bunun sonuçlarını düşünürken zorlukla yutkundu. V-SINN'in yükselişinin öyküsünü bilmesi gerekiyordu ama aynı zamanda eğer sözünü tutarsa yeni, olağanüstü derecede tehlikeli bir düşman edinmek üzere olabileceğini de biliyordu.

Başka seçeneği yoktu.

"Anlaştık" dedi.

Paine gülümsedi, bunu yaparken gözlerinin çevresinde hafif kırışıklıklar oluştu. "Tamam," diye başladı kütüğün üzerindeki pozisyonunu değiştirip rahat etmek için hafifçe eğilirken. "Her şey New York'ta kristal berraklığında mavi bir sabahta başladı." Bir an durakladı. "İşte o zaman evrenimize korku geldi" diye ekledi. "İşte o zaman terör halkımızın tek motivasyon kaynağı haline geldi ve V-SINN bu şekilde tasarlandı."

HARİKA OLMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

Post-Human serisini seviyor musunuz ? Harika olmak ister misin? O halde lütfen bir inceleme bırakın ki ben de tam zamanlı olarak yazmaya devam edebileyim ve Kindle'ınıza daha fazla bilim kurgu aksiyonu getirebileyim! Bir tane bırakırsanız şimdiden teşekkür ederiz! Bu incelemeler, bu cesur yeni yayıncılık dünyasında yazarların can damarıdır! [INHUMAN'I İNCELEMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

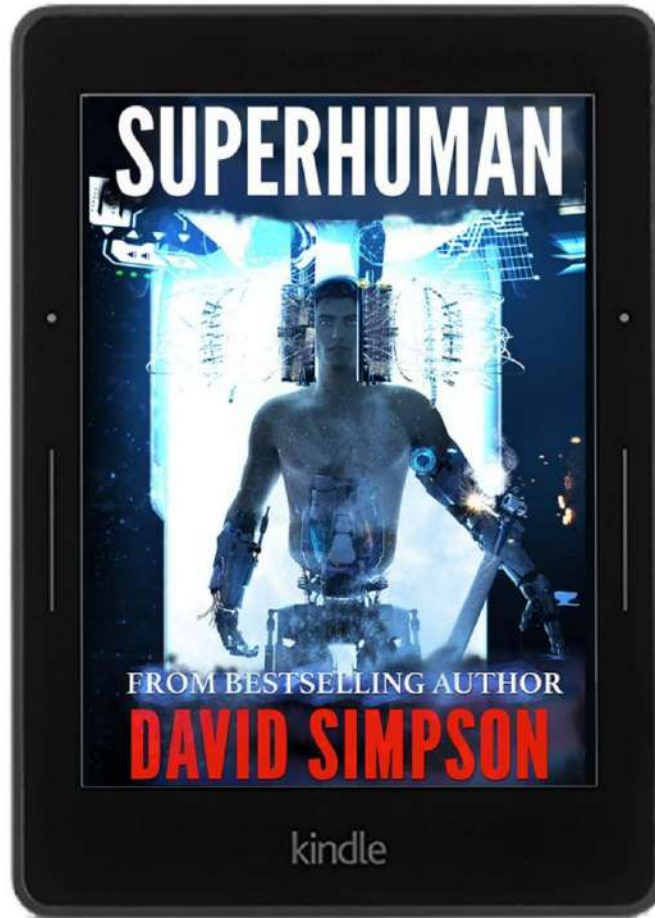
****Ücretsiz çekilişleri, duyuruları ve çok daha fazlasını kaçırmak istemiyorsanız**** Youtube Kanalıma abone olabilirsiniz!

[İNSAN SONRASI KABİL ÜYESİ OLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

SERİYE DEVAM ET

İNSANüstü—6. KİTAP

[Artık Ön Sipariş Verilebilir! Bugün sizinkini almak için buraya tıklayın!](#)

AYRICA DAVID SIMPSON'DAN

İnsan Sonrası Serisi:

- İnsan Sonrası Serisi Kitaplar 1-4 Omnibus Sürümü:
- Kindle Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)
- Sesli Kitap Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)

- [ALT İNSAN \(1. KİTAP\)](#)
- Ciltsiz Baskı: [Buraya Tıklayın](#)
- Sesli Kitap Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)

- [İNSAN SONRASI \(2. KİTAP\)](#)
- Ciltsiz Baskı: [Buraya Tıklayın](#)
- Sesli Kitap Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)

- [TRANS-İNSAN \(3. KİTAP\)](#)
- Ciltsiz Baskı: [Buraya Tıklayın](#)
- Sesli Kitap Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)

- [İNSAN ARTI \(KİTAP 4\)](#)
- Ciltsiz Baskı: [Buraya Tıklayın](#)
- Sesli Kitap Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)

- [İNSANLIK DIŞI \(5. KİTAP\)](#)
- Ciltsiz Baskı: [Buraya Tıklayın](#)
- Sesli Kitap Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)

- [İNSANüstü \(6. Kitap\)](#)

- (7. KİTAP) ÇOK YAKINDA

KORKU ROMANI:

- TANRI KATİLLERİ
- Ciltsiz Baskı: Buraya Tıklayın

Tekillik Efsanesi:

- Tekilliğin Şafağı (1. Kitap) - - - - -

İNSANÜSTÜ (6. KİTAP) ALINTI

Ve işte burada! Kitap 6 ön izleme alıntısı! Okumadan

önce bilmeniz gerekenler: Öncelikle bu ham bir beta alıntıdır, yani editörüm henüz onu görmedi, dolayısıyla onu nihai, yayınlanmış sürümde bulacağınız duruma gelmesine birkaç adım kaldı. 6. kitabın.

Lütfen yazım hatalarını veya biçimlendirme hatalarını affedin, çünkü muhtemelen tam beta sürümü ileri düzey okuyucular listeme ulaşmadan önce bunları yakalayacağız.

İkincisi, bu uzun, iki bölümlü bir alıntı olmasına rağmen 6. kitap bir canavar! Serinin ilk dört kitabının toplamı kadar uzun, yani burada sizi içine çekmeye yetecek kadar şey olsa da, bu, romanı bütünüyle okuduğunuzda nasıl bir ziyafete dönüşeceğini sadece küçük bir kısmı!

Son olarak, romanın kronolojisinde bu sahnenin tam olarak ne zaman gerçekleştiğini söylemesem de, olayları Old-timer ve Samantha ile ilişkilendirdiği için Paine'in 332. evrendeki olaylara ilişkin tanımının bir kısmını okuduğunuzu söyleyebilirim. Venüs sahili, tıpkı Inhuman'ın sonunda sahnenin geçtiği gibi .

Tamam... Lafı daha fazla uzatmadan...

-BÖLÜM 1-

"Escalade'e doğru ellerimin ve dizlerimin üzerinde emekledim. Hafızamda hâlâ çakıl taşlarının ve taşların dizlerimi bir dakika önceki gibi kestiğini hissedebiliyorum ama ayakta duramayacak ve acıya son veremeyecek kadar sersemlemiş durumdaydım ve Tweedle Dee'nin yaşamakla yaşamak arasında bıçak sırtında yürüdüğümü söylediğinde inandım. ve ölmek; iş demek istiyorlardı."

"Kan ritmik bir şekilde damlıyordu, hafif bir yağmur gibi küçük damlalar yol kenarındaki toza karışıyordu. Bir iz bırakıyordum, ama Tweedle Dee'nin arkamdaki savaş botuyla izi sildiğini, her türlü kötülüğün kanıtını ve varlığımın kanıtını, her seferinde bir kanlı el izini, o sinir bozucu her şeyi anlatan kanıtları sildiğini duyabiliyordum. DNA tozun altına gömüldü. O bir profesyoneldi, tamam. O bir profesyoneldi."

"Arkadaki arabaya ulaştım ve güneşin yokluğunda hızla soğuyan çeliğe yaslanarak tampondan tutarak kendimi yukarı çektim ve sonra topallayarak arka kapıya doğru ilerledim. Tweedle Dee'nin uyluk kemiğimi kırıp kırmadığını ciddi olarak sorgulamaya başlamıştım. Kapı koluna uzandım."

"'Orada olduğunu nereden biliyorsun?' Dee cezalı. 'Hangi arabada olduğunu sana söylemedim.'"

"Yaşlı bir gözün ona kilitlenmesine yetecek kadar zar zor dönebildim. 'Hepiniz o kadar gizlisiniz ki, baş honcho'yu içeri sokmazsınız

ortadaki araba. Bu çok açık olurdu. Hepiniz bunun için fazla akıllısınız değil mi?"

"Bundan hoşlanmadı. Yüzü alaycı bir ifadeye bürünürken burnu kıvrıldı.

"Nedenini bilmiyorum ama düğmelere basmakla işim bitmedi. 'Diğer ikisinden birine girmemi isteseydin bana söyleyebilirdin ama söylemedin, ben de bunu çözmek için zihnimin sınırsız gücünü kullandım. Kendi adına düşünmenin bir hata olduğunu biliyorum, ama sanırım bu benim bir karakter kusurum. Bazı geceler beni ayakta tutuyor. Üzerinde çalışıyorum.'"

"Bundan gerçekten hoşlanmadı. Sol uyluğumun arkasına tekme attı, yere düşmeden bunu absorbe etmemi imkansız hale getirecek kadar sert bir tekme attı."

"Sizin gibi bir dahi için basit bir şey sanırım?' dedi eldivenli eliyle arka kapının koluna uzanıp kapıyı açmadan önce. Sonra uzanıp beni gömleğimin eteğinden yakaladı, tek eliyle beni yukarı çekti ve yüzümü Escalade'in zeminine bastırdı."

"Yanıldım ve ona baktım. 'Sen tanıdığım en kötü şoförsün' dedim.

"Ona bir daha vurmayın,' dedi baş honcho elinden geldiğince ilgisiz bir sesle - ilgisizlik onun emredici iddiasının bir parçasıydı - bunu tam olarak anladım."

"Dee kendisine söyleneni yaptı, sanki kahrolası bir el arabasıymışım gibi ayak bileklerimi kaldırdı ve bacaklarımı araca attı."

"Bundan hoşlandın mı?' diye sordu ilgisiz ses. Kim olduğundan emin değildim Dee cevap verene kadar soru yöneltildi.

"Bu bir başlangıç efendim.' Sonra onun ve onun üç yüz kilodan fazla vücut ağırlığının ve zırhının araca bindiğini, kapıyı kapatıp yakınımdaki bir koltuğa otururken aracın aşağı inmesine neden olduğunu hissettim. 'Kalıcı bir hasar vermemi istersen lütfen bana haber ver. Rahatsız olabilirim.'"

"Bir saniye sonra araç sertçe sola çekildi ve hızlandı, bu da bana üç Escalade karavanının önüne doğru yarıştığını söyledi.

G-kuvvetleri beni ayağa kalkma işlemi başlatmak için yuvarlanmaya çalışmaktan bile alıkoydu."

"Yalnızca doksan saniye içinde yüzüm, yarayı kapatmak için dokuz dikiş atılmasını gerektirecek kadar kötü bir şekilde kesilmişti ve bacaklarımda, kırılmamış olmasına rağmen, her iki bacağımda da beni bir adım daha aşağıya yürümekten alıkoyan sinirler sıkışmıştı. önümüzdeki üç gün boyunca kendi gücüm. Amacının beni kralın önünde kırıp aşağılamak, o her kimse önünde eğilmemi sağlamak olduğu açıktı."

"Şiddet amaca ulaşmak için bir araçtır. Mesajını ona gönderdin. Umarım artık bu işi bitirmiş oluruz.' Kelimeler biraz boştu. Bir Zippo çakmağının açıldığını duydum. Birkaç saniye sonra puronun kokusunu aldım."

"Üç tanıdık yüzün bana baktığını görecektim kadar yuvarlanmayı başardım. bana doğru."

"Biri artık gülmeyen Aisha'ydı; hedefinde başarısız olmuştu. Cehennemde, seks çekiciliğini kullanarak beni döndürüp karnını ovuşturmam için yalvarması gereken bir dalkavuk gibi öfke yok.

"İkincisi Dee bana kuduz bir köpek gibi bakıyordu, beni parçalamak için can atıyordu. biraz daha fazlası ama affetmeyen bir efendi tarafından tasma altında tutuluyor.

"Ve diğer yüz -bir ustanın yüzü- gülümsüyordu. Eğlenmiş görünüyordu - zaferiyle eğlenmişti - şu anki yatay düzenlememin saçmalığıyla eğlenmişti - ve neredeyse kelimenin tam anlamıyla onun çizmesi altında olduğum için eğleniyordu. 'Merhaba, Kaptan Conrad Paine. Nihayet sizinle tanıştığıma memnun oldum.'"

"Cevap vermedim. Escalade'in içi, baş muhafız ve Aisha'nın koltukları Dee'ninkinin karşısına bakacak şekilde bir konferans düzenine dönüştürülmüştü; onun yanında açıkça benim kendimi yukarı sürüklememi bekleyen boş bir yer vardı. Kollarımda toplayabildiğim her türlü güçle kendimi yukarı ittim ve geriye doğru yuvarlanmaya çalıştım.

Bacaklarım neredeyse felç oldu, bu yüzden mecburen koltuğa emekleyebildim ama yapamadım.

"Zavallı çocuğa yardım eder misin?' dedi usta. 'Tanrı aşkına, o bir asker. Bir miktar sempati duymalısınız.'"

"Dee beni tekrar gömleğimin eteğinden yakaladı ve beni yukarı çekip koltuğa oturttu; sert olmasına rağmen yardımını takdir etmekten kendimi alamadım; bunu kendi başıma telafi edebileceğimi sanmıyorum sahip olmak."

"Empati,' dedim zayıfça."

"Tekrar gel?' usta sordu."

"Eğer asker olduğumuz için kendini benimle özdeşleştiriyorsa o zaman empati, sempatiden daha doğrudur."

"Bu doğru mu?' usta cevap verdi; sanırım kafası karışmıştı."

"Bunu yapıyor,' diye homurdandı Dee; kelimeler—sanırım bana tekrar vurma ihtimali onu heyecanlandırdı."

"Evet öyle,' diye tekrarlardı Aisha, açıkça benden bıkmıştı."

"Bir daha konuşmadım. Ustanın nasıl tepki vereceğini görmek istedim; Masum bir adam varken orada oturacak midesi olup olmadığını bilmek istiyordu. önünde dövüldü."

"Yemini yemedi. Usta yanağımdaki yarayı işaret ederek Ayşe'ye "Yüzü için de bir şeyler al canım" diye emretti. Elbisesinin cebinden bir mendil çıkardı ve onu durdurmadan önce bana vermek üzereydi. Yanındaki barı işaret ederek, "Şu viskiye biraz batır," diye önerdi. O paçavrayı ıslatırken usta bana seslendi. 'Kim olduğumu biliyor musun?' Ben cevap veremedim güldü. 'Tabii ki. Kiminle konuşuyorum? Sen zeki bir çocuksun.

Bana söyledikleri parlakların en parlakı."

"Haklıydı. Onaylamama gerek yoktu. O zamanlar bile onu televizyonda hatırlayamayacağım kadar çok görmüştüm. O yıldız bir senatördü, kameralar için amatördü, geleceğin başkan adayydı ve her zaman kendine odaklanan bir adamdı. O kadar büyük müydü bilmiyorum

O bizim evrenimizde olduğu gibi sizin evreninizde de baş belası bir demirbaşıydı Doktor, ama Senatör Morgan bizim gerçekliğimizde o zamanlar bile hükümetin sahibiydi.

"Ne?" Yaşlı adam, duyduklarını işlemeye çalıştığı sonuçsuz saniyelerin ardından hemen -neredeyse istemsizce- sözünü kesti. "Doğru mu duydum? Morgan mı?

"Evet," diye yanıtladı Paine. "Heh. Çoklu evrende ünlü, değil mi?"

"Belki... eğer aynı adamdan bahsediyorsak," diye yanıtladı Old-timer. "Öyle William J. Morgan'dan mı bahsediyorsun? Senatör..."

"İşte bu," diye onayladı Paine, İhtiyar'ın bitirmeye vakti kalmadan onun cümlesi. "Sizin evreninizde de o bir orospu çocuğu mu?"

"II..." Yaşlı adam duyduğu şeyi zar zor anlıyordu. Kendi kendine, "Morgan hayatını güçlü yapay süper zekayı önlemeye adadı" diye düşündü. Bu işe yaramadı. "Evet. Kafam karıştı. Neden hayatını kurtardı? Onun açısı neydi?"

Paine bunu düşünmek için biraz zaman ayırdı. O cevap veremedi Samantha atladı ve onun yerine cevap verdi. "Güç. Güç her zaman onun yanındadır."

Paine, onun iddiasına katılarak başını salladı ve ardından Samantha'nın açıklamasının tamamen doğru olduğunu ve daha fazla ayrıntıya gerek olmadığını onaylayarak hikayesine devam etti.

"Aişe bana mendili verdi. Yanağıma koydum; viski cehennem gibi yanıyordu ve mendil kanamayı durduracak kadar yakın değildi, bu yüzden yarayı sertçe ittim ve kanın yumruğumu bir eldiven gibi kaplamasına izin verirken gözlerimi yeniden odaklamaya çalıştım, bakarken onları zorladım. Morgan'daki Escalade'in iç kısmında fena halde beyin sarsıntısı geçirdim."

"Bariz noktayı aradan çıkaralım' dedi; sonra altın kutudan plastik ambalajlı ikinci bir puro çıkardı ve geri koydu.

puronun plastiğini açmadan önce göğüs cebine koyun. 'Siz V-SINN projesinin Gözetim Direktörüsünüz. Yapamayacağın için işi geri çevirmeyeceksin. Ama tartışmanın hatrına, diyelim ki bizi geri çevirmeye çalıştınız. Olacak olan şu: Rhodes bursunuz kaybolacak.

Bu bir telefon görüşmesiyle olur. Oldukça zarar verici bir telefon görüşmesi olduğunu eklemeliyim; geri dönemeyeceğiniz türden. Belki de Columbia'ya yaptığınız ilk başvuruda yalan söylediniz?' diye önerdi, plastik purodan yarı açılmış olanı elinde tutarken, birdenbire hayatımı mahvetmenin yollarını bulur gibi omuz silkerek - bu, doğaçlama bir hayat yok etme gibiydi. 'Belki de eğitiminiz sırasında bir asker arkadaşınıza tecavüz ettiğinizden şiddetle şüpheleniyoruzdur? Eninde sonunda uygun bir kurban bulacağız; öne çıkıp tüm bu iğrenç olayları anlatması için kullanabileceğimiz birini.

Ayrıntıları yetkililere iletin."

"Sonra gülümsedi; orospu çocuğu bana gülümsedi. Sanki o bir sanatçıymış ve insanları yok etmek onun sanatıymış gibi; ilham perilerinin onun aracılığıyla ne kadar kolay konuştuğuyla dünya çapında ünlü olması gerekirdi."

"Bunu yapabileceğimiz sayısız yoldan hangisinin önemi yok,' dedi bana, 'geri kalan süre boyunca bu konuda herhangi bir burs ya da herhangi bir okula hak kazanamayacağınızdan emin olacağımızdan emin olabilirsiniz. hayatının... o rüyalar yok olacak."

"Sonra orospu çocuğu iyice karardı. Gözleri eğlenmekten tehditkar bir bakışa dönüştü - sadece daha önce daha kötü tehditler karşısında başarılı olan bir adamın gözleri - bir can alan bir adamın gözleri - ve sözlerini sınamak için bakışlarıyla sizi cesaretlendiren bir adamın gözleri. 'Daha da iyi oluyor. Eğer bana karşı gelecek olsaydın ki ki bunu yapmayacaksın, gelecek hafta Afganistan'da olurdun. Ve en iyi kısmı? Yeni işiniz el yapımı patlayıcı cihazları taramak olacak.

Yeni keşfedilen kapsamlı kişisel davranışınıza ek olarak kapsamlı robotik deneyiminizi, bir Hava Kuvvetleri Kaptanının nasıl birdenbire IED'leri bulmak ve devre dışı bırakmak için günlük görevlerde homurdanan bir ekibe liderlik ettiğini açıklamak için kapak hikayemiz olarak kullanırdık. Eğer hayatta kalırsan, bu bir

çok büyük eğer... on sekiz tekerlekli ağır zırhlı bir aracı hurda metale dönüştüren ve o orospu çocuğunu doğrudan bir ağaca fırlatan bir IED'nin sonrasının resimlerini gördüm, heh...' bir an durdu, elini salladı Alt dudağını alaycı bir şekilde somurtarak şunu eklemekten önce anıya yönel: 'Tanrı onu süren zavallı homurdanmaları korusun. Dediğim gibi, eğer hayatta kalırsan TBI ile geri döneceksin. Sinsi küçük kısaltma - sinsi küçük örtmece.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz, Kaptan?"

"Biliyordum. 'Travmatik beyin hasarı.'"

"O gülümsedi. Tekrar. 'Bu doğru. Bir hayal edin: Tekrarlanan sarsıcı patlamalar tüm vücudunuzu parçalıyor, sizi mikroskopik düzeyde parçalara ayırıyor, bir boksörün veya hatta bir NFL oyun kurucusunun deneyimleyebileceğinden onlarca kat daha şiddetli, sizi geri dönüşü olmayan bir şekilde içeriden sıkıştırıyor. Bu görevden sağ çıkabilirsin ama geri dönmeyeceksin. O muhteşem beyninize güç vermek için onları kullanan nöronların ve nörotransmitterlerin güvenilir yol çalışması asla eskisi gibi olmayacak, asla bu kadar verimli olmayacak.

Kelimeleri, yüzleri, anıları, ah ve ruh hallerini unutacaksın; öfkeyi, öfkeyi, depresyonu, aman tanrım. O kadar sapkınlaşacaksınız ki en yakın arkadaşlarınız, kendi aileniz, hatta Ohio'da sizi çok seven ve çocuk felci sonrası sendromu sonunda bunalıma girdiğinde hiç şüphesiz uzun yıllar boyunca size bağımlı kalacak olan anneniz bile. seni tanımayacak.' İkinci puronun plastiğini açmayı bitirdiğinde öne doğru eğildi.

'Peki eğer birine söylersen - ihbarcı olmaya çalışırsan - basına mı gideceksin?

Seni tutuklayacağız. Seni vatana ihanetten suçlu bulacağız. Ve seni bir deliğe sokacağız ve deliği nereye koyduğumuzu unutacağız.' Sonra öne doğru eğildi ve keyifli gülümsemesi kayboldu. 'Ve inanın bana, eğer kaçmayı denerseniz, istihbarat servisinin en çok aranan adamı olursunuz. Seni bulurduk ve öldürürdük. Umabileceğiniz en iyi şey, zavallı anneniz televizyonda olup biteni izlerken, biz sizi Amerikan karşıtı bir kötü adam olarak resmederken, birkaç yıl boyunca Güney Amerika ya da Güneydoğu Asya'da travmatik beyin hasarı geçirerek işkence dolu bir hayat yaşamaktır. "

Dee bunun üzerine kahkaha attı. Bu fikrin onu derinden cezbedtiğini söyleyebilirim. seviye... sağlıklı değildi."

"Orada kendi kanımın bir birikintisinin içinde oturdum, beynimin bir kez çok fazla karıştırılmasının acısını hâlâ çekiyordum ve ağzımı kapalı tuttum. Tuzağa düşmüştüm. Beni tanıyorsun doktor. Ne yapacağımın söylenmesinden nefret ediyorum. Bir ustaya sahip olmaktan nefret ediyorum. Ama o orospu çocuğu bana sahipti. O bunu biliyordu, ben de biliyordum."

"Sonra gözlerindeki karanlık kalktı, neredeyse samimi bir ışık geri geldi ve bana puroyu uzattı. 'Elbette ne olacağını ikimiz de bilmiyoruz. Burada. Al onu.'"

"Pes edeceğini bilemeden bir an önce sahibinin tasmaına boşuna direnen bir köpek gibi, barış teklifini kabul etmedim. Bezi bir aptal gibi kanayan yanağıma bastırarak donup kaldım."

"Morgan'ın ağzının kenarı bir sırtıyla yana döndü. O Bir an Dee'ye saygı duydu, sonra gözleri bana döndü.

"Biliyor musun, onlara senin ölmeni istemediğimi söylediğimde, konuşma kaçınılmaz olarak seni ne kadar ağır yaralamalarına izin verileceği konusuna döndü. Şu anda deneyimlediğin şey birinci düzey,' dedi yanağımdaki yarayı işaret ederek. 'İkinci düzey kaburgalarınızın kırılmasıdır. Elbette onlara kaburgalarınızın kırılmasını istemediğimi çünkü sizinle puro içmek istediğimi söyledim...' Sözüünü kesti ve tekrar puroyu işaret etti. Dee'yi görmek için yanıma bakmama gerek yoktu - onun bir hayvan gibi nefesini boynuma doğru verdiğini biliyordum - tehdit üzerime indi. Puroyu aldım."

"İşte,' dedi Morgan sesinde tatmin olmuş bir titreklikle, sanki o kelimeyi söylüyormuş gibi. Aisha'ya döndü ve 'Ruh resmen kırıldı' dedi. Görmek? O kadar zor değil."

"Bana şunu söylediğinde bir parça sempati vardı: 'Bu kadar nahoş olmak zorunda değildi, biliyorsun.'"

"Heh. Biliyordum. Biliyordum. Ama o zaman bile orospu çocuğunun tekiydim. Nasıl olduğunu biliyorsun; genç adamlar tüm dünyayla savaşmak istiyor. Eğer yaşamak istiyorsam yeni bir stratejiye ihtiyacım olduğunu fark etmeye başlıyordum."

"'Eh,' diye başladı Morgan, 'bu tatsızlık artık sona erdi. Arkadaşımız olduğunu öğrenecek. Dünyadaki en iyi arkadaşını edindiği için minnettar olacak.' Rahatlamak için kendini ayarlarken bana döndü, koltuğunun derisine yaslandı, sol kolu Aisha'nın arkasındaki koltuğun üst kısmına dayadı, sağ eli ise puroyu dudaklarından uzaklaştırdı. 'Şimdi bana senin esrarengiz bir algılama gücüne sahip olduğunu söyledin' dedi. 'Öyleyse söyleyin bana, sigara içmenin akciğer kanserine yol açtığını, cildi erken yaşlandırdığını ve pasif içiciliğin çoğu insan için iğrenç olduğunu çok iyi bildiğime göre, neden onları içmeyi seçiyorum?'"

"Bir bilmeceyi çözmek içimden gelmedi. 'Bilmiyorum. Neden söylemiyorsun? Ben?'"

"'Hayır' dedi. Sabırlıydı ama iddialıydı, emrediyordu. İkinci kez reddetme şansım olmayacağını biliyordum.

'Üzgünüm, beni şımartmak zorundasın. Unutma: Ben senin arkadaşımım.'"

"Ben senin arkadaşımım. Bu sözlerin kulağa tehdit edici gelebileceğini hiç düşünmemiştim ama sanırım bağlam her şeydir. Dee'nin kıpırdandığını, o ağır silahıyla beni bir süreliğine nefes almamı engelleyecek bir yerde - benim için gerçekten kötü olacak bir yerde - kışıma sokmaya hazırlandığını hissedebiliyordum. İlk başta gönülsüz olsam da oyunu gönülsüzce oynadım. 'Zenginlik gösterisi. Durum. Güçlü. Her neyse.'"

"Kafasını salladı. 'Hayır hayır.' Cebinden zippo çakmağını çıkardı ve kapağını açtı. 'Yakın diyorlar ama hayır...' puroya baktı, 'gerisini biliyorsun.' Hadi ama Conrad, daha iyisini yapabilirsin. Bunu düşün.'"

"Ben de yaptım. Nasıl yapmayacağımı bilmediğim şeyi yaptım; bana çok doğal gelen şeyi. Benim için bu bir dedektiflik işi değildi - bir yapbozun parçalarını bir araya getirmek değildi - onun deyimiyle bu algı güçleri benim bir parçamdı, tıpkı nefes almanın benim bir parçam olduğu gibi - onu kapatamazdım İstedim. Her ne kadar oynamak istemesem de ona sigara içerken baktım

şışman kedilerin en şışmanı gibi geriye yaslanan o puro, dumanı koruyucu bir kefen gibi etrafında uçuşuyordu ve cevap gözlerimin önünden geçti.

'Düşünme.'

"Gözleri büyüdü. Sonra sırttı. Ona istediği cevabı verdiğimi biliyordum ama o daha fazlasını istiyordu. 'Ayrıntılı konuşur musun?'"

"'Puro düşünceye dalmaktır,' diye açıkladım. 'Yavaş içmelisin, yoksa hasta olacaksın. Sigaraya benzemiyor; işte beş dakikalık bir molada onu içemezsin. Dakikada en fazla iki nefes alıyorsunuz ve bu sizi yavaşlamaya zorluyor ve bu da sizi gözlemcilere düşünceli gösteriyor.

İnsanlar bu fikirleri oluşturduklarını bilinçli olarak kaydetmiyorlar, ancak insanların hızlı bir şekilde fikir ve izlenim oluşturması adaptiftir - bu varsayımsal adam naziktir, bu varsayımsal kadın kahramandır, bu varsayımsal adam bencildir, bu varsayımsal çocuk ise bir dahi - sizin durumunuzda bu adam düşünceli. Puro, semiyotik bir mesajdır, tıpkı politikacıların bize profesyonel olduklarını, başkent binalarının zenginliğinin otoriteyi ifade ettiğini, içinde oturduğumuz zırhlı araçların otobüs şoförüne siz müdahale etmemesini söylediğini söyleyen takım elbiseleri gibi. gece genç yolcusuyla birlikte kaçtı. Bunların hepsi bilinçaltımıza giden işaretlerdir ve göstergebilim de işaretlerin dilidir.' Aisha'ya başımla işaret ettim.

'Astlarınız dalgın görünen adamı takip etmeye programlandı.' Gözlerim tekrar Morgan'a döndü. 'Sakin olan. Ve siz onların kendi zihinlerinin iç işleyişine dair farkındalık eksikliğini istismar ediyorsunuz.'

"Bir an kimse konuşmadı ama Morgan'ın yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. 'Tanrım,' diye fısıldadı sonunda, görünüşe bakılırsa içtenlikle etkilenmişti. 'Sen milyarda birsin, Kaptan Paine. Milyarda bir. Haklısın. Çok doğru. Bunu bu kadar karmaşık ayrıntılarla ifade etmezdim ama biraz daha kısa ve öz konuşayım, biraz daha açık konuşayım. Ben olaya şu şekilde bakıyorum: purolu adam sorumlu adamdır.' Öne eğildi, çakmağı yaktı, ben de puroyu ağzıma koyup ona doğru eğildim. Bana yürümeye yeni başlayan bir çocukmuşum gibi koçluk yaptı

İlk defa diş fırçama diş macunu sürdüm. 'Harekete geçirmek için birkaç kez nefes verin. Bu kadar...'"

"İlk birkaç nefesten sonra puroyu ağızımdan çıkardım ve geri dönmemeye çalıştım. Heh, tadı berbat diye düşündüm -tadı sonradan edindim- ama bu arada Morgan'ın fikri de anlaşılmıştı..."

Paine purosunu Old-timer ve Samantha'ya doğru salladı, "ve ben de onu unutmadım."

"Morgan arkasına yaslandı ve yeni kazanımına, yani yeni himayesine aldığı kişiye hayran kaldı. 'Ve artık yetki bizde Yüzbaşı Paine. Bu yüzden seni bırakmadım. İnsanlık tarihinin en önemli işi olan bu işin adamı sizsiniz. Ve bunu kastediyorum. Bu, arzuladığım herhangi bir işten, başkanlıktan açık ara daha önemli."

"Sonra Aisha ve Dee'ye döndü. 'Bizi kenara çek.' Dee göğse monte edilmiş bir mikrofona konuştu ve üç ağır zırhlı araç yolun kenarına çekildi. Biz durdurulduğumuzda Morgan başka bir emirle onu takip etti. 'Bu konuşmanın geri kalanında kaptanla yalnız kalmak istiyorum.'"

"Dee bundan hoşlanmadı. 'Efendim, o hala yalnız kalınamayacak kadar tehlikeli...' ama Morgan bakışlarını doğrudan ona çevirdiğinde Dee itirazını cümlelerin ortasında durdurdu. Morgan'ın, beni hiç ter dökmeden yere seren üç yüz kiloluk dev korkutmak için tek bir kelime söylemesine gerek yoktu. Peki bu nedendi? Dee ne biliyordu? Ne görmüştü? Belli ki Morgan da ona sahipti. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: İşte bu güç."

"Dee ve Aisha başka bir şey söylemeden çıktılar. İkisi de sıradaki bir sonraki arabaya gittiler ve konvoy bir kez daha yola çıktı.

"Döngüye dahil olmadıklarında bundan nefret ediyorlar" diye paylaştı ve ne yaptığı -sesi aniden değişen- bir olayla ilgili olduğu gün gibi açıktı.

diğerleri hakkında gözlem yapıyordum, böylece anında onun güvenine kapılmış gibi hissederdim. Onun açısından etkileyici bir çiftte düşünmeydi. Bir yandan, insanları okuyabildiğimi, bunun gibi manipölasyonların iç yüzünü anlayabildiğimi kabul ediyordu ama belki de kendine hakim olamıyordu. Belki de manipölatif olmaktan kendini alamamıştı. Tıpkı daha önce Aisha'yla yaptığım gibi, birlikte oynamaya karar verdim; birinin beni manipüle ettiğini düşünmesine izin vermeyeceğim... eğer manipölasyon hoşuma gidiyorsa."

"Sonra dedi ki, 'Haklı, seni aksatmış olsa da, bahse girerim eğer istersen, kimse seni durduramadan beni bir balık gibi deşebilirsin.' Açıkçası bu fikir aklımdan geçmişti. Yine de endişeli görünmüyordu. 'Ama yapmayacaksın. O sadece kollarını, bacaklarını, barda kırıp boğazımı kesmek için kullanabileceğin camı düşünüyor. Anlıyorum. Böyle düşünmek onun işi. Ama ben bu şekilde düşünmüyorum; kendimi korumak için bir silaha ihtiyacım yok çünkü sahip olduğunuz tek silahın önemli olduğunu düşünüyorum.' Tapınağını işaret etti. 'İstihbarat. Bana zarar veremezsin çünkü bu kadar mantıksız bir şey yapmayacak kadar akıllısın. Her şeyi halletmişsindir ve eminim ben senin için resmi bile yapmadan önce bunu yapmışsındır. Bugün sizin bilmediğiniz bazı şeyleri bilme avantajına sahip olacağım tek gün. Seni bir daha asla dezavantajlı duruma düşürmeyeceğim ve eminim ki bundan sonra benden birkaç adım önde olacaksın. Bu iş için böyle birine ihtiyacım var. Sen aradığım genç adamsın. Ve Tanrıya şükür seni buldum."

"Purosundan bir nefes daha aldı. Elimdeki puroya baktım ve biraz tereddütle aynısını yaptım. Ve biz oradaydık, bir SUV'un arkasında sigara içen iki adam orada oturuyordu. Evrenin kaderi bu şekilde belirlendi. Tam o sırada ve orada. İki karıncanın düğmenin üzerinden geçip yanlılıkla düğmeye basmasından daha özel değildik.

Sonuçta hiçbir şey hakkında çok fazla şey vardı; kaderimiz belirlenmişti."

"'Anneni büyüttüğüm için gerçekten üzgünüm.' İçini çekti.
'Görünüşler. Bilirsin. Tacın oturduğu baş ağırdır. Sen

Etrafınızdaki insanlar sizden korkmadıkça etrafınızdaki gücü pekiştiremezsiniz. Ama benden korkmanızı istemiyorum Kaptan. Bir kaç tehditle avucumun altına koyamayacak kadar akıllısın. Yeterli zaman verildiğinde, bunların üstesinden gelmenin bir yolunu bulacaksınız. Zekanın olayı budur. Hiçbir sınırı yoktur." Purosunu tekrar üfledi. 'Elbette Machiavelli'yi tanıyorsundur, değil mi?'

"'Elbette' diye yanıtladım."

"Eh, ben prensim. Gerçek bu. Gelecek yıl sadece kırk yaşına gireceğim ama güvenli bir durumu temsil ediyorum; zamanım var. Hiçbir seçimi kaybetmeyeceğim, bu savaşlar ne kadar kötü giderse gitsin, ekonomi ne kadar kötüye giderse gitsin yenemem. Bir sonraki seçim yaklaştığında muhtemelen başkanlık yarışına girebilirim ama sabırlıyım. Neden acele edelim? Uzun bir ömrüm var ve bu beni pratikte başkandan daha güçlü kılıyor ve o da bunu çok iyi biliyor. Bir buçuk dönem içinde gitmiş olacak, tabak başına beş yüz dolarlık konuşmalar yapacak, adıyla kütüphaneler açacak, Teksas'ta çalılırları temizleyecek ya da beyzbol maçlarını izleyecek, ama ben hâlâ iktidarda olacağım, ayrılanlara dokunamayacak. Ve küçük projemiz insanüstü düzeyde makine zekasını çevrimiçi hale getirdiğinde en iyi işte olmayı hedefliyorum. İşte benim anım. Kabaca, V-SINN'in ölçeğinin büyütülmesine ve Gibson'ın tüm beyin emülasyonunun titizlikle test edilmesine yaklaşık yirmi yıldır bakıyoruz. Belki bir atılım zaman çizelgesini yükseltir, belki bir aksilik onu uzatır. Her iki durumda da size söylüyorum Kaptan, çok çok uzun bir süre buralarda olacağım ve hazır olacağım. Şu andan itibaren insanüstü makine zekasına ulaşana kadar işi ben yürütüyorum ve senin ortağım olmanı istiyorum.' Kendi kelime seçimini düzeltmek için durdu. 'Sen benim ortağımsın.'"

"Direnmek istedim. Ama adam haklıydı. Zeka ve mantığın doğru uygulanmasından daha güçlü bir şey yoktur. X Evreni bizimkine karışıp teknolojisini bulmamız için orada bıraktığı anda eski hayatım sona erdi; bu sonuçtan kaçış yoktu."

"Sonra gücün artmasıyla bu kadar ilgilenen adam aniden beni şaşırtan bir itirafta bulundu: 'V-SINN beni çok korkutuyor Kaptan,' dedi Morgan sessizce, hafifçe başını sallayarak. Gözlerimin gözlerimden kayması buna inanmamı sağladı. Bir an için artık bana bakmadı - benim hayal ettiğim şeylerin aynısını hayal ediyordu - o anda doğrudan görülemeyecek kadar korkunç kabuslardan başka bir şey olmayan şeyler... köşeden bir göz atılması gerekiyordu. ya da hiç bakılmayacak kadar korkunçtu, fazlasıyla saygısızdı. "Muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi, profesörlerle olan konuşmanızı izliyordum, Kaptan. Katılmadığım bir şey söylemedin. İşte bu yüzden bu işin adamının sen olduğunu biliyorum. Sanha -o orospu çocuğu- klasik bir alaycı. Gücü, gözünün önündeki tehlikeyi görmüyor. İnsanüstü zekanın onu öldürmesinden hemen önceki ana kadar onu öldürebileceğine inanmayacak.

Ancak teorik fizikteki geçmiş, edindiğimiz kuantum işlemcileri anlayacak ve ürettiklerimizi gerçekten çalıştıracak kişi olmasının nedenidir. Ve Aldous...' Morgan'ın da onunla ilgili oldukça isabetli bir yaklaşımı vardı, 'kendini çok beğenmiş. Hepimizi geride bıraktığını düşünüyor. Peşinden koştuğu ideale hayranım, bizi bu teknolojik vaat edilmiş topraklara götürmek istemesine hayranım ama o liderlik edecek adam değil. Liderlik eden adam gerçek bir mümin olamaz. Gerçek bir mümin, tehlikelere karşı kendini kör edecektir. Bu teknolojinin işe yarayabileceğini bilen - çalışması gerektiğini bilen - bir şekilde olacağını bilen birine ihtiyacım var...' ve sonra bir sonraki, önsezi niteliğindeki cümleyi düşünürken bir an durakladı: '...ya da diğeri - ve bunu kim fark eder? tek şansımız, eğer gerçek bir şansımız olsa bile, bunun diğeri olmadığını emin olmaktır.'"

"İşe yaraması gerektiğini biliyorum,' dedim ona. 'Ama eğer onlara ne söylediğimi anladıysanız o zaman bu projeyi gömmelisiniz. Makine süper zekası ile garantili güvenli bir seçenek yoktur, ancak gelişmesine izin vermek gerekir

yavaş yavaş, milyarlarca yinelenen adımda, en azından bir şans vermenin hayal edebildiğim tek yolu bu—”

”Neden?’ sözümü kesti. Tiksinmiş ya da sabırsız olmaktan ziyade, gerçekten meraklı görünüyordu. 'Bunu bana neden sordun? Cevabı zaten biliyorsun, öyleyse neden zaman kaybedesin ki?’”

”Bunun zaman kaybı olduğunu düşünmüyorum,’ diye kesin bir şekilde yanıtladım. 'Askeri veya başka bir şekilde başka herhangi bir ülkenin önünde kalmak için bu teknolojiye ihtiyacımız yok. Şimdiye kadar yapılmış en tehlikeli silahı, tanımı gereği kontrol edemeyeceğimizi bildiğimiz bir silahı üretmenin sırrına sahip olduğumuz, bu yüzden onu patentin süresi dolmadan önce hızlı bir şekilde yapsak iyi olur argümanı - bu geçerli değil su.”

”Bize daha önce saldıran bir medeniyet var Kaptan ve onlar—”

"Pek çok açıdan konu dışı, Senatör," diye sözünü kestim. 'O gün ne olursa olsun, teknolojileri ne kadar gelişmiş olursa olsun biz hâlâ buradayız. Geri dönmediler. Bir hayalete karşı çılgınca bir hamle yaparak tüm uygarlığımızı riske atmaya değmez—”

”Geri döndüler,’ diye yanıtladı Morgan, bir nefes daha verirken
Sigara içmek.”

"Ne?" Eski zaman, omurgası aniden sertleşince sordu
şaşkınlıkla ayağa kalktı.

"Ne?" Samantha da aynı derecede şaşkın bir halde tekrarladı.

"Üzgünüm," diye yanıtladı Paine ona hafif bir yüz buruşturmayla. "Bu çok gizliydi. Ama her şey göz önünde bulundurulduğunda, şimdi fasulyeleri dökmenin sorun olmayacağını düşünüyorum.

"Benim evrenimden biri, 1 Eylül'deki ilk saldırının ardından sizin evreninize sızdı. 11.?" diye sordu eski zaman, her bir ifadeyi dikkatlice telaffuz ederek, hiçbir karışıklık olmadığından emin olarak.

"Bu doğru Doktor," diye onayladı Paine.

"James, bunu kopyaladın mı?" Yaşlı adam sordu.

Purist kompleksin içinde James çoktan uzaklaşıyordu.
onarım platformunu yanıtlarken, "Duydum, Eski zaman. İş üstündeyim."

"James," diye başladı Alex, James'in tamir platformundan daha fazla uzaklaşmasını engellemek için elini kaldırırken, "üs platformunu terk edersen dadıların etkinliği önemli ölçüde azalır."

"İyiyim," diye yanıtladı James, dengesiz bacaklara basarken; daha önce hiç kullanmadığı, üzerinde geçici protezler bulunan bacaklar; sanki başkasının eklentilerini ödünç alıyormuş gibi hissetti ona. Ne olursa olsun çıkışa doğru ilerlemeye devam etti.
"Aldous'un odasında olduğunu doğrulayabilir misin?" Alex'e omzunun üzerinden sordu.

Alex, internette onay için arama yaparken "Öyle olduğuna inanıyorum" diye yanıtladı.
Thel, James'i takip ederken aralarındaki iletişim akıllarına geldi.

"Ben de seninle geliyorum" diye ısrar etti. "Eskisi gibi değil. Tehlikeli. Güçlü. Psikotik.
Yedeğe ihtiyacınız olacak."

"Onunla başa çıkabilirim," diye yanıtladı James kendinden emin bir şekilde.

"Olsa bile-"

"Ben sadece konuşmak istiyorum. Aldous, Planck platform tasarımını, Eski Zamanlayıcı ve Yapay Zeka'nın 332'ye girdiği andan benim eskiyi bulduğum zamana kadar değiştirdi AI'nın veritabanındaki tasarımlar. Artık nedenini biliyoruz. 332'yi ziyaret etti. Şimdi soru şu: ne için? Ne yapıyordu?"

Alex, "James, bazı... rahatsız edici haberlerim var," diye araya girdi.

"Nedir?" James sordu.

"Aldous'un yerini buldum ama..." Alex sözünü kesti.

"Ne var Alex?" Thel, Alex'in cümlesini tamamlayamayınca sordu.

Alex, "Bunu nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum" diye yanıtladı. "Görünüşe göre... hasar görmüş."

"Ne demek hasarlı?" James sordu. "Ne kadar kötü?"

Alex, Felaket bir şekilde, diye yanıtladı. "Korkarım bu pek olası değil
Aldous Gibson hâlâ çalışıyor."

-BÖLÜM 2-

"Kendimi kompleksin dışına çıkardım ve kimse beni durdurmaya çalışmadı. Hemen kalkıp gitmemi beklediklerini sanıyorum; beni gerçekten tanımıyorlar."

"Ama onları tanıyordum." Eninde sonunda tutuklanmayı bekliyordum, ama kararmakta olan alacakaranlıkta uzun, siyah bir yolun kenarında durup başparmağımı havaya kaldırıp yerlilerden birini işaretleyip oradan defolup gitmeye çalışırken şaşırmadım. Görüyorsunuz, katı sistemler, ordu ve istihbarat servisleri gibi sistemler, yapmak üzere tasarlandıkları şeyleri yapmakta harikalar, ama yapmak üzere tasarlanmadıkları şeyleri yapmakta berbatlar. Beklemedikleri bir şey olursa her şey altüst olur. Eğer emir komuta zincirindeki hiç kimse benim ayrıldığımı fark etmediyse ve onlar da etmemişse, o zaman beni ayrılmaktan alıkoyacak kimse de olmayacaktı."

"Fakat tüm bu zaman boyunca şunu biliyordum; yürütme yetkisine sahip birisinin onları geri çevirdiğimi öğreneceğini biliyordum ve onların benim için geleceklerini biliyordum. Ve gerçekten istediğim de buydu; kukla ustasını ortaya çıkarmak istedim."

"Ben de oldukça uzaklaştım. Fazla param yoktu ve eyaletten ayrılıp yoluma giden kimseye otostop çekemezdim ama Austin'de bir otobüs terminaline gitmeyi başardım ve Cleveland'a bir bilet aldım. New York'a dönerken firarda olacaksam Cynthia'daki annemi ziyaret etsem iyi olur diye düşündüm.

"İnanılmaz bir şekilde, otobüs yolculuğuma yaklaşık bir saat kala, karanlığın altında... onlar beni bulmadan oraya varabileceğimi düşünmeye başladım."

"Ama sonra ışıkları gördüm."

"Kırmızı ve mavi panik içinde salınarak otobüsteki herkese bir şeylerin ters gittiğini, endişelenmeleri gerektiğini ve yetkililerin biraz güç göstermek üzere olduklarını söylüyordu ve yaptıkları da tam olarak buydu."

"Otobüs kenara çekildi, Tweedle Dee yüzünde bir insan vücuduna ciddi zarar vermeye hazır bir adamın bakışıyla merdivenlerden yukarı çıktı. Bu sefer dikkatleri üzerine çekmemek için beceriksiz bir çaba sarf etmiyordu; keklar giymişti, kulaklığı takıyordu ve M249 makineli tüfeğini tutuyordu. eğer seçerse DNA'mdan. O anda beni daha da endişelendiren, demir mafsallı ağır eldivenleriydi; gemideki herkese, özellikle de bana bir mesaj gönderiyordu: ona karşı gelinmemeliydi. Tek kelime etmedi, söylemesine de gerek yoktu."

"Bir iç çekişle ayağa kalktım. Yalan söylemeyeceğim; korktum. Protesto etmek ve işin başındaki hayalet varlığa dikkat çekmek için ayrılmıştım ama Columbia'ya dönüp diplomamı bitirmeme ve ardından Oxford'a gidip diplomamı kabul etmeme izin vermeyeceklerini biliyordum. Rhodes bursu, bana gösterdikleri her şeyi bilerek, gerçeği bilerek. Hayır cevap olarak kabul etmeyeceklerini biliyordum; hayır cevap olarak kabul edemeyeceklerdi. Kaybedeceğimi biliyordum ve bildiğim hayatım sona ermişti."

"Çantamı omzuma astım, derin bir nefes aldım ve merdivenlerden aşağı inmeden önce Tweedle Dee'nin yanından geçtim, göz teması kurmadım ama yine de onun bakışını hissettim. Durdum ve her birinin mavi ve kırmızı ışıkları paniğe kapılan üç siyah Escalade'den oluşan karavana baktım ve bu adamların beni sadece patronları için almakla kalmadıklarını, bunun için üç araca ihtiyaçları olmadığını fark ettim."

"Hayır, patron oradaydı, canlı olarak. Bu, etrafında o kadar gizli güvenlik bulunduran kişiydi ki, Gizli Servis onların varlığından bile haberdar değildi. Bunlar hayaletti."

Tweedle Dee otobüsü tekrar yola doğru salladı ve korkmuş otobüs şoförünün kendisine söyleneni yapmasını, makineyi tekrar yola getirirken başını sallamasını ve ardından gaza mümkün olduğu kadar sert basmasını somurtarak ve emir verircesine izledi. defol oradan."

"Otobüs uzaklaşıp kırmızı arka lambaları karanlıkta kaybolurken, Dee'nin o demir eklemli eldivenlerine tekrar baktım; dayak yiyeceğimi biliyordum. Bunu biliyordum ama düşüncesi, tetiklediği korku, göğsümün sarsılması... beni sinirlendirdi. Her ne kadar sana çılgınca gelse de, onun beni dövüp susturacağını bilmek beni daha da çok susturdu."

"'Yani' dedim elimden geldiğince sıradan bir tavırla, 'Eğer ben Yapay Zeka'nın yeni Direktörüysen Gözetim, bu beni yeni patronun yapmıyor mu?'"

"Arkasını döndüğünde kafamı koparmaya hazır görünüyordu. Bunun yerine, ağır tabancasını sağ uyluğuma sapladı, o kadar sert vurdu ki sanki bu benim fikrimmiş gibi dizime çöktüm; darbe o kadar kesin bir şekilde yerleştirilmişti ki, sinirlerimi sıkıştırdı, geri duramazdım. eğer hayatım buna bağlıysa, o acı verme konusunda uzmandı."

"'Sen Jack'in Direktörü değilsin,' dedi bana sessizce. Daha sonra sol yanağıma bir darbe geldi ve sırtüstü yere düştüğümde ilk düşüncem bir süre annemi görmek için eve gitmeyeceğimdi; Bir iz bırakmışım ve ona diğer adamın tabutta olduğunu söylemediğim sürece beni yüzüm dikilmiş halde görmesine izin vermem mümkün değildi ve bu o günkü ihtimaller arasında değildi."

"'Ne kadar şanslı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, Sherlock,' dedi Dee bana ve ses tonunda beni her kelimeye inandıran bir şey vardı; sanki kendisi de inanamıyormuş gibi. 'Ölmeye o kadar yakınsın ki..."

Sizi bir hatıradan ibaret olmaktan ayıran tek şey tek bir adamın kararıdır.

Ortadan kayboldu. Silindi."

"İstesem cevap veremezdim ama buna çok sevindim; o adamlar ortalığı karıştırmıyorlardı; gitmemi isterlerse onları durduracak kimse yoktu. İlk kez, eğer topla oynamazsam beni gerçekten öldürmeye istekli olduklarını fark ettim."

"Dee bir süre beni yerde izledi, nefes almaya devam etmeye çalışıyordum, dikkatimi bayılmamaya odakladığım için hareket edemiyordum. Gülümsemedi ama sessizliğimi tercih ettiği açıktı. 'Şeker gibi davranmayı bitirdiğinde, kalk ayağa. Hayatını kurtaran adam, yaşamayı ya da ölmeni umursayan tek adam ve zar zor seninle tanışmayı bekliyor.'"

İNTERNET SİTESİ

www.post-humannovel.com

TEDx konuşmamı izleyin :

İnsan Sonrası Geleceğimiz